DIANA STAINFORTH

Iubire trădată

Pentru a cîştiga totul,

Editura MIRON

DIANA STAINFORTH

„Un roman de excepţie... realmente strălucitor..."
ROMANTIC TIMES

„O nouă desfătare sublimă ieşită de sub peniţa miraculoasei Diana Stainforth. O uluitoare poveste, care vă va încînta..."
USA TODAY

Le

Diana Stainforth

Iubire trădată

INTIMATE ENEMY

by Diana Stainforth

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

Diana Stainforth

Iubire trădată

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON
București

1

MINNESOTA, OCTOMBRIE 1970

Dintre toate vechile legende ale pionerilor pe care i le spusese bunicul ei, lui Ryder cel mai mult îi plăcuse cea despre indianca albă de la Lacul Vulpii. Era despre o fată, fiica unor pionieri europeni, care se îndrăgostise de un bărbat, cu care părinții ei nu erau de acord.

După ce auzise că iubitul ei murise, fata se pregătise să se înece. Fusese însă salvată de un războinic indian, care o luase să trăiască cu el pe insula din mijlocul lacului.

Stînd la capătul bătrînului doc de lemn, cu picioarele atîrnate în apă, Ryder privea spre insulă. Nu era mare, doar o fîşie de uscat acoperită de copaci şi iarbă brună de preerie, însă avea un farmec aparte din cauza apei care o înconjura.

Ryder o invidia pe fata care trăise acolo cu o sută de ani mai devreme. Închise ochii şi se imagină zveltă şi frumoasă, îmbrăcată în piele de căprioară. Se imagina iubită de un bărbat. Frumoasă pentru el.

Niciodată proastă. Niciodată nedorită. Un singur aspect al poveştii o nedumerea. Cum de era posibil ca fata, care iubise atît de mult un bărbat, se îndrăgostise atît de repede de un altul.

Şi-ar fi dorit să ştie numele fetei. Dintre cei ce ştiau povestea nimeni n-avea habar de numele ei. Nici măcar bunicul ei. I-ar fi plăcut să descopere totul despre ea. Cum arătase. Dacă purtase rochia victoriană cu guler înalt şi mîneci lungi pînă cînd se zdrenţuise sau o aruncase imediat şi se îmbrăcase ca o indiancă Sioux, aşa cum ar fi făcut Ryder.

Ce spuseseră părinţii ei? Oare îi păsase? Ryder era sigură că propriii ei părinţi n-ar fi dat nici o ceapă degerată atît timp cît prietenii lor n-ar fi aflat.

Îşi strînse părul arămiu cu un elastic şi încercă din nou să se imagineze subţire şi frumoasă, îmbrăcată în rochie de piele de căprioară. Avea o faţă mobilă. Atunci cînd zîmbea, chipul i se lumina şi devenea chiar drăguţ. Sau dacă nu chiar drăguţ, măcar atrăgător.

Ochii de un albastru-pal străluceau. Nasul i se încreţea uşor la bază. Colţurile buzelor se ridicau în mod seducător. Dar numai atunci cînd zîmbea. În mare parte a timpului era cufundată în gînduri.

Dinspre casele de scînduri ascunse între copaci venea un miros ademenitor de friptură. Zgomotele serii îi aminteau de ceea ce avea de înfruntat a doua zi. Se uită la ceas, dorindu-şi să poată da timpul înapoi.

Cu şase luni. Cu o zi. Măcar cu o oră. Atunci cînd îşi scoase bicicleta dintre copaci, soarele asfinţea deja. Luminase cerul în spatele insulelor oferind măreţie copacilor falnici. Lumina aceea o făcea să pară neînsemnată. Fără strălucire. Se gîndi la indianca albă şi se întrebă de cîte ori privise fata asfinţitul soarelui. Îi venea greu să meargă pe bicicleta vărului Franckie.

El era încă mic, un puşti de numai treisprezece ani, iar ea trecuse de nouăsprezece. Cauciucurile obosite lunecau pe drumul prăfuit. De sub roţi sărea pietrişul mărunt. Pămîntul negru, copt de soarele aspru al verii, îi arunca căldura în faţă. Se opri ca să-şi scoată puloverul şi să-şi şteargă palmele asudate de pantaloni.

Zona dintre lac şi Prairieville era netedă ca-n palmă. Drumul drept. Oriunde se uita nu vedea decît cîmpuri lungi de porumb, întrerupte numai de clădirile de fermă înconjurate de garduri vii înalte care să le protejeze de vîntul din Alaska.

Oamenii din restul ţării considerau această parte din Minnesota plictisitoare. Preferau să meargă pe Interstate 90, dădeau drumul la radiouri şi numărau nerăbdători milele care-i despărţeau de Casdacele Sioux. Dar Ryder iubea acel ţinut. Iubea platitudinea lui. Chiar şi căldura sau cîmpurile nesfîrşite.

Prima staţie de benzină de pe acea parte a Prairieville-ului era Wise's Wayside. Acolo fusese cel mai grozav stand de îngheţată din oraş, dar, de cînd soţia lui fugise cu un camionagiu, Doug Wise lăsase să se ducă totul de rîpă.

Atunci cînd Ryder se apropie, încetini. Trebuia să-şi ia rămas-bun. Îi vizitase pe toţi ceilalţi. Cînd îşi aminti de tricourile murdare şi de ochii lui febrili, îşi lăsă capul în jos, gata să pedaleze mai departe.

Uşa benzinăriei se deschise.

– Hei, Ryder! Nu vrei să-mi spui şi mie rămas-bun?

Ryder se opri, simţindu-se vinovată.

– Voiam să trec pe aici mîine.

– Mîine pleci înapoi în Anglia. Haide! O să-ţi dau o îngheţată.

Ryder încercă să nu se uite la mîinile pline de ulei de maşină, atunci cînd luă cornetul.

– Fiică-mea spune că nu vrei să te mai duci acolo, rosti el.

– Nu, nu vreau. Urăsc Anglia. Îngheţata avea gust de benzină. Dar asta era pedeapsa ei. Se forţă să zîmbească. E delicioasă. Mulţumesc.

Doug Wise eliberă colţul tejghelei de cutiile de bere şi se sprijini de el.

– În timpul războiului am fost staţionat în Norfolk. Zburam pe Liberators de la Shipdham. Pe atunci ne numeau „Necruţătorii". Întotdeauna mi-am dorit să mă întorc acolo în vizită. Îşi frecă bărbia nerasă. Mi-aş fi putut permite dacă ar fi construit autostrada chiar pe aici.

– Ah, mie îmi place Prairieville aşa cum e.

– Aş fi fost un om bogat. Poate că atunci nu m-ar mai fi părăsit nevasta.

– Ar fi mai bine să plec acum, domnule Wise, rosti repede Ryder. Mulţumesc pentru îngheţată.

De la benzinărie pedală viguros, trecînd prin faţa Bisericii Luterane norvegiene, cea la care mergea bunica ei. În spatele ei era o pubelă. Ryder aruncă restul îngheţatei.

Prairieville era un oraş drăguţ. Toţi cei care crescuseră acolo spuneau la fel. Mă rog, toţi cu excepţia mamei ei şi a doamnei Wise.

Orăşelul era format dintr-o stradă principală, cîteva străduţe lăturalnice, un oficiu poştal de cărămidă şi o jumătate de duzină de biserici. Era un orăşel de preerie tipic.

Oamenii se năşteau, creşteau, se căsătoreau şi mureau în Prairieville. Unii dintre ei nu se aventuraseră mai departe de Minneapolis, ceea ce lui Ryder i se părea ciudat, dacă se gîndea la spiritul de pionieri al strămoşilor lor. Ferma Scot se afla cam la cinci mile mai departe de oraş.

Cînd ajunse acolo se întunecase. Unchiul ei conducea combina. Rămase o clipă locului, privind maşina aceea imensă care trecuse la un alt rînd din cîmpul de porumb, cu toate farurile aprinse.

Înainte ca măgăoaia să ajungă pînă la ea, se întoarse deodată într-un cerc larg. Unchiul îi făcu semn cu mîna. În cabină, alături de el, era Franckie, vărul ei de numai treisprezece ani. Erau amîndoi acoperiţi de praf.

Bătrîna casă a fermei se profila pe cerul întunecat. Era făcută din lemn, vopsit în alb şi avea acoperiş de un gri palid. Construită sub formă de pătrat pentru a reţine mai bine căldura în timpul iernii aspre, avea o verandă lungă pentru a oferi umbră şi răcoare în verile secetoase.

Ryder iubea ferma Scot tot atît pe cît o urîse mama ei. Iubea mobila întunecată şi la fel de solidă ca şi bunicul ei, precum şi mileurile de dantelă făcute de bunica. Îi plăcea aerul demodat.

Fotoliile urîte, dar confortabile, covorul mult prea încărcat de modele pretenţioase, ales special pentru că nu arăta praful de pe el, faptul că nimeni nu simţea nevoia să ţipe la ea dacă îşi punea picioarele pe masă cît se uita la televizor.

Acel ţinut fusese al indienilor Sioux pînă cînd tratatele şi pionierii îi împinseseră spre vest. Ryder prefera să uite această parte a istoriei. Nu putea urmări un western fără să spere că indienii vor cîştiga. Cu toate astea, dacă ar fi cîştigat, nu ar mai fi existat ferma Scot.

Stră-străbunicul ei, John Milne, venise aici şi construise prima cabană de lemn. Al doilea fiu al unui arendaş de lîngă Aberdeen, se căsătorise cu o cameristă de şaisprezece ani din Edinburgh şi amîndoi o porniseră spre Lumea Nouă... Pe palierul fermei era o poză de-a lor, făcută chiar înainte să părăsească Scoţia pentru tot-

deauna. John Milne era bărbos şi părea de neînvins. Soția lui, Helen, părea palidă şi speriată. Amîndoi aveau aerul acela desuet al fotografiilor vechi.

Helen murise la naştere. În dormitorul lui Ryder era un cufăr care-i aparținuse. Înăuntru erau multe scrisori de la mama ei şi una neterminată, pe care Helen se apucase s-o scrie chiar înainte să moară.

Paginile erau îngălbenite de timp, iar scrisul, ca al unei analfabete, greu lizibil, însă sentimentul pe care-l lăsa era clar. Helen urîse cabana, indienii, preeria şi izolarea. Tînjise cu disperare după mama pe care nu mai apucase s-o revadă.

Oprindu-se lîngă gardul viu, Rayder savură ultimele momente ale amurgului. Deasupra capului ei foşneau frunzele. Cînd era mai mică, se speria singură spunîndu-şi că războinicii indieni se furişau prin copaci. O crenguță care se rupea însemna un pas. Geamătul vîntului putea fi un chiot de război. Zîmbi cînd îşi aminti. Îi era dragi amintirile, ca şi ferma.

Dinspre hambar se auzi un rîset. Susan Wise ieşi în fugă şi sări pe bicicletă. Era urmată de Carl, prietenul lui Debbie, verişoara lui Ryder, care flutura în mînă ceea ce părea să fie un şarpe mort. Acesta continuă s-o alerge pe Susan de-a lungul aleii. Debbie venea rîzînd în urma lor. Ryder o privi invidioasă. Toată lumea o plăcea pe Debbie. Era o blondă, veselă, cu dinți mari şi albi, şi o fire deschisă.

Susan se îndepărtă pedalînd furioasă şi strigînd peste umăr:

– Uraţi-i lui Ryder drum bun şi din partea mea!

Ryder o urmări îndepărtîndu-se din spatele gardului viu. Amintindu-şi de înghețata pe care o aruncase, se simți copleşită de remuşcări. Ştia că ar fi trebuit să iasă din ascunzătoare să-şi ia rămas-bun de la ea, dar pre-

feră să stea mai departe locului ca să n-o chinuie Carl cu şarpele. Carl era un bou şi nu înțelegea ce văzuse Debbie la el.

Se înfurie deodată. Pe Carl şi pe ea însăşi. Dar mai ales pe ea însăşi. Strămoşii ei ridicaseră ferma aceea din nimic şi nu avea de gînd să se lase alungată de acolo de un cretin care lucra la un magazin. Ieşi de după gardul viu.

Camioneta lui Carl era parcată în spatele hambarului şi, în acel moment, nu se mai vedea nici urmă de el sau de Debbie. Numai Alfie, cocoşul, ciugulea ceva din praful din fața hambarului. Cînd o auzi întoarse capul cu ciocul curbat, privind cu interes spre gleznele ei goale.

– Uşi! Dispari de aici! strigă Ryder, gonind înaripata. Se simțea însă înşelată, ca şi cum ar fi fost David, care se dusese la luptă cu praştia sa şi descoperise că Goliath era de fapt un pitic.

– Bănuiesc că ai fost să-ți iei rămas-bun de la Lacul Vulpii.

Ryder nici măcar nu observase că bunicul era pe verandă. Aşa cum stătea acolo, semăna cu un leu bătrîn cu părul alb şi ochi albaştri. Întotdeauna vorbea măsurat, de parcă ar fi cîntărit cu atenție fiecare cuvînt în parte.

– Nu mi se pare drept că trebuie să mă întorc în Anglia. Sînt o Milne la fel ca Debbie sau Franckie, rosti Ryder, decojind vopseaua de pe o scîndură a verandei.

– Ştii foarte bine că te-am ține aici dacă am putea, răspunse bunicul, legănîndu-se în balansoar şi trăgînd din pipă. Dar ți-ai dat cuvîntul că te vei duce acasă fără scandal, după ce se vor încheia şase luni, iar cei din familia Milne nu-şi încalcă niciodată cuvîntul dat. Dau piept cu viața.

– Dar mama nu mă vrea, mai ales acum, cînd îl are pe Leo. Şi nici tata. El nu m-a dorit niciodată. Se opri în

fața bunicului. Sînt destul de mare ca să trăiesc acolo unde vreau. O să-mi iau o slujbă de chelneriță şi o să strîng destui bani ca să mă întorc aici.

Bătrînul scutură din cap.

– Nu poți sta la ferma Scot împotriva dorinței părinților tăi, indiferent de ce cred eu despre tatăl tău. Afurisit de lord de mahala!

Uşa de la bucătărie se deschise deodată şi în prag apăru bunica. Chipul ca de porțelan era întunecat din cauză că se încrunta, iar din cocul strîns la spate îi scăpaseră cîteva şuvițe de păr sur.

– Dan, rosti ea încet. E soțul fiicei noastre şi îl iubeşte.

– Carrie ar trebui să facă un control la cap. Ar fi trebuit să se mărite cu doctorul Jeff. El ar fi putut s-o facă cea mai fericită femeie din Praireville.

– Nu ar fi fost niciodată fericită aici. Ştii foarte bine.

– Nu am de gînd să mă prefac că îmi place soțul ei, mai ales că de cîte ori dau mîna cu el îmi număr după aceea degetele ca să fiu sigur că le am pe toate!

2

ANGLIA

Ryder stătea lîngă ferestrele franțuzeşti din dormitorul mamei sale, privind spre peluza bine tunsă de la Dingwall Court care se întindea pînă pe malul Tamisei. Stătea cu spatele întors la mama ei.

– Termină cu bosumflarea asta, Ryder! Te rog! Nu pot să suport aşa ceva!

Carrie Harding se odihnea.

Era întinsă pe patul moale şi mare, în timp ce Leo se juca cu o maşinuță peste cuvertura satinată. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte senzuală, de mătase, ce avea nuanța piersicilor coapte, iar peste ea avea o jachetă elegantă de aceeaşi nuanță. Culoarea se asorta cu draperiile de la ferestre şi cuvertura de pe pat. Era în perfect acord cu nuanța covorului foarte gros. Îi punea în valoare blondul ca mierea al părului.

– Nu sînt bosumflată, rosti Ryder, pipăind draperiile grele de tafta. Pur şi simplu nu înțeleg de ce am fost tîrîtă înapoi acasă dacă tot nu o să mai stau aici.

– Majoritatea fetelor de-abia aşteaptă să împartă cu altcineva cîte un apartament la Londra. Alix Bassingham este o fată teribil de cunoscută. Curînd o să-i cunoşti toți prietenii.

– Şi atunci de ce ar vrea să stea cu mine, dacă tot are atîția prieteni?

– Apartamentul e pentru trei persoane. Are deja o altă prietenă acolo şi mai are nevoie de încă o fată.

– Adică de un fel de a cincea roată la căruță!

– Terimnă cu mutrele astea! Tatăl tău numai că nu s-a dat peste cap ca să aranjeze totul. Maică-sa se încruntă uşor şi apoi zîmbi atunci cînd întoarse capul spre Leo. Ryder se născuse pe cînd ea avea numai douăzeci şi unu de ani. Apoi pînă la Leo trecuseră mai bine de şaptesprezece ani şi cinci pierderi de sarcină.

Ryder îşi privi mama cu admirație, tînjind după acel zîmbet. Cînd plecase ea, Leo de abia se putea ține pe picioare. Acum era un puşti adorabil de doi ani, cu păr blond şi ochi albaştri ca ai mamei, specifici celor din familia Milne. Ryder avea ochii Harding. Ca ai tatălui ei. Precum cerul de un gri-deschis dintr-o acuarelă. Ce mult i-ar fi plăcut să fi moştenit ochii Milnei.

– Te rog, du-l tu pe Leo la dădacă, îi zise maică-sa. Trebuie să mă îmbrac. Îi ducem pe cei doi Bassingham la Operă.

– În prima noapte pe care o petrec acasă?

– Scumpa mea, nu e cazul să fii aşa de dificilă!

Ryder îl luă pe Leo în brațe. Băiatul începu să urle.

Rămase întinsă în pat pînă cînd se întunecă, fără să se obosească să aprindă lumina. Camera aceea devenise a ei de-abia după naşterea lui Leo. Înainte dormise în aripa de est, în camera care devenise acum a lui Leo. Închise ochii şi-şi imagină că Leo se îmbolnăvea chiar

atunci cînd părinții erau plecați. Se văzu atingîndu-i fruntea fierbinte şi alergînd să sune după doctor, cu toate protestele dădacei. Îşi imagină doctorii luptînd din răsputeri ca să-i salveze viața. Dar eşuînd. Ar fi murit împăcat îm brațele ei, în timp ce părinții lor erau la Operă.

Se înveli mai bine cu plapuma şi încercă să-şi închipuie vinovăția lor. Îşi imagină că doctorii le-ar fi spus că fără intervenția ei, Leo ar fi murit în agonie. Îşi imagină lacrimile mamei ei şi simți parcă aievea mîna tatălui pe umăr, auzindu-i glasul cum îi spunea: „Cel puțin te avem pe tine."

O maşină se auzi venind pe alee. Ryder se furişă pînă la geam. Îl văzu pe Griffiths, şoferul, deschizînd portiera din spate a Rolls-ului. Din maşina impunătoare coborî tatăl ei. Era un bărbat solid cu păr scurt, aproape cărunt, dar cu un chip surprinzător de tînăr. Acea aparență de tinerețe se datora trăsăturilor, asemnătoare cu ale lui Ryder. Şi el avea o față mobilă, cu o gură generoasă şi ochi gri depărtați.

De la fereastră, Ryder îl văzu aplecîndu-se ca să vorbească cu şoferul, un bărbat din Wales, cu păr nisipiu şi mult mai scund decît el. După aceea tatăl ei ridică mîna ca să-şi netezească părul, privind deodată spre casă, ochii lui cercetînd la repezeală ferestrele şi oprindu-se în cele din urmă la cea de la dormitorul ei.

Perdeaua se mişcă atunci cînd sări în spate. Era sigură că şi el văzuse mişcarea. Nu-i scăpa nimic. Se grăbi spre uşă, apoi ezită pentru că ştia că nu-i plăcea să fie înghesuit imediat ce intra în casă. Îşi perie părul la repezeală, îşi netezi hainele şi făcu puțină ordine prin cameră. Îi auzea paşii pe scări.

Îl auzi strigînd destul de tare: „Carrie! Scumpo! Trebuie să plecăm în două minute!" Paşii lui se auzeau de acum pe palier. Ryder rămase în aşteptare. Însă aceştia

se îndepărtară, îndreptîndu-se spre aripa de vest. Ryder se întinse la loc în pat, spunîndu-şi că nu-i păsa. Carrie Harding rareori se trezea la timp pentru micul dejun, dar Ryder era o persoană matinală.

Cînd doamna Trumpet, menajera, sună gongul, îşi trase la repezeală noile cizme de cowboy în picioare, băgîndu-şi blugii în ele şi o luă la fugă pe scări. Tatăl ei detesta persoanele care nu erau punctuale.

Din nefericire, pe ultima treaptă se împiedică şi fu scutită de o cădere pentru că se propti cu zgomot de uşa sufrageriei.

Paul Harding era singur. Se aşezase în capul mesei şi citea „Financial Times" Cînd intră Ryder, lăsă ziarul în jos.

– Chiar trebuie să faci atîta hărmălaie?

Ryder roşi şi se lăsă să cadă pe un scaun.

– Din cauza cizmelor! adăugă el. Poate că sînt potrivite în Prairieville, dar sînt de-a dreptul ridicole aici, în Henley!

– Mi le-a dăruit bunicul Milne, şi îmi plac!

El o privi cu atîta duritate, încît Ryder se văzu nevoită să-şi ferească ochii lăsînd capul în jos.

– Nu crezi că a fost nepoliticos din partea ta seara trecută să nu vii să mă saluți după ce ai lipsit şase luni de acasă? o certă el.

– Te-am aşteptat la mine în cameră. Nu mi-ai spus tu mereu să nu mai dau buzna peste tine de cum vii? strigă ea, deşi nu intenționase.

– Observ că ferma Scot n-a reuşit să-ți mai îmbunătățească temperamentul.

Ryder se întinse după o felie de pîine, dar mîna îi tremura aşa de tare încît, fără voie, răsturnă glastra delicată în care era o frezie.

Tatăl ei gemu exasperat.

Ryder renunță la pîine prăjită şi îşi împinse scaunul în spate.

– Dacă tot nu mă vrei aici, de ce naiba m-ai mai obligat să mă întorc? De ce nu vrei să mă laşi să stau la fermă unde sînt dorită? Unde sînt iubită?

– Pentru că eşti fiica mea şi nu o să te las să devii o bigotă îngustă la minte ca Dan Milne.

Ryder ieşi din casă în fugă, traversînd în goană peluza plină de rouă şi refugiindu-se în micul tufiş de trandafiri sălbatici de lîngă rîu, locul ei favorit. Dingwall Court era în stil Queen Anne delicat.

Avea un corp central bine proporționat, cu aripi la est şi vest care-i confereau luxul lungimii şi lățimii. Tatăl ei cumpărase proprietatea cînd era ea încă un copil, după ce începuse să cîştige bani serioşi.

Înainte locuiseră la Londra.

Într-un apartament. Asta era tot ce ştia Ryder, pentru că maică-sa prefera să uite că nu trăiseră mereu în mare stil.

Tatăl ei fusese pilot în RAF şi, asemenea multora, cînd scăpase de război se lovise de şomaj. Cu prietenul şi navigatorul său, George Broughton, îşi adunaseră resursele şi cumpăraseră prima din multele proprietăți distruse de bombe. Acesta fusese începutul întreprinderilor Harding-Broughton.

Lui Ryder îi plăcea nespus singurătatea oferită de tufişul de trandafiri sălbatici de pe malul rîului. De-a lungul anilor, maică-sa avusese grijă să planteze multe soiuri de trandafri cățărători pe spalierul aflat în spate.

Numai că în ziua aceea nu era nici un trandafir. Numai frunze uscate şi cîteva flori uscate. Privi spre trupul argintiu şi şerpuitor al Tamisei. O ramură mare era purtată de undele molcome.

Se gîndi cu drag la Lacul Vulpii şi la frunzele care

pluteau pe întinderea lui, şi se întrebă deodată cît timp i-ar trebui să se înece şi dacă i-ar păsa cuiva.

Ryder nu mai auzise de familia Bassigham înainte să se întoarcă din Prairieville, dar nu era nimic neobişnuit aici. Tatăl ei era un maestru al prieteniilor instant. Reuşi să stoarcă cîteva detalii de la doamna Trumpet, care le ştia de la Griffiths. Familia Bassingham locuia într-o casă mare şi derăpănată, plină de lucruri care erau considerate moşteniri de familie pe care le vîndeau pe rînd ca să-şi plătească curentul electric şi telefonul.

Alix era singurul lor copil. Se spunea despre ea că era foarte frumoasă. Tatăl ei era un maior la pensie. Vîna de două ori pe săptămînă pe caii altor oameni, pentru că nu-şi putea permite să aibă propriii lui cai. Mama ei era mezina unui baronet. Nu aveau bani şi nici nu ştiau cum ar fi putut cîştiga. Nici nu puteau fi mai diferiți de Paul şi Carrie Harding.

Într-o după-amiază umedă de duminică, Griffiths o conduse pe Ryder la gară şi o urcă în trenul de Londra. Avea trei valize mari cu ea, dintre care una conținea pături şi cearceafuri. Ryder se simțea bolnavă de nervi.

– O să te descurci de minune odată ce o să ajungi acolo, îi zise şoferul, punîndu-i bagajele bine. Plecarea e partea cea mai dificilă.

– Nu-i spune tatălui meu că m-am plîns.

– Sigur că nu. Şoferul o aşează pe locul ei de parcă ar fi fost un copilaş.

Ryder nici măcar nu vorbise cu Alix. Doamna Bassingham de-abia binevoise să-i spună că le anunțase pe fete şi că aveau să fie în apartament ca s-o întîmpine. Privind Valea Tamisei cum dispărea din vedere, Ryder îşi dori să-i fi cerut doamnei Trumpet să-i fi pregătit o prăjitură de ciocolată pentru ceaiul lor.

La Paddington nu se vedea nici un hamal, aşa că se văzu nevoită să-şi care singură valizele grele pînă în staţia de taximetre. Cînd în fine reuşi să urce în unul, era deja încinsă şi obosită.

Aproape că nu cunoştea Londra şi era prima dată cînd se urca într-un taximetru de una singură. De cîte ori venise în oraş cu maică-sa, întotdeauna merseseră direct la *Harrods* sau la *Harvey Nichols*, şi fuseseră conduse de Griffiths.

Casele deveneau tot mai arătoase. Străzile mai curate. Traversară parcul şi trecură în goană prin faţa muzeelor, unde un vînzător ambulant oferea umbrele turiştilor. Ryder se agăţă de mînerul portierei atunci cînd derapară uşor în faţa gării South Kensington.

Apartamentul se afla chiar în Old Brompton Road, pe o stradă de case elegante, cu garduri mici de fier forjat şi uşi întunecate. Taximetrul se opri. Şoferul o ajută să-şi scoată valizele din portbagaj. După aceea Ryder îl plăti.

La uşă se vedea un şir de sonerii. În dreptul primei era trecut: „A. Bassingham şi I. Lydden" Nu mai era loc şi pentru un al treilea nume.

Sună. Puţin după aceea se auzi intercomul cum pîrîia.

– Da?

– Sînt eu, Ryder.

– Cine?

– Ryder Harding.

– Urcă. Etajul cinci. N-avem lift.

Se auzi un bîzîit şi uşa se deblocă, dar, înainte ca Ryder să fi avut vreme s-o deschisă, se blocă la loc. Aşadar, se văzu nevoită să sune din nou.

– Da! Răspunse glasul iritat.

– Scuze, dar uşa s-a blocat.

– N-ai decît s-o propteşti cu preşu'.

Ruder îşi tîrî valizele în hol. Era destul de golaş, dar curat. Iar covorul albastru era nou. Pereţii erau proaspăt zugrăviţi.

Pe unul dintre ei fusese pusă o oglindă imensă. Dedesubtul ei era o masă acoperită de circulare, vederi şi facturi în plicuri groase, toate adresate chiriaşilor. O uşă, de undeva, de sus, se deschise şi imediat se auziră paşi grăbiţi pe scări. Ryder ridică privirea zîmbind, crezînd că era Alix, care venise s-o ajute. Dar era un bărbat. Care sări peste valizele ei şi ieşi din clădire.

Atunci cînd Ryder ajunse la al cincelea etaj, abia mai respira, iar părul i se lipise de faţa încinsă. Se împletici pe palier pînă în dreptul unei uşi albastre, în care ciocăni mai tare decît intenţionase.

Auzi glasuri dinăuntru şi un chicotit ascuţit. Uşa se deschise încet. În prag era o fată delicată, îmbrăcată cu o rochie mini de un roz palid şi ciorapi asortaţi de dantelă. Chipul îi era extrem de expresiv şi plin de pistrui, încadrat de o coamă de păr roşcat care îi cădea frumos peste umeri.

– Eu sînt Imogen, îi zise ea. Intră.

– Mulţumesc. Ryder îşi tîrî valizele în apartament.

– Iar eu sînt Alix.

O fată brunetă, foarte subţire, era întinsă pe canapeaua din faţa ferestrei, cu picioarele lungi drapate peste un bărbat şi torsul delicat sprijinit de un altul. Avea chipul cel mai frumos pe care-l văzuse Ryder vreodată. Pielea îi era albă şi luminoasă ca o camelie. Sprîncenele frumos arcuite. Buzele erau de un roşu-aprins, asortate cu pantalonii strîmţi şi micul bolero croşetat pe sub care nu purta sutien.

Ryder abia putea privi spre ea. Se simţea în ultimul hal.

– Mă duc să-mi aduc şi celelalte valize, rosti încet.

– Sper că nu ți-ai adus prea multe haine, căscă Alix. Nu ți-a spus mama? Nu avem decît două dulapuri care deja sînt pline.

– De ce, nu am loc în camera mea?

– Tu o să dormi aici, rosti Alix, dînd din mînă în direcția unui pat înghesuit într-un alcov din salonul aglomerat. Nu există decît un singur dormitor pe care-l împărțim eu şi cu Immy.

Ryder o porni din nou spre parter, lăsînd uşa să se trîntească cu putere în urma ei. Nu intenționase s-o trîntească, dar îi scăpase din mînă. Deşi nu-i păsa. Alix era o scîrbă, iar ea, Ryder, nu intenționa să stea acolo ca să fie privită de sus. Tatăl ei putea să spună ce dorea, dar ea avea de gînd să se urce în primul tren înapoi spre Dingwall Court.

– Pot să te ajut? o întrebă un glas de pe scări. Era unul dintre bărbații lui Alix, care îi luă valiza grea din mînă. M-a trimis Imogen. S-a gîndit că poate ai nevoie de o mînă de ajutor.

Alix şi Imogen erau chiar în fața uşii. Arătau ca o pereche de iepuraşi de Paşte, cu haine identice, mai puțin la culoare. Alix era în roşu, iar Imogen în alb.

– Ți-am făcut loc în unul dintre dulapuri, îi zise Imogen. Şi ai cîte un sertar în fiecare comodă.

– Mulțumesc, răspunse Ryder posacă, plănuindu-şi mai departe plecarea.

– Simte-te ca acasă.

– Da. Nu avea de gînd să se lase cucerită atît de uşor.

– Gata, am plecat, rosti Alix, luîndu-şi cheile. Haide, băieți! Oraşul ne aşteată.

– Distracție plăcută, le ură Ryder, deşi o spusese mai mult pentru Imogen.

În apartament se lăsă liniştea. Ryder le ascultă paşii

pe scări. Uşa din faţă se trînti. Din stradă se auzi ecoul rîsetelor lor. Ryder se furişă pînă la fereastră. Alix dansa can-can în mijlocul drumului. În faţa lor se opri o maşină roşie, sport, în care se înghesuiră cu toţii. Slavă Domnului că nu adusese vreo prăjitură. Ce-ar mai fi rîs de ea. Mai ales Alix.

Începu să cerceteze apartamentul. Ca şi holul de jos, de la intrare, era auster şi proaspăt zugrăvit. Pereţii albi şi o mochetă bej. Dar, pentru că se aflau la mansardă şi acoperişul se lăsa în jos, mai ales în dreptul ferestrelor, apartamentul avea caracter.

Mobila era redusă la minim. În salon era o masă de lemn de pin cu şase scaune, un fotoliu lîngă şemineu, canapeaua de un albastru-închis şi patul, patul ei. Baia era minusculă. Chicineta funcţională. În dormitor erau două paturi simple, două dulapuri şi două comode. Sertarul de jos al fiecăreia fusese golit.

Conţinutul lor era aruncat într-o movilă pe unul din paturi. Pe celălalt pat era aruncată o broşură a şcolii de manechine condusă de Lucie Clayton şi o serie de fotografii alb-negru, toate cu Alix, cu trupul răsucit în poziţii cît mai avantajoase. Ryder se opri o clipă ca să le privească cu atenţie.

Pînă termină cu despachetatul şi-şi făcu patul, era deja moartă de foame. Luîndu-şi poşeta, deschise uşa. Dar se opri. Nu avea nici o cheie. Reveni în chicinetă. În frigider era o jumătate de litru de lapte, nişte unt, iar pe masă rămăsese o jumătate de pîine.

Atunci cînd îşi turnă un pahar de lapte revăzu în minte frigiderul bine garnisit de la fermă. Oftînd, îşi făcu un sandviş cu marmeladă. După ce-l mîncă, constată că îi era foame în continuare. Îşi mai făcu două sandvişuri şi bău restul de lapte. După aceea se duse la culcare.

În miez de noapte Ryder se trezi scuturată de cineva.

– Ne-ai băut chiar tot laptele? o întrebă Alix supărată.

– Şi ne-ai mîncat toată pîinea? se îmbufnă Imogen.

– Îmi pare rău. Mi-a fost foame, iar voi nu mi-aţi lăsat nici o cheie. N-am putut să ies.

– Ba da. Era pe masă. Ne-ai mîncat micul dejun! Imogen se îmbrăcă din nou cu haina pufoasă. Nu pot să mănînc nici măcar o felie de pîine prăjită acum şi am cursuri de actorie toată dimineaţa. O să leşin de foame.

Îi întoarseră deodată spatele şi ieşiră din salon.

Colegiul Secretarial de pe strada Sydney, sau Syd cum mai era cunoscut, ocupa o clădire mare chiar în capătul străzii mai sus amintite. Era o instituţie de modă veche în care adăsta un iz de mucegai.

Cînd ajunse şi Ryder acolo descoperi o coadă lungă de fete în faţa biroului secretariatului. Toate purtau fuste lungi ce treceau de genunchi, în culori potolite, şi aveau părul strîns frumos la spate. Ea era îmbrăcată în blugi şi cizmele de cowboy. Toată lumea o privea mirată.

Deodată se deschise o uşă laterală şi în pragul ei apăru o fată bătrînă cu o listă în mînă.

– Ryder Harding?

– Da.

– Doamne! Fosila îşi aranjă mai bine ochelarii pe nas. Nu ai citit broşura noastră? Nu permitem fetelor să vină îmbrăcate în pantaloni sau cizme. Ce-ar spune un eventual angajator dacă te-ar vedea în halul ăsta? Se întoarse şi arătă cu capul spre celelalte fete îmbrăcate cuviincios.

– Îmi pare foarte rău. N-am ştiut.

– Aha, eşti americancă. Desigur, pe acolo purtaţi toată vremea blugi. Dar sînt sigură că ai o fustă pentru mîine. Vino!

Ryder o urmă pînă la subsol, într-o clasă în care un

grup de fete lucrau la maşini de scris portabile, în timp ce o profesoară le dicta:

– Q W E R T.

Fusese inspirată că îi venise în minte să imite accentul lui Debbie.

La ora patru fetele ieşiră de la Syd şi o porniră spre King's Road. Ryder luă un taxi pînă la *Harrods*. Cînd ajunse la departamentul alimentar umplu două plase cu produse de băcănie. Pîine proaspătă, unt, lapte, biscuiţi, plus o litră de somon afumat. Îşi imagina deja feţele lui Alix şi Imogen cînd aveau să deschidă frigiderul. Se şi auzea spunînd: „Îmi pare rău", şi pe Imogen răspunzînd: „A fost şi vina noastră"

Apartamentul era pustiu, dar Ryder ştia că Alix se întorsese, pentru că resturile de la ţigările ei încă mai pluteau într-o farfurie din chiuvetă.

Deschise ferestrele ca să aerisească, curăţă pervazul de praf şi muşte moarte, şi deretică prin salon şi chicinetă, după care aranjă fotografiile din Prairieville lîngă pat. Tăie pîinea caldă şi o unse bine cu unt, apoi aranjă pe un platou mare sandvişurile cu somon afumat.

Sună telefonul. Se grăbi să răspundă.

– Alix e pe acolo?

– Nu.

– Să-i spui că a căutat-o Adam.

Ryder scrise: „Adam. Luni. 6.30 p.m."

De-abia după aceea observă o listă prinsă deasupra telefonului:

„Dacă sună Gavin, spune-i că m-am mutat de aici. Dacă sună Adam, spune-i că sînt liberă sîmbătă. Dacă sună Dominic, spune-i că sînt la... Sybilla."

Mîncă un sandviş şi le aranjă pe celelalte astfel încît să nu se cunoască, după aceea îşi deschise carnetul de stenografie şi se apucă să lucreze la simboluri, copiind

cîteva şi încercînd, fără succes, să-şi amintească care era rostul lor, fără a se uita în manual.

Telefonul sună din nou.

– Alix? se auzi un glas bărbătesc.

– Nu s-a întors încă.

– Eu sînt Hugo. Trebuia să se întîlnească cu mine. Spune-i că am aşteptat o oră şi că sînt furios.

Ora nouă.

Ryder rămase lîngă fereastră, ascultînd cu atenţie zgomotele din stradă. Auzi deodată păcănitul unor pantofi cu tocuri înalte, dar trecură pe lîngă clădirea lor. În cele din urmă în faţa casei opri un taximetru.

Rîsete.

Dar grupul vesel intră într-un alt apartament. Înfometată, dădu gata celelalte sandvişuri. La miezul nopţii se duse la culcare.

Se trezi atunci cînd auzi paşi trecînd prin preajma patului şi apoi auzi cum se aprindea lumina în chicinetă. Auzi chicoteli şi pe Alix spunînd:

– Mi-ar plăcea ca tata să fie la fel de bogat.

– E teribil de neadaptată, răspunse Imogen. După alte chicoteli înfundate, se auzi uşa de la frigider cum se deschidea. Ia te uită ce de mîncare! exclamă mai departe Imogen. Delicios!

Se auzi foşnet de hîrtii, iar apoi se ridică capacul de la coşul de gunoi. Apoi Alix rosti scîrbită:

– Vezi hîrtia aia? A mîncat o litră întreagă de somon afumat. Ce scroafă! Nu-i de mirare că e aşa de grasă!

Ryder îşi muşcă buzele şi încercă să se gîndească că era din nou la ferma bunicului ei, pe malul lacului.

3

În weekend-ul acela Ryder se duse la Dingwall Court pentru că nu voise să stea de una singură în apartament. Ajunsă acolo, începu să se învîrtă fără rost prin casă. Maică-sa făcea masaj. Leo era cu dădaca. Rămase în holul impunător de la parter, cu nasul lipit de fereastra largă, privind la ploaia care răpăia pe terasă. Se întoarse deodată.

Tatăl ei era aşezat la biroul lui şi o privea prin uşa deschisă a bibliotecii.

– Cum e Alix Bassingham? o întrebă el.

– O nemernică.

El începu să rîdă.

– Exact ca maică-sa.

– Dacă asta-i ceea ce crezi, de ce vrei să mai stau cu ea?

– Pentru că oamenii precum cei din familia Bassingham sînt folositori.

– Eu nu vreau să mă folosesc de oameni. Vreau să-i plac. Şi vreau ca şi ei să mă simpatizeze la rîndul lor.

– Prietenii adevăraţi sînt o raritate. Tatăl ei se uită

aproape fără voie spre fotografia de pe birou. Cea cu doi bărbați în costume de aviatori care erau aşezați în fața unui bombardier Lancaster. Unul dintre aceştia era chiar el, celălalt, brunet şi oarecum îndesat. Dedesubt stătea scris:

„Lui Paul,
Cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva.
George Broughton,
Bailing, noiembrie 1944"

Ryder se întoarse la Londra. Apartamentul era părăsit. Stînd în chicinetă şi privind acoperişurile caselor din jur asculta cu amar rîsetele care se auzeau din apartamentele de dedesubt. Niciodată înainte nu se mai simțise aşa de singură.

Luni se duse să învețe dactilografia la Syd. În timp ce se înapoia acasă, trecu pe lîngă o galerie de artă. Tocmai se desfăşura o expoziție. Rămase să privească şi ea la învîrtejările psihaedelice, întrebîndu-se dacă nu avea cumva vreun fel de talent ascuns şi dacă era aşa, care era acela şi de ce nu se arăta instantaneu pentru a o salva de stenografie, dactilografie şi Alix.

În izolarea întunecată a apartamentului, închise ochii şi-şi imagină bucătăria mare şi primitoare de la fermă. Îl văzu pe bunicul ei fumînd din pipă şi pe bunica frămîntînd aluatul. Imaginea era atît de vie încît aproape că simțea mirosul de pîine proaspătă.

Puse haina pe ea şi se pregăti să iasă să cumpere o pîine, însă la uşă se opri. Alix avea dreptate. Chiar trebuia să mai slăbească puțin.

Reveni în bucătărie şi mîncă un copan de pui fără pieliță şi o salată fără nici un fel de sos. În noaptea aceea nu putu dormi din cauza foamei.

În weekend Ryder îşi aduse la Londra bicicleta de la țară. În fiecare zi pedala viguros pînă la colegiu. În fie-

care seară se chinuia să mănînce cîte o salată. Pînă în decembrie reuşi să slăbească cinci kilograme. Deşi nimeni nu observă acest lucru.

Dacă Alix se întorcea acasă înainte de miezul nopţii, atunci trecea ca o vijelie prin apartament în foşnet de haine, vorbind la telefon şi lăsînd în urmă o dîră de parfum. De obicei pleca imediat după aceea. Imogen rareori se arăta înainte de unsprezece.

Uneori singurul semn că Ryder nu locuia singură era maldărul de vase din chiuvetă, sunetul picioarelor care treceau grăbite pe lîngă patul ei şi telefonul care suna întotdeauna pentru Alix. Într-o seară descoperi un ziar pe patul ei cu un asterisc mare în dreptul unui mic articol:

„HARDING EVACUEAZĂ NEPUTINCIOŞII

Chiriaşii scandalizaţi ai întreprinderilor Harding-Broughton pichetează sediul central al proprietarului lor, milionarul Paul Harding, ca să protesteze contra evacuării doamnei Mavis Tibbs de 81 de ani din apartamentul care a fost căminul ei încă din 1924. Doamna Tibbs admite că n-a mai achitat chiria de doi ani."

Ryder mototoli ziarul şi îl aruncă înapoi pe patul lui Alix.

Celelalte fete de la Syd o consideau pe Ryder cel puţin ciudată, iniţial din cauza hainelor şi accentului ei american, iar după aceea pentru că se simţiseră înşelate cînd îşi dăduseră seama că era englezoaică.

Numai Hetty Radipole era prietenoasă. Dar Hetty vorbea cu oricine. Blondă şi veselă, cu un glas ca de căpitan de hochei, îi amintea lui Ryder de Debbie.

– Aşteaptă-mă şi pe mine! îi strigă lui Ryder, pedalînd alături de ea. Azi trebuie să iau cina cu mătuşa mea. Locuieşte în Boltons.

Reuşeau cu greu să se strecoare prin traficul aglo-

merat. Era o seară rece şi umedă, iar maşinile erau bară la bară şi mirosul de gaze de eşapament te sufoca, lucru care însă nu părea s-o deranjeze pe Hetty, care continua să trăncănească veselă.

– Cum e apartamentul tău? o întrebă în cele din urmă.

– Adevărul este că am început să-mi caut un altul.

– De ce?

– Alix e o viperă şi nici Imogen nu bate prea departe.

– Nu cumva Alix Bassingham şi Imogen Lydden? Am fost la şcoală cu ele. Dar Immy e foarte dulce. Poate cam nevricoasă, dar extrem de talentată. Iar Alix e o adevărată comoară atunci cînd nu stă să se admire în oglindă. Nimeni nu ar fi putut fi mai amabil ca ea atunci cînd părinţii mei au divorţat.

– Alix este cea mai neplăcută persoană pe care am întîlnit-o vreodată, răspunse Ryder, îndepărtîndu-se.

După acest incident avu grijă s-o evite pe Hetty. Imogen veni mai devreme acasă. Părea agitată.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Ryder, care se uita la un serial de comedie la televizor.

– Nimic care să nu fie din vina mea. Vrei o cană cu ceai?

– Da, mulţumesc. Ryder închise televizorul şi-şi luă haina de pe spătarul fotoliului. Cred că e foarte amuzant să faci cursuri de actorie, rosti ea.

– E multă muncă, dar oamenii sînt amabili, răspunse Imogen, sprijinindu-se de uşa chicinetei. Întotdeauna mi-am dorit să devin actriţă. Aşa cum Alix şi-a dorit dintotdeauna să devină manechin... Am fost la şcoală amîndouă.

– Ghinion!

– Alix e prietena mea. Imogen îi întinse cana cu ceai. Noapte bună.

Ryder dădu iar drumul la televizor. Dar serialul nu i se părea la fel de amuzant.

De Crăciun, Syd se închise pentru o lună. Ryder petrecu acest timp la Dingwall Court. Orice era preferabil apartamentului. Într-un acces de generozitate, tatăl ei îl lăsă pe Griffiths s-o învețe să şofeze. Lui Ryder îi plăcu extrem de mult. Nu se aşteptase, dar îi plăcu. În plus, avea talent, aşa îi spusese micul şofer.

Într-o dimineață întunecată de luni dădu examenul şi-şi luă carnetul de conducere fără probleme. În după-amiaza aceea ieşi singură cu maşina pentru prima dată. Pornind pe şoseaua dreaptă dinspre Henley de-a lungul văii, o străbătu pînă la Nettlebed. De acolo o apucă spre nord, pînă la Chiltrens, mai departe decît intenționase. Dar era în culmea fericirii. Deținea controlul asupra situației.

Şofatul schimbă viața lui Ryder. Îi oferi încredere în puterile ei. Trecuse examenul din prima, deşi erau mulți care eşuau. Nici măcar cînd tatăl ei îi spusese că nici nu se aşteptase la altceva din partea ei, bucuria nu-i fusese curmată.

Se întoarse la Londra cu hotărîrea luată. În timp ce zbura pe autostradă, se gîndea la bătrînul John Milne care-şi condusese căruța de-a lungul preeriei cîte douăzeci de mile pe zi. Nu, ea nu era asemenea lui Helen. O să-şi găsească un alt apartament, va căuta o slujbă de seară, va economisi banii şi, cînd va termina Syd, se va întoarce în Prairieville. Dacă bunicii nu aveau s-o lase să stea la fermă, atunci avea să-şi găsească o cămăruță în oraş.

Imogen era la masa din salon şi bea o sticlă de vin cu un bărbat care semăna atît de bine cu ea, încît mai mult ca sigur erau rude. Şi el avea acelaşi farmec de necontestat. Zîmbetul care apărea pe neaşteptate. Nu-

mai tenul lor era diferit. El era bronzat printre pistruii deşi, pe cînd pielea ei era aproape translucidă.

– El e fratele meu, Adam, rosti ea. Nu vrei să bei un pahar de vin cu noi?

– Nu, mulţumesc. Era prea tîrziu să mai încerce să fie prietenoşi cu ea. Deschise ziarul şi începu să sublinieze unele apartamente posibile.

– Nu te deranjează dacă Adam îşi lasă aici echipamentul de schi, nu? Imogen arătă spre vraful de bagaje. A renunţat la apartamentul lui şi mama nu vrea să-l lase să le ţină acasă.

Chipul lui Adam se lumină deodată de veselie.

– Are o criză tipic maternă pentru că am renunţat la contabilitatea plicticoasă ca să lucrez într-o staţiune de schi.

Ryder lăsă ziarul în jos.

– Ce frumos.

– Nu vrei să vii cu mine?

– Nu cred că Alix ar fi chiar aşa de încîntată.

– Adam glumea numai, Ryder, rosti Imogen, umplînd iar paharele.

– Dar de unde ştii tu treaba asta, surioară? Se întoarse ca s-o privească pe Ryder. Ei bine?

Ryder îi întîlni privirea şi avu sentimentul unei descărcări electrice. Roşind, se grăbi să se ducă în dormitor ca să termine cu despachetatul. În urma ei o auzi pe Imogen spunînd:

– N-o mai tachina pe Ryder. E teribil de nesofisticată. Ar putea crede că vorbeşti serios.

Adam venea şi pleca mereu din apartament, însoţit de obicei de Alix. Erau veşnic împreună, sărutîndu-se în chicinetă, întinşi pe canapea sau făcînd baie laolaltă. Ryder încerca din răsputeri să-i ignore. Însă Adam avea întotdeauna grijă să-i vorbească de cîte ori o vedea.

– Ce naiba faci acolo? o întrebă într-o zi ieşind din dormitor, lăsînd-o pe Alix să se schimbe, şi luîndu-i ziarul din mînă. Ce-i cu toate adresele astea încercuite?

Ryder îi smulse ziarul.

– Ce-ar fi să-ţi vezi de treburile tale?

– Vrei să te muţi? şopti el.

Ea dădu din umeri.

– Nici o problemă. Nu spun la nimeni.

Într-o seară, cînd Ryder plănuise să sune la cîteva apartamente, sosi acasă şi dădu peste Alix întinsă pe jos cu o mască de nămol pe faţă şi Imogen pe canapea, încercînd de zor să-şi albească pistruii cu zeamă de lămîie.

Aşteptă ca cele două să plece. Dar nu dădeau nici un semn. Se gîndi atunci să iasă chiar ea ca să sune de la un telefon public. În cele din urmă decise că nu-i păsa ce credeau ele şi formă primul număr.

– Sun în legătură cu anunţul din ziar, rosti tare. Da, aş vrea să vin chiar acum să văd apartamentul.

Alix se ridică deodată.

– Ryder, ce faci?

– Îmi caut un alt apartament, răspunse ea, luîndu-şi haina. Nu am de gînd să mai stau cu oameni care nu mă plac şi nu mă vor în preajma lor.

– Dar nu poţi să pleci, insistă Alix.

– Încearcă numai să mă opreşti! răspunse Ryder, ieşind din apartament trîntind uşa.

Cînd se întoarse o aşteptau amîndouă, aşezate una lîngă alta pe canapea. Cu capul sus, le zise pe un ton rece:

– Am să mă mut la finele lunii.

– Ba nu, o să plecăm noi, răspunse Alix.

– Nu te mai prosti! E apartamentul vostru.

– Ba nu, nu e. Contractul e pe numele tatălui tău. El

e cel care plăteşte chiria. Pentru noi toate. A aranjat asta cu părinţii mei. Alix îşi aprinse o ţigară. A cumpărat prietenia noastră pentru tine.

– În cazul ăsta plec în mod sigur, rosti Ryder şocată. Poate că nu-mi fac prieteni prea uşor, dar în mod sigur n-am nevoie să mi-i cumpere cineva!

A doua zi dimineaţă se stabilise deja un fel de armistiţiu încordat. Nimeni nu vorbi. Cînd Ryder sosi acasă de la colegiu, descoperi un taximetru parcat în faţa uşii. O clipă crezu că cele două fete intenţionau să se mute. Se simţi deodată uşurată şi vinovată.

Dar după aceea apăru Adam, chinuindu-se să coboare scările cu două perechi de schiuri şi un munte de bagaje.

– Vrei să ţii puţin uşa? îi zise el. Afurisenia asta se tot închide la loc.

Ryder aşteptă cu răbdare să-şi scoată toate bagajele şi apoi îl ajută să-şi potrivească şi schiurile în maşină. Ieşeau mult în afară pe un geam.

– De ce n-am întîlnit pînă acum o fată aşa de bună ca tine? îi zise, oferindu-i cel mai frumos zîmbet al său. Alix n-ar fi ridicat un deget ca nu cumva să-şi rupă vreo unghie. Se urcă în taximetru. Dacă întreabă, spune-i că am încercat s-o sun, dar Lucie Clayton mi-a spus că nu era acolo. Dar numai dacă întreabă! Taximetrul se puse în mişcare. El îi făcu cu mîna şi strigă: Ne vedem atunci cînd mă întorc!

Ryder intră în clădire.

Fără Adam părea aproape pustie. Cînd intră în apartament, sună telefonul.

– Pot să vorbesc cu Immy? întrebă un glas masculin, extrem de blînd în comparaţie cu accentul dur.

– Ah... da, Imogen? Îmi pare rău, dar n-a venit încă acasă.

– Tu trebuie să fii Ryder. Sune-i că a căutat-o Tony, vrei, scumpo?

Imogen roşi toată atunci cînd auzi mesajul.

– Adam nu era pe aici, nu? întrebă speriată.

– Nu. Ryder dădu drumul la radio ca să nu fie nevoită să discute despre apartament. Deodată îşi dădu seama că Imogen plîngea pe tăcute în bucătărie. Încercă s-o ignore, nedorind să fie luată iar peste picior, dar nefericirea celeilalte o apăsa prea mult pe inimă. Pot să te ajut cu ceva? o întrebă timidă.

Imogen ridică chipul plin de lacrimi.

– O să fii şocată.

– Pune-mă la încercare.

– Am întîlnit pe tipul ăsta şi nu e... În fine, e cu mult mai mare ca mine. A trecut deja de treizeci de ani. Imogen se aşează în faţa lui Ryder. Dar asta nu-i singura problemă. Vezi tu, el nu e genul nostru. E un om din popor. Locuieşte într-o casă de stat din Streatham. Desigur, mie personal nu-mi pasă. Banii nu înseamnă nimic pentru mine.

– Rudele mele din Praierville sînt oameni obişnuiţi, care muncesc din greu.

– Dar maică-mea ar face o criză dacă ar şti. Mereu îmi spune că trebuie să mă mărit cît mai bine. Şi Alix ar fi scandalizată. Toţi prietenii mei ar fi îngroziţi dacă ar afla.

– Mama mea s-a măritat împotriva dorinţei părinţilor ei.

– Asta nu e tot, mai e o problemă, rosti Imogen disperată. E căsătorit şi are trei copii.

Ryder nu mai ştia ce să spună. În cele din urmă întrebă:

– Cum naiba l-ai cunoscut?

– E taximetrist. Am luat un taxi pînă la RADA în prima zi şi întîmplător a fost tocmai maşina lui. Eram

înfiorător de nervoasă şi el a fost aşa de bun şi de blînd cu mine. De atunci mă duce pînă la şcoală aproape în fiecare dimineaţă. Şi uneori şi seara.

– Aha, aşadar, e numai un... prieten?

– M-am îndrăgostit de el. Imogen îşi şterse lacrimile de pe faţă. Să nu mai spui la nimeni. Te rog! Nici lui Alix. În nici un caz lui Adam. La nimeni.

Ryder se simţi cuprinsă de un sentiment de căldură faţă de fata aceea chinuită.

– Sigur că n-o să spun la nimeni.

Imogen zîmbi cu timiditate.

– Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Îmi pare rău că n-am fost mai amabilă cu tine. Dacă n-ar fi fost tatăl tău, nu ne-am fi putut permite niciodată apartamentul ăsta, continuă Imogen. Părinţii lui Alix trăiesc mai mult din ceea ce le dau ceilalţi, iar mama trebuie să se descurce din pensia de văduvă.

– Aşa că acum mă vrei pentru banii mei!

– Nu asta am vrut să spun. Încercam să-ţi spun că eu şi cu Alix voiam să împărţim un apartament numai noi două şi am fost furioase că am fost obligate să acceptăm o străină alături de noi.

– Ei bine, n-o să mai fie pentru multă vreme. Ryder se ridică. Aşa că nu e cazul să mă insulţi prefăcîndu-te că mă placi.

Cînd Ryder îi spuse tatălui ei că avea de gînd să se mute de acolo, spre marea ei uimire el rîse şi îi zise că aşa le trebuia celor din familia Bassingham. Se întoarse devreme la Londra ca să îşi strîngă lucrurile.

În salon le descoperi pe Imogen, Alix şi o femeie solidă, elegantă cu o faţă frumoasă, îmbrăcată în negru, care fuma cu un ţigaret de fildeş ţigări turceşti urît mirositoare. Întregul apartament duhnea.

– Aşadar, tu eşti fiica lui Paul Harding, rosti ea, su-

flînd un cerc de fum. Cum e tatăl aşa şi fiica, nici că-ţi pasă că le dai pe celelalte afară direct în stradă.

– Eu nu evacuez pe nimeni.

– Dar dacă pleci tu, vor trebui să plece şi Alix şi Imogen.

– Ascultă, mamă, nu te mai băga tu în treaba noastră! izbucni Alix.

– De ce nu m-aş băga? Ni s-a promis că vei putea sta aici un an, fără să plăteşti chirie, nu? Am fost invitaţi la restaurante scumpe şi am fost duşi la Operă. Am fost duşi chiar la Vila Harding din Marbella. Am fost la Ascot, Wimbledon şi Henley, unde l-am prezentat pe profitorul ăsta tuturor prietenilor noştri. Ia ghiciţi voi acum cine pleacă în Barbados? În nici un caz Dudley şi Sonia Bassingham!

– Dacă i-ai permis tatălui meu să vă cumpere, atunci nu ar trebui să vă miraţi că vă tratează ca pe nişte sclavi, îi zise Ryder cu răceală.

– Să mă cumpere! I-am făcut o favoare.

– Taci din gură, mamă! rosti Alix. Las-o pe Ryder în pace! Du-te acasă şi încearcă să nu mai bei.

– Ne-a aruncat ca pe nişte gunoaie, răspunse Sonia Bassingham, împleticindu-se spre uşă. Dar pentru Paul Harding e ceva absolut firesc, nu-i aşa? chicoti ea. Eu ar fi trebuit să ştiu cel mai bine, scumpelor. Era iubitul meu atunci cînd a întîlnit-o pe mironosiţa asta de Carrie Milne, fiica de ţopîrlani, care făcea fotografii în faţă la Buckingham. Atunci m-a părăsit pe mine ca să se însoare cu ea.

Uşa se închise în urma ei. Ryder şi Alix se priveau uluite una pe alta.

– Ştiai de chestia asta? întrebă Alix.

Ryder scuturâ din cap. Se simţea scîrbită.

– Nici eu. Cînd s-au cunoscut părinţii tăi?

– Prin 1950, aşa cred.

– Ai mei s-au căsătorit la finele războiului. Alix vorbea printre dinţii încleştaţi. Deşi, desigur, nu-mi pasă. Îşi şterse obrazul cu dosul mîinii. Bietul tata! Pun pariu că habar n-a avut. E aşa de prost. Suportă cele mai mari porcrii doar pentru că o adoră. Deschise furioasă ferestrele. Doamne, nu pot să sufăr mirosul ţigărilor ei. Hai mai bine s-o ştergem de aici.

Ryder încercă să nu se gîndească la tatăl ei şi răvăşita doamnă Bassingham. În spatele ei, Imogen şi Alix îşi puneau hainele.

– Haide, Ryder, îi zise Alix. Asta ne afectează pe amîndouă.

Se plimbară pe străzile pustii în acea după-amiază îngheţată de duminică. Trotuarele sclipeau din cauza pojghiţei de gheaţă. Diverse bătrîne îşi grăbeau cîinii să termine cu plimbarea ca să se întoarcă acasă la căldură. În apartamente se aprindeau luminile şi oamenii se pregăteau să ia cina. Ryder se uită la Alix, înfăşurată în haina roşie, care era la fel de frumoasă chiar şi cu rimelul scurs pe obraji.

– Mi-aş dori să nu ne fi spus, rosti Alix, oprindu-se deodată în mijlocul drumului.

– Şi eu, încuviinţă Ryder. O porniră înapoi spre casă, fără să mai discute despre acest subiect. Nici nu mai era nimic de spus.

Cînd intrară în clădire, descoperiră doi bărbaţi care stăteau de vorbă în faţa apartamentului de la etajul doi. Unul din ei stătea chiar în prag. Era blond şi plinuţ. Celălalt se sprijinise de balustradă.

Era înalt, subţire şi cu o faţă veselă. Alix se lumină deodată la faţă. Îşi verifică cu atenţie chipul în oglinda de pe palier şi îşi şterse la repezeală petele de rimel cu dosul mîinii.

– Ce mai faceți, fetelor? le zise blondul. Noi sîntem noii chiriaşi. Eu sînt Jonathan, iar el este colegul meu de apartament, Miles. Ce-ați zice dacă am bea un pahar împreună?

– Exact de aşa ceva aveam nevoie, răspunse Alix, apropiindu-se de ei.

Atunci cînd Ryder continuă să urce scările, îl auzi pe Miles întrebînd:

– Bine, şi cealaltă fată?

– Ah, Ryder? E foarte timidă, răspunse Alix nepăsătoare.

Apartamentul părea încă şi mai părăsit. Putea auzi rîsete de jos. Ryder închise ferestrele şi dădu drumul la televizor. Cu toate astea veselia celorlalți continua s-o deranjeze. În cele din urmă se duse la culcare.

Cîteva minute mai tîrziu se întoarse Imogen.

– Ar fi trebuit să stai şi tu cu noi, îi zise, lăsîndu-se să cadă pe marginea patului lui Ryder.

– Dar ei aveau ochi numai pentru tine şi Alix.

– Asta chiar că e o prostie! Ne-au invitat la o petrecere sîmbătă şi dacă ai fi fost şi tu acolo, te-ar fi invitat şi pe tine. Aşa ajungi să cunoşti mai mulți oameni.

– Acum vorbeşti ca mama. Unde e Alix?

– Jos... cu Jonathan. Imogen se apucă să răsucească cearceaful între degete. Nu cred că se mai întoarce acasă în noaptea asta.

– Am crezut că era prietena lui Adam.

– Şi eu la fel, răspunse Imogen tristă. Şi el crede acelaşi lucru.

Nu mai discutară deloc despre eventuala mutare a lui Ryder. Era ca un acord tacit că avea să mai stea acolo cîteva săptămîni ca să vadă cum se împăca cu celelalte. Viața din apartament nu se schimbă considerabil, dar

dacă Alix sau Imogen erau acasă, atunci se purtau ceva mai amical cu ea. Ryder continua să petreacă serile mai mult de una singură. Reveni chiar la regimul de dinainte. Începu să învețe rusa la un curs seral, dar nu izbuti să treacă mai departe de „niet"

Singura bucurie din timpul săptămînii era cînd ea şi cu Hetty mergeau la cinematograful ABC din Fulham şi apoi mîncau cîte o porție de spaghetti la Bistro Vino.

– Mai ții minte cînd ți-am povestit de Tony? îi zise Imogen într-o bună zi. Aş vrea să-l cunoşti şi tu. Ce-ai zice dacă ne-am întîlni mîine cu el?

În noaptea aceea Ryder rămase trează în pat, urmărind modelele de lumină de pe tavan şi întrebîndu-se dacă ea se va îndrăgosti vreodată.

Se întîlni cu Tony şi Imogen într-o cîrciumă din Bloomsbuty. El nu era deloc aşa cum se aşteptase. Îşi închipuise că trebuia să fie mic şi slab precum Griffiths, pe cînd Tony era de fapt un munte de om, cu un chip frumos şi păr cărunt. Se ridică în picioare atunci cînd Ryder se apropie de ei.

– Aşadar, ai veni din America? o întrebă el. Eu am fost în Marina comercială. Am trecut prin toate porturile din lume.

Prinse degetele delicate ale lui Imogen în palma sa mare şi începu să se joace cu ele în timp ce le povestea despre locurile pe care le văzuse pe acelaşi ton măsurat pe care-l folosea şi bunicul lui Ryder.

Cînd le conduse după aceea acasă, Imogen zise:

– Nu vrei să intri o clipă?

– Nu. O prinse în brațe, iar Ryder, jenată, îşi făcu de lucru cu cheile în fața uşii.

– Îți place de el? o întrebă Imogen pe scări.

– Da, chiar foarte mult.

– Mă face să mă simt în siguranță. Nu m-am mai

simțit așa de cînd a murit tata. Imogen descuie ușa apartamentului și aprinse lumina.

Se auzi un foșnet și Alix exclamă:

– La naiba!

Era întinsă pe patul lui Ryder, iar picioarele ei lungi și albe erau încolăcite în jurul taliei unui bărbat care era complet îmbrăcat, cu excepția pantalonilor lăsați în vine. Imogen și Ryder rămaseră blocate o secundă după care dădură năvală în dormitor, trîntind ușa în urmă.

– Slavă Domnului că nu e Adam aici, zise Imogen.

– Un lucru e sigur, răspunse Ryder, așezîndu-se pe patul lui Alix. De acum înainte eu una dorm aici.

După cîteva clipe auziră ușa apartamentului închizîndu-se. Alix veni peste ele în dormitor.

– Nu spuneți nimic! rosti, ridicînd mîinile. Știu că n-ar fi trebuit să folosesc patul tău, Ryder, dar nu mă așteptam să veniți acasă atît de repede.

– Acum este patul tău.

– Dar nu vreau să dorm în salon.

– Ryder are dreptate. Tu vii cel mai tîrziu acasă, asta în cazul în care binevoiești să mai apari, îi reproșă Imogen, izbucnind în plîns. Of, Alix, cum de ai putut să faci așa ceva! Gîndește-te numai ce ar fi dacă ar afla Adam.

– La naiba cu Adam.

– Nu vorbi așa despre fratele meu.

– Bănuiesc că acum mă crezi o stricată, zise Alix, privind spre Ryder.

– Nu și dacă îl iubești.

– Dragoste! Chiar crezi că e primul? Haide, Imogen, nu mai plînge! Știu că voi două sînteți pure ca zăpada proaspăt așternută, dar eu personal vreau să mă distrez. Bărbații nu ies cu o fată la distracție dacă nu sînt siguri că o să primească ceva în schimb. Am învățat asta de la dragul de Adam. Alix intră în baie și începu să se dema-

chieze cu mişcări energice. Curînd am descoperit că avea şi alte fete. Nu dorea de la mine decît un regulat pe cinste. Acelaşi lucru şi cu Jonathan. La fel cu toţi ceilalţi.

– Dar e aşa de bestial şi de lipsit de orice fel de romantism, suspină Imogen.

– Şi ce ai vrea? Viori şi clopote de nuntă? Sexul nu e aşa. E dezgustător şi doare, mai ales la început. Dar de acum am scăpat şi de asta. E doar plictisitor. Mai ales că bărbaţii salivează pe tine şi îţi distrug coafura, şi, dacă nu-ţi scoţi rochia la vreme, ţi-o nenorocesc.

– Atunci n-ai decît să-i refuzi, propuse Ryder.

– Şi să stau acasă în fiecare seară, aşa ca tine? Nici prin cap nu-mi trece! Mai ales cînd pot să frecventez cele mai la modă cluburi de noapte, fără să trebuiască să plătesc ceva.

– Eu aş prefera să plătesc.

– Da? Şi cît de des ai fost invitată la un club de noapte? izbucni Alix. De cîte ori ai fost la Tramp sau la Sybilla?

– Niciodată.

– Eu cel puţin nu sînt o ratată din punct de vedere social. Pun pariu că pe tine nu te-a invitat nimeni nici măcar la o pizza.

Ieşi din cameră trîntind uşa cu putere. Imogen începu să plîngă din nou. Ryder se întoarse cu faţa la perete.

Un moment mai tîrziu uşa se deschise iar.

– În caz că vreţi să mă bîrfiţi pe la spate, să ştiţi că puteţi s-o faceţi în linişte pentru că eu plec, le strigă Alix. Mă duc la Adam.

– Nu poţi, strigă Ryder în urma ei. A plecat cu cîteva zile în urmă.

Uşa de la dormitor se trînti. Apoi uşa de la apartament. Şi cea de jos, de la parter.

4

Ryder tocmai spăla vasele atunci cînd Alix se întoarse, cinci zile mai tîrziu, albă la față şi cu cearcăne negre sub ochi.

– Bună, rosti ea cu timiditate.

– Bună, răspunse Ryder înțepată.

– Immy e plecată?

– Da.

– Ascultă, îmi... îmi pare rău că ți-am spus că eşti o ratată din punct de vedere social.

– Ai dreptate, răspunse Ryder, aruncînd cîrpa de vase în chiuvetă. Aşa şi sînt.

– Lasă că nici eu nu sînt mai bună, rosti Alix, aprinzînd o țigară. M-am culcat cu Adam şi nici măcar n-a binevoit să-şi ia rămas bun de la mine.

– A încercat. Ar fi trebuit să-ți spun, dar eram furioasă.

– Nu te învinovățesc. Eh, la naiba cu toate! Hai mai bine să bem o cafea.

Imogen se întoarse după ce ele două se aşezaseră deja în fața focului. Le privi o clipă şi apoi le zîmbi.

– Nu vă apucați de bîrfă pînă nu vin şi eu acolo. Îşi luă un pahar cu lapte şi se aşeză alături de ele. Cum a mers prezentarea de modă, Alix?

– Am ratat-o, răspunse Alix, privind spre tavan ca să nu lase lacrimile să i se scurgă pe obraji. Nici măcar nu vor să mă ia în considerare. Da, ştiu, am lipsit din cînd în cînd, dar... la naiba! Îşi aprinse o țigară, deşi pe prima n-o fumase nici măcar pînă la jumătate.

– Nu-mi vine să cred, se sperie deodată Imogen. Eşti frumoasă. Toată lumea spune la fel.

– Dar sînt de asemenea o persoană pe care nu se poate pune bază şi arogantă pe deasupra, aşa mi-a zis Lucie Clayton.

Imogen începu să plîngă.

– De ce toate ne merg aşa de prost?

– Încetează cu văicăreala asta! izbucni Alix. Nu pot să suport.

– Nu se poate să nu mai fie şi alte agenții, rosti deodată Ryder, întinzîndu-se după cartea de telefon şi apoi întorcînd paginile.

Alix îi zîmbi mulțumită.

– Pînă acum n-am mai dat greş. Este o experiență nouă.

Ryder îşi trecu degetul peste index.

– După cum spune bunicul meu, viața e o mare curvă şi trebuie să dai piept cu ea.

Lui Alix îi trebui ceva vreme pînă cînd să găsească o altă agenție şi în cele din urmă izbuti să intre în atenția uneia.

Nu era vorba de o firmă prestigioasă, pentru că se specializase în cataloage de lenjerie.

– Trebuie să-mi fac un portofoliu, îi zise lui Ryder. Trebuie să par cît mai abordabilă. Crezi că tatăl tău va

accepta să plătească el factura de la telefon pînă luna viitoare ca să pot plăti eu fotograful?

– Nu-l întreba! Te rog!

– Bine! Nici n-ar fi trebuit să aduc vorba. Şi aşa nu plătesc nici un fel de chirie.

Cînd Alix îi arătă lui Ryder portofoliul, aceasta se forţă să-i spună că era minunat, deşi era îngrozită. Eleganta şi aristocrata Alix fusese transformată într-un fel de tîrfă de lux.

De Paşte, Ryder îi spuse tatălui ei că se decisese să rămînă în apartament. Tocmai luau micul dejun. Era singurul moment al zilei în care-l putea aborda.

– Trebuia să-mi imaginez că o să te împrieteneşti cu Alix după ce noi ne-am descotorosit de părinţii ei, o luă el peste picior.

– Ciudat, nu-i aşa? rosti ea privindu-l drept în ochi.

El ridică mirat dintr-o sprînceană, provocînd-o să spună mai multe. Ryder îşi dădu seama atunci că ceea ce spusese doamna Bassingham fusese adevărat. Jenată, se întoarse spre maică-sa.

– O să le cer celor de la Syd să-mi găsească un post cumsecade pînă cînd o să mă pot întoarce totuşi în Prairieville.

– Nu te mai duci acolo, izbucni taică-său.

– Nu mă poţi opri! răspunse Ryder, împingîndu-şi scaunul în spate, gata să se ridice de la masă. Nu şi acum, cînd pot cîştiga şi singură bani.

– Proasta aia de Debbie e gravidă.

– Asta ai născocit-o tu acum.

– Nu mai striga, Ryder! rosti mama ei, încruntîndu-se uşor. Bunica ne-a sunat seara trecută. Ne-a spus că ar fi mai bine dacă nu te-ai duce pe acolo. Prairieville e un orăşel de provincie şi o asemenea dezonoare loveşte greu o familie.

– Şi ce-o să se întîmple cu Debbie?

– Se mărită cu tatăl, un tip pe nume Carl.

– Dar s-a despărţit de el! Mi-a spus asta în ultima scrisoare.

– Copilul trebuie să aibă un tată.

– Desigur, lucrurile trebuie făcute aşa cum se cuvine în Prairieville! rîse batjocoritor tatăl ei. Luă unul dintre ziarele de pe masă şi începu să cerceteze titlurile. Care e idiotul care scrie că afacerile imobiliare sînt pe punctul de a se prăbuşi? Preţurile au crescut cu mai bine de treizeci la sută faţă de anul trecut. Nu pot să sufăr pesimiştii! Să anulaţi abonamentul la ziarul ăsta. Nu mai vreau o asemenea mizerie în casa mea.

Ryder ieşi în grădina în care ceaţa subţire dinspre rîu era pe cale să cedeze în faţa razelor de soare. Se duse spre locul ei preferat.

Cîteva minute mai tîrziu uşile de la terasă se deschiseră şi ieşi şi mama ei. Traversa peluza. Era o femeie care reuşea să meargă ca şi cum ar fi plutit, chiar dacă era cu tocuri înalte şi mergea prin iarba umedă.

– Ryder, trebuie să înveţi să nu te mai contrazici, rosti ea pe un ton blînd. Bărbaţilor nu le place treaba asta.

– Vrei să spui că lui tata nu-i place.

– Uf, eşti aşa de dificilă! oftă mama ei. Şi ce s-a întîmplat cu fusta aia frumoasă, roz, pe care ţi-am cumpărat-o?

– Nu mi-a venit bine.

– Bănuiesc că blugii largi şi cămăşile lălîi ţi se potrivesc mai bine, nu? se îndepărtă supărată. O clipă mai tîrziu strigă: Leo! Leo, vino la mama!

Ryder rămase mai departe ascunsă pe după tufa de trandafiri, îmbufnată din cauza discuţiei cu mama ei.

În cele din urmă reapăru pe peluză.

Pe terasă, dădaca tocmai voia să-l aşeze pe Leo pe tricicletă.

– Rye-rye! Rye-rye! strigă băieţelul, zbughind-o de lîngă dădacă şi venind să se agaţe de genunchii ei. Era adorabil cu părul blond strălucitor şi ochii albaştri ai familiei Milne.

– Bună, monstrule, vrei să te învîrt? întrebă Ryder, prinzîndu-l de braţe şi începînd să îl rotească în jurul ei.

Cînd îl puse jos, băiatul începu să bată din picior strigînd:

– Mai vleau! Înc'o dată!

– Mai tîrziu.

Auzind-o, încercă s-o lovească cu piciorul.

– Eşti oribilă!

– Iar tu eşti un răsfăţat pretenţios! Era o prostie să fie aşa de geloasă pe el, însă nu se putea abţine.

Ca să scape de acasă, plecă să se plimbe cu maşina. Soarele deja asfinţise atunci cînd începu lunga coborîre prin tunelul format de ramurile copacilor dinspre Remenham spre Henley.

În timp ce conducea asculta un post de radio care transmitea melodii vechi. Dădu radioul mai tare şi, fredonînd o melodie, traversă vechiul pod de piatră şi intră în oraş.

În cele din urmă ajunse la rhodonendronii deşi care mărginau intrarea de la Dingwall Court. Întoarse. Deodată zări un bărbat care stătea chiar în mijlocul aleii. Apăsă disperată pedala de frînă.

Dar mergea mult prea repede. Cauciucurile patinară pe pietriş. Se auzi un zgomot surd, înfiorător şi omul fi azvîrlit printre tufişuri.

Ryder sări din maşină şi, dînd la o parte ramurile dese, strigă:

– Îmi pare teribil de rău. Te simţi bine?

– Sînt încă în viață, cel puțin așa cred. Bărbatul se ridică încet, mișcînd un umăr cu precauție ca să-și dea seama dacă era rănit sau nu.

– Nu vrei să chem un doctor?

– Nu.

– Îmi pare cumplit de rău, rosti ea, încercînd să-și înghită lacrimile de spaimă.

– Se putea și mai rău.

– Te-aș fi putut omorî.

– Sau aș fi putut rămîne paralizat. Bărbatul se ridică și-și scutură praful de pe pantaloni. Era înalt și atletic și avea mișcări pline de grație, ca o felină.

– Locuiești pe undeva, pe aproape? îl chestionă ea, întrebîndu-se ce căutase oare pe aleea lor.

El dădu deoparte ramurile tufișului ca să poată ieși și ea.

– Nu, eram numai în trecere.

Atunci cînd păși în lumina farurilor, Ryder îl putu vedea mai clar. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea o față frumoasă, cu trăsături fine, clasice.

Părul era castaniu, ușor cîrlionțat și minunat tuns. Dar nu fața aceea frumoasă o scotea pe Ryder din minți, ci virilitatea lui neascunsă. Constată cu stupoare că îl privea ca o viță.

Roși furioasă și dădu să se urce în mașină, căutîndu-și de zor cheile. Cînd în fine le găsi, din cauza agitației le scăpă pe jos. El se aplecă și le ridică. Ea încercă să spună ceva, dar se bîlbîia cumplit. Mîinile lor se atinseră.

– Vrei să verific mașina să văd dacă nu are vreo zgîrietură? o întrebă el.

– Oho, da, chiar te rog. Tata o să turbeze de furie.

Individul se aplecă și examină cu grijă botul mașinii. Ea rămase să-i admire fața la lumina farurilor.

– Doar o zgîrietură mică. Spune-i că ai lovit o vulpe.
– Dar un şoarece ce are, nu-i destul de bun?
– Nu.
– Dacă nu te superi, aş prefera să fiu o vulpe.
– Ai putea să fii un iepure.
– Patrick Iepurele.
– De fapt, era Peter Iepurele în poveste.
– Numele meu este Patrick.
– Şi furi morcovi din grădina domnului Mcgregor?
– Nu, rîse el. Dar nu m-ar deranja să fur nişte avocados din grădina ta. O prinse deodată de umeri şi îi sărută buzele.

Ryder aproape căzu în maşină. Desigur, o necăjea numai. Poate chiar ghicise că nu mai sărutase nici un bărbat pînă atunci.

Un asemenea bărbat şi-ar fi dat seama dintr-o singură privire. Ar intui după felul în care-i răspunsese la sărut. Îşi dori deodată să spună ceva muşcător, ceva usturător şi în acelaşi timp spiritual, aşa cum ar fi făcut Alix.

– Ar fi bine să mă laşi să te duc pînă acasă, îi zise ea deodată, retrăgîndu-se după paravanul formalismului.

– Cu tine la volan! Nu, mulţumesc. De altfel, am venit cu motocicleta.

– Ai putea merge cu mine acasă pentru un ceai sau ceva de băut, nu? Era prinsă în chinurile unei dileme. Pe de-o parte, n-ar fi vrut să-l lase să plece, pe de alta, se temea cumplit de ceea ce aveau să spună părinţii dacă apărea deodată cu el acasă.

– Locuieşti prin apropiere?

Ryder arătă spre capătul aleii.

– Dingwall Court.
– Casa lui Paul Harding?
– Da. E tatăl meu.

El rîse cu cinism şi se îndepărtă de ea.

– Era normal ca Paul Harding să aibă o fată proastă şi arogantă, care să-şi închipuie că drumurile din jurul proprietăţii îi aparţin.

Ryder nu spuse nimănui despre bărbatul de pe alee, dar nu reuşi să şi-l mai scoată din minte. Vorbise despre ea de parcă ar fi fost fiica lui Hitler, ceea ce i se părea absolut nedrept.

O sărutase şi acum nu-l mai putea uita. Noaptea, cînd închidea ochii, îşi amintea în detaliu cum o sărutase, ce anume simţise atunci cînd îi atinsese gura şi îi pusese mîinile pe umeri, muşchii tari ai pulpelor care se lipiseră de picioarele ei.

În cele din urmă termină cursul de bază de la Syd. Avea o viteză la dactilografiat de 50 de cuvinte pe minut şi la stenografiat de 90 de cuvinte pe minut, deşi doar rareori putea descifra simbolurile.

„Noi ne mîndrim că le găsim tuturor fetelor locuri de muncă", se lăudase doamna Brocklebank, directoarea. „Ne vom ocupa şi în cele din urmă îţi vom găsi şi ţie un post."

Cu un chicotit de uşurare, Ryder plecă de la colegiu şi pedală în viteză pe străzile prăfuite. Parcul era plin de dădace care împingeau cărucioarele copiilor.

Turiştii aşteptau să traverseze străzile şi-şi consultau de zor hărţile. Clădirea în care-şi aveau apartamentul părea să dormiteze sub razele soarelui amiezei. Mansarda lor era pustie.

Alix era plecată, făcînd probabil turul fotografilor, în speranţa că avea să obţină în cele din urmă vreun angajament. Ryder îi admira sincer tenacitatea.

De fapt, erau multe lucruri pe care le admira la Alix,

deşi încă nu era tocmai sigură dacă o plăcea sau nu.

Trăgînd pe ea o pereche de pantaloni scurți şi un tricou, coborî în mica grădină comună la care aveau acces toate apartamentele.

Aşa cum zăcea la soare pe un cearceaf, în mijlocul amiezii unei zile lucrătore, ascultînd zumzetul oraşului, Ryder se simțea delicios de vinovată. Îşi scoase pantofii, savurînd căldura. Căscă şi aproape ațipi amintindu-şi de verile petrecute la fermă cînd moțăia în hamac, mîngîiată de vîntul cald.

Se trezi atunci cînd cineva începu să-i gîdile tălpile. Dădu din picioare. O mînă o prinse deodată de gleznă.

– Hei, dă-mi drumu'! protestă ea

– La ce altceva te-ai fi aşteptat dacă zaci pe jumătate dezbrăcată într-un loc public?

Adam era chiar la picioarele ei şi zîmbea încîntat. Era îmbrăcat ca pentru tenis, iar şortul alb îi punea bine în valoare picioarele musculoase şi bronzate.

Într-o mînă avea două rachete. Ryder se întinse după tricoul larg.

– Aha, nu! rosti el, punînd piciorul pe el. E prima oară cînd te văd fără lăbărțăturile obişnuite.

Ryder se ridică.

– Trebuie să intru în casă.

– Ca să faci ce? Să strîngi după celelalte?

– Nu.

– Să nu-mi spui că pe Alix au apucat-o remuşcările şi s-a apucat să facă ordine după ea.

– Immy ştie că te-ai întors?

– Sigur că da. Am luat prînzul împreună. În plus, am luat camera lui Miles din apartamentul lui Jonathan. Ştii să joci tenis?

– Da.

– Eşti în stare să serveşti şi să returnezi serva?

– Sigur că da!

– Uite-ți racheta. Haide! Am închiriat terenul pentru ora trei.

Adam trimitea mingile peste fileu cu o viteză fantastică. Ryder le ratã pe primele trei. După aceea reuşi să lovească una şi o scoase din teren drept în drum.

– Scuze. Alergă s-o aducă, în timp ce el se plimba pe marginea terenului. Cînd lovi iar mingea, o trimise direct în fileu. Scuze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai scuza atît!

Cînd Adam servi din nou, reuşi s-o lovească în braţ. Din cauza durerii, ochii lui Ryder se umplură de lacrimi. Inspiră adînc şi îşi spuse că era la fel de bună ca Adam, aşa că următoarea servă a lui o returnă ireproşabil.

El cîştigă primul game. Şi pe al doilea. Dar la cel de-al treilea, încrederea lui Ryder în propriile forţe crescuse considerabil.

Spre marea lui uimire, reuşi să cîştige serviciul şi cu asta al treilea game. Mai bine de o oră se războiră aşa. În cele din urmă el o învinse cu două seturi la unul. Ultimul set se termină cu şapte la cinci înainte ca el să poată recîştiga serviciul.

– Mai facem o partidă şi mîine? o întrebă el, pe drum înapoi spre casă, încins şi obosit. Habar n-am avut că joci aşa de bine. Dacă mai jucăm de cîteva ori ai putea chiar să mă şi baţi.

– Încă de cîteva ori şi te bat în mod sigur!

Adam o studie cu interes atunci cînd o lăsă să intre prima în hol.

– Arăţi mai bine. Nu mai eşti la fel de plinuţă.

Ryder roşi.

– Am ţinut regim. Am mîncat atîtea frunze de salată, încît am impresia că m-am transformat în iepure.

El zîmbi încîntat.

– E o îmbunătățire considerabilă. Alix şi Imogen vor trebui să aibă grijă de acum încolo.

– De ce? N-o să mă pot compara cu ele niciodată.

– Nu, n-o să poți pînă cînd n-o să încetezi să te mai subapreciezi în halul ăsta.

A doua zi plouă. Ryder se învîrtea fără rost prin apartament, ştergînd frunzele plantelor, călcîndu-şi rochia de tenis şi curățindu-şi pantofii de sport.

De fiecare dată cînd auzea uşa de la intrare trîntindu-se se repezea la fereastră. De fiecare dată cînd o maşină oprea în fața clădirii, simțea cum se sufoca.

Se comporta absolut ridicol. Sigur că da. Adam îi aparținea lui Alix. Sau, mă rog, îi aparținuse cîndva. Şi chiar dacă nu mai era încurcat cu Alix, nu avea de ce să fie interesat de persoana ei.

Însă logica n-o putea opri pe Ryder să nu se mai gîndească la el. Să nu se întrebe ce anume făcea în acel moment. Încercînd să-şi imagineze cum arăta apartamentul lui.

Închipuindu-şi-l lungit pe pat. Nu era la fel de impresionant din punct de vedere fizic ca tipul de pe alee şi nici la fel de amenințător. Nu şi-l putea închipui pe Adam numind vreo femeie proastă şi arogantă.

Deodată sună telefonul.

– N-ai vrea să vezi „Absolventul"?

– Ba da... mi-ar face mare plăcere.

– Atunci ne vedem în hol peste cinci minute.

– Aha... vrei să spui chiar acum, în după-amiaza asta, nu?

Ryder alungă imaginea unei seri romantice şi se duse în dormitor ca să se schimbe. Fusta roz i se părea prea copilărească, pantalonii roşii, cei scurți şi strîmți prea picanți, rochia galbenă o făcea să pară ca şi cum ar fi avut o indigestie, iar albul parcă o îngrăşa.

În cele din urmă se mulțumi cu un tricou albastru şi o pereche de blugi strîmți. Deşi slăbise considerabil, tot mai trebuia să se întindă pe podea ca să-şi poată trage fermoarul.

Adam o aştepta în hol, plimbîndu-se agitat.

– Hai să ne grăbim pentru că altfel pierdem începutul. Alergă pe scări în jos spre Mini-ul său, cu capul între umeri încercînd să se ferească de ploaie. Ryder se luă după el. Maşina era mică, udă şi se aburi imediat. Părul ei atîrna în lațe umede. Tălpile de sfoară ale espadrilelor erau leoarcă. Betelia blugilor îi tăia carnea din talie.

Filmul începuse deja. Atunci cînd se aşezară în sală, Dustin Hoffman tocmai era sedus de doamna Robinson. Ryder era acut conştientă de faptul că alături de ea se afla Adam şi că priveau o scenă extrem de sugestivă.

Se întrebă deodată dacă avea de gînd s-o prindă de mînă. Acest gînd avu darul s-o facă şi mai nervoasă, oprind-o să se poată concentra asupra filmului. Dar atenția lui Adam era fixată asupra ecranului.

– Asta e a treia oară cînd văd filmul ăsta, îi zise el, privind lung după o tipă cu fustă mini. Ultima oară am fost cu Alix. De fapt, cred că am stat chiar pe aceleaşi locuri.

Ryder nu prea ştia ce ar fi putut să spună. Merseră înapoi acasă în tăcere.

– Nu vrei ceva de băut? o întrebă el, atunci cînd ajunseră în fața uşii lui.

– Nu, mulțumesc. Dar îți rămîn datoare pentru film.

El intră în apartament şi închise uşa, iar Ryder continuă să urce scările.

Apartamentul era pustiu. Îşi scoase espadrilele ude şi blugii prea strîmți, după care se întinse pe pat. Urma fermoarului de pe pîntecul ei semăna cu cicatricea unei operații de proporții.

Era evident că nu spusese sau nu făcuse ceea ce ar fi fost de aşteptat din partea ei la prima întîlnire. Dar, desigur, Adam nici măcar nu se gîndea la ea în felul ăsta.

Dacă Alix ar fi fost acasă, atunci probabil că s-ar fi dus cu ea. Dacă ar fi cunoscut-o pe tipa cu fusta mini, ar fi preferat să urmărească filmul în compania ei.

Plouă tot restul săptămînii, iar Ryder nici nu-l mai văzu pe Adam. Ştia însă că locuia în aceeaşi clădire, pentru că Imogen, în nevinovăţia ei, chiar îi spusese:

– Aproape că nici nu l-am mai văzut pe Adam de cînd s-a întors. A ieşit în fiecare seară. Mă rog, nu mă deranjează, pentru că asta înseamnă că n-are cum să afle de Tony.

Alix reuşi să se angajeze să lucreze ca manechin.

– E vorba de un catalog de lenjerie, îi mărturisi lui Ryder. Nu e ceea ce am sperat. Dar este oricum un început, rosti ea, arătîndu-şi vulnerabilitatea. Cel puţin acum pot spune cu toată sinceritatea că sînt manechin. Dar tu? Nu te-ai plictisit şă tot stai prin apartament?

– Deloc, chiar îmi place. Acela era momentul perfect ca să-i spună lui Alix că fusese cu Adam la film, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele potrivite.

Ryder se întoarse la Syd pentru a afla unde anume fusese plasată, îmbrăcată în cele mai conservatoare haine pe care le avea, o fustă plisată şi o bluză albă. Doamna Brockleblank începu să caute printre fişele sale, murmurînd de zor:

– Secretară la un avocat? Nu, nu ai destulă viteză. Asistentă personală? Nici o şansă. Secretară la un impresar?

– Mi se pare destul de interesant, rosti Ryder. Colega mea de apartement e actriţă. Se şi vedea ajutînd-o pe Imogen, adăugînd şi mai multă tărie prieteniei lor.

– Nu eşti suficient de isteaţă. Jeremy Heythorpe e foarte dificil. Cred că i-am trimis pe puţin douăzeci de fete şi el le-a respins pe toate.

– Vă rog!

– Of, foarte bine. Îi stabili o întîlnire pentru a doua zi.

Cînd trecu pe lîngă un salon de coafură în drum spre casă, Ryder se opri deodată şi-şi privi imaginea din vitrină. Doamna Brocklebank avea dreptate. Timidă, deschise uşa şi intră.

Trei ceasuri mai tîrziu, Ryder îşi admira noua înfăţişare în oglindă. Părul îi era ceva mai deschis la culoare din cauza şuviţelor decolorate cu gust.

Tunsoarea în scări îi punea în evidenţă pometii. Nu ştia cum de era posibil aşa ceva, dar părul ei părea sălbatic şi bine controlat în acelaşi timp.

– Mulţumită? o întrebă stilistul.

– Da, chicoti ea nervoasă. Dar oare sînt eu cea din oglindă sau e numai o şmecherie la mijloc?

În stradă se simţi deodată jenată. Cînd se îndepărtă de coafor, îşi ciufuli părul. După aceea îşi dori să n-o fi făcut şi încercă să-l netezească la loc.

Deodată zări o pereche de picioare lungi ce ieşeau dintr-o fustă mini foarte strîmtă.

– Alix! strigă

– Doamne!

– Îţi place?

– M-ai lăsat fără grai.

– E aşa de rău?

– Nu, arăţi minunat.

Ryder roşi.

– Vorbeşti serios?

– Ce vrei acum? O proclamaţie semnată?

Adam era în pragul uşii. Le făcu semn cu mîna atunci cînd le văzu apropiindu-se.

– Chiar oamenii de care aveam nevoie. Am reuşit să rămîn încuiat pe dinafară. Hei, Ryder, dar arăți teribil de bine. Cine-i norocosul?

– Are mîine un interviu pentru un post, îi răspunse Alix.

– Cred că-i un post al naibii de important.

Ryder roşi.

– Un post de secretară.

– Ei bine, dacă aş fi eu şeful tău, atunci te-aş lăsa să stai pe genunchii mei.

Alix îl prinse de braț.

– Iar dacă cineva mi-ar oferi acum ceva de băut, n-aş spune nu.

Adam îi zîmbi lui Ryder.

– Cred că toți am merita ceva de băut.

Ryder scutură din cap. Nu putea suporta să-l vadă cu Alix.

5

Jeremy Heythorp locuia într-o elegantă casă georgiană pe lîngă Berkley Square. Încercînd să fie în ton cu strada, casa fusese zugrăvită în alb, cu o uşă neagră cu clanţă de alamă lucitoare şi un ciocănel la fel de strălucitor. Ryder bătu. După cîteva momente, din intercom se auzi glasul unei fete:

– Intră şi ai mare grijă să închizi uşa cum trebuie.

Fu primită într-un birou de la parter, unde o recepţionistă stătea la o masă de lucru de sticlă de-a dreptul imensă şi citea o revistă. În spatele ei se înălţa o adevărată junglă de plante exotice.

– Ryder Harding? Stai jos. O să te primească imediat. Îi făcu semn lui Ryder să se aşeze pe o canapea de piele, adăugînd: Eu sînt angajată temporar aici. Dar n-aş lucra permanent pentru ăsta, nici pentru tot ceaiul din China. Individul e de-a dreptul imposibil. Bănuiesc că asta se întîmplă din cauză că e... mă rog... ştii tu...

– Ce anume?

– Unul dintre ei. O mulţime de actori sînt. Deşi n-o să vezi prea multe vedete făcînd pe impresarii. Nu trebuie

decît să-i rezervi o masă la *Le Carice* pentru ora două. Oricum, în postul ăsta nu apuci să vezi pe nimeni în afară de Edith, femeia care vine să facă ordine, şi lady Heythorp care stă la etaj. Scorpia bătrînă!

O uşă se deschise şi un bărbat înalt şi subţire, cu o faţă inexpresivă ca de şopîrlă, îşi făcu apariţia.

– Domnişoară Harding. Te rog, intră.

Strîngerea lui de mînă fusese neaşteptat de fermă, iar biroul său plin de cărţi se dovedea a fi neaşteptat de auster şi masculin.

– Aşadar, nu ai mai lucrat înainte? continuă el după ce-i citi CV-ul. Mă rog, nu poţi să fii mai rea decît unele dintre fetele care au trecut pe aici. Ţi s-a explicat ce ai de făcut? Nu am nevoie numai de cineva care să-mi bată la maşină şi să răspundă la telefon. Am nevoie de o mînă dreaptă. De cineva care să mă elibereze de trivialităţile vieţii. Uită-te la astea, mai zise, arătînd spre un teanc de scrisori. Primesc cel puţin douăzeci pe zi de la actori tineri care speră să-i iau în seamă. Nici unul dintre ei nu are pic de experienţă. Nici unul dintre ei nu a apucat să intre în sindicat. Toţi în căutarea unui impresar.

– Vă vedeţi cu toţi?

– Aproape niciodată. N-aş mai avea timp pentru nimic altceva.

Ryder se gîndi la Imogen.

– Unii dintre ei ar putea fi foarte talentaţi.

– Dacă sînt, atunci i-aş putea vedea jucînd la RADA sau în alte părţi. Ai habar cum lucrează impresarii artiştilor? Nu e vorba numai despre cum îşi taie ei o porţie din cîştigurile lor.

Îşi întinse degetele peste marginea mesei de lucru. Un impresar este un consilier, dădacă, confident, dictator şi prieten. Eu reprezint la ora actuală aproximativ pa-

truzeci de actori de toate vîrstele. Îmi ocupă fiecare zi a vieții şi fiecare seară. Sînt obsedați, egoişti şi nesimțitori. Eu trăiesc fără voie succesele şi eşecurile lor, căsniciile, divorțurile, aventurile adulterine şi chiar moartea. Cu cîteva excepții, sînt cu toții nebuni de legat. Nu-mi pot imagina o altă viață în afară de asta. O ador pur şi simplu.

– Domnule Heythorp.

– Da.

– Curge apă din tavan!

– Dumnezeule! Janet! Janet!

Recepționista deschise uşa.

– Da, domnule Heythorp?

– Du-te şi spunei afurisitei de sus că i-a dat pe afară apa din cadă, din nou. Se întoarse spre Ryder. Postul e al tău. Oricine poate privi cum se scurge apa din tavan fără să mă întrerupă, o să se înțeleagă de minune cu actorii.

Ryder nu era tocmai sigură că-i plăcea postul, dar îl acceptă pentru că se simțea uşurată că o angajase totuşi cineva. Cînd le spuse lui Immy şi Alix pentru cine urma să lucreze, acesta rostiră la unison:

– Jeremy Heythorp! Minunat! De ce n-ai spus aşa mai devreme?

După aceea se grăbiră să scoată de la frigider o sticlă de şampanie. La ora nouă dimineața, Ryder se alătură puhoiului de oameni care ieşea din metrou la stația de la Green Park.

Douăzeci de minute merse foarte încet admirînd vitrinele magazinelor şi încercînd să-şi stăpînească nervii. La nouă şi jumătate fix bătu la uşa cu ciocănel de alamă.

Îi deschise chiar Jeremy Heythorp. Avea ochelari întunecați pe nas şi era înfăşurat într-un halat purpuriu de mătase.

– Trebuie să-ți dau o cheie, îi zise el. Eu unul nu mă scol niciodată înainte de zece.

– Ce... ce anume ați vrea să fac acum, domnule Heythorp?

– Spune-mi, Jeremy, scumpo.

– Bine, atunci ce ai vrea să fac acum... Jeremy?

– Totul! Totul! Vezi că există un munte de scrisori la care trebuie răspuns. Am trecut cîte un răspuns fulger la capătul fiecăreia, îi strigă el, începînd să urce scările. Cred că ar fi bine să te prezinți şi mamei.

– Acum?

– Dumnezeule, nu! E destul de rea şi după-amiaza. Dacă o trezeşti aşa de devreme vei avea impresia că s-a dezlănțuit iadul pe pămînt.

Ryder se aşeză la masa de lucru din sticlă. Alături de maşina de scris era un teanc mare de scrisori. La capătul fiecăreia era cîte o mîzgăleală greu de înțeles. Deschise sertarele. Încercă să dea drumul maşinii de scris electrice. Nu se întîmplă nimic. Încercă din nou. Tot nimic. Încercă ştecherul. Apoi se simți cuprinsă de panică.

Uşa se deschise şi în birou băgă capul o femeie mititică, ca un şoarece.

– Bună, scumpo, eu sînt Edith. Nu vrei o cană cu cafea?

– Mulțumesc, îi zîmbi Ryder neliniştită. Nu pot să fac maşina de scris să pornească.

– A, nici o problemă, e stricată de marți.

– Şi cum a răspuns la scrisori secretara angajată temporar?

– N-a răspuns. A înghesuit scrisorile în sertare, iar dumnealui a fost prea ocupat ca să observe.

Ryder se trînti pe scaun.

La amiază apăru şi Jeremy.

– Te descurci?

– Maşina de scris e stricată şi nu ne pot trimite un tehnician decît mîine.

– Ce neglijenţă din partea ta!

– Dar asta s-a întîmplat săptămîna trecută!

– Secretara angajată temporar s-a descurcat.

– Ba nu, chiar deloc. Ryder arătă spre sertarele pline de scrisori.

– Aha, da. Mă rog, eu acum trebuie să mă duc să iau masa de prînz. Mi-ai rezervat masa?

– Îmi pare rău. Nu mi-ai spus nimic despre asta.

– Nu te-ai uitat în agenda mea de lucru? Doamne, nu pot să suport! Sună acum! Vreau masa mea obişnuită.

– Dar unde anume? strigă Ryder scoasă din minţi.

– *Le Caprice,* desigur!

Edith băgă iar capul pe după uşă.

– E imposibil. Nimeni nu stă.

Ryder se gîndi la bunicul ei.

– O să mă descurc de minune imediat ce o să pricep ce se petrece pe aici.

Sună telefonul.

– Letitia Bellevue la telefon. Trebuie să vorbesc cu Jeremy imediat.

– Îmi pare rău, dar a plecat deja să ia masa de prînz. Ryder adăugă cu timiditate. Miss Bellevue, mi-a plăcut la nebunie ultimul film în care aţi jucat.

– Găseşte-l imediat pe afurisitul ăsta mic! Acum!

Ryder încă mai tremura atunci cînd formă numărul de la *Le Caprice.* Lui Jeremy îi trebuiră mai bine de cinci minute pînă să ajungă la telefon.

– Da! lătră supărat.

– Miss Bellevue a spus că...

– Iau prînzul cu un client.

– A zis că e vorba de ceva urgent.

– Iar eu ţi-am spus că iau masa cu un client. Pa.

Ryder îi aşteptă întoarcerea scuturată de fiori de groază. Cînd îi auzi paşii în faţa uşii, îşi vîrî unghiile în palme şi îşi ţinu respiraţia.

El deschise larg uşa.

– Să nu mă mai întrerupi niciodată, îi zise.

– Îmi pare foarte rău.

– Letiţia e o scorpie şi dacă nu ar cîştiga aşa de bine, m-aş descotorosi de ea cît ai zice peşte. Intră la el în birou şi formă un număr. Letitia, scumpetea mea...

Ryder aşteptă pînă cînd Jeremy ieşi din nou şi atunci profită de ocazie ca să sune la Syd.

– Domnişoară Harding, îi zise doamna Brocklebank supărată, dacă îţi părăseşti prima slujbă după numai o singură zi, nici n-o să mai pupi vreodată o alta. Am fost uimită că domnul Heythorp a acceptat să stea la discuţii cu tine.

Ryder trînti receptorul în furcă.

– Gata, deja vrei să fugi?

Ryder constată că era studiată cu interes de o femeie bătrînă ce stătea într-un scaun rulant. Avea ochii ca de şopîrlă ai lui Jeremy, o faţă aristocratică şi părul alb ca neaua strîns la spate într-un coc.

– Dumneata eşti probabil lady Heythorp.

– Aşa mă chema azi dimineaţă cînd m-am trezit. Şi acum, înainte să dai bir cu fugiţii, n-ai vrea să mă împingi pînă la lift?

Ryder o duse pe lady Heythorp pînă în apartamentul ei, care, după gusturile austere ale lui Jeremy, semăna cu o cabină de machiaj de la Folies Bergeres. Fiecare perete era acoperit de oglinzi, fiecare suprafaţă cu fotografii înrămate în argint, bibelouri şi pene colorate în suporturi care mai de care mai fistichii.

– Gata, acum fugi! îi zise lady Heythorp, fluturîndu-şi mîinile încărcate de inele în direcţia uşii. Sau se va în-

toarce fiul meu şi va trebui să-i dai nişte explicaţii neplăcute. Sînt sigură că într-o viaţă anterioară erai genul de cameristă care nu recunoştea niciodată că ar fi spart ceva.

– Faptul că nu-mi place postul nu mă transformă neapărat într-o laşă.

– Dar fuga, da.

Ca pentru a o contrazice pe lady Heythorp, Ryder rămase pînă la finele programului şi reveni a doua zi dimineaţa.

Maşina de scris era reparată. Se apucă să descifreze scrisul lui Jeremy. Îi rezervă masa la restaurant. Răspunse la telefoane.

– Aşadar, încă n-ai plecat, rosti lady Heythorp, apărînd deodată în uşă.

– Nu, n-am plecat, răspunse Ryder, continuînd să lucreze.

– Tu eşti altfel. Majoritatea fetelor fug atunci cînd sînt necioplită cu ele. Se întoarse pe roţile scaunului şi se îndreptă spre lift.

Viaţa lui Jeremy era una în care afacerile se ţineau lanţ. Nu exista zi în care să nu ia masa cu clienţii, producători, regizori şi jurnalişti.

Adesea lua ceaiul cu alţii asemenea lor la *Rity*. În fiecare seară cina cu alţi oameni influenţi. Dacă nu se întîlnea cu ei la cină, atunci se ducea la teatru unde îşi urmărea clienţii în orice rol ar fi jucat. Ryder nu le vedea decît pe Edith şi pe lady Heythorp.

Într-o vineri, în timp ce se îndrepta spre casă pe Old Brompon Road, Adam o bătu deodată pe umăr.

– Unde mergi aşa cu nasul în jos?

– M-am săturat de postul meu cel nou. Nu fac altceva decît să dactilografiez şi să rezerv mese de prînz. Nu văd pe nimeni în afară de femeia care vine să facă cură-

ţenie şi de mama şefului meu, care arată de parcă ar mînca doar sînge de şobolan.

Adam rîse încîntat.

– Atunci alătură-te şomerilor. Eu aşa am făcut.

– Parcă lucrai la un agent imobiliar.

– Aşa e. Dar n-am nici un fel de viitor în compania lui, mai ales că nu sînt calificat, şi nu pot spune că mă dau în vînt după învăţătură. Eu unul vreau să mă distrez. Nu trebuie musai să treci examenele ca să reuşeşti în viaţă. Uită-te numai la tatăl tău!

Ryder înţepeni deodată.

– De unde ştii tu despre tata?

– Mi-a spus Alix. Mi-ar plăcea să-l cunosc. E genul de om pe care-l admir, pentru că nu se dă în lături să-şi asume nişte riscuri.

– E un tiran şi nu am nici un chef să discut despre el.

– Bine! O prinse de braţ, fără să observe reacţia ei. Dar Ryder îşi simţea inima bătîndu-i în gît. Făcea atîta gălăgie încît era sigură că şi el o auzea. Hai să ne oprim ca să bem ceva.

Ryder se gîndi imediat a Alix.

– Nu, mulţumesc.

Imediat ce ajunse în apartament, constată că seara cea lungă se întindea plictisitoare înaintea ei. Ore întregi de solitudine exacerbată de neliniştea şi forfota străzii.

La ora nouă se auzi o bătaie în uşă. Era Adam.

– Alix n-a venit acasă, îi zise ea.

– Ah, ce păcat! răspunse el şi se întoarse cu spatele, ca după aceea, să se răsucească cu faţa spre ea, rîzînd. Nu te mai prosti! La tine am venit. Nu vrei să mergi cu mine la o petrecere, mîine seară?

– Dar cum rămîne cu... Alix?

– Ce treabă are ea cu asta?

– S-ar putea să nu-i placă.

– Ascultă-mă. O împinse în apartament şi închise uşa. Amica ta Alix a avut mai mulţi bărbaţi decît orice femeie. Eu n-am fost primul şi în nici un caz ultimul. E o fată amatoare de distracţii şi se distrează cu toată lumea. Cu mine. Cu Jonathan. Chiar şi cu Miles, deşi e logodit.

Uşa se deschise şi intră Alix.

– Bună, scumpilor. Ce-i cu feţele astea serioase?

– Am invitat-o pe Ryder la o petrecere mîine seară şi nu vrea să vină de teamă să nu te rănească. Haide, Alix, explică-i cum stă treaba.

– Eu? Să mă simt rănită? Terminaţi cu prostiile! Tocmai am un tip nou. Se duse la baie unde începu să scotocească prin dulăpiorul de medicamente. La naiba, ce am făcut cu pastilele de luna asta? reapăru îndesînd în poştea mică o pereche de chiloţi roşii. Trebuie să fug. Pa.

– Ei vezi, ce ţi-am spus? o întrebă Adam.

– Încă mai am unele îndoieli.

– Mîine seara la ora opt.

În noaptea aceea Ryder de abia putu să doarmă de nervi. Trecu în revistă întreaga gamă de scuze ca să nu se ducă.

– Arăţi ca un condamnat în ultima lui dimineaţă, îi zise Imogen, în timp ce mîncau lapte cu fulgi de cereale.

– Adam m-a invitat la o petrecere.

– Fratele meu? Imogen se apropie mai mult de Ryder. Îţi place de el?

Ryder roşi.

– Da, dar îmi fac griji din pricina lui Alix.

– Ea are deja sute de amanţi. Haide! O să mergem la cumpărături. Ai nevoie de nişte haine noi. Ale tale sînt prea lălîi sau demodate.

– Nu pot să ies. L-aş putea întîlni pe Adam pe scări.

– Parcă spuneai că-l placi.

– Mi-e frică. Acum îmi doresc să-l fi refuzat. Ryder luă ziarul. Oare ce avem în seara asta la televizor?

Imogen i-l smulse din mînă.

– Nu o să-i dai plasă fratelui meu ca să te uiți la televizor.

Colindară magazinele din King's Road, cercetînd rafturile fiecărui boutique din strada Beafort pînă în Sloane Square. După aceea luară un taximetru pînă în Kensington. În Biba, Ryder descoperi o rochie mini, de piele întoarsă, de un roz cald, cu franjuri la poale. Îi amintea de indianca albă de pe lacul Vulpii. În înghesuiala din cabina comună de probă, în timp ce Imogen stătea pe podea, Ryder încercă rochia.

– E prea stîmtă? Par prea grasă?

– E minunată! Imogen îi îndreptă franjurile. Toată lumea poartă aşa ceva.

În cele din urmă, Ryder cumpără rochia şi o pereche de cizme asortate. Apoi Imogen o convinse să-şi cumpere o pereche de pantaloni negri foarte scurți şi foarte strîmți şi o cămaşă alb cu negru, pe care s-o lege sub sîni. În piața antichităților, Ryder se îndrăgosti de o fustă roz cu verde şi de un tricou de un roz turbat. Într-un magazin mic descoperi un costum de baie negru cu roz în fața căruia nu putu rezista. În drum spre casă, în autobuz, făcu socoteala banilor cheltuiți şi se plînse:

– Unde naiba o să port toate lucrurile astea?

– La a doua întîlnire!

Ryder rîse, dar după aceea începu să tremure iar din cauza nervilor. La opt fără cinci Ryder era gata. Părul era moale şi strălucitor. Ochii i se măriseră din cauza surescitării. Rochia de piele îi conferea un aer sălbatic, făcînd-o să semene cu o mireasă Sioux în aşteptarea războinicului ei.

– Totuşi îmi pare rău de Alix, îi mărturisi lui Imogen.

– Uită de ea. Şi eu a trebuit să uit de nevasta lui Tony. Dacă nu aş proceda aşa, atunci aş înnebuni naibii. Imogen ezită o clipă. Vezi să nu-i spui lui Adam ceva despre Tony.

Se auzi soneria. Ryder deschise uşa. Adam o cercetă cu atenţie.

– Măi să fie, mi-am dat întîlnire cu Minnehaha, îi zise, sărutînd-o pe obraz. Arăţi minunat. Nu-i aşa, surioară?

Peste umărul lui Adam, Ryder prinse privirea lui Imogen şi începu să chicotească. Petrecerea se ţinea într-o casă mare şi părăginită din nordul Kensington-ului.

Atunci cînd ajunseră ei acolo, dinspre ferestrele deschise se auzea duduind în forţă Rolling Stones, iar un cuplu făcea dragoste în faţa casei, alături de pubelele de gunoi. Rochia mini a fetei era ridicată peste fesele mari. Jenată, Ryder îşi feri privirea. Adam rîse. O prinse de mînă şi o conduse pînă în bucătăria plină cu sticle de bere şi de vin, plus pahare de plastic. Ei îi turnă nişte vin, iar el începu să soarbă dintr-o sticlă de bere, după care o conduse înapoi spre ringul de dans improvizat. Sub scări, trei fete încălzeau un guguloi de haşiş deasupra unei lumînări. Pe covorul din salon un individ îmbrăcat cu un caftan medita de zor. În pragul uşii de la sufragerie o fată goală dansa lasciv. Adam o strînse pe Ryder de mînă. Ea îi răspunse temătoare.

De ei se apropie o fată foarte drăguţă.

– Bună, Adam. Am crezut că ai murit.

– Bună, Janey. Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la telefoane.

– Nemernicule! îi zise fata, îndepărtîndu-se.

– Nu te nelinişti din atîta lucru, rosti Adam, atingînd delicat obrazul lui Ryder. N-a însemnat absolut nimic pentru mine. Haide! Vreau să dansăm!

Ryder ezită.

– Nu vrei?

– Ca să fiu sinceră, nu ştiu cum.

– E simplu. Camera era plină. Muzica continua să-i asalteze auzul. Lui Ryder nu-i trebui multă vreme ca să se deprindă cu ritmul. Adam îi aduse alt pahar cu vin. După ce dădu peste cap trei pahare, putea dansa la fel de bine ca oricine altcineva. Discul se termină şi fu înlocuit cu altul cu muzică lentă, luminile fură stinse, iar din difuzoare răsunară acordurile unei melodii cunoscute.

– Îmi place la nebunie cîntecul ăsta, mărturisi ea. Îmi aminteşte de un loc numit Prairieville.

El o prinse în braţe.

– Femeile sînt aşa de sentimentale. Întotdeauna se gîndesc la trecut. Eu mă gîndesc doar la momentul de faţă. O trase mai aproape de el. La noi. Îşi trecu buzele în jos pe gîtul ei şi îi sărută clavicula. Ryder începu să se frece uşor de trupul lui. Se mişcau alene, în ritmul muzicii. Era beată şi nu-i păsa. Nimic nu mai conta în afară de Adam. O sărută. La început cu multă blîndeţe. Apoi cu pasiune, îndurerîndu-i buzele. Ea îi răspunse, deschizîndu-se toată în faţa lui. Topindu-se. Lipindu-şi trupul de el.

– Hai să mergem, îi zise el.

– Unde?

– Acasă, desigur. Îşi plimbă mîna peste coapsa ei, pe sub franjurile rochiei. Nu vrei? o întrebă răguşit.

Ryder ştia că trebuia să-l oprească, dar n-o făcu. Îl dorea.

– Iei pastile? o întrebă el. Dacă nu, o să fiu foarte atent.

Cîntecul. Debbie. Gravidă. Se îndepărtă de el şi se grăbi să iasă, făcîndu-şi loc cu coatele prin înghesuială, pînă cînd ajunse în siguranţa relativă a străzii.

Adam veni după ea. O prinse de braț.

– Ce naiba e cu tine?

Ryder își ascunse fața.

– Nu vreau s-o... fac pur și simplu. Nu cu cineva pe care abia pot spune că-l cunosc. N-am mai făcut-o niciodată înainte. Vreau să fie ceva cu totul special.

El îi cuprinse chipul între palme, forțînd-o să-l privească.

– Alix mi-a spus că ești virgină, dar atunci cînd te-am luat în brațe mi-am spus că m-a mințit. Nu săruți ca o fecioară inocentă.

Ryder roși. El o sărută. Ea îi răspunse. El se opri.

– Fie vrei, fie nu.

– Nu vreau.

Se întoarseră acasă tăcuți, preferînd să asculte radioul. Ryder riscă o privire în direcția lui. El însă nici măcar nu se uită la ea. Învinsă, se întoarse să privească spre stradă. În fața ușii ei, el o bătu ușor cu palma pe obraz.

– Noapte bună.

Ryder se dezumflă de tot.

– Nu mi-am dat seama că e așa de înnebunit după sex, rosti Imogen a doua zi dimineață, după ce auzi povestea lui Ryder. Mă gîndesc la el numai ca la fratele meu.

Ryder deschise fereastra și privi în jos spre mica grădină în care doi chiriași jucau tenis.

– Știam eu că era mai bine dacă stăteam acasă și mă uitam la televizor.

– Nici o teamă, o să-l revezi. Chiar dacă nu vine aici, tot o să dați nas în nas pe scări mai devreme sau mai tîrziu.

– O să învăț să mă parașutez de aici ca să nu-l mai văd.

– Şi cum o să urci înapoi?

– O să iau lecţii de la vreun spărgător.

Soarele strălucea. Grădinile parcă le invitau afară. Dar Ryder refuza să părăsească apartamentul de teamă să nu se întîlnească cu Adam. La amiază auziră uşa din faţă trîntindu-se. Ryder dădu fuga la fereastră.

– El e. Pleacă. Repede! Îşi puse pe ea noul costum de baie şi o pereche de pantaloni scurţi, iar Imogen îmbrăcă o rochie de plajă şi-şi puse pe cap o pălărie de paie. Luară la repezeală o cremă de protecţie şi o pătură şi alergară în jos pe scări, traversînd în fugă drumul spre grădina de vizavi.

– Mă duc să cumpăr „Sunday Express" Vreau să citesc cronicile filmelor, îi zise Imogen.

– Eu vreau „News of the World", rosti Ryder, întinzîndu-se la soare. Dacă tot nu am de gînd să duc o viaţă păcătoasă, măcar să citesc despre ea.

Cinci minute mai tîrziu, Imogen o lovi uşor peste picioare.

– S-a întors. Ne-am întîlnit la chioşcul de ziare.

– Şi ce-a spus?

– Bună.

– Numai atît?

– Nu. A adăugat şi ceva de genul: Bună, Immy, rosti ea cu glasul îngroşat. Ai sunat-o pe mama azi?

– Proasto! A întrebat de mine?

– N-a fost nevoie. I-am spus eu că stai aici, pregătită şi în aşteptare, învăţînd noi tehnici sexuale din „News of the World"

Ryder aruncă cu ziarul spre ea. Rămaseră tăcute, Imogen la umbră ca să-şi apere pielea albă, iar Ryder la soare ca să-şi întărească bronzul. La un moment dat închise ochii şi încercă să şi-l imagineze pe Adam. Dădu din degetele de la picioare şi parcă-i simţi trupul alături.

– Bună, Adam, rosti Imogen pe neaşteptate.

Ryder ridică imediat capul. Nu era nimeni lîngă ele.

– Bestie!

O oră mai tîrziu, Ryder stătea pe burtă şi citea confesiunile unei starlete de la Hollywood. Soarele îi ardea spatele, iar părul îi căzuse de-o parte şi de alta a feţei.

– Bună, Adam, rosti Imogen.

Ryder chicoti.

– Nu mă mai prinzi şi a doua oară. Ce citesc aici e mult prea interesant.

– Mai interesant decît mine?

Ryder se întoarse. Adam stătea chiar deasupra-ei. La umbră, Imogen rîdea cu hohote, ascunzîndu-şi faţa sub borul pălăriei de paie.

– Ryder încearcă să înveţe despre vicii din ziar. Chicotind în continuare, Imogen începu să-şi strîngă lucrurile. Iar eu mă duc să-mi învăţ replicile. Se ţin audiţii pentru genul de producţie la care Jeremy Heythorp şi ceilalţi din lumea lui observă „prospăturile", iar eu intenţionez să mă fac observată.

Ryder era acut conştientă de micimea costumului de baie şi de faptul că Adam se întinsese chiar alături de ea.

– Chiar vrei să afli mai multe despre vicii? o întrebă el pe un ton calin.

– Sigur că nu!

– Mincinoaso! Îi dădu părul deoparte şi îi sărută umărul gol, trecîndu-şi mîna pe toată lungimea spatelui ei. Trupul lui Ryder se cutremură aproape fără voie şi instinctiv se apropie de al lui. El îşi strecură degetele pe sub şoldul ei. Hai cu mine acasă, îi şopti, muşcînd-o uşor de umăr. Ştiu foarte bine că vrei.

– Adam, te rog!

El îşi strecură mîna şi mai mult sub ea, pînă cînd şi-o

infiltră pe sub elasticul bikinilor. Ryder se cutremură violent.

– N-o să-ți fac nici un rău, o asigură el.

– Nu! rosti ea, rostogolindu-se într-o parte şi ridicîndu-se în picioare.

– Nemernică ce eşti! izbucni el furios. O să fie numai vina ta dacă o să te violeze careva pînă la urmă.

Ryder îşi luă sacoşa şi crema, apoi trase pledul de sub el şi se îndepărtă. El o prinse din urmă chiar atunci cînd ajunse la uşa clădirii.

– Uite-ți afurisitul de ziar! Adam îl mototoli şi îl aruncă în direcția ei. Reuşi s-o lovească în cap. Ziarul ricoşă şi se prăvăli peste balustradă, tocmai la subsol.

Ryder reuşi să se tîrască la birou în fiecare zi a acelei săpămîni fără să se întîlnească cu Adam pe scări. Vineri seara plecă de la birou şi se duse direct acasă. Tot weekend-ul plouă.

Ea rămase întinsă în pat, privind spre tavan. Cu numai o săptămînă în urmă ea şi cu Imogen chicotiseră şi colindaseră magazinele.

Luni prinse metroul ceva mai devreme şi se duse direct la birou. Jeremy îi lăsase un bilețel. Era plecat pînă miercuri. La fel şi maică-sa. Ryder petrecu întreaga zi cu capul pe brațe şi coatele sprijinite de maşina de scris. La cinci şi jumătate încuie uşa din față a casei.

– Ryder! Adam veni spre ea traversînd strada. Unde ai fost tot weekend-ul?

– Am plecat de acasă, răspunse ea, mergînd mai departe.

El o prinse din urmă.

– Încă mai eşti furioasă?

– De ce aş fi? se miră ea.

– Îmi pare rău că am strigat la tine.

O luă de mînă. Ea încercă să se desprindă, dar el refuză s-o lase.

Marți se întîlniră din nou. Miercuri el o aştepta în fața apartamentului. Joi leşiră să joace tenis. Lui Ryder îi venea să se ciupească pentru că nu-i venea a crede că era urmărită cu atîta asiduitate de un bărbat atît de atrăgător ca Adam. Vineri însă nu-l mai văzu. Ryder începu să măsoare apartamentul în lung şi-n lat. Ridică receptorul ca să se convingă că telefonul n-avea nici o problemă. Se repezea la geam de cîte ori auzea paşi prin fața clădirii. La unsprezece chiar îi spuse lui Imogen:

– Cred că a găsit o altă fată.

Immy îi zîmbi neliniştită.

– Adam nu e un tip tocmai stabil. N-a fost niciodată. Mama l-a răsfățat cumplit. Toată viața lui n-a trebuit decît să zîmbească frumos.

Adam sosi la miezul nopții, beat mort. În timp ce Ryder îi făcea o cafea ca să-l mai trezească, el îi zise:

– Ce mi-ar fi plăcut să petrec weekend-ul cu tine, dar trebuie s- o duc pe mama la petrecerea dată în onoarea zilei de naştere a unchiului Algie. Parcă-l văd cum se ia de mine din cauză că nu mi-am făcut încă o carieră. Întotdeauna face la fel la petrecerile de familie.

– Dar ai o slujbă.

– Am plecat şi de acolo. Femeia care conducea sucursala era imposibilă. Aşa că mîine o să trebuiască să stau să ascult morala cu banii-nu-cresc-în-copaci, atunci cînd o să cer împrumut cincizeci de lire.

– Pot să-ți împrumut eu nişte bani. Am vreo douăzeci de lire în portofel.

– Eşti foarte dulce, dar nu. Nici n-aş putea. Adam ezită o clipă. Mă rog, dacă aş împrumuta vreo cinci lire, atunci aş putea să-i cumpăr ramolitului un cadou. Hai că ți-i dau înapoi luni.

Ryder îşi recuperă banii abia miercuri, dar acest lucru n-o deranjă deloc. Faptul că-l ajutase o făcuse să se simtă mult mai bine. Decise să-i cumpere un cadou. Petrecu pauza de prînz la *Simpson*, încercînd să aleagă un pulover de caşmir. Era cumplit de scump. De-abia aştepta să i-l dea.

– Un pulover de caşmir, comentă lady Heythorp, care venise să iscodească prin birou. Pentru prietenul acela care mereu te-a supărat? Eşti chiar mai proastă decît am crezut.

Ryder se făcu roşie ca focul la faţă. Ceva mai tîrziu returnă puloverul.

Sîmbătă seara, Adam o scoase pe Ryder la cină. Ryder se îmbrăcase cu hainele cele noi, speciale pentru a doua întîlnire, pantalonii negri şi scurţi, şi cămaşa alb cu negru legată sub sîni.

– Ar fi mai bine dacă m-ai lăsa să-mi plătesc singură partea, îi zise ea atunci cînd sosi nota de plată.

– Bineînţeles că nu se pune problema! Mama mi-a strecurat treizeci de lire în plus. Ea n-are nimic împotrivă că mă distrez. Hai mai bine să luăm cîte un coniac.

– Atunci lasă-mă să-ţi fac eu cinste.

– Mă rog... dacă insişti. O prinse de mînă, sincer impresionat. Alix nu mi-ar fi oferit niciodată o trataţie.

Ryder abia reuşi să-şi înghită nodul din gît.

– Te deranjează treaba asta cu Alix, nu?

– N-am ce face, nu mă pot abţine.

– Alix e o fată amatoare de distracţii şi se amuză cu o mulţime de bărbaţi. Cu ea n-a fost altceva decît plăcerea sexului. Ce avem noi doi este mult diferit. Nu cred că am mai petrecut vreodată atîta timp cu vreo fată, cît am petrecut alături de tine. Îşi înmuie degetul în pahar, apoi întinse mîna şi-l lipi de buzele ei. Ryder linse încet coniacul de pe el.

– Nu face asta decît dacă...

Ryder îl privi nesigură. Îl dorea aşa de mult, încît nu se mai putea gîndi la altceva. Însă era speriată. Nu ştia dacă s-o facă sau nu. Nici măcar nu ştia cum ar fi trebuit să reacţioneze. Se temea să nu rămînă gravidă. Se temea de tot ce reprezenta sex.

Adam îşi dădu coniacul peste cap şi se ridică.

– Hai să mergem.

O scoase din restaurant şi o porniră grăbiţi pe străzile întunecate, înapoi spre casă, în apartamentul lui. Ryder dădu să se aşeze pe canapea, însă el n-o lăsă, ci o conduse direct în dormitorul lui.

– Scumpa mea, arăţi de parcă ai merge la o înmormîntare. Îşi trecu degetele peste trupul ei încordat. Relaxează-te! Linişteşte-te! Doamne, eşti aşa de dulce.

– Aş putea rămîne gravidă.

– O să folosesc un prezervativ.

Ryder se aşeză pe marginea patului.

– Sînt... sînt... cam nervoasă.

– O să vezi că o să-ţi placă. Îşi plimbă mîna pe interiorul unei coapse. Sexul e amuzant. Stai să vezi.

O împinse pe pat şi începu s-o sărute, foarte blînd, în timp ce îşi mişca mîna tot mai sus. Ea îi răspunse, la început cu ezitări, apoi cu pasiune, trăgîndu-l deasupra. El îi descheie cămaşa şi i-o scoase de pe umeri.

Apoi îi desfău sutienul şi îi sărută sînii, rostogolindu-i sfîrcurile între buze pînă cînd o făcu să geamă de plăcere.

Ea îl simţi cum îi scotea pantalonii scurţi şi chiloţeii de dantelă. Adam se întoarse, îşi smulse hainele de pe el şi deschise sertarul de la noptieră.

Ryder se ridică în capul oaselor.

– Ce faci?

– Încerc să te feresc să nu rămîi gravidă.

– Aha. Privi neliniştită spre străinul acela gol din faţa ei. Adam, nu sînt sigură că...

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu poţi să te mai răzgîndeşti acum! O împinse înapoi pe pat.

– Adam! Te rog! Aşteaptă! Încercă să se ridice din nou, dar el o prinse.

– Încetează să te mai zbaţi. Îi prinse braţele deasupra capului.

– Nu! Nu!

El îşi vîrî însă genunchiul între coapsele ei şi o forţă să adopte o poziţie cît mai bună pentru penetrare. Ea continua să-l implore s-o lase în pace.

El însă nici n-o băga în seamă. Ryder suspina disperată. El o penetră în forţă. Ryder urlă de durere. Curînd totul se termină şi Adam se lăsă greoi peste ea, gîfîind.

– Îmi pare rău, îi zise, mîngîindu-i chipul ud de lacrimi.

Ryder era înmărmurită.

– Îmi pare rău că te-a durut.

Ea nu-i răspunse.

– N-am vrut să fie aşa. Dar nu poţi opri un bărbat cînd eşti deja goală şi în pat cu el.

Ryder îşi ţintise privirea asupra peretelui din spatele lui. Era încinsă şi lipicioasă şi abia aştepta să se ducă acasă ca să facă o baie fierbinte şi să se curăţe.

– Eşti prima virgină pe care am avut-o. Ar fi trebuit să am ceva mai multă răbdare. Abia acum îmi dau seama. Dar bănuiesc că m-am obişnuit cu fete ca Alix. Te rog, nu mă îndepărta aşa. Te rog!

Ryder se ridică foarte încet.

– Nu vrei să mergi la baie? o întrebă el. Vreau să spun că ai putea să...

Ryder coborî din pat şi traversă dormitorul. În oglinda

de la baie observă că partea stîngă a feței era roşie şi umflată.

– Dacă vrei să împrumuți halatul meu, vezi că e cel albastru din stînga, îi strigă Adam.

În cele din urmă Ryder ieşi spălată, pieptănată şi înfăşurată în halatul lui albastru.

– Ți-am făcut o cană cu ceai, îi zise-el, arătînd spre noptieră.

Ryder se aşeză pe marginea patului. El zăcea întins de-a latul acestuia.

– Te simți bine? o întrebă Adam.

Fața ei se schimonosi iar a plîns.

– Haide, îi zise el cu blîndețe, prinzînd-o cu un braț pe după umeri. Doare întotdeauna prima dată. Vreau să spun că aşa a fost menit, nu? Nu se poate să nu fi ştiut. Dar data viitoare o să fie mai bine. Atunci s-ar putea chiar să-ți placă.

– Aş prefera să mă duc acasă.

– Nu, te rog. Mă simt oribil. Te rog! Stai aici în noaptea asta. Promit să nu te mai ating.

– Nu sînt supărată fiindcă m-a durut. M-am aşteptat la asta. Ci pentru că m-ai obligat. M-ai speriat. Îl privi printre genele ude de lacrimi. Mi-ai amintit de tatăl meu.

El o prinse delicat de mînă.

– Nu ți se întîmplă să faci greşeli prosteşti şi după aceea să-ți doreşti să poți da timpul înapoi?

– Adesea.

– Atunci oferă-mi o altă şansă. Te rog!

– Numai dacă promiți să nu mă mai atingi.

– Promit.

Ryder se întinse în pat, înfăşurată în halatul lui.

Adam stinse lumina.

– Nu o să-i spui nimic lui Immy, nu? o întrebă pe întuneric.

– Nu.

Adam se simți iertat. În cîteva minute dormea buștean. Dar Ryder nu putea adormi. Nu era obișnuită să audă respirația și sforăielile altcuiva în patul ei.

Gîndurile i se învîrteau în minte, în timp ce privea prin întuneric la tavanul acelei camere străine. Își imaginase prima ei noapte cu Adam ca fiind plăcută și romantică. Se simțea furată.

De dimineață, Adam pregăti micul dejun, în timp ce ea făcea baie. După aceea ieșiră pe balcon ca să citească ziarele. Ryder își întinse picioarele la soare și, atunci cînd se simți cuprinsă de căldură, avu curajul să se uite spre Adam. De cînd intrase el în viața ei, totul, chiar și slujba, devenise mai interesant. Îl iubea. Era fratele lui Imogen. Nimic nu putea fi mai perfect.

El îi surprinse privirea și zîmbi.

– M-ai iertat?

Ryder roși ușor.

El îi ridică bărbia și o privi drept în ochi.

– Nu trebuie să punem capăt acestei zile pînă cînd nu îndreptăm situația. O sărută, foarte blînd, pe buze. E ceva mai bine? Degetele lui îi mîngîiau coapsele în cercuri strînse. Haide în pat. Vreau să fac dragoste cu tine, încet, cu blîndețe, așa cum ar fi trebuit prima dată. Se ridică și o prinse de mînă.

Se întinseră ușor pe pat. El o mîngîie și îi șopti vorbe de alint, așteptînd-o să răspundă. După aceea făcu dragoste cu ea încet și cu tandrețe, privindu-i chipul ca să observe și cel mai mic semn de teamă, abținîndu-se cît de mult putu, deși nu suficient de mult pentru a o satisface pe deplin pe Ryder.

Dar se purtase cu blîndețe și o făcuse să se simtă dezirabilă și iubită.

6

Adam şi Ryder deveniră inseparabili şi Imogen, cînd nu era şi el de faţă, începuse să-i spună „cumnată" Ryder îi zicea de acum Immy, aşa cum o numeau numai cei din familie şi prietenii apropiaţi.

Fata grasă şi singuratică din iarna precedentă, care de abia avusese curajul să-şi decoloreze nişte şuviţe, era undeva foarte departe de creatura strălucitoare care trecea pe King's Road în pantaloni albi mulaţi şi cămăşi înnodate sub sîni. Şi cu toate astea, era aceeaşi persoană. Ryder ştia acest lucru foarte bine. Erau momente în care se uita în oglindă şi se întreba dacă nu cumva visa.

Alix primi vestea foarte bine. Zîmbi veselă şi-i sărută pe amîndoi pe obraji, după care le spuse că şi ea avea un tip nou, dispărînd apoi mai bine de o săptămînă.

– Vezi? N-o deranjează absolut deloc, îi zise Adam.

Ryder simţise că nu era tocmai adevărat, dar nu voise să se mai gîndească la Alix, era prea fericită ca să se dezbare de egoismul ei. Adam avea o slujbă nouă, lucra de acum pentru un agent imobiliar tocmai în Ful-

ham, o zonă care parcă aştepta să fie descoperită. După ce primi primul salariu, veni la ea şi-i spuse:

– Hai să mergem la Paris în weekend-ul ăsta.

Se repeziră pînă la cea mai apropiată agenţie de voiaj şi se întoarseră cu mai multe broşuri despre Paris, oraşul îndrăgostiţilor. Cînd ajunseră acasă, o descoperiră pe Alix plîngînd în baie.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Ryder din pragul uşii.

– Nimic deosebit, plîng din cauza loviturilor vieţii.

– Eşti gravidă?

Alix scutură din cap.

– Mai ţii minte că aveam nevoie de bani pentru fotografii? Ei bine, mi le-am făcut oricum, deşi ştiam că nu le puteam plăti. Ştiam că fotograful mă plăcea, aşa că m-am bazat pe asta. Iar el a fost de acord să aştepte. Numai că am avut nevoie de banii de la primul contract ca să pot trăi din ei. Mi-am luat haine noi. Trebuie să arăt cît mai bine. Cînd a aflat, a început să mă hăituiască. Mi-a spus că dacă mă culc cu el, s-ar putea să vadă lucrurile mai altfel, continuă Alix, strîmbîndu-se. Ăsta era noul meu tip. Şi asta nu-i tot. Acum şi- a găsit o ală tipă şi mi-a spus că nu mă scuteşte de datorie şi că m-a lăsat doar să respir puţin în voie. Dacă nu-i plătesc, are de gînd să răspîndească zvonul. N-o să mai primesc niciodată nici un contract.

– Cîţi bani îi datorezi?

– Trei sute.

Ryder îşi scoase carnetul de cecuri.

– Mi-i dai înapoi atunci cînd o să poţi.

– Dar ăştia sînt banii noştri de cheltuială la Paris, prostestă Adam imediat. Trebuia să ne luăm haine noi şi să cinăm la *Moulin Rouge*.

– Ce mai contează cîteva ţoale şi o masă, răspunse Ryder, completînd suma.

Adam o privea îmbufnat.

– Toată lumea crede că eşti minunată, izbucni el. Dar nu eşti cu nimic mai breazăă decît noi ceilalţi. Îi dai banii lui Alix, pentru că te simţi vinovată din cauza noastră.

– E o minciună! se repezi Ryder să spună şi le întoarse spatele lui Adam şi lui Alix. De-abia mai tîrziu, deşi nu voise să admită, îşi dădu seama că spusele lui Adam aveau şi un sîmbure de adevăr.

Prima ceartă de proporţii cu Adam a avut loc din cauza lui Imogen sau mai degrabă din pricina lui Tony. Jonathan, colegul de apartament al lui Adam, invitase o prietenă nouă la o cină romantică în doi, iar Ryder şi Adam se oferiseră să elibereze locul. Ca atare merseră la un cinematograf din Notting Hill, iar după aceea se opriră la un restaurant indian pentru un curry. La o masă nu prea departe de uşă erau Imogen cu Tony. Imogen îşi lipise chipul delicat de umărul lui.

Adam se albi la faţă.

– Imogen! Cine e omul ăsta?

– Numele meu e Tony Daltry, răspunse Tony, ridicîndu-se şi întinzînd mîna. Îmi pare bine să te cunosc.

Adam îl ignoră.

– Imogen, cine e individul?

– Bărbatul pe care-l iubesc.

– Îmi pare rău că ai aflat astfel, îi zise şi Tony. Înţeleg ce simţi. Şi eu aş fi la fel de furios dacă ar fi vorba de sora mea. Dar o iubesc pe Immy. Poţi să fii sigur de asta.

– Eşti căsătorit.

– Da.

– Dezgustător! Cum ai putut să faci aşa ceva, Imogen? Sora mea cuplată cu un muncitor de vîrstă mijlocie şi însurat pe deasupra. Adam ieşi ca o vijelie din restaurant.

Ryder alergă după el.

– Adam! Te rog, aşeaptă!

– Tu ştiai... despre individ?

– Da.

– Şi mie de ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că Immy m-a implorat să tac.

– Dar eu sînt iubitul tău. Loialitatea ta ar trebui să fie față de mine, nu față de sora mea.

Ajunseseră la maşină. Drumul spre casă îl făcură în tăcere. Ryder privea tăcută pe geam. Uneori Adam se purta copilăreşte. Dar acum chiar era nedreaptă cu el. Avea dreptate să fie aşa de îngrijorat din cauza lui Imogen. Se întinse după mîna lui. În noaptea aceea fu foarte tandră cu Adam. Făcură dragoste încet, de abia atingîndu-se cu vîrfurile degetelor. A doua zi dimineață el îi spuse:

– Ce mă doare cel mai tare este că ai ținut un secret față de mine. Promite-mă că n-o să mai faci aşa ceva.

Ryder era culcată peste el, cu bărbia sprijinită de pieptul lui.

– Promit.

El îşi plimbă mîinile peste spatele ei gol, oprindu-le în cele din urmă peste fese şi trăgînd-o spre el.

– Atunci fă dragoste cu mine, o îndemnă. Nu vreau să fac nimic altceva decît să zac întins şi tu să faci dragoste cu mine.

Pentru că Ryder era aşa de nerăbdătoare să-l includă pe Adam în fiecare aspect al vieții ei, îi arătă o scrisoare confidențială de la Debbie, în care îi sscria că intenționa să-l părăsească pe Carl. Copilaşul lor, Rudy, avea deja două luni, dar Carl nu-i arătase nici un interes. Debbie deja bănuia că se vedea pe ascuns cu o altă fată. Locuiau deasupra magazinului împreună cu tatăl

lui, care abia binevoia să vorbească cu ea. Biata Debbie tînjea după viața la fermă, dar Carl nu-i permitea să folosească maşina.

Adam citi scrisoarea şi o aruncă la loc pe masă.

– Altă neajutorată!

– Debbie nu e o neajutorată! o apără Ryder, luînd scrisoarea şi împăturind-o la loc.

– Pun pariu că şi asta ți-a cerut bani.

– I-am trimis deja o sumă frumoasă.

– Dacă tot eşti gata să arunci banii pe fereastră, de ce nu trimiți cîțiva şi în direcția mea ca să luăm o baterie nouă la maşină? În fond, şi tu mergi cu ea.

– Îmi pare rău, nu m-am gîndit la aşa ceva.

– Las-o baltă!

– Adam, nu e nevoie să urli. Nici nu ştiu ce naiba te-a apucat.

– Şi eu am nevoie de simpatia şi compasiunea ta. Nu e deloc plăcut să fii între două slujbe, să ştii de la mine.

Ryder vru să-i spună: „Tu eşti mereu între două slujbe", dar se abținu.

Rămaseră tăcuți. Ryder se simțea jignită de izbucnirea lui. Însă el o prinse deodată de mînă.

– Mama dă o petrecere în ajunul Anului Nou. Aş vrea să mergi cu mine ca s-o cunoşti.

La ora patru în ajunul Anului Nou, Ryder se învîrtea prin salonul de la Dingwall Court, aşteptîndu-l pe Adam. Se îmbrăcase cu o rochie de mătase de un albastru electric.

În față avea un decolteu adînc. Fusta era amplă şi părea să plutească în jurul ei. Era nevoită să-şi țină brațele departe de corp ca să nu cumva să-şi lipească palmele umede de transpirație de ea şi să lase urme.

Părinții ei şi Leo luau ceaiul în fața focului. Maică-sa

era preocupată să adauge nişte frişcă în plus la eclerul de ciocolată pe care-l mînca Leo. Ryder continua să aştepte s-o audă făcînd vreun comentariu despre rochie.

– Cu ce ai spus că se ocupă Adam? o întrebă taicăsău din fotoliul comod în care se instalase.

– Păi, deocamdată e între două slujbe.

– Aş fi putut jura că fiică-mea o să aleagă vreun coate-goale.

– E un om foarte drăguţ. Roşi şi se întoarse spre maică-sa. Arăt bine aşa?

– Nu mă distrage tocmai acum, Ryder. Of, Leo! Nu te şterge de ciocolată pe canapeaua mea cea frumoasă.

Tatăl se încruntă ameninţător.

– Leo! Încetează! Dacă nu, te duci imediat la dădacă. Şi nu mai bîzîi atît. Nici măcar Ryder nu plîngea aşa de mult ca tine. Se întoarse spre ea. Rochia arată bine, pe mine acest prieten al tău mă preocupă.

În clipa aceea se auzi soneria de la uşă. Ryder tresări din cauza nervilor. Încercă însă să pară degajată atunci cînd doamna Trumpet îl conduse pe Adam în salon. De cum intră, Adam se duse direct la tatăl ei, cu mîna întinsă şi un zîmbet politicos pe buze.

– Bună seara, domnule. Îmi cer scuze că vă deranjez. Trebuie să vă felicit pentru casa minunată.

Ryder nu ştia nici ea prea bine dacă să fie mîndră de el sau să se supere.

Mama lui Adam locuia într-o vilă plăcută de la marginea zonei Sussex Downs. Avea acoperiş de tablă şi ferestre mici, cu vedere spre dealurile din Glyndebourne.

În fiecare vară doamna Lydden se muta într-o pensiune din Eastbourne şi-şi închiria vila. Astfel reuşea să se descurce cu întreţinerea ei. Ryder ştia toate aceste detalii de la Immy, nu de la Adam.

– Nu ai aici confortul cu care te-ai obişnuit la Dingwall Court, îi zise el, deschizînd uşa.

– Nu mă deranjează. Ryder se întreba disperată dacă doamna Lydden avea s-o placă sau nu.

– Mie da! Mi-aş vinde şi sufletul ca să locuiesc într-un asemenea conac.

Un glas din salon îi întrerupse. Îi aparţinea unui bărbat solid, care se afla tocmai în celălalt capăt al acestuia.

– Eu unul am fost dintotdeauna un om al poloului, pe care cineva l-a numit – mi se pare că era chiar Kipling – „sportul regilor şi regele sporturilor."

Adam gemu sonor.

– Doamne! Unchiul Algie e aici. Biata mama! Nu pot să înţeleg de ce îl invită. Oricum, individul n-a fost niciodată de acord cu ea. Nici un membru al familiei tatălui meu.

– Şi de ce nu?

– Pentru că familia ei nu deţinea o herghelie de cai de polo.

– Dragule. Joyce Lydden ieşi grăbită din salon. Era o roşcată agitată, cu o gură care-i arăta dezamăgirea pe care o avusese de suferit în viaţă. Şi Ryder! Trebuie să recunosc că nu semeni cu celelalte prietene pe care le-a avut Adam, rosti chicotind. Imogen e la etaj. Vei împărţi camera cu ea. În casa mea, fetele şi băieţii dorm în camere separate.

– Mamă! exclamă Adam, în timp ce Ryder roşea de jenă.

– Dragul meu, cunoşti foarte bine regulile. Acum, hai în salon. Vreau să mă ajuţi să torn băuturile. Puse o mînă fermă pe braţul lui şi-l îndepărtă de Ryder.

– Mama l-a şi furat pe Adam? rosti Imogen din capul scărilor, îmbrăcată cu o rochie mini albă de angora şi desculţă.

– Da.

– Îi aminteşte de tata. Cred că din cauza asta e aşa de posesivă.

Ryder reuşi să se aşeze pe un locuşor liber de pe unul dintre paturi, în timp ce Imogen îşi căuta o pereche de pantofi roşii. Încercă să găsească ceva drăguţ de spus despre mama lui Immy, însă nu- i venea nimic în minte.

– Adam mi-a spus de problemele pe care le-a avut cu familia tatălui vostru, rosti în cele din urmă.

– Cred că e teribil de îndrăgostit. Eşti singura persoană căreia i-a spus. Imogen îşi puse pantofii în picioare. Întotdeauna a ţinut chestia asta în secret. Ca şi mama de altfel, dar ea n-a avut de ales. Familia tatălui meu chiar a vrut s-o determine să se convertească. Îi zîmbi lui Ryder, care o privea nedumerită. Dar dacă părinţii mei s-au iubit sincer, ce naiba a mai contat că el era romano-catolic şi ea evreică?

Ryder nu recunoscu că Adam nici nu pomenise de aşa ceva.

În timp ce se îndreptau înapoi spre Londra a doua zi dimineaţă, Adam întrebă:

– Crezi că părinţii tăi m-au plăcut?

– Sînt sigură că da. Aşteptă ca el să-i spună că şi mama lui fusese mulţumită de ea.

– Ar trebui să petrecem cîteva weekend-uri la Dingwall Court.

– Aş prefera să nu mergem acolo.

Era clar că doamna Lydden nu o plăcuse.

– Dar ar trebui să încep să-i cunosc mai bine pe părinţii tăi, îi zise el strîngînd-o uşor de mînă, pentru că sînt serios interesat de fiica lor.

7

1972

Adam şi Ryder petrecură multe weekend-uri la Dingwall Court, mai multe decît şi-ar fi dorit ea.

– De ce nu-ţi inviţi prietenii la o petrecere aici, îi sugeră mama în timpul cinei. Ştii foarte bine ce mult îmi place să vină oamenii ca să ne vadă casa.

Adam se lumină deodată la faţă.

– Oho, da, hai s-o facem!

Ryder ezită. Se uită spre tatăl ei, aşteptînd să refuze categoric.

Dar el rîse.

– Mi-ar plăcea tare mult să văd mutrele celor doi Bassingham cînd or să audă că fiica lor a fost aici. Chiar îşi închipuie că o să plătesc eu totul pentru totdeauna? Se întoarse şi-i zîmbi lui Adam. Oamenii care pot fi cumpăraţi pot fi eliminaţi din viaţa ta la fel de repede.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, domnule.

Ryder nu era chiar aşa sigură în privinţa petrecerii. Ştia prea bine cît de schimbătoare era dispoziţia tatălui

ei. Dar în weekend-ul acela fu de-a dreptul fermecător. Atît de amabil şi ospitalier, încît Alix şi Immy se urcau adesea în maşină şi veneau de la Londra ca să înoate şi să joace tenis acolo.

Jonathan venea cu Charlotte. Miles îşi aducea soţia. Hetty venea cu fratele ei. Uneori se adunau cîte douăzeci de oameni care stăteau pe terasă şi sorbeau răcoritoare.

– Acum că sezonul de polo a început, aş vrea să merg la Smith's Lawn, rosti degajat tatăl ei într-o seară, la cină. Întotdeauna mi-am promis că o să revin la această preocupare cînd o să am timp şi mijloacele necesare.

– E foarte simplu, îi răspunse Adam, punînd furculiţa în farfurie. Unchiul meu, Algie, e membru al Clubului. Se duce acolo la fiecare sfîrşit de săptămînă. Înainte juca pentru regimentul lui. Ştie totul, şi pe toată lumea, din polo.

– Dar, Paul, tu nu ai habar să călăreşti, protestă Carrie imediat.

– O să învăţ, aşa cum am învăţat să fac şi altele. Zîmbi peste masă soţiei sale. Cînd eram tînăr, obişnuiam să pierd vremea prin grajdurile nobilului din partea locului în fiecare dimineaţă înainte de şcoală. Fiul acestuia juca polo.

– Şi v-a încurajat să încercaţi? întrebă Adam.

– Eu eram numai un grăjdar prăpădit. Nici măcar nu mi-a vorbit vreodată!

Ryder observă ochii îngustaţi de furie ai tatălui ei, spre deosebire de toţi ceilalţi. Aceştia continuau să mănînce şi să bea.

Duminică după-amiază o porniră cu toţii spre Windsor, intrînd în parc prin Poarta Blacknest şi urmînd aleea largă printre copacii bătrîni pînă în Breakheart Hill.

Smith's Lawn, căminul Clubului, fusese numit astfel

după Barnard Smith, grăjdarul-şef al Ducelui de Cumberland în timpul secolului optsprezece. Aceea era prima vizită a lui Ryder acolo.

Atunci cînd maşina întoarse pe aleea circulară din faţa clubului, Ryder avu ocazia să vadă terenul mare de polo care se întindea pînă la copacii din depărtare.

Deodată, opt ponei apărură la magrinea lui. Călăreţii erau aplecaţi în faţă. Crosele erau ţinute în sus. Muşchii pulpelor lor erau încordaţi pe sub pantalonii albi. Cizmele de piele maronie erau lipite de pîntecele poneilor.

Atunci cînd se mai apropiară, un jucător se ridică în şa, îşi răsuci corpul şi duse crosa mult în spate înainte de a o repezi în jos ca să lovească mingia cu toată forţa.

– Îmi place sportul ăsta, murmură Alix, privind cu plăcere la jucătorii încordaţi.

Maiorul Algie Kelmscott îi aştepta la club.

– Ah, iată-te, Adam, băiete. Domnule Harding, voiam să vă mulţumesc pentru ospitalitatea pe care i-aţi arătat-o nepotului meu. Al naibii de frumos din partea dumneavoastră! Eu l-am considerat întotdeauna o bătaie de cap, dar bănuiesc că fiica dumitale nu e de aceeaşi părere.

Îi conduse pînă pe terasa clubului, unde Adam deja se apucase să adune scaune în jurul unei mese. Clubul era plin de genul de oameni care o făceau pe Ryder să se crispeze toată.

Aveau un fel de aer de exclusivism. De bogăţie fină şi încredere supremă. Femeile erau elegante la modul discret. Altele amestecaseră stilurile.

Vedea peste tot cămăşi de mătase băgate în blugi, poşete *Gucci* şi pantofi sport, costume elegante şi şepci. În plus, toată lumea purta ochelari de soare negri. Alix îşi puse pe nas pe ai ei.

Poneii continuau să alerge pe teren, în urmărirea mingii.

– Nu-i aşa că toţi caii sînt frumoşi! rosti maică-sa, zîmbindu-i maiorului Kelmscott.

– Ponei, scumpă doamnă Harding! Ponei! Trebuie să respectăm jargonul.

– Atunci poate că ar fi bine să ne povestiţi totul despre polo, îl îndemnă Paul Harding. Dar, înainte ca maiorul să poată deschide gura, adăugă: Nu, nu istoricul. Ştiu că poloul a început în Persia. Cuvîntul vine din tibetanul „pulu" A fost introdus în Anglia în 1869. Observ că sînt patru jucători într-o echipă, iar scopul acestui joc este băgarea acelei mingii prin poartă cu o crosă lungă de un metru şi jumătate în timpul galopului pe teren. Care sînt regulile?

Maiorul începu să vorbească repede, fără să mai respire, de teamă să nu fie cumva întrerupt:

– Echipele joacă împotriva altora care au acelaşi handicap, sau rată de goluri, care este media handicapului tuturor jucătorilor, le explică el. O echipă bună este una de „22 de goluri" O echipă slăbuţă e una de „8 goluri" Handicapul unui începător este de minus doi. Un jucător excelent, ajuns la vîrful performanţei, ar putea ajunge la zece.

– Eu aş putea ajunge vreodată la zece? întrebă Paul.

Maiorul chicoti.

– Nici o şansă. Trebuie să fii născut pentru aşa ceva. Argentinienii ăştia învaţă să călărească prin pampas chiar înainte să meargă. Juan Carlos Harriott este cel mai bun jucător apărut după război. El este un zece. Eduardo Moore. Este un zece aici, dar nu şi în ţara lui. Hector Barrantes. Nu e chiar un zece, dar e un jucător excelent.

– Eu cît de departe aş putea ajunge?

– Depinde de cît de bine călăriţi.

– Nu pot să călătresc deloc, deocamdată.

Maiorul chicoti.

– Nu puteți călări şi întrebați dacă veți ajunge vreodată un zece? Uitați-vă acolo. Arătă spre doi bărbați tineri, unul blond, celălalt brunet. Howard şi Julian Hipwood. Cei mai buni jucători ai noştri. Dar nici măcar ei nu vor ajunge niciodată zece. Trebuie să începi de tînăr, domnule Harding, şi trebuie să fii profesionist. Dar un patron al unei echipe are şi alte probleme în viață.

– Cum ar fi cîştigarea banilor ca să plătească toată distracția?

– Spus pe şleau... da. Nu există bani din premii. Un patron participă la astfel de competiții din plăcere. Depine de profesioniştii pe care-i angajează să joace în echipa sa, să facă tot ce pot ca să-i ofere plăcere.

– Dacă aş vrea să mă apuc de polo, de unde ar trebui să încep?

– Ca patron?

– Nu sînt eu omul care să joace în echipele altcuiva.

– În primul rînd v-ar trebui un profesionist dat naibii. Poate chiar doi. M-aş bucura să vă sfătuiesc în această privință. Cunosc pe toți cei ce merită să fie cunoscuți, zîmbi maiorul. Aceasta este lumea mea.

Acesta a fost începutul obsesiei lui Paul Harding pentru polo. La următoarea sa vizită, Ryder descoperi că vechile grajduri fuseseră curățate pentru a găzdui trei cai, iar cîmpul alăturat fu transformat în manej unde putea lua lecții de călărie în fiecare zi.

– Voi doi o să veniți cu mine mîine, le zise lui Ryder şi Adam la cină.

– Eu refuz bucuria asta, răspunse Adam îngrozit. N-am mai călărit de ani de zile.

– Eu n-am călărit deloc pînă în urmă cu o lună.

– Sînteți un bărbat mai curajos decît mine, domnule.

– Aşa se pare! Ei, Ryder, şi ţie ţi-e prea frică să încerci?

– Sigur că nu! Nici lui Adam nu-i e frică. Pur şi simplu nu-i plac caii.

A doua zi dimineaţă curajul o părăsi. Nu mai călărise de la vîrsta de opt ani şi de abia dacă îşi mai amintea cum să încalece. Atunci cînd ieşiră la trap din curte, se întrebă dacă nu cumva avea să cadă şi să-şi frîngă gîtul. După ce străbătură o porţiune de şosea, intrară într-un alt cîmp.

Ryder aproape că-şi fractură piciorul atunci cînd se lovi de marginea unei porţi ruginite. Agăţată de coama calului, sărea în şa în ritmul galopului uşor peste iarba lungă şi umedă de rouă. Cel puţin dacă era să cadă acolo, n-avea cum să se lovească prea rău.

Tatăl ei încetini atunci cînd ajunseră în apropierea rîului.

– Ce mi-ar plăcea să mă vadă acum băiatul nobilului, îi zise. Mi-ar plăcea ca şi mama să mă vadă acum. Ştii că la un moment dat mi-a spus că n-o să fac nimic în viaţă, că nu sînt bun de nimic?

Ryder era uluită de acele confidenţe neaşteptate, aşa că rămase să-l privească tăcută, nedorind să strice acel moment. Însă el se îndepărtă, iar ea îl urmă ascultătoare.

După aceea ieşi de bunăvoie cu el la călărit. Acel moment de intimitate născuse un fel de foame în interiorul ei. Îşi dorea mai mult, de parcă tocmai ar fi descoperit un izvor nou de intimitate între ei. Împreună galopau prin cîmpurile verzi de pe malul Tamisei. Tatăl ei călărea bine. Învăţa repede, iar ea încerca să ţină pasul cu el.

– Ai de gînd să te măriţi cu Adam? o întrebă el într-o bună zi, oprindu-se la marginea unui luminiş.

– Nu ştiu. Încă nu m-a cerut.

– Dacă o face, o să fie numai pentru că aleargă după banii mei.

Ryder tresări îndurerată.

– Desigur, n-ai putea crede că cineva ar putea să mă vrea doar pentru că mă iubeşte.

– Termină cu asemenea tîmpenii! rosti el, după care se îndepărtă.

La următoarea vizită, Ryder refuză să mai iasă la plimbare călare. Nici Paul Harding nu ia mai cerut aşa ceva.

Imogen fusese aleasă să joace un rol secundar într-una dintre piesele de rezistenţă de la RADA.

– Ar fi trebuit să cîştig rolul principal, îi mărturisi ea lui Ryder. Toată lumea spune la fel. Dar eram prea nervoasă.

Ryder călca una dintre cămăşile lui Adam. O făcuse o singură dată ca pe o favoare, dar el acum se aştepta ca ea să continue de parcă ar fi fost ceva perfect normal. Împături cămaşa, întrebîndu-se de ce era aşa de speriată să nu-l piardă şi nu era în stare să-i spună că se săturase să-i spele cămăşile, să-i toarne băutură, să-i ia rufele de la curăţătorie şi să-i facă ordine prin apartament.

– Pe mine nu mă sperie numai piesa în sine, continuă Immy. Ca să pot obţine card-ul de la Equity, sindicatul actorilor, trebuie să am experienţă, să joc pentru o companie care face turnee, dar nici una nu are baza la Londra. Nu vreau să-l părăsesc pe Tony. Îl iubesc. Am nevoie de el, mai zise, învîrtindu-se furioasă. Cînd sînt în halul ăsta, cînd sînt speriată, nu-mi doresc decît să mă mărit cu Tony, să-i fac un copil şi să stau frumos acasă, ca să nu mai trebuiască să gîndesc eu singură. Cînd mă simt bine, cînd sînt pe scenă, nu vreau decît să joc.

Ryder, dacă l-ai putea determina pe Jeremy Heythorp să mă vadă, atunci totul s-ar aranja.

– O să încerc. Dar nu suportă să vină cineva la el să-i ceară cine ştie ce favoruri.

Trecură alte cîteva zile pînă să-l poată prinde pe Jeremy.

– Dacă e aşa de bună pe cît spui, în mod sigur o s-o observ, îi zise el.

Ryder nu voia să meargă la petrecerea părinților săi de la Henley Regata. Aproape că nici nu mai vorbise cu tatăl ei din dimineața aceea cînd discutaseră la marginea luminişului şi simțise că se cam plictisise de invitații ei. Dar maică-sa refuza cu încăpățînare să asculte. Trimise invitații separate pentru Adam, Immy şi Alix.

– Trebuie să-ți apreciezi mai mult prietenii, pentru că altfel o să-i pierzi, îi zise lui Ryder în timp ce aşteptau în holul casei. Nu uita că ani de zile n-ai avut nici unul.

Ryder îşi aranjă mai bine pălăria de pai de pe cap.

– Cum aş putea uita cînd ai tu grijă să-mi aminteşti mereu?

Fură întrerupte de Paul Harding.

– Nu-mi plac oamenii care se servesc din whisky-ul meu de malț fără să-mi ceară permisiunea.

Ryder roşi violent.

– Ți-l plătesc eu.

– Bănuiesc că l-a luat amicul tău cel sicofant.

De pe scări se auzi tropăit de picioare. Uşile se deschiseră. Apăru Alix urmată imediat de Adam. Trăncăneau şi rîdeau veseli. Ryder de abia dacă mai era în stare să vorbească. Făcură picnicul în Luminişul Leului, mîncînd somon afumat, caviar, pateu de gîscă şi tarte cu afine, toate preparate cu grijă de doamna Trumpet. Ryder nu se atinse de mîncare. Se simțea îngrețoşată.

În seara aceea, cînd ea şi cu Adam se întorceau la Londra, îi zise:

– Nu vreau să mai mergem la ei mei măcar cîteva luni. Tata s-a înfuriat cumplit din cauza whisky-ului. A trebuit să-l plătesc.

– Dar se tăvăleşte în bani.

– Nu asta contează aici. Nu ar fi trebuit să-l luăm.

– E prima oară cînd te aud apărîndu-l.

– Pentru că are dreptate.

– Şi eu nu! Dar cum aş putea să ştiu eu ce e bine şi ce e rău în lumea bogătaşilor? se supără el, iar în noaptea aceea Ryder dormi în propriul pat.

Adam n-o sună toată ziua următoare. Cînd Ryder ajunse acasă, Adam era de negăsit. Uşa apartamentului lui era încuiată. Seara trecu cu greutate, ca şi ziua următoare. Nu ştiu nimic de el toată săptămîna.

Singurătatea care o apăsase în primele luni petrecute la Londra reveni. Noaptea zăcea în pat derutată şi nefericită, ascultînd paşii de pe scări. Dimineţile încerca să-l vadă plecînd la lucru.

Dar acest lucru nu se întîmplă. Ajunse la concluzia că nici măcar nu mai dormea acasă. Se simţi bolnavă de gelozie.

– Dacă chiar o să ne despărţim, atunci va trebui să plec de aici, îi mărturisi lui Imogen. N-aş mai putea să stau aici ca să dau nas în nas cu el pe scări.

Aruncă o privire spre Immy, care-şi cosea un costum de gimnastică. Oare dacă-l pierdea pe Adam, avea să le piardă şi pe Immy şi Alix sau viaţa pe care reuşise să şi-o clădească acolo?

În surescitarea primei ei poveşti de dragoste, Ryder visase practic cu ochii deschişi în timp ce lucra la maşina de scris pentru Jeremy, dar în acele momente plictiseala postului i se părea greu de suportat.

– Vreau să anunț preavizul, îi zise la un moment dat şefului ei.

– Dar de ce, scumpo? De ce?

– Am nevoie de o provocare. Aşa nu ajung nicăieri.

– Şi unde anume vrei să pleci de aici?

– Mi-ar plăcea să ştiu şi eu!

Jeremy oftă.

– Mama o să fie teribil de supărată. Te rog numai să nu mă laşi cu fundu-n baltă deocamdată, bine? îi zise el, zîmbindu-i subțire. Tocmai am descoperit o tînără actriță. Vrei s-o inviți să ia prînzul cu mine? Îi dădu lui Ryder o bucățică de hîrtie pe care stătea scris: „Imogen Lydden"

Ryder se aplecă peste masa de lucru şi-l sărută pe obraz. Ajunsese să țină la el, pe cît putea ține la o persoană care nu era tocmai umană.

Imogen era euforică.

– Zău că nu pot pricepe de ce vrei să-l părăseşti, îi zise lui Ryder.

– Am nevoie de o schimbare. Nu sînt un geniu, dar trebuie să existe şi pentru mine ceva mai interesant decît tastatura maşinii de scris. Şi nu-mi spune că sînt deprimată din cauza lui Adam.

Alix deschise larg uşa apartamentului şi intră ca o vijelie.

– Dacă te gîndeşti să te arunci de pe podul Chelsea, aşteaptă-mă şi pe mine. Am renunțat la cariera de manechin. Eu una mi-am dorit să apar pe coperta revistei „Vogue", nu să prezint lenjerie lascivă. Mai bine mă fac impresar. Se pare că e mai profitabil să stai pe margine. Dacă vrei să renunți la postul pe care-l ai acum, Ryder, să ştii că mă ofer să-l preiau eu.

– Ştii să bați la maşină?

– O să învăț.

– O să te plictiseşti de moarte.

– Probabil, dar cel puțin o să învețmeseria.

Ryder se întoarse s-o privească pe Alix cu respect. Imogen nu se putea gîndi decît la visul spulberat al lui Alix.

Trecură trei săptămîni pînă ca Adam s-o sune pe Ryder, cînd ea deja renunțase la orice fel de speranță în privința lui.

– După voce, nu mi se pare că mi-ai dus dorul, se supără el.

– Da, răspunse ea, înghițindu-şi amărăciunea.

– Ryder, rosti el şi se poticni. Hai să ne căsătorim!

Fusese aşa de surescitată, încît după aceea nici măcar nu-şi mai putu aminti dacă spusese da, dar presupunea că probabil acceptase pentru că Adam îi zisese după aceea:

– Atunci o să vorbesc cu tatăl tău în weekend.

– Chiar trebuie?

– Sigur că da. Aşa se cuvine.

Cînd Adam îl încolți pe Paul în birou, Ryder o luă pe maică-sa la o plimbare prin grădină. Nici nu apucaseră să iasă bine pe terasă, înainte ca taică-său să strige tare:

– Carrie, Adam vrea să se însoare cu Ryder.

– Ce frumos! rosti maică-sa, după care fugi spre Adam ca să-l sărute pe obraji.

– Numai că eu consider că Ryder este mult prea tînără pentru un asemenea pas, continuă Paul Harding. Desigur, nu avem cum să-i oprim. Dar dacă voi doi vreți o nuntă fastuoasă, aici, la Dingwall Court, pe cheltuiala mea, atunci va trebui să mai aşteptați un an.

– Nu avem nevoie de o nuntă mare, îi zise Ryder imediat. Nu-i aşa, Adam?

El o prinse de mînă.

– Nu.

Se întoarse spre tatăl ei ca pentru a-i spune: „Vezi?", dar maică-sa gemu sincer dezamăgită.

– Eu vreau o nuntă cît mai mare. Vreau să mă mîndresc cu casa.

– Nu! interveni Ryder. Nu pot să sufăr aşa ceva. Nici lui Adam nu-i plac astfel de nunți.

– E şi ziua mea. Întorcîndu-se cu spatele spre fiica ei, Carrie se lipi toată de soțul ei. Eu sînt mama miresei. Ştiu că tu şi cu Ryder sînteți în fine de acord asupra acestui punct, dar părerea şi dorințele mele chiar nu contează deloc?

– Eu cred că ar trebui să respectăm dorința mamei tale, rosti Adam, strîngînd-o pe Ryder de mînă. În fond, eşti singura ei fiică. Nu trebuie să fim egoişti.

Paul şi Carrie Harding dădură o petrecere de logodnă pentru Ryder şi Adam. Invitară cinci sute de oameni, dintre care patru sute cincizeci erau prietenii lor. Sau mai degrabă cunoştințe de afaceri de-ale lui Paul.

Cu trei zile înainte, un cort mare, de un roz-aprins, cu funde şi volane, fu ridicat pe peluza mare a domeniului. Era roz pentru că maică-sa considerase că era potrivit pentru o mireasă, chiar dacă lui Ryder nu-i plăcea. Dar, nedorind să fie considerată egoistă, o lăsă în pace şi n-o mai contrazise.

Alix veni îmbrăcată cu o rochie sac de un roşu-electric. Imogen era într-o rochie uşoară de muselină verde. Ryder se îmbrăcase cu o rochie fără umeri, cu fusta largă, plină de volane, care era de aceeaşi nuanță de roz ca şi cortul.

Ea personal ar fi preferat o rochie de mătase neagră, dar maică-sa protestase în gura mare şi fusese susținută

de Adam. Atunci cînd privi spre Alix, simți o undă de invidie pentru încrederea pe care o avea aceasta în propria-i persoană.

– Arăți minunat, Ryder! îi zise mama lui Adam, oferindu-i un obraz alb la sărutat.

– Mulțumesc, doamnă Lydden, rosti Ryder, dorindu-şi ca Adam să fi avut o mamă ceva mai drăguță.

– Acum sînt Joyce pentru tine, scumpo.

– Eşti mulțumit că o să mă însor cu sora ta? îl întrebă Adam pe Leo, căruia i se permisese să mai participe la festivități pentru încă o oră.

– Eu cu cine o să mă însor?

– O să-ți găseşti tu o fată drăguță cînd o să creşti mai mare.

– Nu vreau una plîngăcioasă.

– Ai perfectă dreptate, bătrîne, îi zise Paul, ciufulindu-i buclele blonde şi zîmbindu-i. Gata, acum la culcare cu tine.

Leo se întristă deodată.

– Dar mami a spus că...

– În pat! Asta e petrecerea lui Ryder. Paul se întoarse deodată spre ea. Pretind să am parte de primul dans cu fiica mea. O luă în brațe cu duritate. Să ştii că faci o mare greşeală, îi zise încetişor. Adam e mult prea slab pentru tine.

Ryder se încordă toată.

– Mama e uimită că am găsit pe cineva dispus să se căsătorească cu mine.

– Iar tu eşti destul de cretină ca să vrei să-i demonstrezi că s- a înşelat.

– Sigur că nu. Îl iubesc. Mă face să mă simt împăcată cu propria-mi persoană, ceea ce e mai mult decît ați făcut tu sau mama.

Paul rîse batjocoritor.

– O să vezi că tot eu o să-ți plătesc și divorțul.

– Nu cred, răspunse Ryder, îndepărtîndu-se și lăsîndu-l singur în mijlocul ringului de dans.

Aproape că se luminase deja de zi atunci cînd plecă și ultimul invitat.

– Hai să mergem pe malul rîului, îi șopti Adam, atunci cînd și părinții ei se retraseră. O prinse de mînă și laolaltă traversară peluza pe care muzicienii tocmai își strîngeau instrumentele, ducînd-o spre tufișul ei de trandafiri. Am vrut să fac dragoste cu tine toată seara. O sărută pe gît, dîndu-i rochia jos de pe sîni. Ai fost teribil de dezirabilă îmbrăcată așa. Începu să-i maseze un sfîrc cu buzele, făcînd-o să se cutremure de plăcere.

Ryder își trecu palmele peste coapsele lui.

Adam gemu și dădu s-o întindă pe iarbă.

– Nu pot, îi șopti ea.

– De ce nu? se miră el, desfăcîndu-și fermoarul de la pantaloni.

– Rochia. O să se păteze. Mama o să facă o criză.

– Atunci scoate-o.

– Parcă a fost cusută pe mine.

– Ridic-o.

Adam îi ridică poalele rochiei peste cap. De acum Ryder nu-l mai putea vedea. Putea doar să-l simtă. Ar fi putut fi oricine. Pentru o clipă, își închipui că era bărbatul de pe alee.

O săptămînă mai tîrziu, Adam îi zise:

– Azi am luat prînzul cu tatăl tău. Mi-a oferit un post.

Ryder își aminti pe dată de conversația de pe ringul de dans.

– Sper că n-ai de gînd să accepți, nu?

– Ba sigur că da! O să mă plătească dublu față de ce cîștig acum.

– Adam, te rog, nu face greșeala asta. Știi foarte bine

ce simt eu față de tata. Are prostul obicei să-i corupă pe ceilalți cu puterea lui.

– Termină cu drama asta ieftină! rosti el, aruncîndu-şi servieta pe canapea. Ştiu că tatăl tău era un tip foarte dur, dar pe atunci erai şi tu doar un copil. Acum te-ai maturizat. Trebuie să trăim din ceva şi eu personal m-am săturat să n-am bani. Vreau să fiu bogat. Vreau să intru în cercul oamenilor bogați, oameni ca tatăl tău.

Ryder începu să plîngă.

Adam ieşi din apartament trîntind uşa în urma lui.

Jumătate de oră mai tîrziu se întoarse.

– O să rămîn acolo numai cîțiva ani. Doar pînă cînd ne aranjăm. O luă în brațe. Promit.

Cînd Alix preluă postul ei, Ryder nu mai avu altceva de făcut decît să se pregătească de nuntă. Tot pe atunci Adam începu să lucreze la Harding-Broughton, rămînînd adesea mult peste orele de program.

– Te ține aşa de tîrziu numai ca să ne arate că el e cel care are puterea, îi zise Ryder lui Adam.

– Mă ține aşa de tîrziu pentru că sîntem foarte ocupați, izbucni el. Piața proprietăților a crescut cu 30% şi nu se va opri aici. Trînti un exemplar din „Evening Standard" în fața ei. Cred că e momentul să nu-l mai desconsideri în asemenea hal pe tatăl tău.

„HARDING, PRIETENUL COPIILOR

Paul Harding, care nu este cunoscut ca un mare filantrop, şi-a surprins competitorii cumpărînd casele condamnate din zona Victoria despre care se spunea că vor fi dărîmate, ca terenul să fie folosit apoi ca loc de joacă. Cînd a fost întrebat despre acest lucru, Harding le-a declarat reporterilor: Eu am fost un copil sărac, ştiu cum e să n-ai unde să te joci."

– Nu-mi vine să cred, rosti Ryder.

Adam gemu nemulțumit şi dădu drumul la televizor. Ea luă o revistă, dar cuvintele îi tot fugeau din fața ochilor.

Cînd Immy nu era ocupată cu audițiile, ea şi cu Ryder petreceau fiecare zi împreună. Uneori luau metroul pînă în Bond Street, ca să se întîlnească cu Alix la prînz, dar cel mai adesea se plimbau pe King's Road ca să se uite prin magazine şi să mănînce cîte o porție de spaghetti stropite cu cîte un pahar de vin bun.

După aceea Imogen primi un rol neaşteptat într-un film care se făcea în India, atunci cînd actrița titulară se îmbolnăvi pe neaşteptate.

Surescitată, începu să-şi facă bagajele, vărsînd lacrimi amare la gîndul că trebuia să-l părăsească pe Tony. Plecă în mai puțin de o săptămînă. Avea să se întoarcă de abia de Crăciun. Ryder era încîntată pentru ea. Cel puțin încercă să pară veselă, deşi îşi dădea seama că avea să fie şi mai singură de acum încolo. La puțin timp după aceea, Alix veni acasă într-o seară, strigînd în gura mare:

– Am fost avansată. De acum sînt asistenta lui Jeremy.

În noaptea aceea, pe cînd era întinsă alături de Adam, Ryder se întrebă dacă exista ceva ce putea face fără ca imediat altcineva să reuşească să facă cu mult mai bine.

„HARDING-BROUGHTON RENUNȚĂ LA TERENUL DE JOACĂ

Paul Harding, întreprinzătorul din domeniul imobiliar, care a achiziționat ieftin terenul dintr-o mahala ce ar fi trebuit să fie transformat în loc de joacă, a avut plăcuta surpriză să descopere că planul pentru acea zonă cuprinde şi un complex comercial care va ridica cu mult

valoarea acestuia. Foştii proprietari se dau cu capul de pereți întrebîndu-se dacă nu cumva Paul Harding n-a avut nişte informații din interior."

– Acum pricepi ce am vrut să spun? rosti Ryder, trîntind ziarul cu articolul sub nasul lui Adam.

El însă îl împinse deoparte.

– Dacă nu l-ar fi cumpărat tatăl tău, l-ar fi luat atunci un alt om de afaceri. A procedat ca oricare altul. Centrul Harding va oferi locuri de muncă pentru oamenii din zonă. Şi o să existe case şi apartamente la prețuri scăzute. Toată lumea va avea de cîştigat de aici.

Carrie Harding îşi petrecea toată vremea gîndindu-se la nuntă. Făcuse deja liste cu rudele care aveau să fie invitate. Liste cu prietenii pe care voiau Adam şi Ryder să-i invite. Şi alte liste cu oamenii cu care făcea Paul afaceri şi-i voia la nuntă. În fiecare dimineață, după micul dejun, se aşeza la micul ei birou din salonul galben şi adăuga alte şi alte nume la listele deja existente.

– Sînt sigură că nu trebuie să-i invităm pe cei doi Podmore! prostestă Ryder. Mai ales că el e un băşinos bătrîn şi plictisitor.

– Este avocatul firmei Harding-Broughton.

– Dar familia Squareys? El e o broască rîioasă.

– El e directorul departamentului de înprumuturi de la bancă. El este cel care a semnat pentru finanțarea Centrului Harding. Trebuie să vină. Ştiu că tu nu vrei o nuntă fastuoasă, dar eu vreau.

Ryder se trînti pe canapea.

– Parcă mi-a amorțit deja creierul.

– O să te simți bine în ziua cea mare.

– Eu nu pentru ziua cea mare îmi fac probleme. Ci pentru celelalte. Pentru restul vieții mele. Am impresia că fac o mare greşeală. Immy are mare succes. La fel şi

Alix. Eu n-am reuşit să realizez nimic. Nici măcar n-am încercat să fac ceva.

Maică-sa puse deoparte lista cu numele domnişoarelor de onoare.

– Ryder, dintotdeauna ai fost un copil dificil. Nu reuşeai să-ţi faci prieteni. Eram disperată la gîndul că n-o să reuşeşti să-ţi găseşti vreodată un prieten. Dar după aceea l-ai întîlnit pe Adam! Şi parcă ai înflorit. E un băiat bun, care te iubeşte. Numai că ar fi bine să nu uiţi că majoritatea prietenilor pe care-i ai acum sînt de fapt prietenii lui. Dacă-l pierzi pe el, se duc şi ei. El personal nu vrea o fată cu carieră de soţie.

– De unde ştii tu aşa de bine?

– Dar este evident, răspunse maică-sa, întorcîndu-şi atenţia asupra listelor. Dacă ar fi vrut aşa ceva, atunci s-ar fi însurat cu Alix.

8

Nimic din ce altceva ar fi putut să-i spună maică-sa n-ar fi putut s-o facă pe Ryder mai nesigură. Ajunse să se convingă singură că Adam avea s-o părăsească.

Vechea neliniște legată de faptul că se mărita cu Adam fu dată deoparte de noul sentiment de nesiguranță pe care Carrie reușise să-l stîrnească în sufletul ei. Era norocoasă că-l avea pe Adam. Era norocoasă că fusese în stare să-și găsească pe cineva.

Harding-Broughton devenise punctul central de interes pentru ziariști. Centrul Harding era descris în fiecare stagiu al construcției.

Dar atunci cînd se auzi zvonul că apartamentele și casele ieftine aveau să fie înlocuite numai cu apartamente de lux, localnicii ajunseră să picheteze birourile lui Paul. În public, el își exprimase întotdeauna grija pentru bunăstarea lor.

– În realitate însă, nu dă doi bani pe ei, îi zise Adam lui Ryder, rîzînd cu poftă.

– Dar oamenii ăștia nu au unde să se ducă altundeva, protestă ea.

– Cui îi pasă?

– Mie-mi pasă. Şi ea avea sentimentul că n-avea unde să se ducă.

Rubricile de bîrfă avură o zi plină atunci cînd Paul Harding urcă iar pe scara socială, escaladînd înălţimile sociale ale Clubului de Polo. Fusese fotografiat strîngînd mîinile unor nobili din anturajul regal. Fotografia soţiei sale apăru în „Vogue" iar el deveni în cele din urmă patronul unei echipe de polo.

Cu o vară înainte cumpărase Grajdurile Gatehouse, o casă georgiană cu grajduri suficient de mari pentru a adăposti patruzeci de ponei, aflată chiar alături de drumul spre Blacknest Gate.

Într-o după-amiază frumoasă de primăvară, Ryder şi Adam laolaltă cu părinţii ei şi maiorul Kelmscott se duseră să vadă noii ponei sosiţi din Argentina după o lună de călătorie cu vaporul.

Aceea era prima vizită a lui Ryder la Gatehouse şi se îndrăgosti imediat de acea proprietate. Grajdurile fuseseră construite din piatră de rîu şi se întindeau în jurul curţii largi. Casa era adăpostită într-un luminiş înconjurat de stejari bătrîni.

Între casă şi curte era un grad jos de piatră, acoperit de iederă. Ryder se cocoţă pe el.

Carrie se apropie de e

– Arăţi bine în haina asta albastră, o complimentă ea.

– Nu zău?

– Chiar nu pot să spun ceva frumos fără să-mi sari la gît?

– Poate că nu sînt obişnuită cu asemenea complimente din partea ta.

Maică-sa se aplecă să culeagă un toporaş galben, a cărui nuanţă o completa perfect pe cea a costumului ei.

Pe sub bolta înaltă a porţii apăru deodată un bărbat.

Era brunet şi înalt, cu un trup solid. Ryder îl recunoscu imediat pe Rudolfo Martinez, jucătorul de polo profesionist de origine argentiniană, angajat de tatăl ei pentru acel sezon. Mai exista şi un al doilea jucător, dar acesta călătorea cu poneii.

– Deja îmi place la nebunie casa, le zise Rudolfo, dînd din braţe cu un entuziasm specific latinilor. Are o atmosferă bună. Se întoarse spre Paul. O să facem o echipă grozavă.

Fură întrerupţi de sosirea primului camion de cai. Se opri în faţa grajdurilor, fiind imediat urmat de un al doilea. Un al treilea şi în final şi un al patrulea.

Din cabina fiecăruia sări cîte o fată, angajată probabil să se ocupe de cai. Toate erau bronzate după ce lucraseră tot sezonul de iarnă în Florida.

– Mi-e teamă că am pierdut un ponei, le zise una dintre fete. A intrat în panică în timpul unei furtuni şi şi-a rupt un picior.

Ochii lui Paul Hardin se îngustară.

– Unde era Brendan atunci cînd s-a întîmplat nenorocirea? Parcă el trebuia să se ocupe de cai.

– Brendan? Era pe punte, cu poneii. Eram cu toţii lîngă ei. Erau aşa de înnebuniţi de teamă, încît nu îi puteam lăsa singuri nici măcar o clipă.

Ultimul camion intră deodată în curte. Portiera cabinei se deschise şi dinăuntru sări o siluetă bărbătească. Individul băgă iar capul înăuntru şi îi spuse ceva şoferului. Lui Ryder i se părea că ultimul venit spusese ceva de genul: „S-ar putea să am nevoie să plec iute de aici" După aceea, individul trecu prin faţa maşinii.

Ryder îl privea curioasă. Constată cu surprindere că era bărbatul de pe alee. L-ar fi recunoscut oriunde. Mai ales acea virilitate debordantă. Aerul de sfidare. Făcu un pas înainte, zîmbind nesigură.

Însă bărbatul trecu pe lîngă ea.

– Domnule Harding, rosti el, îmi pare rău de ponei. Cel puțin n-a fost Bruja. Ea e cea mai bună.

Fața tatălui ei se albise de furie, dar se abținu să spună ceva. Nervoasă, Carrie se băgă în fața lui şi rosti cu grație:

– Eu sînt Carrie Harding. Aceasta este fiica mea, Ryder, iar el e logodnicul ei, Adam.

– Nu... nu ne-am mai întîlnit şi înainte? reuşi Ryder să spună.

El însă aproape că nici nu se uita la ea.

– Mă îndoiesc.

– Ba da. Eu eram la volanul maşinii şi dumneata...

– Termină, Ryder! izbucni deodată tatăl ei. Ascultă, Brendan, mi-ai pierdut un ponei. Eu numesc asta o afurisită de neglijență.

– Eu consider că am fost ai naibii de norocoşi că n-am pierdut mai mulți ponei. Dacă n-aş fi fost la bord, ați fi pierdut poate jumătate din cai.

– Are dreptate, Paul, îi zise maiorul jenat. Majoritatea jucătorilor profesionişti n-au timp să călătorească cu poneii.

Patrick încuviință scurt din cap.

– Domnule Harding, aveți cea mai vagă idee despre cum călătoresc caii pe vapor? Stau pe punte în boxe acoperite, în care nu se pot întoarce şi nici nu se pot întinde pe jos. Le e rău. Sînt speriați. Nu pot înțelege ce s-a petrecut cu lumea lor. Timp de o lună, singurul exercițiu fizic de care au parte este plimbarea din jurul punții. Pe care n-o suportă. Se opri o clipă şi privi la cei din jur. Nu pot să călăresc pentru un om care n-are încredere în mine.

Între ei se aşternu tăcerea. Ryder îl văzu pe tatăl ei ezitînd. Simți că în el ardea dorința să-l alunge pe tînărul

acela arogant, dar în acelaşi timp voia ca echipa sa să cîştige. În cele din urmă Paul întinse mîna.

– De abia aştept să te văd jucînd pentru mine.

Atunci cînd plecară de la Gatehouse, Paul rosti:

– Nu-mi place deloc de acest Brendan. Care-i treaba cu el, Algie?

– Mama lui era englezoaică. A rămas văduvă de tînără şi s-a angajat ca menajeră la un amic de-al meu, poloist ca şi mine, care avea o fermă imensă de oi în nordul Australiei. Ce frumusețe de femeie! Jack şi-a lăsat nevasta pentru ea. Dar înainte să se căsătorească, au fost omorîți într-un accident de maşină. Fiul lui Jack a moştenit totul şi l-a alungat pe Patrick de la fermă.

– Dar cum de a ajuns în Argentina?

– Rudolfo l-a văzut pe Patrick cum juca polo şi i-a dat adresa lui. A apărut acolo din senin, muncind pe vas ca să-şi plătească drumul. Poate că e niţeluş cam arogant, dar are curaj şi e un jucător dat naibii.

Ryder întoarse capul ca să se uite pe geam. Cine era omul acesta care o insultase aşa de rău la prima întîlnire?

În seara aceea, Adam se luă deodată de ea.

– De ce ai spus că te-ai mai întîlnit cu individul acela şi înainte?

– Aşa mi s-a părut.

– Cred că mai degrabă îți cam place de el. Am văzut cum te uitai la individ. O prinse de umeri. Pun pariu că ți-ar plăcea să te culci cu el. Sînt sigur că ai savura fiecare clipă în care l-ai simți în tine.

– Nici vorbă de aşa ceva.

– De unde pot să ştiu eu ce naiba faci tu atunci cînd eu sînt plecat la muncă? Cu cine stai să joci tenis după-amiezele? Pe cine aduci tu în apartament atunci cînd sînt plecat?

– Adam, eu pe tine te iubesc.

– Dovedeşte-o!

Ryder începu să se dezbrace încet, seducător. Aşa cum îi plăcea lui. Păstrîndu-şi în picioare panntofii cu tocuri înalte. Adam se aşezase pe un fotoliu şi o privea. Îşi descheie nasturii de la bluza de mătase.

O lăsă să-i alunece de pe umeri şi braţe. Aruncă după aceea centura într-o parte. Fusta îi lunecă pe şolduri cu un fîşîit domol. Îşi arcui spatele atunci cînd îşi desfăcu sutienul, împinîngîndu-şi pieptul în faţă şi fundul în spate.

– Păstrează pantofii! îi porunci el, atunci cînd ea dădu să se aplece ca să-i scoată.

Ryder se apropie de el. El îşi petrecu palmele pe toată lungimea coapselor ei. În cele din urmă se lăsă în genunchi în faţa lui. El îi prinse trupul între genunchi şi începu să se frece de sînii ei.

– Fă-o, Ryder! şopti el răguşit, vîrîndu-şi mîinile în părul ei, în timp ce ea îl săruta delicat pe piept, lăsîndu-se uşor în jos. Mai jos. Neinhibată, cum nu i se mai întîmplase înainte, îi dădu ascultare pentru că voia să facă cu el ceva atît de intim, încît să şteargă din minte amintirea lui Patrick Brendan.

Tatăl lui Ryder nu mai vorbea decît de polo. Mama ei nu mai discuta decît despre nuntă. Adam nu avea alt subiect de conversaţie decît banii.

Alix îi povestea despre tinerii actori şi actriţe pe care-i descoperise. De acum ea era cea care se ducea la piesele puse în scenă de RADA, nu Jeremy, căutînd „noi talente"

Ryder însă nu mai avea cu cine discuta. Rămînea în pat pînă la amiază, apoi făcea baie cîte două ceasuri, zăcînd în cada plină cu apă fierbinte şi spumă parfu-

mată, aşteptînd să treacă timpul. Cînd spuse la un moment dat că intenţiona să-şi caute o slujbă temporară, Adam se înfuriase şi-i răspunse imediat:

– Nu vreau ca soţia mea să lucreze.

Ryder îşi aminti de ce-i spusese maică-sa despre Alix.

Imogen terminase primul ei film. Cei care văzuseră pelicula nemontată discutau deja despre potenţialul ei. În clipa aceea repeta pentru rolul Cecily din „Importanţa de a fi cinstit"

Între cariera ei şi Tony avea doar foarte puţin timp liber. Uneori Ryder se mai întîlnea cu ea la prînz într-un mic restaurant italienesc din Covent Garden.

Într-o după-amiază se duse cu maică-sa la croitoreasă ca să-şi aleagă rochia de mireasă.

– Nu pot să sufăr rochiile astea atît de pretenţioase, rosti, după ce respinse un eşantion de dantelă albă deosebit de fină pe care o alesese maică-sa în mod special.

– Dar te vreau în dantelă albă, protestă Carrie imediat. În fond, terasa şi chioşcul din grădină vor fi drapate în dantelă.

– Nu am de gînd să-mi petrec ziua nunţii arătînd ca o încrucişare între domnişoara Havisham şi Zîna Dulciurilor ca să mă asortez mai bine cu terasa sau chioşcul.

– E şi ziua mea.

– Atunci n-ai decît să te îmbraci tu aşa!

Se despărţiră în toate rele în faţa croitoriei, unde Griffiths le aştepta cu Rolls-ul. Maică-sa devenise parcă de gheaţă. Întotdeauna se răcea deodată atunci cînd nu i se făcea pe plac.

– Eu în locul tău nu le-aş spune celor din familia Milne că mama lui Adam e evreică, îi zise, privind cu atenţie chipul lui Ryder.

– Din cîte ştiu eu, nu sînt nişte rasişti!

– Nu zău? rîse maică-sa. Eu am crescut în Prairievielle. Tu ai fost acolo numai în vacanțe.

Ryder nu voia s-o creadă, dar acest lucru n-o împiedică să fie cu mult mai tandră cu Adam în seara aceea.

– Tatăl tău vrea să mergem să vedem partida de polo din după-amiaza asta, îi zise Adam într-o duminică fierbinte de august.

Ryder se gîndi imediat la Patrick Brendan.

– Mai bine nu.

– Dar n-am fost decît o singură dată sezonul ăsta. Anul trecut îți plăcea la nebunie.

Alix ridică privirea din revistă.

– Cine e înnebunit după polo? Haideți să mergem. Îmi place de mor!

– Ba nu, ție-ți plac de fapt doar jucătorii, i-o întoarse Adam.

– Fără ei nici n-ar mai exista jocul de polo. Immy! Lasă că-ți numeri pistruii cu altă ocazie. Acum mergem la Windsor.

Ryder nu avu de ales şi se văzu nevoită să meargă cu ei. Dacă ar fi stat acasă, ar fi stricat ziua lui Adam, fiind apoi acuzată de egoism.

Parcul înconjurător arăta deja care fuseseră efectele verii asupra lui. Copacii păreau obosiți. Pămîntul era uscat. Copitele nenumărate săpaseră gropi în iarba arsă. În loje, spectatorii îşi făceau vînt cu programele.

Alături de tabela de marcaj, arbitrii aşteptau începerea partidei la umbră. Spre uşurarea lui Ryder, nu se vedea nici urmă de Patrick, deşi poneii tatălui ei erau deja înşirați la marginea terenului, cu coamele bine pieptănate şi cozile împletite.

– Ce mi-ar plăcea să călăresc şi eu unul dintre ei, îi zise Adam lui Ryder. Măcar pentru cîteva minute.

– Ar trebui să fii un călăreț foarte bun şi tata nici măcar nu e pe aproape.

– Crezi asta pentru că noi am fost săraci şi n-am putut avea avantajele de care beneficiau doar copiii bogătanilor.

– Termină naibii, Adam! izbucni Alix. Las-o pe Ryder în pace. Vrei să te urci pe ponei ca să dovedeşti că nu eşti numai o marionetă.

– Nu mai urla la mine! Eşti la fel de invidioasă ca şi mine pentru că e bogată.

Ryder se întoarse imediat spre Alix.

– Nu se poate să mă invidiezi.

– Vezi să nu!

Adam strigă după una dintre fetele care se ocupau de cai. Aceasta se apropie de el, conducînd de căpăstru un ponei negru.

– Sînt viitorul ginere al domnului Harding, îi zise el, şi vreau să călăresc unul dintre ponei.

– Sînt gata să înceapă prima repriză. Ați putea să-i scoateți din ritm.

– Vrèau doar să mă urc pe unul dintre ei.

– Va trebui să cereți permisiunea domnului Harding.

– O am deja.

– Nu-i adevărat! interveni Ryder.

– De unde ai tu habar? mîrîi el, întinzîndu-se spre frîu.

– Adam, lasă poneiul în pace!

El se întinse din nou după frîu. Animalul se ridică pe picioarele din spate. Era o iapă nervoasă care începu să necheze protestînd zgomotos împotriva acelui atac neaşteptat.

– Ce mama naibii îți închipui că faci aici? rosti Patrick, prinzînd frîul.

– O să regreți că ai fost aşa de necioplit cu mine

atunci cînd o să rămîi pe drumuri, Brendan, amenință Adam.

– Iar ție o să-ți pară rău dacă te mai apropii vreodată de Bruja, i-o întoarse Patrick, îndepărtîndu-se cu iapa pe urmele lui.

Adam se întoarse spre Ryder.

– M-ai făcut să arăt ca un prost afurisit.

– Asta şi eşti, răspunse ea, pornind spre lojă, aşteptînd din clipă în clipă să audă urletele lui. Dar el preferă să tacă, urmînd-o în tăcere.

Pe teren apărură şapte călăreți. Lîngă ei erau cei doi arbitri în cămăşi albe cu negru. Atunci Bruja, nervoasă, trecu printre ceilalți cai, sărind furioasă.

„Patrick Brendan, unul dintre cei mai promițători jucători pe care i-am văzut în acest sezon aici, la Smith's Lawn, se pare că are unele mici probleme cu Bruja", se auzi din difuzoare.

Ceilalți jucături începuseră deja să facă turul terenului, în timp ce Patrick se chinuia să-şi controleze iapa, strîngînd-o bine între genunchi, pînă cînd o calmă suficient cît să se alăture echipei sale. Apoi îi făcu semn lui Rudolfo că totul era în regulă.

Arbitrul aruncă mingea între cele două echipe. Imediat poneii se şi repeziră spre ea. Rudolfo reuşi s-o lovească. Ceilalți începură să alerge iar după ea.

Un jucător din echipa adversă încercă să-l placheze. Mingea se întoarse în jumătatea lor de teren. Paul izbuti s-o lovească. Însă ieşi din teren. Arbitrul fluieră.

Patrick reuşi s-o lovească imediat după aceea, alergînd după ea. O lovi din nou. Gol! Mulțimea începu să-l aclame.

Echipele schimbară terenul. Mingea fu pusă la mijloc. Patrick izbuti s-o lovească, chiar pînă la marginea jumătății de teren adverse.

Trecu cu uşurinţă printre ceilalţi jucători. Nimeni nu-l mai putea ajunge din urmă. Mingia era chiar în faţa lui. Se ridică în şa.

Se răsuci. Ridică crosa.

Din nefericire, chiar în acel moment, frîul lui Bruja se agăţă de şaua unui alt ponei.

Uită cu totul ceea ce învăţase la antrenamente, amintindu-şi numai că cineva încercase s-o înşface cu de-a sila.

Panicată, se ridică pe picioarele dinapoi. Însă copitele îi alunecară pe terenul dur şi plin de praf.

Lovi aerul cu copitele din faţă şi se răsuci uşor, însă în cele din urmă alunecă pe spate, căzînd peste Patrick.

9

Arbitrul fluieră. Jucătorii îşi opriră poneii. Bruja se ridică în picioare şi se îndepărtă şchiopătînd. Dar Patrick rămase nemişcat.

Un doctor veni în fugă pe teren. Îngenunche alături de Patrick. O clipă mai tîrziu, ceru o targă.

„Doamnelor şi domnilor, după cum puteţi vedea, Patrick Brendan e rănit. În acest moment nu ştim cît de serios..."

Un bărbat din faţa lui Ryder rosti:

– Nu m-ar mira să-şi fi rupt spatele.

Vecinul său răspunse:

– Mai mare ruşinea atunci cînd un tînăr ajunge în scaunul cu rotile.

Ryder se ridică şi îşi croi drum spre teren. Atunci cînd ajunse lîngă ambulanţă, Patrick tocmai era băgat înăuntrul ei.

Ţinea ochii închişi şi era gri la faţă, deşi singurul semn de vătămare era o tăietură deasupra sprîncenei.

– E grav rănit? întrebă ea neliniştită, privind cum se rostogolea o şuviţă de sînge pe faţa lui.

– O să-i facem nişte radiografii la spital, răspunse paramedicul.

Adam o prinse cînd se îndrepta spre maşină.

– Unde naiba te duci acum? o întrebă furios.

– La spital.

– De ce?

– Pentru că mă simt responsabilă. Ţi-am spus să nu te atingi de ponei.

Adam se agăţă de portieră.

– Dacă nu ai fi aşa de atrasă de Patrick Brendan nici nu ţi-ar păsa.

Ryder porni maşina, aproape smulgîndu-i mîna din încheietură.

Spitalul Heatherwood se afla în apropierea hipodromului de la Ascot. Acesta era compus din mai multe clădiri, pierdute printre pini.

Cînd Ryder ajunse la camera de gardă, Patrick era examinat de doctori.

– Sînteţi rudă cu el? o întrebă asistenta de la recepţie, completînd o fişă.

– Tatăl meu este patronul... angajatorul lui.

– Nu ştiţi dacă are vreo rudă prin apropiere?

– Nu, nu ştiu.

În clipa aceea veni Rudolfo lîngă ea.

– Nu mă aşteptam să te găsesc aici, îi zise cu răutate, pregătit să răspundă la întrebările asistentei.

Cînd termină, Ryder îi zise:

– Ai toate motivele să fii furios. Patrick este prietenul tău. Dar Adam n-a vrut să facă nici un rău. Nici măcar nu s-a gîndit.

– Oamenii ca el nu se gîndesc niciodată. Dar cel puţin tu ai avut decenţa să vii pînă aici. Dacă vrei să ne ajuţi, atunci stai aici pînă cînd mă întorc eu. Am un meci

la ora patru. După aceea o să vin direct aici. Vreau să ştiu tot ce au spus doctorii. Imediat după aceea, se îndepărtă.

Ryder aşteptă o oră. Doctorii veneau şi plecau. Asistentele treceau grăbite.

În cealaltă parte a sălii de aşteptare era un grup întreg de oameni care aştepta cu nelinişte în ochi. În mijlocul lor o femeie bătrînă plîngea cu chipul ascuns într-o batistă.

– Haide, bunico, mergem acasă şi bem o cană bună cu ceai, spunea o fată. Şi o să mîncăm şi nişte biscuiţi. Bunicului îi plăceau tare mult biscuţii.

Ryder îşi feri privirea. Doctorul apăru în cele din urmă atunci cînd veni şi Rudolfo.

– Domnul Brendan a avut o căzătură tare urîtă, le zise. În afară de contuzia de la cap, are o rană tare urîtă şi la spate.

– Va mai putea juca polo vreodată? întrebă Ryder.

– Înainte să facă orice altceva, va trebui să-şi recapete cunoştinţa.

Rudolfo se duse să-l vadă pe Patrick. Ryder plecă spre casă. Nu mai avea ce face acolo. Cînd ieşi, constată cu surprindere că se lăsase seara.

Maşina ei rămăsese singura din parcare. Se întoarse la Londra, cu gîndurile în altă parte. Adam avea dreptate. Se simţea atrasă de Patrick.

Cînd opri maşina în faţa casei, îşi dădu seama că habar nu avea dacă Adam se întorsese la apartament sau rămăsese cu părinţii ei.

Adevărul era că nici măcar nu-i păsa. Îşi scoase pantofii din picioare ca să nu facă zgomot şi urcă scările. Se simţi uşurată atunci cînd văzu uşa apartamentului lui.

Mai ales că aceasta se deschise deodată, iar Adam apăru în pragul ei. Ridică braţul deodată, iar ea se feri.

Însă nu o lovi, ci se agăță de gîtul ei, duhnind puternic a whisky.

– Ryder, nu mă părăsi! Te rog!

Cum de mai putea ea să fie aşa de furioasă cînd el era aşa de vulnerabil?

Cînd Adam plecă la birou, sună la spital. Patrick era încă incoştient. Ryder îşi făcu promisiunea să sune la fiecare două zile, dar degeaba, nu intervenea nici un fel de schimbare în starea lui.

Aranjamentele pentru nuntă progresau. Ryder avea adesea sentimentul că evenimentul în sine nu avea nici o legătură cu ea.

Evită o altă ceartă cu maică-sa acceptînd toate sugestiile ei, mai puțin rochia de dantelă. Adesea, cînd era la croitoreasă la probe sau o asculta pe maică-sa vorbind despre invitați, gîndurile îi fugeau la Patrick, inconştient, probabil schilodit pe viață, ceea ce o făcea să roşească din cauza frivolității existenței ei.

Filmul lui Immy avu premiera la Odeon, în Leicester Square. Jeremy îi luă pe toți în grupul lui. Atunci cînd maşina opri în fața cinematografului, fură înconjurați de o mulțime de oameni nerăbdători. Imediat se auziră admiratorii lui Imogen cum o strigau pe nume.

– Arată divin, îi şopti Jeremy lui Alix. Ai avut dreptate cînd ai obligat-o să se îmbrace cît mai elegant şi sofisticat. Trebuie s-o scăpăm cumva de imaginea asta de păpuşă în haine populare.

– Vorbiți despre sora mea de parcă ar fi un obiect, se supără Adam.

– Dragul meu băiat, dar asta şi este. Şi depinde de noi, impresarii ei, să o vindem pe piață cît mai bine.

– Ei bine, părerea mea e să n-o schimbați prea mult, le zise Ryder, atunci cînd se aşezară pe locurile lor.

Cînd începu filmul, se gîndea mereu că aceea de pe ecran era prietena ei, dar, pe măsură ce filmul continua, ajunse să uite acest lucru.

Atunci cînd filmul se termină, mulțimea aplaudă îndelung. Pînă şi criticii zîmbeau.

– Ce păcat că nu l-am putut invita şi pe Tony, dar Jeremy nici n-a vrut să audă de aşa ceva, îi zise Imogen lui Ryder cînd se duseră la toaletă. Mi-a spus că presa m-ar căsăpi, pentru că este bătrîn şi căsătorit. O clipă, Immy păru pierdută şi tristă. Apoi adăugă: Cînd o să devin cu adevărat faimoasă, o să invit la premiere pe cine o să vreau eu!

Primul stagiu al Centrului Hardin fusese încheiat.

Douăzeci de apartamente de lux cu vedere panoramică asupra Londrei ieşiră pe piață. La ceremonia de deschidere, oaspeții sorbiră şampanie roz şi discutară cu ministrul industriilor, în timp ce apartamentele erau filmate pentru ştirile de seară.

– S-au vîndut toate apartamentele îl întrebă Ryder pe Adam atunci cînd se îndreptau spre casă.

– Încă nu. Dar pun pariu că or să se vîndă pînă mîine.

Zece zile mai tîrziu, „Evening Standard" deja întreba: *„Apartamentele de lux zac nevîndute. Oare piața proprietăților a capotat?"*

Adam veni acasă frînt de oboseală.

– Taică-tău a înnebunit cînd a văzut articolul, îi zise, trîntindu-se pe canapea, în timp ce Ryder îi turna un gin cu apă tonică.

– Şi aşa e?

– La naiba, nu, nici vorbă! Adam privi o clipă la pahar şi apoi dădu peste cap ginul. E numai părerea unui ziarist isteț care vrea să se ştie acoperit din toate punctele

de vedere, în cazul în care piața își revine la normal. Întinse paharul spre ea. Îmi mai torni unul?

Dar ziarele nu se lăsau.

„CENTRUL HARDING A DEVENIT UN FEL DE ELEFANT ALB?

Prețul apartamentelor a scăzut cu zece la sută, iar Harding a admis că le-a supraestimat."

Ryder plănui să pregătească o cină specială pentru Adam, mai ales că el îi promisese să fie acasă pînă la ora opt. Își petrecu întreaga dimineață alegînd rețetele, iar după-amiaza făcînd cumpărături.

Cum nu aveau un mixer, trebui să se ajute de strecurătoare ca să facă o supă-cremă ca la carte, pe care o garnisi mai apoi cu frunze de pătrunjel.

După aceea bătu carnea de vițel pentru șnițele, o dădu prin ou și pesmet și băgă platoul la frigider, cît aranja masa.

Folosi pentru această ocazie specială șervețele de in frumos brodate și două lumînări roșii, pe care le băgă în două sticle de șampanie.

Cartofii noi fierbeau deja, iar apa pentru broccoli dăduse în clocot. Vinul era la frigider. Ryder făcu o baie parfumată și se îmbrăcă.

La ora opt era gata. Pentru acea ocazie își alesese o rochie neagră de mătase, cu un decolteu generos. Avea pe brat brățara ei favorită și se fardase subtil, așa cum îi plăcea lui Adam. Aprinse lumînările.

Cartofii și broccoli erau la cald în cuptor. Pregătise untul cald pentru șnițele.

La opt și jumătate băgă supa-cremă la loc în frigider. Una din lumînări curgea foarte tare, așa că o stinse. La ora nouă, sună la el la birou.

Paznicul de noapte îi spuse că plecase deja. Ryder aprinse la loc lumînarea şi puse iar supa pe masă. Încălzi iar untul şi prăji şnițelele. După aceea le aranjă frumos pe un platou. Arătau superb, aurii şi crocante. Le decoră cu felii de lămîie şi puse platoul în cuptor, alături de legume.

Atunci cînd sosi Adam, Ryder mai avea puțin şi plîngea. Lumînările se scofîlciseră. Pătrunjelul se scufundase în supa groasă, iar şnițelele se transformaseră în nişte bucăți tari de carne acoperite de ou, cu felii uscate de lămîie. Adam deschise sticla de vin.

– Oricum nu sînt în stare să mănînc nimic. Sînt obosit mort. A trebuit să vindem zece apartamente cu o reducere de 20%. Taică-tău numai că n-a făcut apoplexie din cauza asta, dar scîrba aia de Squarey chițăie după banii lui. Împrumutul s-a făcut pe baza estimării că piața proprietăților va creşte cu 25%. Fără cifra asta, nici n-ar mai fi existat Centrul Harding.

Ryder mîncă un cartof sfărîmicios.

– Banca a făcut o avere pe spinarea companiei Harding-Broughton în trecut.

– Adevărat, rosti el, terminînd sticla cu vin şi desfăcînd o alta. Dar Squarey a făcut în pantaloni de teamă că taică-tău s-a întins mai mult decît îi era plapuma. Am fost nevoiți să acceptăm să plătim toți banii deodată. Asta a însemnat o vînzare care s-a încheiat de dimineață, ca amărîtul ăla să-şi primească banii la amiază. Se întinse după mîna lui Ryder. Îmi pare rău pentru cină.

Ryder şi Adam deciseră să se mute în apartamentul de la mansardă, pînă cînd avea să-şi permită să-şi cumpere o casă.

Printr-o coincidență fericită, Jonathan decise să se mute la prietena lui.

Alix şi Immy aranjară să se mute în locul lui, preluînd contractul de închiriere. Ryder începu să facă planuri cu privire la reorganizarea apartamentului.

Tocmai măsura dormitorul, încercînd să-şi dea seama unde ar fi putut pune un pat dublu, atunci cînd sună telefonul. Erau cei de la spital care o sunaseră ca s-o anunțe că Patrick îşi recăpătase cunoştința.

Uşa apartamentului se deschise deodată, iar Alix dădu năvală înăuntru.

– Mi-am uitat cheile. Hei, Ryder, pari vinovată de ceva. Ce naiba ai mai pus la cale?

– Nimic.

– Mincinoaso! Am auzit cînd ai pus telefonul în furcă.

– Am vorbit cu cei de la spital. Mi-au spus că jucătorul de polo e conştient.

– Îți place de el, nu? întrebă Alix, apropiindu-se de ea. Nici o teamă, n-am de gînd să-i spun ceva lui Adam sau lui Imogen. Dar în cazul ăsta ar fi bine să te gîndeşti foarte serios dacă merită să te mai măriți sau nu. Nu cred că vrei să ajungi în aceeaşi situația ca părinții mei... O femeie puternică şi nesatisfăcută, legată de un bărbat slab şi lipsit de inteligență.

Ryder rămase lîngă fereastră, ascultînd paşii lui Alix pe scări. Privi în jos spre grădină, unde ea şi Adam jucaseră tenis. Alix se înşela.

Nu înțelegea fericirea de a fi deodată dorită, pentru că Alix fusese întotdeauna dezirabilă. Îşi răsuci inelul de logodnă de pe deget.

În curînd avea să fie doamna Ryder Lydden. Observînd frunzele ruginii care cădeau din copaci, gîndurile îi fugiră spre ferma bunicilor.

Trecuse multă vreme de cînd nu mai visase cu ochii deschişi la ea.

Telefonul o smulse din reverie.

– Vii la Dingwall Court în seara asta, nu? îi zise maică-sa. Trebuie să discutăm despre buchet.

– Nu putem s-o facem acum, la telefon?

Maică-sa părea sincer jignită.

– M-am gîndit că ar fi plăcut dacă am putea sta de vorbă. Mai ales că tatăl tău o să întîrzie. Azi o să se termine Centrul Harding în totalitate.

– Îl ai pe Leo lîngă tine!

– De ce eşti aşa de răutăcioasă?

Ryder reveni în faţa ferestrei, privind afară încruntată. După aceea alergă în dormitor şi-şi puse cîteva lucruri într-o geantă de voiaj, ieşi din casă şi se urcă în maşină. Conduse în viteză pînă la spital.

Secţia de ortopedie era într-o clădire cu un singur etaj ascunsă pe după nişte pini. Atunci cînd deschise uşa, portarul mormăi nemulţumit:

– Orele de vizită încep de abia după masa de prînz.

– Am permisiunea doctorului.

Apoi ignoră expresia de neîncredere şi îşi văzu mai departe de drum. Salonul era plin de paturi în care zăceau bărbaţi în pijamale vărgate.

Unii aveau picioarele imobilizate în ghips, alţii mîinile. Patrick era în capătul îndepărtat, întins pe spate, nemişcat, privind spre tavan.

Ryder rămase la picioarele patului.

– Ştiu că nu vrei să mă vezi.

– Aşa e, nu vreau.

– Am veni numai ca să-ţi spun cît de rău îmi pare pentru cele întîmplate.

Ochii lui se aprinseră deodată de furie.

– Ascultă, domnişoară Harding! Avocatul tatălui tău tocmai a venit să-mi spună că eu şi cu el nu am făcut nici un fel de contract scris, ci totul s-a bazat pe o strîngere de mînă, care n-are nici un fel de valoare la un

proces. Iar tatăl tău a încetat să mă mai plătească din ziua în care am avut accidentul. Nu are de gînd să-mi dea nimic, decît cel mult banii de avion ca să mă pot întoarce în Argentina. Aş putea putrezi aici, mulţumită sistemului naţional de asigurări de sănătate şi lui nici că i-ar păsa. Acum, ieşi naibii din viaţa mea.

– Nu trebuie să urli la mine.

– Crezi că eu de scuzele tale am nevoie cînd nu-mi mai pot cîştiga traiul? Se strîmbă de durere şi încercă să se ridice puţin. Toţi cei din familia Harding sînteţi absolut la fel, dar într-o bună zi o să vă fac să mi-o plătiţi. Nu numai pentru ceea ce tu şi cretinul ăla de prieten al tău mi-aţi făcut, ci şi pentru ceea ce tatăl tău i-a făcut lui George Broughton.

– George Broughton a fost cel mai bun prieten al tatălui meu. Ei doi au pus bazele companiei.

– George Brendan Broughton a fost tatăl meu, iar necinstea tatălui tău l-a împins la sinucidere.

10

Sanctitatea prieteniei tatălui său cu George Broughton făcuse parte integrantă din copilăria lui Ryder.

Le invidiase apropierea, pusese sub semnul întrebării propria dificultate de a-şi face prieteni şi admirase sincer tăria sentimentelor pe care le mai avea tatăl ei după atîția ani. Fusese poate singurul lucru care-l admirase sincer la el.

De la spital se duse direct la Dingwall Cpurt. Atunci cînd intră în hol, maică-sa ieşi în fugă din salon.

– Ah, tu erai. Am sperat să fie Paul. Domnul Squarey a tot încercat să dea de el.

– E prins probabil în vreo şedință.

– Cei de la birou nu l-au mai văzut de azi-dimineață. Doamne, Ryder, tare mi-e teamă să nu i se fi făcut rău. A fost aşa de încordat în ultima vreme. Am sunat şi la poliție, dar nu a fost internat la nici un spital.

Ryder puse deoparte geanta de voiaj.

– Dar de ce ai intrat în panică? Nu e nici măcar ora trei.

Ochii mamei ei se umplură de lacrimi.

– Pentru că a luat un milion de lire de la Podmore la amiază şi nu a mai ajuns cu banii la bancă.

Asupra casei se lăsă liniştea atunci cînd maică-sa se duse să se întindă în pat.

Ryder rămase în pragul biroului tatălui ei, privind la masa de lucru şi la scaunul gol. Camera era în semiîntuneric.

Draperiile grele de catifea ruginie fuseseră trase pentru ca soarele să nu strice mobilierul antic. Era un fel de sanctuar în care fusese invitată doar rareori.

Deodată telefonul de pe masa de lucru prinse să sune. Ryder răspunse.

– Adam! Slavă cerului că eşti tu! Unde e tata?

– Asta e ceea ce ar vrea să ştie şi Squarey! Aici s-a dezlănţuit iadul pe pămînt. Lipsesc bani mulţi. Te sun eu mai tîrziu.

După ce puse receptorul în furcă, Ryder luă de pe masă fotografia cu tatăl ei şi George Broughton. Acum putea vedea limpede asemănarea dintre Patrick şi tatăl lui.

Tocmai pusese fotografia la loc cînd auzi uşile dinspre terasă deschizîndu-se în salon. Rayder, precaută, se ascunse în umbră.

Paşi uşori prinseră să traverseze holul. Se apropiau de birou. Ezitanţi. Deodată tatăl ei intră în cameră şi ridică un tablou de pe perete.

În spatele lui era un seif. Ryder habar nu avusese de existenţa lui. Îl urmări cu atenţie cum răsucea discul. Se auzi un clinchet discret şi uşa seifului se deschise.

Paul băgă mîna în interior şi scoase la iveală un teanc de hîrtii pe care le puse în buzunarul hainei, după care închise seiful şi puse tabloul la loc.

Cînd se întoarse o văzu pe Ryder.

– Ce dracu' cauţi aici?

– Aşteptam să suni. Mama e înnebunită. Toată lumea te caută, inclusiv Squarey.

– Scîrba aia lacomă. Dacă nu ar fi insistat atît, poate că aş fi reuşit să trec cu bine prin furtuna asta, rosti el, îndreptîndu-se spre uşă.

Ryder se luă după el.

– Trebuie s-o vezi pe mama. E convinsă că eşti bolnav.

– Nu mă pot opri chiar acum, îi răspunse, grăbindu-se să ajungă în salon. A sunat cumva la poliție?

– Şi pe la toate spitalele.

– La naiba!

– La ce altceva te-ai fi aşteptat?

Paul se opri în pragul uşilor dinspre terasă şi o studie cu atenție pe Ryder, de parcă ar fi încercat să se decidă dacă merita să- i acorde încrederea lui sau nu.

– Sînt în rahat. Necazuri extrem de serioase. M-am întins mai mult decît era cazul şi banca a aflat şi ea despre treaba asta. Apartamentele din Centrul Hardin nu se vînd deloc. Acum a scăzut şi piața. Trebuie să plec cît mai pot, cu ce pot. Trebuie să ai grijă de Carrie. Mă bazez pe tine.

Ryder se înfurie văzîndu-l cu cîte nepăsare se descotorosea de ei, lăsîndu-i să-şi poarte singuri de grijă.

– Dar nu poți să fugi. Mama o să clacheze. Şi ce ne facem cu Leo? Cu nunta mea?

– Trebuie să plec, răspunse el încrîncenat. O să doboor pe oricine îndrăzneşte să mi se pună în cale, rosti, ieşind pe terasă. Inclusiv pe tine.

O fereastră de la etaj se deschise deodată. Carrie se aplecă în afara ei, strîngînd un halat subțire în jurul umerilor.

– Paul! Scumpule, aşteaptă!

El ridică privirea, forțîndu-se să zîmbească.

– Acum mă grăbesc foarte tare. Du-te înapoi în pat.

– Te simți bine?

– Sigur că da, răspunse el, făcîndu-i vesel cu mîna. Te sun ceva mai tîrziu. Vezi că nu vin la cină. Fereastra se închise. Atunci Paul se întoarse iar spre Ryder, spunîndu-i în şoaptă: Vezi că eu plec în Spania. O să-i chem pe mama şi pe Leo la mine. În coperta de piele a dicționarului cel mare sînt puşi nişte bani, în jur de vreo mie de lire. Ia-le bilete de avion din banii aştia şi păstrează restul. Dacă apare poliția, prefă-te că nu şti absolut nimic. Îi întoarse brusc spatele şi începu să traverseze peluza în fugă.

Ryder rămase să privească după el.

– Ce naiba faci, o laşi pe mama să se descurce cu scandalul? Dacă tu eşti cel care a călcat în strachini, de ce nu rămîi să strîngi mizeria pe care ai lăsat-o în urmă? Pentru că e a ta. Nu a ei. Nu este mizeria noastră!

El se întoarse şi o privi încruntat.

– Şi să pierd toată agoniseala pentru care am muncit atîta amar de vreme? Pentru care am făcut atîtea planuri şi am riscat enorm? Ca să fiu sărac din nou! Nu prea cred!

Ryder rămase la fereastra din salon, privind cum se lăsa înserarea. Maică-sa încă dormea. Leo făcea baie. Totul părea încremenit.

În cele din urmă urcă la etaj. Maică-sa era aşezată în capul oaselor, sprijinită de perne, părînd foarte neajutorată şi feminină.

– Îmi pare rău că am fost aşa de prostuță, îi zise. Nici eu nu ştiu de ce am fost aşa de îngrijorată. Nu-i spune nimic tatălui tău. O să creadă că nu am încredere în el.

Ryder dădu din umeri. Dacă deschidea gura, atunci şi-ar fi dat frîu liber furiei.

Aşa că rămase tăcută, îngrozită la gîndul că se lăsase manipulată de taică-său.

Maică-sa zîmbi neştiind nimic din cele petrecute. Luă telecomanda televizorului şi îl aprinse, căutînd un canal de ştiri.

„Conflictul arab continuă", rosti comentatorul. *„Economiile occidentale sînt zguduite destul de grav"*

Soneria de la uşa din faţă răsună în toată casa. Carrie zîmbi plină de speranţă.

– Poate că e Paul.

– Nu cred, răspunse Ryder privind cu obstinaţie la ecranul televizorului.

Urmară şi alte ştiri. Apoi buletinul meteo.

Ryder căscă.

„Şi acum o ştire de ultimă oră. Milionarul Paul Harding a fost arestat la aeroportul Heathrow. Domnul Harding, care era căutat pentru a fi interogat în legătura cu dispariţia unei mari sume de bani, încerca să urce la bordul unei curse spre Malaga."

– Paul! urlă Carrie. Nu e adevărat. El nu m-ar părăsi.

– Sigur că nu, răspunse Ryder, prinzînd-o pe maică-sa de umeri. Trebuia să te sune din Spania în seara asta.

– Vrei să spui că tu ştiai unde voia să plece? Ţi-a spus ţie, dar nu şi mie?

Se auzi un ciocănit la uşă şi doamna Trumpet intră în dormitor.

– Doamnă... domnişoară Ryder, a venit poliţia, aşteaptă jos. Detectivul cu care am vorbit are mandat să percheziţioneze casa.

Ryder se ridică.

– Mă duc eu la ei dacă stai tu să ai grijă de mama. Vezi că are nişte sedative în baie.

Ieşi grăbită din dormitor fără să se uite la maică-sa,

pentru că n-ar fi putut suporta să observe durerea din ochii ei albaştri. De pe palier îi putea auzi pe oamenii legii cum cotrobăiau prin birou. Coborî ca să discute cu ei.

Un bărbat solid, îmbrăcat cu un pardesiu vechi şi cu pantofi scîlciaţi în picioare, un fel de sosie a lui Walter Matthau, îi conducea pe ceilalţi, dîndu-le ordine.

– Verificaţi cu atenţie masa de lucru ca să vedeţi dacă n-are sertare ascunse. Puneţi totul în saci de plastic. Dacă nu putem deschide seiful, va trebui să-i aruncăm uşa în aer. Ridică deodată privirea. Domnişoară Harding. Sînt detectivul inspector-şef Cargill. Tatăl dumitale a fost arestat. Avem mandat să percheziţionăm casa şi să luăm cu noi orice fel de documente relevante. Aş dori să discut cu mama dumitale.

– E mult prea supărată. Nu cred că poate discuta cu cineva.

– Atunci ne poţi ajuta chiar dumneata. Cine altcineva mai e în casă în afară de mama dumitale, menajeră, dădacă, femeia care vine aici cu ziua şi fratele dumitale?

– Nimeni.

– Cînd l-ai văzut ultima dată pe tatăl dumitale?

– În urmă cu două ceasuri, maxim trei. A trecut pe acasă numai pentru cîteva minute.

– Ai discutat cu el?

– Nu. Adică, da. Mi-a spus că trebuia să plece şi că avea să ne sune ceva mai tîrziu.

– A luat ceva cu el?

Ryder ezită.

– Domnişoară Harding, dacă nu spui adevărul nu te vei ajuta nici pe dumneata şi nici pe el.

– A luat nişte hîrtii. De ce ar mai fi minţit ca să protejeze un bărbat care le lăsase pe ea şi pe mama ei să se descurce singure?

Poliţişii plecară în cele din urmă, împovăraţi cu o duzină de saci de plastic.

Pe aleea din faţa casei se adunaseră deja o puzderie de ziarişti şi reporteri de televiziune, cu camerele de filmat pregătite. Îi bombardau pe poliţişti cu întrebări.

„Este adevărat că Harding avea numai o jumătate din sumă asupra lui? Ce credeţi că a făcut cu restul banilor? Vă veţi opune cauţiunii?"

Urlau cu toţii ca o haită de lupi.

– Tatăl dumitale va apărea la Curtea de Magistraţi din strada Bow mîine dimineaţă, îi zise inspectorul. Tăcu o clipă, apoi adăugă cu blîndeţe: Tot necazul ăsta apasă greu familia. Crede-mă, ştiu prin ce treci acum şi apreciez ajutorul dat.

Ryder întoarse capul. Nu avea de gînd să plîngă în faţa lui.

Alix o sună prima. Voia să-şi anuleze întîlnirea la cină ca să vină imediat la ea, însă Ryder îi zise:

– Nici o problemă. O să vină Adam.

Imogen o sună chiar de la teatru, între două acte.

– Prin ce iad treci acum, scumpa mea, o căină ea.

Telefonul sună din nou. Era Jeremy. Apoi vorbi şi cu lady Heythorp. În cele din urmă începură să sune reporterii de la „Daily Mail", „Daily Express" şi „The News of the Wolrd" Într-un moment de acalmie, reuşi să-l sune ea pe Adam.

– Cînd ai de gînd să vii? îl întrebă.

– Îmi pare rău, scumpo, dar sînt aşa de obosit, încît aş adormi la volan.

– Te rog! Cuvintele i se tot opreau în gît. Am nevoie de tine.

– A fost o zi dată naibii la birou. Nici nu-ţi poţi imagina.

– Şi aici a fost o zi dată naibii!

– Ryder, nu te mai purta aşa. Ştiu că ar trebui să vin acolo, dar... Auzi, ne vedem mîine la tribunal. Promit.

Ryder se aşează la masa de lucru, cu capul pe braţe.

– Ţi-am făcut un bol de supă caldă, dragă, îi zise doamna Trumpet, care apăruse în prag cu o tavă în braţe. O să ai nevoie de putere şi răbdare.

Puţin înainte de zece şi jumătate Rolls-ul familiei Harding opri în faţa Curţii Magistraţilor din strada Bow, o clădire greoaie de piatră, aflată chiar vizavi de Opera Covent Garden.

Pe trotuar era o hoardă de reporteri, care aşteptau la coadă la telefoanele publice. Cum le văzură, se şi repeziră spre ele. Carrie, se retrase înapoi în maşină, cu lacrimi în ochi.

– Rămîi acolo, îi porunci Ryder, căutîndu-l disperată pe Adam. Grifitths o să te plimbe în jurul clădirii. Eu intru.

– Nu pot să fac aşa ceva. Paul are nevoie de mine. Nici măcar nu mi-a spus că o să plece în Spania. Ţi-a spus ţie. Nu trebuie să-l dezamăgesc din nou.

– Nu ţi-a spus pentru că n-a vrut să te îngrijoreze. Ryder o prinse pe maică-sa de braţ şi o conduse prin mulţimea de curioşi.

Înăuntru, pe hol, mirosea a calorifere încinse şi a linoleum proaspăt pus.

Lîngă perete era o banchetă mare, unde avocaţii puteau discuta cu clienţii lor. Se aşezară pe ea.

Alături de ei era un tînăr care fuma nervos, în timp ce avocata lui încerca să-l dăscălească cu privire la răspunsurile pe care trebuia să le dea la proces.

– Arăt bine? întrebă Carrie disperată. Nu am pungi sub ochi, nu?

– Nici una, minţi Ryder.

Domnul Podmore, avocatul, apăru deodată pe hol şi

se grăbi să se apropie de ele. Era un bărbat înalt, aproape scheletic, şi cu buze ca de cauciuc. Era urmat de alţi doi avocaţi.

– Doamnă Harding, începu el, cred că vă daţi seama că azi magistraţii vor decide numai ziua în care vor începe audierile preliminare.

– Dar îl vor lăsa pe Paul să vină acasă?

– Vom cere eliberarea pe cauţiune.

– Este nevinovat. Îl cunosc bine pe soţul meu.

Podmore nu-i răspunse.

Sala de judecată se afla chiar la parter. Avea paneluri de lemn întunecat şi bănci de lemn din aceeaşi esenţă.

Ryder şi cu maică-sa se aşezară pe o bancă. În spatele lor ziariştii discutau zgomotoşi. Ryder încerca să asculte ce-i spunea Carrie în timp ce îl căuta din priviri pe Adam.

În clipa aceea îl ura pe Adam pentru că o lăsase balta şi-l detesta pe tatăl ei pentru că o supunea pe delicata Carrie la un asemenea chin.

Magistraţii îşi ocupară locurile din faţa sălii. O uşă laterală se deschise şi tatăl ei fu condus în boxa acuzaţilor. Părea obosit şi răvăşit. Furia lui Ryder dispăru ca prin farmec. Carrie zîmbi şi se ridică, gata să se ducă la el, dar Ryder o reţinu.

Aprodul Curţii întrebă:

– Sînteţi Paul Harding?

– Da.

– Vă rog să vă aşezaţi.

Procurorul Coroanei era un bărbat enorm. Se înălţă asupra tuturor atunci cînd începu să se adreseze magistraţilor.

– Aici e vorba de un caz extrem de serios. Învinuitul nu numai că a fost acuzat că a furat o sumă mare de

bani, dar a fost arestat în timp ce încerca să fugă din țară. A fost acuzat în mod oficial de furt calificat. Probabil că vor mai urma şi alte capete de acuzare. Făcu o scurtă pauză. Am înțeles că există şi o cerere de eliberare pe cauțiune. Acuzarea obiectează viguros. În primul rînd pentru că încă nu s-a recuperat o mare parte din bani. În al doilea rînd, pentru că Paul Harding are mii de relații sus-puse în întreaga lume şi cine ştie cîte conturi în străinătate. În al treilea rînd, dacă va fi eliberat, ar putea distruge probe de care numai el ştie. În cele din urmă, are o vilă în Spania, o țară cu care Marea Britanie nu are în prezent nici un fel de tratat de extrădare.

Carrie îşi sfîşiase batista. Se întoarse disperată spre Ryder.

– Sînt numai minciuni.

În clipa următoare se rdică avocatul lui Paul.

– Clientul meu nu încerca să fugă de nimic, tună el. A muncit din greu şi plănuia să petreacă numai cîteva zile libere la vila lui din Spania. Căminul său este aici. Soția şi familia lui. Făcu semn cu mîna în direcția lor. Fiica sa trebuie să se căsătorească în curînd. Ryder roşi uşor atunci cînd privirile se întoarseră spre ea. Domnul Harding nu are nici cea mai mică intenție să fugă din țară şi este gata să-şi predea paşaportul şi să se prezinte autorităților în drept oricît de des i se va cere.

Magistrații se încruntară. Cel care era preşedintele rosti:

– Domnule Harding, am ascultat cu atenție pledoaria avocatului dumneavoastră, dar sînt de acord cu procurorul. De aceea, vei rămîne în custodie o săptămînă.

Carrie țipă şi se prăbuşi. Paul se făcu alb la față. Atunci cînd era condus afară din sală, îi strigă lui Ryder:

– Ai grijă de ea! Du-o acasă!

Atunci cînd Ryder reuşi s-o aşeze pe Carrie la loc pe bancă, o a doua pereche de mîini îi sări în ajutor. Ridică privirea.

– Doamne, Adam, ce bine că ai venit!

Cum ajunseră acasă, Carrie se duse direct în pat, ajutată şi răsfăţată de doamna Trumpet.

Telefonul suna fără contenire.

Alix. Immy. Hetty. Şi apoi un şir neîntrerupt de reporteri.

În cele din urmă Ryder ridică receptorul din furcă. Ea şi Adam începură să cutreiere casa, urmaţi de Leo, pînă cînd veni dădaca şi-l luă.

Se duseră în camera de oaspeţi care fusese alocată special pentru găzduirea cadourilor de nuntă.

Era plină de cutii cu cristaluri, porţelanuri, vaze şi aşternuturi, toate avînd pe etichete numele expeditorilor.

– Va trebui să amînăm nunta, rosti Ryder.

– Mama o să fie furioasă. Tocmai şi-a luat o pălărie nouă...

– Eu mi-am luat o rochie de mireasă.

Adam o prinse în braţe.

– Of, de ce a trebuit să se întîmple tocmai acum? Totul mergea perfect.

Ryder îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Hai în pat. Vreau să mă ţii în braţe. Nu aş putea dormi singură în noaptea asta.

Porniră spre camera ei. Fără să se mai ascundă. Fără să mai meargă în vîrful picioarelor ca înainte.

După ce se dezbrăcară repede, se urcară în patul ei îngust, chicotind din cauza spaţiului strîmt.

– Crezi că misionarii care urcau pe vapoarele pentru Lumea Nouă erau la fel de înghesuiţi? întrebă ea.

– Cred că aveau şi mai puţin spaţiu la dispoziţie,

răspunse el, urcîndu-se deasupra ei. Pentru că altfel n-ar fi putut inventa poziția care le poartă numele.

– Cred că era teribil de excitant, rosti ea, frecîndu-se de el.

Adam o sărută uşor pe gît.

– Regulat ascuns pe un vapor prăpădit.

– Prinsă sub bărbatul iubit.

– Chinuindu-te cumva să ajungi pe sub cămaşa ei de noapte.

– Sexualitatea reprimată, rosti ea, muşcîndu-l de lobul urechii.

– Să te prefaci că de fapt nu se întîmplă nimic, îi zise el arcuindu-şi spatele.

– Să te prefaci că de fapt nici nu-ți place.

Domnul Podmore sosi a doua zi dimineață. Cu servieta strînsă în brațe, se strecură pe uşa din față ca o fantomă.

– L-am văzut pe tatăl tău cu o oră în urmă, îi zise lui Ryder în timp ce era condus în salon. Suportă destul de bine. Brizton nu e un loc prea vesel, dar am încredere că cererea noastră pentru eliberarea pe cauțiune va avea mai mult succes săptămîna viitoare.

– Nu e bine să o faceți pe mama să spere. Mai ales dacă nu sînteți sigur.

Avocatul se aşează pe canapeaua galbenă şi deschise servieta.

– Uite ai aici o scrisoare pentru ea.

– Acum doarme. O să i-o duc ceva mai tîrziu.

– Vai de mine, rosti el, cu buze tremurătoare. Va trebui să stau de vorbă cu ea. Ar putea să nu înțeleagă prea bine scrisoarea tatălui tău.

– Acum e sedată. Va trebui să discutați cu mine.

Avocatul ezită.

– Domnule Podmore, nu vă cer să vă puneți cumva în pericol integritatea profesională, vreau doar s-o ajut pe mama cît îmi stă în puteri.

– Foarte bine, oftă el. Banca a deschis proces civil împotriva tatălui tău ca să-şi recupereze fondurile ce lipsesc.

– Dar tata nu e considerat nevinovat pînă cînd i se dovedeşte vinovăția?

– Procesul civil n-are nici o legătură cu cel penal. Banca a împrumutat companiei o sumă foarte mare de bani. Acum vor s-o recupereze, indiferent dacă tatăl tău a comis sau nu vreun delict.

– Dar de ce nu vinde Centrul?

– Este încă neterminat şi, cum piața proprietăților a început să cadă, nu mai poate acoperi împrumutul.

– Domnule Podmore, ce anume vrei să-mi spui?

– Că este posibil să trebuiască să vindeți această casă, precum şi Grajdurile Gatehouse.

– Dar cum rămîne cu mama? Ea unde să se ducă? Cum o să trăiască, din ce?

– Îmi pare rău, dădu el din umeri. Desigur, va dura cel puțin şase luni ca banca să obțină permisiunea să vîndă bunurile tatălui tău.

– Dar eu am crezut că oamenii ca tata îşi pun bunurile pe numele soțiilor lor.

– Domnul Harding nu a avut încredere.

– Vreți să spuneți că n-a pus nimic pe numele ei, pentru eventualitatea că avea să-l părăsească?

– Mi-e teamă că da, răspunse avocatul, închizînd servieta.

– Dar banii în numerar? întrebă Ryder.

– A cheltuit imens ca să construiască Centrul Harding. Desigur, mai are ceva. Nu am libertatea să-ți spun cît de mult, dar oricum nu cine ştie cîți. Nu pentru un om

cu stilul lui de viață. Şi în nici un caz pentru cineva care are nevoie de cei mai buni avocați din țară!

Maică-sa dormita.

Se ridică însă în capul oaselor atunci cînd Ryder intră în dormitor.

– Cine e la parter?

– Podmore. Ți-a adus asta.

Ryder se duse la fereastră în timp ce maică-sa desfăcea plicul.

– Nu vrea că eu să mă duc să-l vizitez la închisoare, cel puțin deocamdată, îi zise Carrie.

– Are dreptate. Te-ai necăji prea rău.

– Dar asta ce mai înseamnă? Spune că s-ar putea să trebuiască să vindem Dingwall Court. Nu înțeleg. O privi pe Ryder cu lacrimi de confuzie în ochi. Vorbeşte numai despre economii şi reduceri. Îmi spune că trebuie să dau afară personalul din casă. Dar eu nu pot să am grijă de casa asta de una singură. Şi cine o să se ocupe de Leo? Cine o să-i dea să mănînce şi cum să-l educe dădaca, cînd e nevoie de un profesor.

– Poate să meargă la şcoala din zonă.

– Nu începe cu chestii de asta, te rog!

– O să-i fie mult mai bine aşa, răspunse Ryder. Şi mie mi-ar fi fost mult mai bine.

Dar maică-sa n-o mai asculta. Plîngea cu fața ascunsă în pernele de satin.

– Nu înțeleg. Cum pot să dispară toate aşa de repede? Eu ce-o să mă fac? Eu nu ştiu să mă descurc cu toate astea. Paul era cel care le rezolva întotdeauna. Nu pot supraviețui fără el. Of, de ce a trebuit să meargă totul aşa de prost? Doamne!

– Gata, mamă, nu mai plînge. O să te ajut eu.

– Dar tu îl ai pe Adam. Doar o să vă căsătoriți.

– Am amînat nunta.

– Dar tot o să te întorci la Londra. Iar eu o să rămîn singură.

– O să stau pînă după weekend. Vom rezolva noi cumva toată beleaua asta. Ryder se îndreptă spre uşă. O să-i spun şi doamnei Trumpet despre noile reduceri de personal.

Ryder se simţea secătuită. Extenuată. Dar nu se putea duce la culcare.

Trebuia să stea să-l aştepte pe Adam. Aşa că începu să bîntuie prin casă, luînd lucrurile dintr-un loc şi punîndu-le în altă parte, încercînd să capete destul curaj ca să-i sune pe bunici şi să le comunice veştile cele rele.

Bunicul răspunse chiar de la primul ţîrîit.

– Ryder, scumpa mea, tocmai vorbeam despre nunta ta.

– Bunicule, tata a fost arestat.

– Nenorocitul ăla de lord de mahala! Ştiam eu că o să distrugă viaţa fetiţei mele. Ia dă-o la telefon. Vreau să vorbesc cu ea.

– Doarme acum. Te-am sunat pentru că nu voiam să auzi de treaba asta de la altcineva.

– Mai bine aţi veni acasă, în Praierieville, unde vă e locul. Tu, Carrie şi Leo.

– Nu putem veni acum. Tata ar putea fi eliberat pe cauţiune săptămîna viitoare.

– Afurisitul naibii! Merită să primească muncă silnică în ocnă.

Ryder se aşeză la birou, încercînd să-şi imagineze scena care avea loc la fermă în acel moment. Bunicul probabil că se învîrtea prin bucătărie tunînd şi fulgerînd, în timp ce bunica, cu mîinile pline de aluat, căuta să-l mai calmeze.

Deschise sertarul de sus şi scoase de acolo cheile de la pivniţa de vinuri.

În apropierea scărilor se afla o ladă de Chateau Latour. Ryder luă două sticle.

Vinul era roşu, cald şi aromat. Tocmai începuse a doua sticlă atunci cînd sună telefonul.

– Ryder, constată Adam, eşti beată cui.

– Şi tu ai fi băut în locul meu. Adam, vii aici în seara asta, nu?

– Scumpa mea, sînt obosit. De abia am venit acasă. Ne vedem mîine. O să petrecem un weekend cît mai plăcut, numai noi doi.

– I-am promis mamei că stau aici pînă duminică.

– Dar asta înseamnă încă patru zile! N-are nevoie de tine acolo; în fond toată casa aia e plină de servitori care-i stau la dispoziție.

– Nu pentru multă vreme. Adam, vii aici vineri, nu?

– Aşa cred. Dar acolo n-o să fie prea mare distracție, aşa-i?

– Distracție! Eu una nu mai ştiu ce vrea să însemne cuvîntul ăsta. Ryder termină restul sticlei şi se întinse pe canapea.

– Domnişoară Ryder! o scutura doamna Trumpet. A venit lady Heythorp să vă vadă.

– Cum? Ryder constată că era pe canapea, complet îmbrăcată. Capul îi crăpa de durere şi îşi simțea gura ca o țeavă de eşapament.

– Am de gînd să te scot la prînz. Bătrîna doamnă îşi manevră căruciorul în centrul salonului. O să-ți facă bine. Am rezervat o masă la Compleat Angler.

– Nu cred că aş fi în stare să mănînc, răspunse Ryder, încercînd să se ridice. Şi nu aş putea să țin piept tuturor oamenilor de acolo. Nu uitați că era restaurantul preferat al tatălui meu.

– De ce trebuie să te simți tu ruşinată? Tu n-ai făcut

rău nimănui. Asta e ceea ce i-am spus şi eu lui Jeremy, cu ani în urmă, cînd ziarele au publicat o scrisoare de-a lui pentru un prieten. L-am determinat să iasă să prînzească cu mine la un restaurant cunoscut... Dacă-ţi înfrunţi acuzatorii, îi sperii şi te lasă în pace. Mai ales dacă eşti în compania unei bătrîne doamne, care are şi titlu nobiliar pe deasupra. Se apropie de canapea şi o împunse pe Ryder cu bastonul. Grăbeşte-te. Şi vezi să nu mai bei.

Ryder se ridică nesigură de pe canapea.

– Un părinte în închisoare îmi oferă circumstanţe atenuante. Se împletici cu greu spre uşă. Nu vă supăraţi pe mine, lady Heythorp, dar cred că o să vărs.

11

Ryder nu se întoarse la Londra cu Adam duminică seara. Nu o putea lăsa singură pe maică-sa.

– Dar mi-ai promis, îi reproşă el, în timp ce-şi arunca mica geantă de voiaj pe bancheta din spate a maşinii.

– Ştiu. Îmi pare rău.

– Atunci cînd ai de gînd să te întorci?

– Tata trebuie să apară iar în faţa magistraţilor săptămîna asta care vine. Mama speră că o să fie eliberat pe cauţiune. Dacă nu, atunci o să-i chem aici pe bunicii mei. Pînă atunci or să termine cu strînsul recoltei.

– Treaba asta ar putea dura săptămîni! oftă el.

– O să trebuiască să vin miercuri sau joi ca să luăm lucrurile din apartament. Compania vrea să-l eliberăm, pentru că e proprietatea ei... Atunci o să stau cu tine cîteva zile. Îl prinse de braţ. Indiferent ce se va întîmpla.

Adam urcă în maşină.

– Şi eu am nevoie de tine, Ryder. Nu uita de treaba asta. Plecă în trombă înainte ca ea să fi putut să-i răspundă, derapînd în capătul aleii de pietriş, ştergînd cu aripa tufuşurile de pe marginea ei.

Tufişurile! Doamne, probabil că Patrick Brendan rîdea acum cu lacrimi.

Paul Harding fu lăsat în custodia poliţiei, în arest, timp de alte două săptămîni.

Ryder aduse această veste mamei ei, care rămăsese acasă, prea necăjită ca să mai participe la audiere.

– Trebuie să merg să-l văd, îi zise ea, printre lacrimi.

– Nu vrea să ne vadă pe nici una din noi. Nu cît e în închisoare. Cel puţin deocamdată.

Ryder trebui să se oţelească pentru a se putea întoarce la Londra. Maică-sa făcu o criză de isterie, plîngînd şi văitîndu-se.

– Nu se poate să pleci tocmai acum. Mai ales că Paul tot n-a venit acasă!

– Trebuie să-mi duc lucrurile în apartamentul lui Adam, azi, acum. Ţi-am spus doar că trebuie să eliberăm apartamentul meu.

– Şi ce, Alix şi Imogen nu pot aranja ele în locul tău?

– Asta au şi făcut. Dar trebuie să verific. În afară de asta, i-am promis şi lui Adam că o să stau cu el cîteva zile.

Se simţea atît de vinovată din această pricină, încît nu fu în stare să privească spre maică-sa, ci se grăbi să iasă din casă, strigîndu-i peste umăr:

– Te sun diseară.

Clădirea din Londra părea pustie. Ryder urcă scările atît de familiare.

Alix şi Immy reuşiseră să golească mansarda. Rafturile şi sertarele erau goale.

Umeraşele nu mai aveau nici o haină pe ele. Pervazul ferestrei de la dormitor se şi umpluse de praf şi de muşte moarte.

De acum acesta nu mai era căminul ei. Pe masa din bucătărie era un bilețel şi două seturi de chei.

„Dragă Ryder,

Am luat totul. Lasă cheile tale alături de seturile noastre. Ne vedem jos.

Cu dragoste, Alix şi Imogen."

Apartamentul lui Adam duhnea a tutun şi vin răsuflat. Salonul era plin de sticle goale, pahare murdare şi scrumiere ce dădeau pe dinafară de mucuri de țigări.

Imogen dădu buzna în apartament.

– Ce mai faci, scumpo! Îmi pare rău de mizerie. Alix şi Adam s-au făcut praştie seara trecută, zise ea aruncîndu-şi poşeta pe un scaun. Îşi înecau necazurile, mă rog, Adam în orice caz. Duce lipsa atenției tale continue. Doamne, scumpo, îmi pare aşa de rău de ceea ce s-a întîmplat cu tatăl tău. Cred că mama ta e distrusă. Se opri o clipă. Şi ție ți-e probabil foarte greu. Cu toții se agață cu disperare de tine, inclusiv fratele meu. Crezi că te pot ajuta cu ceva?

– la masa de prînz cu mine ca să vorbim de lucruri normale.

– Am matineu. Am trecut pe aici numai ca să te salut. Însă promit să iau micul dejun cu tine mîine dimineață. Ştiu eu un local care tocmai s-a deschis şi unde au nişte cornuri grozave. La naiba! Uită-te şi tu cît e ceasul! Immy îşi luă pe umeri jacheta de piele albă. Dacă o să fiu nominalizată pentru un Oscar, o să fii cu mine la decernarea premiilor?

– Dacă o să pot.

– Ce vrei să spui?

– Este foarte posibil să n-am bani de drum. În plus, e şi nenorocirea asta cu tata. În orice caz, sînt sigură că o să vină Alix cu tine. În fond, e impresarul tău.

– Alix a ajuns să mă sperie. E aşa de hotărîtă şi dură.

Mereu mi-e teamă că o s-o dezamăgesc, rosti Imogen deschizînd uşa. Mi-a fost dor de tine, Ryder. La toţi ne-a fost dor.

Ryuder se apucă să facă ordine printre lucruri, făcu puţină curăţenie în apartament şi aşteptă s-o sune Adam. Dar timpul trecea şi nimic. În cele din urmă îl sună la birou.

Îi răspunse o secretară.

– Adam Lydden nu mai lucrează la noi.

– Cînd a plecat?

– Chiar în această dimineaţă.

Telefonul sună în clipa în care puse receptorul în furcă.

– Adam...? Ah, tu eşti, mamă. Da, ştiu că am spus că te sun, dar diseară. De unde ştii că ceilalţi copii l-au bătut pe Leo. Poate că a căzut. Nu, nu vin acasă în seara asta.

Mai trecu încă o oră. Apoi o alta. O sună Alix. Apoi Imogen. Afară se întunecase deja.

Aprinse luminile. Prinse să se plimbe prin apartament. Se revoltă împotriva destinului care o menise să stea veşnic să aştepte după telefoane. La ora zece, luă o foaie de hîrtie pe care scrise:

„Te-am aşteptat, dar n-ai venit."

Carrie era încă trează atunci cînd Ryder ajunse la Dingwall Court.

– Te-a sunat Adam, îi zise ea. Of, scumpa mea, ştiam eu că n-o să mă laşi să petrec noaptea de una singură.

– Mîine o să trebuiască să mă întorc la Londra.

– Dar e ziua liberă a doamnei Trumpet.

– Trebuie să-l văd pe Adam.

– De ce, nu l-ai văzut azi?

– Nu, nu am apucat.

Se duse în biroul tatălui ei şi formă numărul apartamentului.

– Adam... da, ştiu că am spus că stau, dar am aşteptat pînă la zece şi... Ai fi putut să mă suni... da, ştiu că ai plecat de la firmă. Ai fost dat afară? Îmi pare rău... Pentru că nu-l voiau acolo pe viitorul ginere al lui Paul Harding? Da, sigur că mă simt oarecum vinovată, dar ăsta a fost principalul motiv pentru care ai şi ajuns să lucrezi acolo. Cum? N-am spus că nu meritai postul... dar nu pot să mă urc în maşină şi să fac iar tot drumul pînă la Londra acum! De abia am ajuns aici... Te rog! Sînt frîntă. Nu, nu sînt egoistă... Cum adică mîine e prea tîrziu? Adam! Adam!

Trînti receptorul în furcă şi se duse s-o caute pe maică-sa.

– Vezi că plec înapoi la Londra.

– Dar e deja trecut de miezul nopţii.

– Dacă nu ajung acolo în noaptea asta, Adam n-o să mai vrea să mă mai vadă.

Ryder conduse cu viteză. Din fericire, era o noapte rece şi senină, iar şoseaua îngheţase puţin.

Cînd opri în faţa clădirii, constată că luminile de la ferestre erau stinse, mai puţin de una, de la dormitorul lui Adam. Recunoscuse nuanţa aceea roşiatică.

Ryder deschise poşeta şi-şi scoase pieptănul pe care şi-l trecu prin păr, după care îşi dădu cu puţin parfum pe gît şi la încheieturile mîinilor.

Holul era întunecat. Nu se mai obosi să aprindă lumina, cunoştea fiecare treaptă în parte.

Descuie cu uşurinţă uşa apartamentului lui Adam. Din camera lui se auzea muzică. Pe sub uşă se vedea lumina aceea roşiatică. Ryder se apropie de ea în vîrful picioarelor şi întinse mîna după clanţă.

Dar atunci cînd o deschise, îngheță în prag. Adam era întins pe pat, cu părul răvășit şi ochii pe jumătate închişi. Alix stătea deasupra lui. Îl călărea încet. Ritmic. Coapsele îi străluceau albe pe lîngă picioarele lui bine bronzate.

– Ryder! Adam o împinse pe Alix deoparte. Eu... eu... n-am ştiut că o să vii.

– Observ.

– Îmi pare rău. Sări în picioare, expunîndu-şi trupul gol.

– Nu cumva să te apropii de mine!

– Dar pot să-ți explic.

– Cum de ai îndrăznit să mă acuzi tocmai pe mine de egoism! Cum de ai îndrăznit să-mi spui că dacă nu vin în seara asta între noi s-a terminat totul? Am venit şi uite peste ce am dat! Ryder se înecă din cauza lacrimilor. Tocmai cu prietena mea?

– E vina mea, interveni Alix, înfăşurîndu-se în plapumă. Am fumat nişte haşiş şi, în fine, un lucru a dus la un altul.

– Tîrîtură ce eşti! Ascultă, Alix, cînd ai avut nevoie de bani ți-am împrumutat fără să stau la discuții. Acum, cînd aveam şi eu nevoie de puțin ajutor şi suport, tu mă răsplăteşti furîndu-mi bărbatul?

– Ryder, te rog! făcu Adam, încercînd să se apropie de ea.

– Ticălos lipsit de demnitate ce eşti! Încearcă numai să mă atingi şi te alegi cu ochii scoşi.

– Dar te iubesc.

– Eu am ajuns să te urăsc. Pe amîndoi. M-ați dezamăgit chiar atunci cînd aveam cea mai mare nevoie de voi. N-o să vă iert niciodată şi nici nu vreau să vă mai văd la față.

Trînti uşa apartamentului şi coborî în fugă scările,

urcă în maşină şi demară în trombă. Atunci cînd dădu să întoarcă la colţul străzii, Adam deschise uşa şi strigă:

– Ryder! Aşteaptă!

Dar Ryder nu opri. Ajunse la Dingwall Court de-abia spre dimineaţă. Condusese ca o nebună toată noaptea, prea amorţită ca să mai plîngă, prea rănită ca să mai poată gîndi. Casa era tăcută. Urcă încet scările, tînjind după somn şi uitare. Atunci cînd traversă palierul, îl văzu pe Leo în faţa uşii de la dormitorul mamei lor.

– Mami! strigă băiatul, trăgînd în van de clanţă.

– Taci, Leo! O s-o trezeşti. Mai bine du-te înapoi în pat.

El însă continua să tragă de clanţă.

– Termină o dată! rosti Ryder obosită, trăgîndu-l de acolo şi dorindu-şi să-l pocnească. Numai de aşa ceva n-avea nevoie după noaptea pe care o avusese.

– Dădaca a plecat, izbucni băieţelul.

Ryder se simţi imediat copleşită de vinovăţie. Propria ei lume se prăbuşise, dar la fel se întîmplase şi cu lumea lui, iar bietul de el nu putea înţelege de ce.

– E-n regulă, Leo, îi zise ea cu blîndeţe. Te rog, nu mai plînge. Nu pot să suport.

Pe palier apăru şi doamna Trumpet, îmbrăcată cu un halat de un roz-bombon neplăcut.

– A stat treaz aproape toată noaptea, îi zise ea. Bietul flăcău. Toată lumea dispare şi el se teme că nu vor mai apărea. Iar tu, scumpo, cum te simţi? Pari terminată.

– Aşa mă şi simt, răspunse Ryder, simţind cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– Gata, mergi la culcare.

– Vreau să văd ce face mama. Cred că s-a trezit oricum din cauza tărăboiului. Ryder încercă să deschidă uşa. Ciudat. Era blocată. Încercă din nou. Cred că e încuiată, adăugă ea.

– Dar nu se poate.

– Şi totuşi e încuiată. Apăsă de cîteva ori pe clanță. Mamă! Mamă!

Nu primi nici un răspuns. Îngenunche ca să se uite pe gaura cheii, dar aceasta era blocată.

– Mai e o cheie de rezervă. În biroul tatălui meu.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, alergă la parter. Cînd se întoarse, doamna Trumpet reuşise să-l îndepărteze pe Leo de uşă.

Cu inima bătîndu-i in cauza presimțirii oribile care o tot încerca, Ryder întoarse cheia în broască şi deschise uşa.

Maică-sa era lungită peste pernele de satin. Avea ochii închişi, gura întredeschisă, iar în mînă ținea un flacon gol de somnifere. Dacă n-ar fi fost culoarea aceea ca de pergament a pielii ei, oricine ar fi putut crede că dormea împăcată.

Sinuciderea lui Carrie Harding fu anunțată la buletinul de ştiri de la amiază. Adăugase o întorsătură tragică la o poveste despre bani şi putere.

La închisoarea din Brixton, guvernatorul îl informă pe soțul ei. De la Dingwall Court, Ryder îi sună pe bunici. Se simți perfect calmă pînă cînd le zise că s-a sinucis. Cuvintele îi rămaseră mai apoi în gît.

Era ca şi cum cineva ar fi încercat, fără folos, s-o împiedice să vorbească. La celălalt capăt al firului îl auzi pe bunicul ei strigînd furios:

– Cum?

Cu mare greutate, reuşi să repete:

– S-a sinucis.

Maică-sa lăsase trei scrisori sprijinite de oglinda de pe măsuța de toaletă. Una era pentru Paul, una pentru Ryder şi ultima pentru Leo, ca s-o citească atunci cînd avea să fie destul de mare ca să înțeleagă.

Ryder o citi pe a ei în dormitor, într-un moment de pace şi linişte, înainte de sosirea celor de la pompele funebre.

Rămăsese la picioarele patului mamei ei, incapabilă să creadă că era totul aievea. Viaţa nu avea să mai fie niciodată la fel. Nu mai putea fi vreodată la fel.

Chipul dintre perne avea trăsăturile mamei ei. Părul ei blond-auriu. Nasul cîrn. Dar nu era maică-sa. Nu avea nici un pic de viaţă. Era doar o cochilie.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură, şopti Ryder printre lacrimi.

„Dragă Ryder,

Nu e cazul să te învinovăţeşti. Ştiu că aşa vei face. Dar nu e nevoie. Ai propria ta viaţă de care să te ocupi. Mi-am dat seama de acest lucru astă-seară. Şi am văzut cît de egoistă am fost. Nu am nici un drept să-ţi distrug fericirea, numai pentru că a mea a fost distrusă.

Nu mă pot descurca singură, fără Paul. Îl iubesc şi am nevoie de el. A fost cel mai bun soţ din lume şi l-am dezamăgit. Mi-am dat seama de acest lucru atunci cînd am constatat că nu a fost capabil să aibă încredere în mine.

Fii fericită, scumpa mea. Mie o să-mi fie mult mai bine aşa. Ai grijă de Leo. Aminteşte-ţi de mine cu dragoste.

Mama."

Ryder îşi acoperi faţa cu scrisoarea, dar nu putu să plîngă. Sentimentele pentru maică-sa erau îngropate undeva în adîncul sufletului.

Coborî la parter şi ieşi pe terasă, traversă peluza şi se duse pe malul rîului, ca să se ascundă pe după tufişul viguros de trandafiri.

În singurătate, reciti scrisoarea. Cu o săptămînă în urmă o urmărise pe maică-sa cum scrisese listele invitaților, extrem de fericită şi de mulțumită. Iar acum era moartă.

Pe cea mai înaltă ramură a tufişului mai rămăsese un singur trandafir.

Se întinse după el, rănindu-şi mîna în spini. Tulpina se rupse uşor. Aruncă floarea în apă. Aceasta fu prinsă imediat de undele repezi, fiind purtată mai departe de curent.

În zilele de dinaintea înmormîntării, Ryder se retrase în spatele tufişului de cîte ori avu ocazia, încercînd să se elibereze de Podmore, de doamna Trumpet, de vicar şi de nenumăratele aranjamente ce trebuiau supervizate.

Adam o sună, dar ea refuză categoric să mai stea la discuții cu el. Alix îi scrise, dar ea îi returnă scrisoarea. Adam îi trimise flori, însă ea refuză să le primească. Nici măcar cu Immy nu se simțea în stare să discute.

Nu era capabilă să discute despre cele petrecute în apartament cînd, în mintea ei, acest lucru era direct legat de moartea mamei şi de propria vinovăție.

Îşi întîmpină bunicii la aeroport. Aceea era prima lor vizită în Anglia. Ryder îi văzu înainte ca ei s-o fi observat-o. Bunicul împingea căruțul cu bagajele pe poarta de ieşire, părînd obosit şi nedumerit, dar pregătit să n-o arate.

Se grăbi să le iasă în întîmpinare. Ambii o priviră îndurerați. Apoi bunicul îi zise:

– Uite-o pe Ryder. Cît de mult te-ai schimbat. Acum semeni aşa de bine cu maică-ta. O strînse cu putere în brațe. Haina lui mirosea a tutun şi a porumb. Mirosea a fermă. Acest gînd o făcu pe Ryder să plîngă. Îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii. Nu plînsese deloc cît fusese singură şi începuse tocmai acum.

Cînd bunicii văzură Rolls-ul şi pe Griffiths, se jenară. Atunci cînd văzură Dingwall Court, rămaseră fără grai. În cele din urmă bunica chiar rosti cu glas întretăiat:

– Carrie mi-a trimis cîteva poze cu casa, dar nu mi-am dat seama că e cît un palat.

– Casă cumpărată cu bani necinstiţi! Bunicul coborî din maşină, refuzînd categoric ajutorul şoferului. Încă nu sînt pe moarte, fiule.

Ryder le făcu cunoştinţă cu doamna Trumpet, apoi îi conduse la etaj, vorbind toată vremea, ca bunicul să nu mai poată spune nimic de rău despre ginerele său.

Cel puţin nu în acel moment, cînd taică-său îşi plîngea soţia, stînd neputincios într-o celulă la închisoare.

– V-am rezervat apartamentul albastru, le zise. Are o privelişte minunată spre grădină şi rîu.

Deschise uşa spre un dormitor spaţios. În centrul lui trona un pat mare cu baldachin şi cu draperi de un albastru palid, din mătase delicată, care era aproape o copie fidelă a draperiilor grele de catifea de la ferestre. În spatele lor, balconul era scăldat de lumina aurie a soarelui de octombrie.

– Carrie a ales toate astea? se interesă bunica, care se aşeză pe marginea patului şi începu să pipăie mătasea. Cred că au costat o avere.

– Avea un gust minunat. Uită-te! Ai aici un număr din „Casa şi Grădina" E şi un articol despre Dingwall Court. Şi uite-o şi pe mama, a fost fotografiată chiar în camera asta.

Cei doi bătrîni se uitară la fotografia care o înfăţişa pe fiica lor, aşezată pe marginea patului, picior peste picior, cu părul auriu ca un halou în jurul capului, pe fondul draperiilor albastre.

– Aş vrea să văd camera în care a murit, şopti bunica.

Ryder îi conduse pe palier şi apoi deschise uşa de la dormitorul părinţilor. Bunicii rămaseră în prag, privind la camera decorată în culorile piersicii.

Lui Ryder îi trecu prin minte că bieţii de ei nici nu mai văzuseră vreodată aşa ceva, poate doar prin filme. La fermă, dormitoarele erau doar camerele în care se dormea şi atît.

– Au fost ale ei? Bunica intră în dormitor şi se opri să admire periile cu mînere de fildeş. Ridică una, ducînd-o spre cap, ca şi cum ar fi vrut s-o folosească, dar după aceea o puse la loc, plină de respect. Carrie a murit în patul ăsta?

– Da.

Bătrîna luă o pernă de satin şi plînse cu chipul ascuns în ea.

– Pot să păstrez una dintre ele?

– Poţi să le iei pe toate.

– Nu. Doar una singură. Ca să-mi amintească de ea. O ridică din nou spre chipul brăzdat de lacrimi. Fata mea a devenit o persoană pe care eu nici măcar n-o cunoşteam, iar acum e mult prea tîrziu.

Slujba de înmormîntare urma să se ţină la biserica din partea locului, unde vicarul cel blînd fusese de acord cu gîndul că biata Carrie Harding putea avea parte de slujba întreagă.

– Am înţeles foarte bine că mama ta nu mai era în toate minţile atunci cînd şi-a luat viaţa, o asigură el pe Ryder.

Biserica era mică şi Ryder spusese foarte clar că erau invitate doar rudele şi prietenii apropiaţi. Dar asta nu-i opri pe reporteri să se înghesuie acolo, sperînd să-l zărească pe Paul Harding cu cătuşe la mîini.

Cînd Ryder şi bunicii sosiră acolo, afară începuse să

burnițeze. Pomii din cimitir musteau de apă. Pietrele funerare se ridicau din pămînt întunecate şi amenințătoare. Toată adunarea ieşi în urma sicriului împodobit cu trandafiri galbeni, roz şi albi, culorile favorite ale mamei ei.

Ryder era conştientă că biserica fusese plină, dar nu putuse identifica pe nici unul dintre oamenii de acolo. Pentru ea, chipurile celor veniți la înmormîntare erau ca o ceață.

O mînă uscată se întinse spre ea, dintr-un scaun cu rotile. Ryder se simți profund recunoscătoare pentru prezența lui lady Heythorp. Apoi îngheță. În spate, pe după un stîlp, erau Immy, Adam şi Alix.

Tatăl ei era deja în prima strană, prins cu cătuşe de un ofițer din închisoare. Ținea capul plecat.

Atunci cînd Ryder se aşează alături de el şi întinse mîna ca să încerce să-l mai aline, el nici măcar nu se uită spre ea, deşi era imposibil să nu-şi fi dat seama că era chiar acolo, alături de el.

Cum ochii tuturor erau ațintiți asupra ei, Ryder roşi şi-şi retrase brațul. Respingerea lui fusese totală şi mai ales publică.

Toată lumea se ridică pentru a cînta primul imn, ales chiar de Ryder. Taică-său nu părea să fie de acord cu ea. Învinsă, Ryder privi cu obidă spre sicriu.

Încă o dată reuşise s-o dezamăgească pe maică-sa. Eşuase chiar acum, la final. Îşi dădu seama de ce alesese acel imn copilăresc. Maică-sa fusese deşteaptă şi frumoasă, dar copilăroasă, în pofida sofisticării ei.

Slujba se termină foarte repede. Ryder ar fi vrut să-i oprească pe ceilalți s-o ia pe mama ei de acolo, dar nu putu decît să privească tăcută cum sicriul trecea prin fața ei.

În cimitir aştepta o groapă proaspăt săpată. Burnița se transformase în ploaie şi fundul gropii se umpluse cu

apă. Tatăl ei fu condus pe o margine a ei. Ryder şi bunicii se postară pe cealaltă margine.

„... ţărînă din ţărînă..."

Vicarul se opri şi îi făcu semn tatălui ei. Atunci Paul se aplecă să ia un pumn de pămînt. Ofiţerul închisorii se aplecă odată cu el.

Paul păstră pămîntul umed în pumn, lăsîndu-l să-i cadă printre degete, lovind sicriul cu un zgomot surd. Rămase o clipă nemişcat privind sicriul soţiei sale, apoi se întoarse spre Ryder şi o întrebă:

– De ce nu e şi Leo aici?

– E prea mic.

– Şi cine a decis acest lucru? mîrîi el, privind urît spre socrul său.

– Eu, răspunse Ryder, intervenind între cei doi bărbaţi. Eu am luat această hotărîre. Pentru că acum nu mă are decît pe mine.

Domnul Podmore sosi a doua zi dimineaţă, cînd familia era încă la micul dejun. Atunci cînd Ryder se ridică de la masă, gata să se ducă la el în salon, bunicul o opri:

– Stai jos! Discut eu cu avocatul. Asta este ceea ce am hotărît seara trecută cu bunica ta.

– Dar nu ştii cum merg lucrurile aici, în Anglia.

– Asta nu e o treabă pentru o fată, să stea să discute cu avocaţii, îi zise el cu acreală.

– Nu am vrut să par nerecunoscătoare, răspunse Ryder, îndreptîndu-se spre uşă. N-ar fi mai bine dacă am discuta toţi cu el?

Podmore stătea la fereastră şi-şi ştergea ochelarii.

– Ah, domnişoară Harding! Domnule, doamnă Milne. Îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar am crezut că o să vreţi să ştiţi foarte exact cum staţi, aşa că am adus testamentul lui Carrie.

Se aşeză pe un scaun şi deschise servieta pe genunchii osoşi. Ryder şi bunicii ei se aşezară în faţa lui, pe canapea.

– Mda, bine... unde rămăsesem? rosti el preocupat. Aşa. „Fiicei mele, Ryder, îi las toate bijuteriile rămase, bibelourile şi vechiul meu cufăr de lemn.

– Cufărul de la străbunica! exclamă bunica. Nu l-am mai văzut de cînd Carrie a plecat din... din Prairieville. Doamne, nici nu-mi vine să cred că nu mai e printre noi.

Ryder profită de acel moment ca să intervină:

– Cum adică bijuteriile rămase?

– Mi-e teamă că a lăsat toate piesele cu adevărat valoroase tatălui tău. Inelul cu diamant. Smaraldele. Inelul de logodnă. Safirele. Rubinele. Un vechi colier de perle. Toate vor fi vîndute pentru a acoperi datoriile.

– Dar Leo?

– El o să primească vechiul ceasornic.

– L-a cumpărat cu banii pe care i-a primit de la noi ca dar de nuntă, rosti bunicul, scuturînd din cap. Ne-am supărat pe ea pentru că nu şi-a cumpărat ceva mai practic. S-a măritat cu un coate-goale şi în loc să-şi ia ceva trebuincios, s-a dus repede şi a cumpărat ceasornicul acela. Dar aşa era Carrie. Aşa de... drăguţă, dar lipsită de spirit practic. Se întoarse şi privi la mobila luxoasă din salon. Dar toate astea? Tablourile? Argintăria? Nu mă gîndesc la mine, tinere, ci la nepoţeii mei.

Domnul Podmore roşi violent, nefiind obişnuit să i se vorbească atît de deschis.

– Regret, dar casa şi toate bunurile din ea fac parte din patrimoniul domnului Harding, şi nu cred că puteţi dovedi contrariul.

– Dar banii? Copiii ăştia vor avea nevoie de ceva.

– Carrie a avut o mie de lire în contul din bancă.

– Dar afurisitul ei de soţ era milionar!

– Domnule Milne, fiica dumitale se folosea de conturile din magazine şi de cărţile de credit. Nu avea nevoie de bani în numerar.

– Îi era teamă să-i dea ca să nu cumva să fugă. Carrie a fost fiica mea favorită, domnule avocat. O parte din mine a murit atunci cînd s-a măritat cu... cu... puşcăriaşul ăsta.

Podmore nu ştia cum să plece mai repede de acolo. Nu era obişnuit să aibă de-a face cu asemenea emoţii exprimate făţiş. Cînd Ryder îl conduse pînă la uşă, îi zise:

– Tatăl tău te-a numit pe tine tutorele legal al lui Leo.

– Dar n-ar fi mai potrivit bunicul meu?

– Tatăl tău ar prefera să-şi ştie băiatul la un orfelinat decît în grija lui.

– Atunci nu am de ales şi trebuie să accept. Ce altceva aş putea face? Ryder rămase pe prima treaptă, în timp ce avocatul se grăbea să se urce în maşină. Dar zău că nu ştiu cum o să pot avea grijă de el.

Podmore nu-i răspunse.

În seara aceea, bunicii îi spuseră lui Ryder:

– Am vrea să vii cu noi la Prairieville. Debbie şi Frank de-abia vă aşteaptă. La ferma Scot, acolo unde vă e locul.

Ryder acceptă. I se părea răspunsul la problemele ei. În noaptea aceea visă lacul. Numai că pe undele lui nu mai pluteau frunze aurii. Lacul era îngheţat.

În zilele care urmară doamna Trumpet şi Greta Milne deveniră foarte apropiate.

Împreună se apucaseră să sorteze hainele lui Carrie. Ryder le lăsă singure.

Simţise că bunica ei avea nevoie să se împace cu moartea fiicei ei şi o putea face doar aflînd fiecare de-

taliu al vieții ei de la cineva care o cunoscuse ca adult.

Ryder se apucă să strîngă lucrurile de pe micul birou al mamei ei.

Erau mai multe facturi de la *Harrods* toate cu mențiunea „achitat", diverse bilețele de la unele magazine prin care era înştiințată că existau acolo diverse lucruri pe care le-ar fi dorit şi o mulțime de felicitări. Ryder descoperi una de la ea.

„Pentru mami,

Cu dragoste de la Ryder, cinci ani.

Închise ochii şi o clipă avu sentimentul că maică-sa tocmai o strigase.

– Ryder! Se auzi o bătaie la uşile dinspre terasă, după care Imogen intră peste ea. A trebuit să vin, îi zise. Nu am putut suporta gîndul că vei pleca fără să ne mai vedem.

Ryder îşi lăsă capul pe brațe şi începu să plîngă. Nici nu-şi dăduse seama cît de mult îi lipsiseră prietenii, deşi nu se îndura încă să-i ierte pe Alix şi Adam.

Immy stătu cu ei toată ziua. Îi încîntă pe bunicii lui Ryder, care o văzuseră deja într-un film, la televizor.

– L-ai vizitat pe tatăl tău? o întrebă pe Ryder, atunci cînd rămaseră singure.

– Nu. În primul rînd pentru că el n-a vrut să ne vadă. Acum nu mai vreau eu să-l văd. Se opri o clipă, ezitînd. Mulțumesc că nu mi-ai cerut să-i iert pe Adam şi Alix.

Immy zîmbi cu tristețe.

– Încearcă să-ți aminteşti cît de bine ne-am distrat împreună. Nu ridica un zid al Berlinului între noi. Pentru că va fi tare greu de demolat.

Ryder ridică din umeri. Lui Immy îi venea uşor să vorbească aşa. Nu ea avusese de suferit din pricina lor.

Sertarele de jos ale biroului erau pline de scrisori şi fotografii, toate amestecate.

Leo la o lună. Ryder şi Leo. Paul, 1951, anul în care se căsătoriseră.

Paul şi George în Capri.

Maică-sa în rochie de mireasă. Patrick Broughton, 1951. Îmbrăcat în costumaş de marinar. Părul întunecat îi era răvăşit şi ochii negri străluceau veseli.

Simți imboldul să-i trimită fotografia şi să-i scrie pe spate: „Nu te-ai schimbat"

Ceva oprea sertarul să se închidă cum trebuia. Îl trase din nou.

Într-un colț se prinsese o bucată de hîrtie. Era o jumătate de pagină dintr-un blocnotes, o parte dintr-o scrisoare acoperită cu scrisul tatălui ei.

„Îmi pare rău că ai aflat de Sonia Bassingham, dar nu ai absolut nici un motiv de gelozie. Am terminat-o cu ea atunci cînd te-am cunoscut pe tine. Îți dau cuvîntul meu că nu ți-am fost niciodată necredincios.Iar eşti suspicioasă degeaba. Te iubesc, Carrie. Eşti soția mea. Te rog, vino acasă."

Ryder rămase să privească pe fereastră spre grădina întinsă.

Oare gelozia era factorul care o putea ajuta s-o înțeleagă mai bine pe mama ei?

12

Bunicul se aşezase pe locul tatălui ei, în capul mesei, atunci cînd Ryder coborî la micul dejun.

– Unde te duci, aşa aranjată? o întrebă el.

– Vreau să-l vizitez pe tata, îi zise ea liniştită.

Bătrînul puse lingura înapoi în bolul cu cereale.

– Nu ai timp. Mîine plecăm spre Prairieville.

– Trebuie să-l văd.

– Ryder, parcă ne-am înțeles că nu vei încerca să-l contactezi.

– M-am răzgîndit, răspunse ea, întinzîndu-se după o felie de pîine prăjită.

– La naiba, dar de ce?

– Pentru că totuşi e tatăl meu. Şi mama ar fi vrut să mă duc la el. Ezită o clipă. Şi eu vreau.

Drumul spre Londra îi aminti de Adam. Cît de des se întorseseră duminica seara înapoi în oraş, tîrîndu-se cu greu prin traficul aglomerat, el mîngîindu-i coapsele şi dorindu-şi să fi fost Alix.

Dădu drumul la radio ca să nu se mai gîndească.

Un bărbat tocmai spunea:

„Am şaizeci de ani şi scumpa mea mamă are de acum nouăzeci..."

Ryder închise radioul. Cum de îndrăznea un om de şaizeci de ani să mai aibă o mamă cînd a ei era deja moartă?

În drum spre Brizton trecu prin Clapham, pe străduțe elegante, mărginite de case victoriene. Închisoarea era ascunsă îndărătul garajelor şi cafenelelor.

Parcă maşina pe Brixton Hill, pe o străduță curată şi liniştită. Văzu un bărbat care-şi plimba cîinele şi alți doi care comentau un meci. Ryder încuie maşina şi se îndepărtă.

În cele din urmă ajunse la o alee largă, în capătul căreia era scris pe un afiş mare: „Închisoarea Maiestății Sale. Accesul interzis"

O cuprinse frigul deodată. Intrarea vizitatorilor era păzită de trei ofițeri în uniforme, care priveau cu suspiciune pe toți cei de acolo.

O fată foarte fardată fuma nervoasă, în timp ce amica ei masca o muşcătură de dragoste de pe gît cu puțin fond de ten. Ochii lor începură pe loc să cîntărească ghetele ei scumpe şi haina elegantă. Ryder îşi dori în clipa aceea să se fi îmbrăcat mai simplu.

La poartă, un ofițer îi ceru numele.

– O să pot să-l văd, nu? întrebă ea.

– Depinde de el. Unul dintre avantajele puşcăriei este că nu mai eşti obligat să-ți vezi rudele.

Ryder rămase pe lîngă biroul lui, îndepărtîndu-se numai atunci cînd văzu un puşti plin de păduchi care se simțea atras de hainele ei frumoase.

Ieşi din nou afară ca să privească procesiunea lungă de femei de toate categoriile, ce veneau să-şi viziteze soții, frații sau tații în închisoare.

– Harding! Biletul de intrare.

Ryder intră în zona rezervată vizitatorilor, privind nervoasă în jur. Era o masă foarte lungă, la care stăteau pe o parte vizitatorii şi pe cealaltă deţinuţii.

Din cauza emoţiei, nu reuşea să zărească chipul cunoscut al tatălui ei. Însă el ridică deodată braţul şi îi făcu semn.

Părea palid, dar calm şi resemnat.

– Ce supriză! îi zise el, făcîndu-i semn să se aşeze. Am crezut că n-ai venit să mă vizitezi pînă acum pentru că erai plecată în luna de miere, fericită că nu te mai numeşti Harding.

– Nu mă mai mărit. Credeam că ştiai, rosti ea, aşezîndu-se pe scaunul murdar. Îl duc pe Leo în Prairieville.

– Desigur! rîse Paul cu amărăciune. Probabil că lui Adam nu i-a plăcut prea mult gîndul că va trebui să culeagă porumb, cînd el a plănuit să se însoare cu fiica unui om bogat.

Ryder se înfurie.

– Adam nu m-a părăsit pentru că nu mai aveam bani. Eu l-am părăsit pe el pentru că m-a înşelat cu Alix. Aşa că acum n-ai decît să rîzi de mine cît vrei.

Paul întinse mîna spre ea.

– Îmi pare rău. A fost urît din partea mea. Dar am stat aşa de mult închis aici, plictisit de moarte, întrebîndu-mă de ce nu vii şi spunîndu-mi după aceea că nu ai absolut nici un motiv să mă mai vezi.

Ryder îi spuse cum sortaseră şi împachetaseră toate lucrurile mamei.

– Ce mai face Leo? o întrebă el.

– Nu înţelege ce s-a întîmplat.

– Sînt sigur că bigotul ăla bătrîn o să-i explice foarte limpede. „Ei, fiule, tu ştii foarte bine cum băieţii buni îi bat întotdeauna pe ce răi. Ei bine, taică-tău e la pîrnaie pen-

tru că e unul dintre băieții răi", rosti el, imitîndu-l pe Dan Milne.

Ryder nu se putu abține să nu rîdă. Ofițerii se uitară mirați în direcția ei. Ryder se aplecă spre Paul.

– Ce s-a întîmplat între tine şi George Broughton? îl întrebă.

– Dar ce ți-a venit deodată?

– Patrick Brendan e fiul lui.

– Jucătorul de polo, rosti el pocnind din degete. Ştiam eu că era ceva ciudat cu el. Se gîndi o clipă, apoi o privi pe Ryder în ochi. George era un idealist. Şi eu la fel, cîndva! Am crezut că luptam ca să facem lumea un loc mai bun. Dar viața a fost teribil de nedreaptă cu noi după război. L-am convins să cumpere dreptul de opțiune asupra unei proprietăți distruse de război împreună cu mine. După aceea am făcut cererea pentru despăgubiri. Plănuisem să reparăm clădirea, s-o vindem şi să cumpărăm o alta. Dar cererea noastră nu mai ajungea să fie analizată. Se apropia data la care trebuia să finalizăm opțiunea asupra proprietății. Riscam să pierdem banii cu care achitasem avansul. Aşa că am luat pensia lui George de veteran şi am mituit oamenii potriviți ca să fie analizată cererea noastră mai repede. Am făcut-o pentru noi. Nu doar pentru mine. George a aflat de tărăşenia asta de abia după vreo trei ani. Mi-a spus că prefera să fie sărac decît necinstit şi că nu mai voia să mă vadă în ochi. O oră mai tîrziu a avut loc accidentul. Nu eu l-am omorît pe George, ci viața. Se opri o clipă şi se încruntă. Cînd a murit el, am pus aeroportul Bailing pe numele tău. Nu valorează nimic, dar dacă o să te mai întorci în Anglia, du-te să vezi unde am fost staționați eu şi cu George.

Rămaseră tăcuți cîteva clipe, înainte ca Ryder să izbucnească:

– Dar cu mama cum rămîne? Şi pe ea tot viaţa a omorît-o? Nici măcar nu ai întrebat de ea. Nu vrei să afli nimic?

– Nu! N-a avut încredere în mine că vom ieşi cumva din încurcătura asta. N-a mai putut să aştepte, strigă el. Eu aş fi aşteptat-o pe ea.

– Nu ai nici un drept să te înfurii. Era disperată.

– Sînt furios pe mine, răspunse el ridicîndu-se. Bănuiesc că ai venit aici mai mult de dragul ei.

– Nu, şopti ea, întristată. Nu numai de dragul ei.

13

MINNESOTA

Debbie îi aştepta la aeroportul Minneapolis/St. Paul. Cum îi văzu le ieşi în întîmpinare, aceeaşi blondă veselă cu dinţi mari şi albi. Cînd se uită mai bine la Ryder, se opri încremenită.

– Tu eşti?

– Nu, fantoma mea.

– Pari aşa de elegantă. Debbie o privea cu atenţie, admirîndu-i pantalonii de stofă şi cizmele fine, plus paltonul elegant. Ar fi trebuit să mă aranjez şi eu puţin, dar a trebuit să-l las pe Rudy la mama. Asta a fost prima dată cînd s-a oferit să aibă grijă de el şi n- am vrut să întîrzii.

Ryder o prinse de umeri şi o scutură.

– Mîine o să mă îmbrac şi eu ca tine, în blugi.

Ferma se afla la o depărtare de trei ore de mers cu maşina înspre sud. Bunicii şi Leo se aşezară pe bancheta din spate, ca Debbie şi Ryder să poată trăncăni nestingherite în faţă.

– Îmi pare tare rău de ce s-a întîmplat cu mama şi tatăl tău, îi zise Debbie. Cred că ţi-a fost tare greu.

– Lasă că nici tu n-ai avut parte de vremuri prea uşoare.

– Cel mai greu mi-a fost imediat după ce l-am părăsit pe Carl. Mama nu voia să mă primească acasă şi mi-a spus că nici bunicii nu vor să aibă de-a face cu o femeie divorţată. Ce minciună! Aşa că am fost nevoită să mă mut într-o cameră dintr-o cocioabă aflată chiar la marginea oraşului. Nu mi-am permis altceva. Nu aveam telefon. Nici apă caldă. Într-o zi a venit bunicul acolo. A fost aşa de şocat, încît m-a pus să-mi fac imediat bagajele şi să mă întorc cu el la fermă. Am transformat hambarul mic într-un cămin pentru Rudy şi pentru mine. O să-ţi placă la nebunie.

Ryder privea pe geam încercînd să-şi amintească zona. Era totul atît de plat şi de întunecat. Uitase cît era de întunecat totul acolo sau poate că nici nu ştiuse vreodată, pentru că venise întotdeauna în vacanţele de vară.

Chiar înainte de intrarea în Prairieville renunţară la şosea, înscriindu-se pe un drum prăfuit de ţară, acelaşi pe care Ryder îl străbătuse cu bicicleta pînă la lac.

Se opriră la ferma care aparţinea părinţilor lui Debbie. Maică-sa apăru deodată pe verandă, ducîndu-l în braţe pe Rudy, care dormea.

După ea venea tatăl ei. Era un om amabil, care semăna foarte bine cu Dan Milne, dar lipsit de personalitatea lui puternică.

– Bună! rosti el, apropiindu-se de Ryder. Îmi pare rău pentru mama şi tatăl tău.

Ryder îi zîmbi.

– Mulţumesc.

– Ia uitaţi-vă ce familie avem! rosti mătuşa ei, cu buzele strînse pungă şi privind cu dezaprobare spre toţi

ocupanții mașinii, înainte să îl pună pe Rudy în brațele lui Debbie. Numai bunul Dumnezeu mai știe ce rușine va trebui să îndurăm data viitoare!

Debbie porni mașina, înainte ca Ryder să poată spune ceva.

– Nu merită, îi zise pe un ton liniștitor. Oricum n-o să-i poți schimba părerile.

Ferma părea chiar mai mică decît și-o amintea Ryder. Hambarele și silozul păreau ceva mai apropiate de casă. Gardiul viu înconjurător părea jumulit. Se gîndi că mama ei venise acolo în fiecare an, observînd ferma și comparînd-o cu Dingwall Court, și gîtul i se strînse în mod dureros.

– Știu că nu e luxos și confortabil, așa cum te-ai obișnuit tu să ai, rosti bunicul, coborînd din mașină și încercînd să-și dezmorțească picioarele. La naiba, pînă și mie mi se pare că a intrat la apă.

– Întotdeauna am iubit ferma, răspunse Ryder, coborînd din mașină și simțind cum pocnea gheața sub picioarele ei.

– Vom zugrăvi casa pe dinafară, continuă el, jenat de vopseaua care se cojise de pe balustrada verandei. O să arate ceva mai bine după aceea.

Căldura bătrînei ferme o învălui deodată. Mirosul de pîine proaspăt coaptă îi umplu nările. Rămase în mijlocul salonului.

Nu-și amintea ca panelurile de lemn să fi fost așa de întunecate și mobila atît de greoaie. Nici de atîta mileuri nu-și amintea.

Salonașul îi apărea acum teribil de înghesuit. Deși nu-i păsa. Era numai ceva ce observase de abia în acel moment.

– Ți-am pregătit vechea ta cameră, rosti bunica, zîmbind chinuit. Iar Leo e chiar alături, în dormitorul cel mic.

Camera ei era albă şi cît se poate de simplă, ca întotdeauna, excepţie făcînd numai pătura nouă, roşie, de pe pat, şi căpătîiul acestuia, care înainte fusese ruginit şi acum era vopsit în roşu-aprins.

– Bunica a făcut pătura anul trecut, îi zise Debbie, aducîndu-i bagajele. Iar eu am vopsit căpătîiul. M-am luat după o fotografie dintr-o revistă. A fost primul lucru cu adevărat pozitiv pe care l-am făcut după ce m-am despărţit de Carl. Se duse la fereastră. Ăla e hambarul meu. Şi uite colo fereastra mea. Se întoarse. Mă bucur să te ştiu din nou aici, Ryder. Sper că de data asta o să stai mai mult.

– Sigur că da, rosti Ryder privind pe fereastră. Întotdeauna mi-am dorit să stau aici.

Cînd se trezi a doua zi dimineaţă, o clipă crezu că încă mai visa. Rămase nemişcată o clipă, privind grinzile tavanului şi fereastra mică. Se mişcă uşor. Auzi un plînset de pe podeaua dormitorului.

Leo era pe covor, îmbrăcat doar în pijama, cu picioarele goale strînse sub corp. Tremura şi se învineţise tot de frig.

– O să îngheţi acolo. Îl trase în pat, înfăşurîndu-l în pătură. O să te îmbolnăveşti. Şi atunci n-o să te mai poţi duce la şcoală şi nu vei mai întîlni alţi băieţi de vîrsta ta cu care să te joci.

El însă o privea indignat.

– O vreau pe Trumpet.

– Doamna Trumpet e în Anglia.

– O vreau pe mama, rosti el şi începu să plîngă. Vreau să merg acasă.

– Mami e în cer acum, îi zise Ryder strîngîndu-l în braţe. El se agăţă de ea, tremurînd tot. Nu plînge! Te rog!

Bunica deschise uşa. Cînd o văzu, Leo începu să urle.

– Dar, Leo, scumpule, sînt bunica ta. Mami a ta a fost fetiţa mea, rosti ea, apropiindu-se. El însă urlă şi mai abitir.

– Taci! strigă Ryder.

Leo încetă. Ryder se dădu jos din pat. Leo se trînti pe el, scîncind.

– Vreau să fac o baie, îi zise ea, luîndu-şi un prosop şi trusa de toaletă. Dacă vrei să vii să stai de vorbă cu mine, trebuie să-mi promiţi că nu mai plîngi.

– Dar, Ryder, e băiat, rosti bunica îngrozită. Doar n-ai de gînd să... să te dezbraci în faţa lui!

– E frăţiorul meu. M-a mai văzut în baie şi înainte. Şi pe mama la fel.

– Mă rog, dacă aşa e obişnuit, dar... aici sîntem în Prairieville. Oamenii ar fi şcoaţi dacă ar şti.

Debbie apăru chiar în timp ce terminau micul dejun. Dădu buzna în bucătărie cu părul răvăşit de vînt şi obrajii roşii, cu blugii gata-gata să pocnească pe ea. Se servi imediat cu o felie de pîine prăjită pe care o unse din belşug cu unt şi gem, trăncănind nonstop.

– Mda, ştiu, ar trebui să ţin regim. Dar mi-e foame. Auzi, Ryder, cum naiba de ai ajuns aşa de slabă? Înainte erai chiar mai grasă decît mine. Hei, ia te uită ce bine seamănă Leo cu mătuşa Carrie. Se aplecă spre el. Leo îşi ascunse faţa în braţul lui Ryder. Bine. Dacă nu vrei, n-ai decît să nu vorbeşti cu mine. Se întoarse spre Ryder. Azi mi-am luat o zi liberă. Ţi-am spus că lucrez la Wise's Wayside? Îl mai ţii minte pe tatăl lui Susan? S-a recăsătorit vara trecută cu doamna Macdonald. Soţul ei avea aeroportul. Ei bine, acum fiul ei, Teddy, conduce locul. Frankie se duce la el în fiecare weekend. Încă vrea să se facă pilot, n-a renunţat la visul lui.

– Dar ce mai face Susan? întrebă Ryder, cînd Debbie se opri o clipă ca să răsufle.

– Predă în Minneapolis.

– Mai sînteți prietene?

– Ne-am cam îndepărtat. Am stat cu ea vara trecută. Se vede cu un tip care e poet nepublicat. Toți prietenii lor sînt poeți nepublicați. Toată ziua e cu lingăii ăştia! Haide! O să-ți arăt hambarul!

Atunci cînd Ryder se ridică, Leo o prinse de picior.

– Arată-i unde mergi, o sfătui bunica. Apoi fă-l să vină înapoi aici.

Îl duseră pe Leo la hambar şi la animale. Alfie continua să terorizeze găinile. Nancy, poneiul, era acum la pensie.

Două vaci ofereau lapte pentru unt şi brînză. Prin hambare trăiau nenumărate pisici, iar după una dintre ele erau încă pisoi. Unul era de culoarea marmeladei.

– Ăsta e a lui Rudy, le zise Debbie, prinzîndu-l pe cel negru. Ăsta poate fi al tău, rosti, punîndu-l în brațele lui Leo.

Leo ținu o clipă pisoiul în brațe, cu o expresie de surescitare şi teamă.

– Mama nu mă lăsa să am animale pentru că sînt murdare.

Aruncă pisoiul şi se grăbi să se întoarcă la fermă, frecîndu-şi mîinile nemulțumit, de parcă erau foarte murdare.

– Puştiul ăsta are nevoie de o tăvăleală prin noroi, rosti Debbie, invitînd-o pe Ryder să intre în hambar.

Parterul era format dintr-o singură cameră mare, care servea de salon, sufragerie şi bucătărie, plus nişte scări noi în locul în care fusese vechea scară fragilă ce ducea la etaj, unde existau două dormitoare.

Mobila era formată din piese disparate, netrebuin-

cioase în casa cea mare. Nişte paturi acoperite de perne ţineau loc de canapele. Ryder îşi aminti de apartamentul din Londra.

– Eu de obicei dorm aici jos, îi zise Debbie. Rudy doarme la etaj. Cealaltă cameră e o tragedie. Am tot intenţionat s-o fac prezentabilă, dar n-am avut timp. La naiba, hambarul nu e deloc elegant, dar e căminul meu.

După-amiază, Debbie o conduse pe Ryder în oraş. Era groaznic de frig şi străzile erau pustii. Ea îşi amintea de micul orăşel plin de oameni.

Se opriră la benzinărie, care acum redevenise curată şi strălucitoare. Ca şi domnul Wise. Care se afla în spatele tejghelii, urmărit cu atenţie de noua doamnă Wise. Atunci cînd plecară de acolo, Debbie şi Ryder rîseră amintindu-şi de îngheţata cu gust de benzină pe care Ryder o aruncase într-un tomberon.

Se duseră la lac. Ryder se temuse să nu i se pară şi acesta prea mic. Dar lacul şi insulele sale îşi păstraseră frumuseţea magică.

Docul de lemn încă nu putrezise de tot şi încă mai existau acele căsuţe de lemn ascunse printre copaci. Doar că acum era iarnă. Copacii golaşi. Iar insulele erau întunecate şi năpăstuite de vîntul aspru.

În seara aceea veni şi Frankie la cină. Cînd Ryder plecase de acolo, era numai un băieţandru, iar acum mai avea doar un an ca să termine liceul.

Înalt, subţire, cu trăsături fine, îi amintea lui Ryder de mama ei atît de mult, încît, la început, aproape că nu-l putuse privi în ochi.

În zilele care urmară, Ryder se adaptă vieţii de la fermă.

O ajuta pe bunica să facă treaba în casă, îl învăţa pe Leo să nu se teamă de găini, îi scrise lui Imogen, doamnei Trumpet şi tatălui ei, şi preluă ea sarcina cumpără-

turilor săptămînale la supramarketul din oraş, laolaltă cu Leo. Cînd era la Londra, alerga de la un raft la altul. În Prairieville petrecea o dimineaţă întreagă acolo, pentru că oricum nu avea altceva mai bun de făcut.

În prima zi a vacanţei de Crăciun, Frankie veni la fermă, gata să zugrăvească exteriorul clădirilor.

– Lasă-mă şi pe mine să te ajut, se oferi Ryder.

El începu să rîdă din vîrful scării pe care era cocoţat.

– Ai mai vopsit o casă înainte?

– Nu, dar pot să învăţ. În plus, trebuie să fac şi eu ceva. Nu pot sta degeaba acasă toată ziua.

El îi aduse şi ei o scară şi-i zise:

– Foarte bine, încearcă să-ţi păstrezi echilibrul. Trebuie să vopseşti dintr-o parte în alta, nu de sus în jos.

Deşi afară era foarte frig, activitatea fizică era plăcută. În jumătate de oră, îşi scoase puloverul. La vremea prînzului era extenuată.

– Ţi-a ajuns? o întrebă el la masă, pe deasupra unei farfurii cu tocăniţă aburindă.

Ea scuturâ din cap. Însă a doua zi de dimineaţă era aşa de amorţită, încît de abia se putu ridica din pat. Tot corpul o durea, mai ales umerii şi spatele.

Cînd o văzu coborînd chinuit, bunicul chicoti cu nasul în cana cu cafea.

– Poate că ar fi bine dacă azi ai ajuta-o pe bunica la gătit.

– Nu, mulţumesc! Se aşează cu greu pe scaun şi atacă înfometată ouăle şi costiţa din farfurie.

Atunci cînd termină, bunica apăru în uşa bucătăriei, scuturînd din cap cu dezaprobare şi ţinînd în sus mîinile acoperite de făină.

– Nu o să atragi un soţ ştiind cum să zugrăveşti o casă, îi zise.

– Dar pe mine nu mă interesează să mă mărit, rosti

Ryder, dînd gata cana cu cafea. M-am săturat de bărbați.

Se ridică de pe scaun şi reuşi să iasă afară, gata să lucreze mai departe la casă. În spatele ei, Leo rosti timid:

– Te ajut eu la gătit.

Îi trebuiră cincisprezece zile ca să zugrăvească toată casa plus hambarele. În cea de-a şaisprezecea zi cînd se trezi, constată că afară ningea serios, ceea ce o făcu să se întrebe ce avea să facă mai departe.

Primi o scrisoare din partea tatălui ei. Nu spunea prea multe, decît că procesul său avea să înceapă probabil prin mai. Dar pentru Ryder nu conta. Ce conta cu adevărat era că primise pentru prima dată o scrisoare de la el.

La cină, bunicul o întrebă ce conținea scrisoarea.

– Nimic deosebit, răspunse ea, întinzînd platoul cu cartofi copți spre Debbie.

Bătrînul lăsă jos cuțitul şi furculița.

– Nu crezi că ar fi bine să mă laşi şi pe mine s-o citesc?

Ea se întoarse să-l privească foarte calmă.

– Nu!

Ryder stătea în fața focului, cu picioarele atîrnînd peste brațul fotoliului, citind „Prairieville Gazette", cînd veni bunicul de la etaj.

– Ce anume cauți? o întrebă.

– Încerc să-mi găsesc o slujbă.

– De ce, nu eşti mulțumită cu ceea ce faci în casă?

– Eu mă referem la o slujbă adevărată. Am nevoie de o ocupație. Nu pot sta în casă toată vremea. În Anglia nici măcar nu locuiam cu ai mei. Împărțeam un apartament cu nişte prietene. Munceam. Aveam propria mea viață.

Bătrînul se aşează greoi pe canapea.

– Acum ai început să vorbeşti exact ca maică-ta. Bănuiesc că săptămînile astea în care te-am avut numai pentru noi tot sînt mai bune decît nimic.

– N-am spus că plec de aici! Nu încă. Ţipînd de frustrare, alergă la etaj.

Debbie o invită în hambar la cină. La cafea, îi zise:

– Ce-ar fi dacă am curăţa şi a doua cameră de sus ca să te poţi muta în hambar cu noi?

– A discutat bunicul cu tine?

– Bieţii de ei încearcă să se apropie de tine aşa cum nu au reuşit cu mama ta.

– Ştiu, oftă Ryder. Dar mă sufocă pur şi simplu. Pentru prima dată în viaţa mea încep să înţeleg de ce a plecat mama de aici.

Cînd Leo o văzu pe Ryder cărîndu-şi pătura în hambar, se aruncă pe jos şi începu să urle.

– Încetează! îi zise ea cu asprime.

El începu să urle şi mai tare, lovind podeaua cu pumnii şi picioarele. După aceea îi luă valiza şi îi răsturnă conţinutul pe podea.

– Să nu mai faci aşa ceva! strigă Ryder la el, pocnindu-l peste picioare. Băiatul urlă şi mai tare.

– Ignoră-l! o sfătui bunica. E singura cale.

Leo era roşu la faţă şi continua să lovească mobila. Ryder ar fi avut mare chef să-l pocnească iar, dar alergă spre hambar şi închise uşa. O clipă mai tîrziu îl auzi cum scîncea:

– Rye-rye!

Învinsă, deschise uşa. Leo stătea în faţa ei, cu chipul ud de lacrimi.

– Poţi să intri doar dacă nu plîngi, îi zise ea, oferindu-i o prăjitură.

– N-ai găsit nici o slujbă? o întrebă Debbie, atunci cînd veni acasă cu Rudy.

– Pot să fiu chelneriță la Seven-Eleven sau să-mi iau o jumătate de normă la lăptărie, secția de îmbuteliere.

Debbie rîse observînd expresia îndurerată de pe chipul lui Ryder.

– Ăsta e Prairieville. Aici nu există posturi libere de secretare pentru magnați.

– Nu vreau să mai fiu secretară, răspunse Ryder, privind la nămeții de zăpadă. Vreau mai mult de atît.

14

În Ajunul Crăciunului avură parte de un viscol straşnic, care-i împiedică să mai meargă la biserică la slujbă. Aşa că se mulţumiră să stea acasă şi să cînte singuri colindele, în jurul pomului de Crăciun de la fermă.

Salonul era cald şi primitor. Lumînările pîlpîiau vesele. Afară, viscolul colinda preeria.

Ryder se trezi înainte de revărsatul zorilor. Rămase în pat, privind geamurile acoperite de zăpadă. Acela era primul Crăciun pe care-l petrecea fără maică-sa. Primul din multe alte astfel de sărbători.

Se simţea împovărată de tristeţe. Coborî din pat şi deschise fereastra. Vijelia de afară o lovi în faţă, dar nu închise geamul. Întinse mîna, ca şi cum aşa ar fi putut s-o atingă pe maică-sa, a cărei prezenţă o simţea undeva afară.

Debbie dădu buzna în dormitorul ei.

– Ce faci? A intrat zăpada în casă. A trecut pe sub uşa ta.

– Îmi pare rău.

– Ai plîns.

– Acum, tare mult îmi doresc să nu mă fi dus la Adam în noaptea aia, rosti printre suspine, după care se duse ca să-şi bage capul sub duş.

Debbie şi Ryder gătiră cina de Crăciun în hambar pentru toată familia, inclusiv pentru părinţii lui Debbie. Petrecură întreaga zi preparînd curcanul şi tăind legumele. Nu conta. Oricum nu avea altceva de făcut, decît eventual să sape un tunel prin curte ca oaspeţii să poată ajunge la hambar.

Vijelia se potoli cu o zi înainte de Revelion. Drumurile se curăţară. Debbie se întoarse la muncă. Ryder zăcea pe canapea, privind la tavan, cu ultima scrisoare de la Imogen în poală. Cariera lui Immy era în plin avînt. Tocmai îşi cumpărase o casă în spate la *Harrods*.

Adam avea de gînd să se mute cu ea. Vorbea adesea de Ryder. Tony devenise prea posesiv. Hetty trebuia să se mărite.

Singura persoană pe care nu o menţiona niciodată era Alix şi, deşi Ryder n-ar fi admis nici în ruptul capului, de abia aştepta să audă veşti şi despre ea. O ura. Dar tot îi ducea dorul.

Ryder aştepta la uşă atunci cînd Debbie veni acasă de la muncă.

– Pot să împrumut maşina ta? o întrebă. Doar pentru vreun ceas.

– Sigur. Dar de ce?

– Ia te uite aici! zise Ryder, fluturîndu-i ziarul pe sub nas. „Aeroportul Prairieville caută administrator. Cererea pentru post se face în persoană."

– Ăsta e anunţul lui Teddy Macdonald. Mama lui s-a măritat cu domnul Wise. Teddy e un om tare drăguţ. Cînd am rămas gravidă, el a fost unul dintre puţinii care au stat de vorbă cu mine. Dar nu trebuie să te duci tu personal pînă acolo. Se întinse după telefon. Îl sun.

– Nu! rosti Ryder, împingîndu-i mîna. Vreau să fac treaba asta eu singură.

– Atunci vin cu tine. În fond, pînă acum n-ai condus niciodată maşina în stilul nostru.

– Dacă nu vrei să-mi împrumuți maşina, o să merg pe jos. Ryder se întoarse furioasă şi începu să urce scările. Apoi se întoarse. Debbie o privea cu o expresie jignită. Mi-ai spus că atunci cînd ai vopsit căpătîiul patului a fost primul lucru pozitiv pe care l-ai făcut după ce te-ai despărțit de Carl, rosti Ryder. Dacă nu fac ceva în curînd, de una singură, nu voi mai avea niciodată curajul să încerc să mă descurc pe cont propriu.

Cînd coborî îmbrăcată cu o fustă strîmtă, neagră, rujată şi cu părul frumos periat, Debbie îi dădu cheile.

– Cred că sînt puțin geloasă, îi zise ea. Pentru că o să-ți faci alți prieteni şi nu o să mai ai nevoie de mine.

– Ar putea fi şi prietenii tăi.

– Asta este ce a spus şi Susan.

– Nici o grijă, eu n-am o chestie aparte pentru poeții nepublicați.

Reuşi să pornească maşina cu destulă greutate. Traversă curtea dificil, pentru că roțile din spate patinau pe gheață. Atunci cînd trecu pe lîngă şopronul găinilor se auzi un cotcodăcit cumplit. Se întrebă dacă nu cumva tocmai îl călcase pe Alfie, dar nu îndrăzni să oprească.

Aeroportul se afla în partea de sud a oraşului. Îi trebui mai bine de o oră ca să ajungă acolo. Lanțurile de la roți o ajutau să nu derapeze foarte tare. Vîntul îi tot îngrămădea zăpada pe parbriz, iar ştergătoarele abia reuşeau să facă față.

Era nebună. Nebună de legat! Dar fericită. Parcă maşina în apropierea terminalului. Era la fel de elegant ca un hambar, construit în umbra hangarului. Dinăuntru se vedea o lumină aprinsă.

Se cocoşă puţin din cauza frigului şi vîntului, şi o porni spre uşă.

– Bună! îi strigă un bărbat înalt, solid şi blond, care era cocoţat pe un birou, legănîndu-şi picioarele. Cu ce te pot ajuta? Avea un chip prietenos şi un zîmbet amabil.

– Am venit pentru postul liber.

– Cred că eşti verişoara lui Debbie. Am recunoscut accentul englezesc. Teddy Macdonald. Se ridică şi îi întinse mîna. Dar de ce n-ai dat un telefon?

– Ryder Harding, se prezentă ea, strîngîndu-i mîma. În anunţ scria să vin personal.

– Ei bine, postul îţi aparţine. Nu cred că-l mai vrea altcineva. Cafea?

– Mulţumesc. Îl urmă într-o bucătărie mică află în spate. Acolo descoperi un adevărat haos. Nenumărate sticle cu lapte consumate numai pe jumătate. Căni murdare de cafea. Facturi şi chitanţe aruncate claie peste grămadă. De ce crezi că nu se va mai prezenta nimeni?

– Pentru că nu pot să plătesc prea grozav. Nu încă. Mai întîi trebuie să pun afacerea pe picioare. Şi vreau pe cineva care să lucreze în weèkend-uri. Atunci e perioada cea mai aglomerată. De obicei închid lunea. Turnă apă fierbinte peste granulele de cafea. Iar fetele vor să lucreze acolo unde sînt şi alte fete, ca să poată vorbi despre prieteni, iubiţi şi reţete.

Ryder rîse.

– Eu n-am treabă cu aşa ceva!

Două zile mai tîrziu, începu lucrul. Bunicul îi împrumută vechea camionetă, aşa că Ryer se avîntă la drum cu zece mile pe oră, lăsînd în urmă un fum gros din ţeava de eşapament.

Teddy apăru în pragul biroului.

– Am crezut că cineva avea de gînd să aterizeze pe acoperiş.

Prevenită din timp de Debbie să se îmbrace cît mai bine, Ryder pusese pe ea pantalonii albi cu care venise în America şi un pulover gros, de asemenea alb. Atunci cînd trecu prin faţa lui Teddy, acesta o privi lung, dar ea se prefăcu că nici nu observase.

– Ce anume ai vrea să fac? îl întrebă ea, după ce acesta o condusese spre o mică masă de lucru unde era un panou de control, telefonul şi teleprinterul acoperite de tot felul de hîrtii.

– Vreau să răspunzi la telefon. Dacă ţi se cere, dă prognoza meteo. O s-o vezi pe teleprinter. Sîntem singurul aeroport din zonă care avem informaţii constante şi precise, aşa că primim o mulţime de cereri.

– Dar cum rămîne cu toate hîrtiile astea?

– N-ai decît să le ordonezi dacă vrei.

– Bine. Vrei să fac mai întîi o cafea?

El îi zîmbi larg.

– Fă ce crezi tu că e mai bine. Eu unul nu mă pricep deloc la hîrţogăraie. Eu ştiu doar tot ce trebuie despre zbor.

Ryder se duse la bucătărie. Arăta ca şi cum pe acolo trecuse un taifun în miniatură. Îşi suflecă mînecile şi se apucă de treabă, punînd într-un sac de plastic toate resturile şi apoi frecînd bine chiuveta. După aceea spălă cănile de cafea care se adunaseră cine ştie de cînd. Cînd Teddy apăru în pragul uşii, tocmai curăţa frigiderul.

– Nu trebuie să faci toate astea, îi zise el. Lisa nu se ocupa de aşa ceva.

– Cine e Lisa?

– Oh... roşi el. A lucrat aici pînă de Crăciun.

În sertarul de sus al mesei de lucru, Ryder descoperi trei exemplare din „Dragoste adevărată" şi un pulover roz, pufos, pe jumătate tricotat. Le puse pe toate în ultimul sertar.

Sună telefonul. Ryder răspunse:

– Aeroportul Prairieville, bună dimineața.

– Cum e vremea la nord-est de Oraşele Gemene?

– Păi... aha, vă referiți la Minneapolis/St. Paul?

– Dumneata trebuie să fii nepoata lui Dan Milne.

Teddy verifică teleprinterul şi răspunse în locul ei.

– Ar fi bine dacă ai învăța cum să citeşti informațiile, îi zise după aceea.

Maşinăria scuipa nesfîrşite informații meteorologice direct de la Minneapolis.

El îi arătă diversele simboluri.

– Temperatură. Stratul de zăpadă. Previziuni. Viteza vîntului şi direcția. Uite, aici avem un front de aer ceva mai cald. Asta înseamnă că o să ningă şi mai mult. În plus, primim informații de ultimă oră din tot statul despre aeroporturile din zonă.

Telefonul prinse să sune din nou. Teddy îi făcu semn lui Ryder.

– Vreau să duc un pacient cu avionul pînă în Rochester, se auzi glasul unui bărbat. Vrea să se interneze în clinica Mayo. Aeroportul e curățat?

Ryder verifică informațiile ieşite din teleprinter.

– Pistele din Rochester au fost curățate cu o oră în urmă.

– Ehei, tu trebuie să fii fetița lui Carrie. Eu sînt doctorul Jeff. Ne-am întîlnit cînd veneai aici în vacanțe. Îmi pare tare rău de mama ta. Glasul se întristase deodată. Ryder îşi aminti că doctorul fusese îndrăgostit de mama ei.

Petrecu restul zilei separînd facturile neplătite ale lui Teddy de facturile pe care el ar fi trebuit să le trimită celor care se folosiseră de aeroport pentru aterizare, combustibil sau hangare şi care reprezenta de fapt venitul lui.

– Nu mă mir că nu ai bani, îi zise. Tu nu ceri bani nimănui.

– Cum a mers? o întrebă Debbie, care pregătea cina pentru Rudy şi Leo atunci cînd ajunse Ryder acasă.

– Interesant, răspunse ea, trîntindu-se pe canapea. Dar extenuant.

– Teddy te-a muncit aşa de rău? Nu-mi vine să cred!

– Totul acolo e un haos. Cred că această Lisa care a lucrat acolo pînă de Crăciun şi-a petrecut tot timpul tricotînd.

– E iubita lui Teddy. Se întîlneau încă din liceu. Debbie se apropie de Ryder şi-şi coborî glasul astfel încît să n-o audă băieţii. Nu pot să spun că-mi place de ea. Dar Teedy e destul de drăguţ, ce zici?

– Prea mare, prea blond.

– Îi preferi murdari şi degeneraţi?

În clipa aceea în mintea lui Ryder îşi făcu apariţia imaginea lui Patrick Brendan.

– Murdari? Nu. Dar poate ceva mai păcătoşi, mai periculoşi.

În weekend-ul acela încetă şi ninsoarea.

Soarele prinse să strălucească în înaltul cerului, iar vîntul scăzu în intensitate. Teedy curăţa pista cu un plug de zăpadă, în timp ce Frankie venea în urmă cu sarea. Ryder îi privea de pe scările biroului, cu o cană de cafea strînsă între palme. Sună telefonul. Şovăitoare, abandonă dimineaţa frumoasă şi se aşează la masa de lucru.

– Unde e Teddy? întrebă un glas de femeie răsfăţată.

– Afară, cu plugul de zăpadă.

– Lisa la telefon. Vreau să vorbesc cu el.

Ryder ieşi. Teddy tocmai parca plugul.

– Te caută Lisa, strigă ea.

Teddy sări din cabină.

– Femeile!

Ryder rîse.

– Bărbaţii!

– Mi se pare că am simţit o notă de amărăciune, îi zise el, scuturîndu-şi zăpada de pe cizme.

– Nu neapărat, dar cum m-am ars, prefer să suflu şi în iaurt!

În ziua aceea, pe aeroport ateriză o jumătate de duzină de avioane uşoare. Frankie avea grijă să curăţe de zăpadă pista de aterizare. Teddy discuta cu piloţii. Ryder le înregistra aterizarea şi carburanţii, şi emitea facturi. Era amuzant.

Făcu cunoştinţă cu o mulţime de fermieri bătrîni şi tineri care coborîseră pentru alimentare înainte s-o pornească mai departe spre Minneapolis, pentru piese de schimb, pentru Rochester, ca să-şi viziteze vreun prieten internat la clinica de acolo, sau Sioux Falls pentru vreo nuntă. Aceea era ţara zborului, după cum îi spusese Teddy. Charles Lindbergh era originar din Little Falls.

Luni era ziua ei liberă şi prima zi la grădiniţă pentru Leo. Tăcut şi alb la faţă, rămase pe bancheta din spate cu Rudy, în timp ce Debbie îi ducea spre şcoală.

Ryder încercă să vorbească cu el, dar puştiul nu voia să-i răspundă. Cînd ajunseră la şcoală, Rudy sări din maşină şi alergă spre prietenii săi, dar Leo se agăţă de Ryder, ascunzîndu-şi faţa pe după picioarele ei.

– Uite că vine şi educatoarea ta, îi zise Debbie, încercînd să-l distragă.

O prezentă pe doamna Edge lui Ryder. Aceasta era o femeie bună, lipsită de umor, de vreo cincizeci de ani, care se ocupa de mai bine de un sfert de secol de cei mici care intrau la grădiniţa şcolii.

Îl prinse pe Leo de mînă, cu fermitate.

– Doar nu ţi-e teamă de mine, nu? Sigur că nu! Eşti

băiat mare de acum. Îl conduse cu binişorul spre sala de clasă.

Debbie o prinse pe Ryder de mînă.

– Repede!

Săriră în maşină şi o porniră spre centrul oraşului.

– Bietul Leo, oftă Ryder. Nu sînt un tutore prea grozav. Cînd face crizele alea de furie îmi vine să-l strîng de gît.

– Şi mie îmi vine să-l strîng de gît, răspunse Debbie, oprind maşina în faţa centrului comercial. E cumplit de răsfăţat.

– Nimic din tot ce spuneam eu nu era nici pe jumătate la fel de interesant pentru mama ca bîiguielile lui Leo. L-am detestat atunci şi îl detest şi acum, mai ales că am rămas cu el pe cap. Şi cu toate astea, mi se rupe inima de mila lui, rosti Ryder, deschizînd portiera. Să-i cumpăr un pulover. Unul gros.

– Încetează să te mai simţi vinovată.

– Unul albastru. Îi place albastrul.

În noaptea aceea, Leo dormi cu puloverul sub pernă.

Cînd Ryder sosi la muncă, descoperi o fată blondă, provincială, care îi cotrobăia pe masa de lucru.

Cînd intră, aceasta ridică privirea.

– Bună. Eu sînt Lisa.

– Eu sînt Ryder. Pot să te ajut cu ceva?

– Îl aştept pe Teddy.

– Nu asta. Ai nevoie de ceva de pe masa mea de lucru?

– Era a mea. Aruncă guma de mestecat la coşul de gunoi şi se îndepărtă. Ryder se aşeză. Apoi începu să bată la maşină o factură.

– Teddy şi cu mine o să ne căsătorim, îi zise Lisa. Nu ţi-a spus?

– Nu, răspunse Ryder, văzîndu-şi mai departe de treabă.

– Ei bine, atunci ți-am spus eu, asta ca să nu-ți vină cumva vreo idee.

– Nici o grijă, răspunse Ryder, punînd un plic în maşina de scris.

– Ah, eu nu-mi fac probleme, murmură Lisa, aprinzînd o țigară. Ar fi bine dacă ai începe să-ți cauți un alt loc de muncă.

Teddy se apropie de birouri, parcă maşina în față şi dădu buzna pe uşă.

– Ce era aşa de urgent? o întrebă pe Lisa.

– Nimic, răspunse ea, strîngîndu-l în brațe. M-am gîndit că am putea mînca împreună de prînz. În fond, e ziua mea.

Plecară laolaltă. Teddy nu se mai întoarse în ziua aceea. Era prima dată cînd Ryder rămînea singură pe aeroport. Clădirile erau tăcute, pista de aterizare dezolantă.

Rămase lîngă fereastră, privind în gol. Mare parte din zăpadă se topise deja. Mai rămăsese doar un strat subțire care acoperea pămîntul ud. Se bucură sincer atunci cînd putu pleca acasă.

Teddy o sună a doua zi să-i spună că nu venea. Din nou, Ryder petrecu toată ziua singură. După-amiaza tîrziu sosi Frannkie.

Laolaltă trecură în registru aterizările şi combustibilul cumpărat de acolo.

– În fine ai pus afacerea pe roate, îi zise un fermier bătrîn lui Ryder, înainte să urce în carlinga unui avion Cessna.

– De unde pînă unde?

– Azi-dimineață am primit factura de aici!

Teddy se întoarse palid şi spăşit.

– Totul arată grozav! îi zise el, chinuindu-se să zîmbească.

– Mulțumesc. Dar tu arăți teribil. Să-ți aduc ceva?

El se lăsă să cadă pe scaunul de la masa sa de lucru.

– M-am despărțit de Lisa. De asta a plecat înainte de Crăciun.

– Îmi pare tare rău, răspunse Ryder, gîndindu-se că Teddy habar nu avea care era realitatea.

– N-ai de ce, pentru că eu am vrut să se termine. Se ridică şi se apropie de fereastră. Mă simt prost pentru că am rănit-o. Am fost împreună din liceu. Mamele noastre sînt prietene bune. Toată lumea a presupus că o să ne căsătorim. Şi eu la fel, pînă a murit tata şi am început să mă ocup de aeroport. Lisa nu a putut să-l sufere, zise el zîmbind trist. Nenorocirea e că n-am rănit-o numai pe Lisa. Acum mama ei nici nu mai vrea să vorbească cu mine sau cu mama mea. Tatăl ei nu mai cumpără benzină de la Doug Wise. Ai putea tăia atmosfera cu un cuțit. E la fel de rău ca atunci cînd au descoperit că Susan trăieşte cu un poet.

Un avion care venea la aterizare îl întrerupse. Punîndu-şi haina pe el, o porni spre uşă. Cu mîna pe clanță, se opri şi se întoarse să se uite la Ryder.

– Lisa m-a acuzat că te plac. Are dreptate. Aşa e.

Deschise uşa şi ieşi afară, în vînt.

Teddy nici nu putea s-o privească pe Ryder în ochi, dar ea se prefăcu a nu observa, făcîndu-şi de lucru cu facturile.

– Cîştigurile realizate din vînzarea de combustibil şi închirierea spațiului din hangar au crescut cu treizeci la sută luna asta, îi zise, arătîndu-i registrele.

– Numai datorită ție, zîmbi el.

Ryder se aşează la masa ei de lucru.

– Ai putea cîştiga şi mai mult dacă ai curăța al doilea hangar şi ai închiria spațiul.

– Dar nu e o cerere pentru aşa ceva.

– De ce nu o creezi? Curînd vei umple hangarul şi, cu cît avem mai multe avioane pe aici, cu atît va creşte cererea de combustibil.

– O să mă gîndesc la propunerea ta, răspunse el, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. N-ai vrea... să mergem sîmbătă la film? Cred că rulează „Absolventul"

– L-am văzut. Amintirea lui Adam şi a acelei după-amieze umede din Londra o făcuse să-i răspundă mai dur decît intenționase.

Teddy ieşi şi îşi petrecu restul zilei în hangar, verificîndu-şi Piper-ul de două locuri.

De cînd începuse să lucreze la aeroport, Ryder nu mai apuca să-l vadă prea des pe Leo. Rareori ajungea acasă înainte de cină şi în weekend venea chiar şi mai tîrziu. Lunea şi marțea erau zilele ei libere, cînd îi putea duce pe copii la şcoală.

Dar nici măcar atunci nu era singură cu Leo, pentru că era şi Rudy alături de ei. Cînd îşi dădu seama cît de nefericit era Leo, îşi stabili o întîlnire cu educatoarea lui.

– Doamna Edge spune că nu vrea să vorbească în clasă pentru că ceilalți copii îl necăjesc din cauza accentului lui, îi mărturisi ea bunicii, cînd se întoarse de la şcoală.

– Atunci trebuie să învețe accentul nostru.

– Sau aş putea încerca să găsesc o şcoală ceva mai cosmopolitană care să i se potrivească.

– Eşti exact ca şi Carrie. Liceul de aici nu era destul de bun pentru ea.

– N-am spus că nu e destul de bun! Dar nu e potrivit pentru Leo.

Procesul tatălui ei trebuia să aibă loc în mai. Acum, că data se apropiase, începuse şi el să-i scrie mai des. Deja se găsise un cumpărător pentru Dingwall Court, dar reşedinţa nu avea să fie vîndută decît în mai.

Doamna Trumpet plănuia să se mute la fratele ei, care avea o vilă în apropiere. Ryder obişnuia să-i scrie tatălui ei despre aeroport şi îi mai trimitea din cînd în cînd fotografii cu ea şi Leo.

Paul nu-i ceruse să se întoarcă pentru proces, dar uneori Ryder se oprea din scris şi încerca să-şi imagineze celula lui.

Pe cînd Teddy era plecat, la aeroport apăru un reporter de la „Prairieville Gazette" Era scund şi grăsun, ca un terrier supraponderal.

– Pe tine voiam să te văd, îi zise lui Ryder, trăgîndu-şi un scaun mai aproape de masa ei de lucru.

– Pentru ce?

– Păi... ei bine... un cuplu din Prairieville oferă un cămin copiilor fiicei lor. Genul ăsta de lucruri.

Ryder se ridică se duse la uşă şi o deschise.

– Ieşi!

Trei zile mai tîrziu apăru şi articolul.

„COPIII PUŞCĂRIAŞULUI BINEVENIŢI ÎN PRAIRIEVILLE

După sinuciderea mamei lor, fosta Carrie Milne, şi întemniţarea tatălui, Ryder şi Leo Harding şi-au găsit pacea şi fericirea alături de bunici, Dan şi Greta Milne."

– E numai vina mea, mărturisi Teddy, atunci cînd Ryder dădu buzna în birou cu ziarul în mînă. Reporterul e un prieten de-al meu. I-am spus că lucrezi aici.

– Şi de ce naiba ai făcut aşa ceva?

– Habar n-am avut că o să încerce să te hăituiască.

– Sigur că asta avea să facă! Doar e ziarist. Crezi că nu am fost destul de hărţuiţi? Foarte bine, aşa e, sînt

fiica lui Paul Harding. Tata e în închisoare. Îşi ascunse faţa în palme. Ce altceva mai vor oamenii de la mine?

– Nu plînge! Te rog.

– Este aşa de... nedrept. Eu pot să suport situaţia, dar Leo e prea mic, nu poate. E şi aşa destul de chinuit la şcoală.

– Ryder, rosti el, apropiindu-se şi prînzînd-o în braţe. Ezitant. Nesigur de reacţia ei. Însă ea deja încerca să asimileze căldura trupului lui mare. Îşi lăsă chiar şi capul pe umărul lui. Atunci Teddy căpătă curaj şi o strînse mai bine în braţe. Încercînd s-o protejeze. S-o apere de necazuri. Am vrut să te ţin aşa chiar din prima zi în care ai venit prin zăpadă, îi zise el. Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Nu într-o asemenea zi.

– Teddy, sînt... îţi rămîn recunoscătoare, dar...

– Lisa a ştiut. A ştiut chiar înaintea mea.

– Nu cred că ar trebui să... adică, vreau să spun că ar trebui să rămînem numai prieteni. Sîntem prea diferiţi.

– Dar n-am mai întîlnit niciodată pe cineva ca tine. Tu iubeşti oraşul ăsta. Îţi place aeroportul. Îi netezi părul şi o privi în ochi. După aceea începu s-o sărute cu blîndeţe.

Ryder îi răspunse aproape fără voie. Nu intenţionase, dar simţea nevoia să fie minunată pentru cineva. El îşi trecu mîinile prin părul ei răvăşit.

Îi prinse capul între palme. Îi şopti că o iubea. Fermecată, Ryder desfăcu buzele şi se lipi toată de el. Îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui, în timp ce el îi mîngîia spatele.

– Hai să mergem în spate, şopti el.

– Dar ar putea veni cineva.

– O să încuiem.

– Teddy, nu e bine ce facem. Nici măcar nu iau anticoncepţionale.

– Lasă că am eu grijă de asta. Deschise uşa micului

depozit din spate. N-o să las să ți se mai întîmple ceva rău vreodată.

Intrară în semiobscuritatea depozitului, înconjurați de cutii goale. Teddy aruncă pe jos o pătură şi o împinse pe ea. Podeaua era tare. În încăpere era frig.

El îi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi o ajută să şi-i scoată. Ea îi răspunse, sărutîndu-l la rîndul ei. Dorind să facă dragoste cu ea încet, cu tandrețe. Dorind să-i transforme afecțiunea în pasiune.

El îi desfăcu şi cămaşa şi apoi îşi îngopă fața în gîtul ei. Catarama de la centura lui îi zgîriase deja abdomenul. Ryder se întinse după ea.

El însă îi prinse mîna.

– Doamne, scumpa mea, e absolut minunat! rosti el, nemaiputînd aştepta. Oh, e grozav, gemu el. E grozav!

Tot restul după-amiezei îl petrecură sărutîndu-se şi giugiulindu-se, el şoptindu-i metreu ce minunată fusese. Se părea că nu-şi dădea seama că ea rămăsese complet nesatisfăcută.

Se întunecase deja atunci cînd se pregătiră să plece de acolo. Cum ieşiră, el o şi trase la umbra hangarului.

– Haide în maşină, îi murmură la ureche. Haide. O să fie mult mai confortabil.

Ryder chicoti.

– Sînt sigură de asta.

Se urcară pe bancheta din spate, unul peste altul, tremurînd de frig şi de dorință.

– Îmi place la nebunie să admir sînii unei femei, îi zise el, deschizîndu-i nasturii de la cămaşă. Îmi place să-i țin în palme.

Ryder tresări atunci cînd îi simți mîinile reci. El încercă s-o acopere şi s-o expună în acelaşi timp. Ferestrele se aburiră. Hainele se încurcară între ele.

Poziția incomodă adăuga picanterie. Teama de a fi

descoperiți îi îmboldea la grabă. Teddy o suci şi o răsuci pînă cînd o văzu deasupra lui.

– Vreau să-ți văd fața atunci cînd fac dragoste cu tine, îi zise el, sărutînd-o cu tandrețe.

Ryder îşi arcui spatele şi gura lui se abătu asupra sînilor. Începură să se mişte ritmic. Încet. Pînă cînd Ryder țipă de plăcere. De abia după aceea grăbi el ritmul.

Ryder făcu tot posibilul ca să țină secretă relația ei cu Teddy, pentru că nu voia să fie distrusă de bîrfele din oraş.

Aşa că, atunci cînd Teddy o duse la film, îi zise lui Debbie că, din întîmplare, amîndoi doriseră să vadă aceeaşi producție. Cînd o scoase în oraş la cină, Ryder susținu că el o invitase ca să se răscumpere cumva că o ținuse să lucreze mult peste program.

Cînd merseră împreună la Minneapolis, le spuse tuturor că voiau să vadă nişte reflectoare noi pentru pistă.

– Dar de ce nu-l iei pe Frankie cu tine? o întrebă Debbie, făcîndu-i cu ochiul.

Ryder îi răspunse privind-o cu insistență:

– Pentru că e la şcoală în timpul săptămînii.

Primăvara sosi deodată.

Soarele strălucea pe cer. Preeria se umplu de flori sălbatice şi iarbă verde şi moale. Chiar şi pe marginea pistei creşteau sumedenie de flori.

La fermă, bunicul înlocui obloanele grele de iarnă cu plase contra muştelor, iar bunica se apucă cu rîvnă de curățenia de primăvară.

În hambar, puii de găină se pregăteau să iasă din găoace. Alături de hambarul în care locuiau fetele, o nouă familie de pisici se juca în praf.

La aeroport era multă treabă. În fiecare zi aterizau cîte o duzină de avioane.

Uneori erau nevoite să aştepte la rînd ca să poată decola. Cu reflectoarele cele noi, aeroportul rămînea deschis pînă seara tîrziu. Piloţii nu se mai grăbeau să pornească spre casă, discutînd la nesfîrşit despre zboruri, fără să-şi dea seama că Teddy şi Ryder de abia aşteptau să rămînă singuri.

– Te-ai mai gîndit la hangarul nefolosit? îl întrebă ea.

– N-avem nevoie de el. Ne descurcăm minunat şi aşa.

– Am putea închiria spaţiul în mai puţin de o săptămînă.

– Ryder, aici nu-i o afurisită de metropolă. E Prairie-vielle.

Ryder îi întoarse spatele. El rămase s-o privească cum se uita pierdută în zare.

– Nu vrei să mergem la lac? o întrebă el nervos. Ştiu ce mult îţi place acolo.

Lacul era şi el supus schimbării primăvăratice. Copacii, golaşi pe timp de iarnă, îmbobociseră şi păreau să strălucească datorită frunzelor de un verde proaspăt, de abia apărute.

Căsuţele de lemn ascunse pe după trunchiuri păreau să se fi trezit şi ele din amorţeală. Pe verandele din spate se vedeau rufele întinse la uscat. Din coşuri se ridicau vălătuci de fum.

Teddy împrumută o barcă. Era legată de micul doc de lemn pe care stătuse Ryder, bălăngănindu-şi picioarele prin apă. Rămase liniştită pe bancă, în timp ce el vîslea, îndreptîndu-se spre insulă.

De-a lungul malului, printre trestii, se vedeau nenumărate flori colorate. Iarba verde păta pămîntul cu culoare.

Copacii păreau mai frumoşi, mai semeţi în absenţa oamenilor. Ryder era încîntată de privelişte.

– De multe ori m-am întrebat cum de a fost posibil ca fata să se îndrăgostească aşa de repede de indian după ce l-a iubit pe soldat, rosti ea visătoare, lăsîndu-şi mîna în apă.

Teddy întoarse barca, pregătit să se întoarcă acasă.

– E numai o simplă legendă.

Debbie îi aduse lui Ryder cafeaua într-o dimineaţă, foarte devreme.

– Deci... Se aşează greoaie pe marginea patului. Bănuiesc că acum stau de vorbă cu viitoarea doamnă Macdonald.

– Eu şi cu Teddy sîntem numai prieteni.

– Nu asta i-a spus el mamei lui.

Ryder ajunse la aeroport furioasă la culme.

– Mi-ar fi plăcut dacă ţi-ai fi ţinut gura, îi zise ea. Nu pot să sufăr bîrfele.

– Dar sînt aşa de mîndru de tine, îi zise el, strîngînd-o în braţe. Sînt mîndru că sînt cu tine. Şi vreau s-o ştie toată lumea.

Ryder se retrase.

– Dacă şi tu ai fi fost arătat cu degetul cum am fost eu, atunci ai fi putut să mă înţelegi.

Teddy petrecu restul zilei în tăcere, vizibil jignit. Ea petrecu ziua clocotind de nervi. În seara aceea fu mult mai tandră decît de obicei. Dar a doua zi dimineaţă era din nou furioasă pe sine, deşi nu ştia nici ea prea bine de ce.

În cele din urmă îi ceru lui Teddy s-o înveţe să piloteze avionul, aşteptîndu-se ca el să primească cererea ei cu bucurie.

– N-ai nevoie să înveţi, îi răspunse el. Te duc eu în zbor de cîte ori o să vrei.

– Minunat, dar tot vreau să învăţ.

El începu să frunzărească hîrtiile de pe masa de lucru.

– Pilotajul e treabă de bărbat.

– Da, şi cum rămîne cu Amy Johnson sau Amelia Earhart?

– Nu am de gînd să te învăţ şi cu asta basta!

– Atunci o să iau lecţii de la altcineva. Puse o foaie în maşina de scris şi începu să dactilografieze furioasă, în timp ce Teddy o privea întristat.

– Mîine o să zburăm, îi zise el în cele din urmă. Te duc pînă la Fort Ridgley. O să-ţi arăt istoria noastră, cea din Minnesota. Meritäm şi noi o zi de vacanţă. Tăcu o clipă. O să vrei să mergem, nu?

Îi zîmbea aşa de frumos, încît Ryder nu se îndură să-l refuze.

O porniră la drum devreme, în Piper-ul lui de două locuri, Teddy la manşă şi Ryder în spate.

Intrară pe pistă, iar avionul începu să capete viteză. Curînd, decolară.

Sub ei fermele semănau cu nişte pătrate, iar autostrada dreaptă semăna cu o panglică argintie.

Zburau spre nord, peste lacuri mici ce străluceau în soare ca nişte picături de rouă, şi peste orăşele adormite. Urmau traseul Văii Minnesota.

– Fort Ridgley! rosti Teddy, arătînd în jos, atunci cînd trecură peste un deal, spre fundaţiile de piatră ale unei aşezări părăsite. Aici a atacat Micul Corb fortul. Se rotiră de cîteva ori deasupra acelui loc. Teddy coborî pînă la nivelul copacilor. Unii indieni Sioux au atacat dinspre tufişuri, îi strigă el. Au tras cu săgeţi aprinse în fort. Ceilalţi aşteptau pe cai. Micul Corb avea un cal negru. Opt zile mai tîrziu a sosit cavaleria şi asediul s-a încheiat.

– Ce s-a întîmplat cu Micul Corb?

– A fost rănit. Teddy mai dădu o dată ocol locului şi

apoi se ridică iar în văzduh. Dar asta s-a petrecut cu o sută de ani în urmă. E istorie veche.

Ryder rîse.

– Parcă s-a întîmplat ieri. Întoarse capul ca să mai privească o dată ruinele fortului.

Cînd Ryder parcă maşina sub copacul cel mare din curte, bunica o strigă din bucătărie.

– Doamna Wise ne-a invitat duminică la prînz.

– Trebuie să muncesc duminicile.

– Nu şi asta care vine.

Ryder intră în casă, cu haina pe un umăr şi poşeta pe celălalt. Bunicul stătea în fotoliul lui preferat şi citea ziarul. Aproape că nici nu ridică privirea. Frankie tîndălea în faţa televizorului. Cum o văzu, îi făcu cu ochiul. Leo mînca cina. Şi chicotea pe înfundate.

– Ce s-a întîmplat? îi întrebă ea. Am cîştigat lozul cel mare sau am bube?

– Nici una, nici alta, scumpo, rosti bunica, ieşind din bucătărie şi ştergîndu-şi mîinile pe şorţ. E foarte frumos din partea doamnei Wise. O să vină şi Teddy acolo.

– Bunico!

– Mă rog, dar mi se pare absolut normal din partea ei să vrea s-o cunoască pe fata cu care se va însura băiatul ei.

– Eu şi cu Teddy sîntem doar... prieteni.

Bunicul lăsă ziarul în jos.

– Poate că sîntem bătrîni şi ramoliţi, dar în nici un caz nu ne- am prostit. Nimeni nu stă seara pînă tîrziu cu un simplu prieten.

– Sau vine acasă roşie ca focul la faţă, chiar dacă n-are intenţia să se căsătorească, rosti bunica, încruntată. De fapt, rosti ea încet, ca să n-o audă Leo, nici n-ar trebui să vii acasă „roşie la faţă" decît după nuntă.

– Bunică, sînt un om în toată firea şi relaţia pe care o am cu Teddy mă priveşte doar pe mine.

– Nu şi aici, în micul nostru Prairieville. Am avut deja o nuntă cu puşca la tîmplă în familia asta şi nu mai vrem o alta la fel.

Ryder trînti uşa casei şi se duse în hambar.

– S-au luat de tine? o întrebă Debbie, care-l ajuta pe Rudy la teme.

– Oricine i-ar auzi vorbind, ar crede că am cincisprezece ani.

– Oamenii au guri slobode.

– Vrei să spui că sînt o femeie întinată? Ryder începu să rîdă isterizată. Doamne, atunci ar trebui s-o cunoască pe Alix. Continuă să rîdă mai departe cu un fel de disperare.

Se opri deodată şi formă numărul lui Teddy, spunîndu-i:

– Vino la lac, vreau să stăm de vorbă.

Două ore mai tîrziu, Ryder se întoarse la fermă. Luminile erau încă aprinse. Lăsă maşina în locul obişnuit, sub copac.

O clipă rămase nemişcată, cu mîinile pe volan, ascultînd sunetele nopţii. Lătratul unui cîine în depărtare. Alfie care cloncănea pe lîngă găini, chiar şi în somn. Foşnetul copacilor.

Bunicii se uitau la televizor. Cînd Ryder intră, se întoarseră şi îi zîmbiră încîntaţi.

– Trebuie să vă spun ceva, începu ea.

Chipurile lor se luminară de plăcere.

– O să te măriţi cu Teddy?

– Nu. Mă întorc în Anglia.

15

ANGLIA

Afară burnița atunci cînd aterizară pe Heathrow. Aeroportul părea cenuşiu şi murdar. Apa se scurgea de pe terminal pe pistă. Mirosul de kerosen adăsta în aerul acela umed. Leo dormea.

Ryder îi desfăcu centura şi îl ajută să coboare din avion. Ar fi trebuit să-l lase în Prairievielle pînă cînd se termina procesul tatălui ei şi ea se putea concentra să găsească o locuință.

Bunicii ei avuseseră dreptate. Bietul copil nu avea decît cinci ani. Era prea mic să fie tîrît după cineva prin lume. Dar cum ar fi putut să-l lase într-un loc în care era nefericit?

Puse bagajele pe un cărucior, îl cocoță pe Leo deasupra lor şi ieşi în sala de aşteptare, unde mulțimea îşi aştepta rudele sau prietenii.

– Uite-o!

Un blitz care i se aprinse în față aproape că o orbi. Apoi urmară şi altele.

– Domnişoară Harding, ştiaţi că tatăl dumneavoastră a fost găsit vinovat?

– Cum aş fi putut să ştiu cînd de abia acum am aterizat? rosti, încercînd să străbată haita de reporteri.

– Veţi fi la proces cînd se va da sentinţa?

– E tatăl meu, răspunse, continuînd să împingă căruciorul încărcat cu bagaje. Reporterii însă continuau s-o urmărească, strigîndu-i tot felul de întrebări. Un individ mai îndrăzneţ o prinse de braţ. Leo urlă de groază. Ryder se întoarse. Terminaţi cu această hărţuială! E vina mea că tatăl meu a făcut ceea ce a făcut? E vina ta... sau a dumitale... că taţii voştri au făcut una sau alta? Dacă Hitler ar fi avut o fată, aţi fi dat vina pe ea pentru ce a făcut el? Acum lăsaţi-mă în pace, nemernici ce sînteţi!

Reporterii se opriră năuciţi. Ryder profită de ocazie ca să plece de acolo.

– Ryder, scumpa mea.

– Oh, doamnă Trumpet! rosti Ryder, aproape plîngînd de uşurare.

– Nu te puteam lăsa să vii din nou aici, fără să te întîmpine cineva. Mai ales că tatăl tău tocmai a fost găsit vinovat. Of, draga de tine! Şi tu, Leo, rosti mai departe doamna Trumpet, ciufulindu-i părul blond, în timp ce băiatul o privea cu adoraţie. O să vii la mine pentru cîteva zile.

– Vă sînt aşa de recunoscătoare. Ştiu că fratele dumneavoastră are probleme cu inima şi sper că Leo n-o să-l obosească prea tare.

Acum devenise scumpo şi nu domnişoară Ryder, ceea ce era oricum de preferat.

Ryder luă metroul pînă în centrul Londrei. Încă mai burniţa atunci cînd ieşi la staţia din Earl's Court Road, unde autobuzele făceau curse de la nord la sud, umplînd aerul deja fetid de gaze de eşapament.

Intră pe o stradă lăturalnică unde erau mai multe hoteluri. Intră în cel mai apropiat. La recepție se vedea un bărbat destul de bătrîn.

– Pentru o singură noapte? Nu părea să-i convină. Nu-mi plac cei care vor să stea doar o noapte.

– Plătesc în avans.

– Bine. Dar nu aduci bărbați în cameră.

O conduse într-o cameră care era la fel de mică şi de urîtă ca o cutie de pantofi, dar lui Ryder nu-i mai păsa. Era extrem de obosită. Se întinse pe patul îngust. Se gîndi la Teddy, aşa cum îl văzuse ultima oară, lîngă lac, spunîndu-i cu amărăciune: „Dacă nu credeai că relația noastră avea să fie permanentă, de ce a trebuit să mă duci de nas?" Ar fi fost o mare consolare pentru el dacă ar fi putut s-o vadă în clipa asta.

Cînd se trezi, ploaia încetase şi soarele strălucea pe cer. Se dădu jos din pat, făcu un duş şi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurți, de un roşu-aprins şi o cămaşă albă, hainele pe care le cumpărase de la Londra vara trecută. Cu un an înainte. În altă viață.

Telefonul public era pe hol. Formă numărul noii case a lui Imogen. În timp ce suna, încerca s-o vizualizeze pe Immy. Mersul puțin săltat. Masa aceea de bucle roşcate. Plăcerea evidentă la auzul vocii lui Ryder. În minte, Ryder se şi vedea intrînd în cameră, împachetînd şi grăbindu-se să ajungă la Immy.

Dar în locul ei răspunse Adam. Ryder trînti receptorul în furcă. Numai glasul lui şi reuşea să-i stîrnească sila. Formă numărul de la teatru. O fată îi zise că domnişoara Lydden plecase din distribuția piesei cu o săptămînă înainte. Era la Hollywood.

Ryder puse receptorul la loc.

Maică-sa avusese dreptate. Dacă se despărțea de Adam, toți prietenii lor aveau să-i ia lui partea.

Şi cine ar fi putut să ţină mai mult cu el dacă nu chiar Immy, sora lui? Afară soarele strălucea.

Oamenii rîdeau. Prin faţa hotelului trecură două femei care se ţineau de braţ. Erau, în mod evident, mamă şi fiică. Ryder le urmări cu privirea. Ce mult i-ar fi plăcut să fi fost la fel de apropiată de maică-sa.

Se simţea dezolată în oraşul acela mare, care mai demult îi fusese cămin şi acum nici nu mai voia să ştie de ea. Ryder tînjea după un glas care să-i spună: „Ce bine-mi pare să te văd. Hai să ne întîlnim. Unde stai acum? La hotel! Nu, fă- ţi bagajele, vii să stai cu noi!" Dar nu era nimeni. Nici măcar pe Jeremy nu-l putea suna, de teamă să nu răspundă Alix.

Fără să se gîndească încotro mergea, descoperi că ajunsese în Old Brompton Road, nu prea departe de apartament. Nu intenţionase să ajungă acolo, dar parcă o trăsese ata. Un titlu mare de ziar îi atrase atenţia.

„HARDING VINOVAT, SENTINŢA SE VA DA MÎINE"

Cumpără un „Evening Standard" Pe pagina a doua era o fotografie cu ea, cu capul lăsat pe spate, ochii strălucitori de furie, părul zburlit. *„Lăsaţi-mă în pace, nemernici ce sînteţi!* aşa ne-a strigat fiica tatălui." Cu capul plecat, se grăbi să se întoarcă la hotel, temîndu-se să nu fie recunoscută.

A doua zi dimineaţa devreme, Ryder plecă din hotel şi luă metroul spre Paddington. Acolo luă micul dejun sau încercă să mănînce, pentru că pîinea prăjită şi cafeaua parcă-i rămîneau în gît.

La toaletă, se uită cu atenţie la imaginea din oglindă. Avea chipul palid. Părul îi atîrna în laţe. Ochii îi străluceau febrili. Se dădu cu puţin ruj în obraji, dar arăta ca sora lui Frankenstein, aşa că se spălă imediat. Îşi umezi părul şi reuşi să-l prindă la spate într-o coadă împletită. Era o coafură severă, dar îngrijită.

Îşi schimbă cămaşa albă şi pantalonii scurţi cu un taior gros. Era prea cald pentru luna mai ca să meargă aşa, dar nu avea alte haine la dispoziţie. Nu se putea duce la vreun magazin precum *Harrods*, ca să-i ceară vînzătoarei să-i facă rost de un costum potrivit în care să-şi privească tatăl condamndat la cine ştie cîţi ani de puşcărie.

Cînd Ryder ajunse iar la metrou, nimeri chiar în ora de vîrf. Nu găsi nici un scaun liber. Nici măcar vreo cureluşă de care să se agaţe. Un individ din apropiere duhnea a usturoi, sufocînd-o cu respiraţia lui. La Notting Hill schimbă metroul. Din nou aceeaşi poveste, nici măcar un loc liber. La St. Paul coborî, de abia aşteptînd să iasă la aer.

Reporterii se grupaseră în jurul intrării din Old Bailey. Cu fiecare taximetru care sosea, păreau să se înmulţească. Ryder ezită. Fu depăşită de două avocate, ambele îmbrăcate în taioare negre. Mergeau repede, foarte sigure pe ele. Mulţimea se dădea la o parte din faţa lor. Ridicînd bărbia, Ryder o porni pe urmele lor. La fiecare pas se aştepta ca să o recunoască cineva şi să-i anunţe prezenţa. Din fericire, ziariştii aproape că nici nu se uitau în direcţia ei. Astfel reuşi să ajungă pînă în sala tribunalului şi să urce la galeria spectatorilor.

Galeria era deja plină. Un portar o opri pe Ryder la uşă.

– Nu mai sînt locuri pentru public.

– Dar sînt fiica lui Paul Harding. Am venit tocmai din America.

Portarul îi mută pe oameni şi-i făcu loc în rîndul din faţă. Ea personal ar fi preferat să fi stat undeva în spate. Agitaţia atrase atenţia lui Podmore. O privi pe Ryder consternat. Cu un minut înainte de zece şi jumătate, o uşă laterală se deschise şi tatăl ei fu condus în sală. Era

palid, dar calm, deşi părul îi era mult mai cărunt decît îşi amintea ea. Ryder se bucura sincer că venise. Îl văzu pe Podmore pasîndu-i un bilețel. Paul îl citi şi ridică privirea. „Mulțumesc", rosti el încet, ridicînd degetele mari de la ambele mîini.

Ryder roşi atunci cînd toți cei prezenți în jur se întoarseră s-o privească.

Apoi se ridicară cu toții atunci cînd intră judecătorul şi se aşezară după ce se aşeză el.

– Acuzatul să se ridice, strigă aprodul.

Tatăl ei se ridică. Era aşa de încordat, încît i se albiseră încheieturile mîinilor sprijinite pe balustradă.

– Paul Harding, rosti judecătorul, privindu-l încruntat. Avocatul dumitale a venit cu multe argumente în apărarea dumitale. Am ascultat cu mare atenție, dar nu am descoperit circumstanțe atenuante. Reprezentai o figură publică şi ai furat o sumă mare de bani. O mare parte din aceşti bani n-au mai putut fi recuperați. Te condamn la opt ani de închisoare.

– Opt ani! strigă Paul. Cînd tîlharii la drumul mare scapă cu o sentință cu suspendare?

– Luați prizonierul.

– Opt ani, cînd indivizii care violează bătrîne scapă cu jumătate?

Fu scos din sală, în timp ce ziariştii se şi repeziseră la telefoane. Ryder îşi ascunse fața în palme. Nu plîngea. Se simțea numai secătuită de putere.

– Domnişoară Harding! îl auzi pe Podmore spunînd şi atingîndu-i brațul. Vom face recurs, vă dați seama.

Ryder se ridică.

– Pot să-l văd?

– Nu acum.

– Dar e chiar la parter.

– Domnişoară Harding, acesta este un tribunal.

– Şi aici se respectă legea sau dreptatea? rosti ea cu amărăciune, ridicîndu-se. Tata avea dreptate. Mai bine ar fi fost tîlhar la drumul mare sau violator. Ieşi din sală cu Podmore pe urmele ei. În timp ce se îndrepta spre scări, o femeie rosti:

– Fiica lui! De ce e oare aşa de mîndră?

Dar Ryder nici nu mai băga în seamă astfel de comentarii. Nimic n-o mai putea răni.

În faţa tribunalului, un reporter de la *BBC* tocmai făcea rezumatul procesului în faţa camerei de filmat. Se întoarse atunci cînd apăru Ryder. Camera se îndreptă automat spre ea. Podmore o prinse de braţ şi o conduse spre un taximetru, cu gloata de ziarişti urlînd pe urmele lor. Ryder urcă în taximetru, recunoscătoare.

– Unde o să fie trimis? întrebă, atunci cînd maşina porni la drum.

– Pentru început la Wandsworth. O să-l poţi vizita de două ori pe lună. După aceea va fi trimis probabil la Ford. E o închisoare de minimă securitate de lîngă Arundel. Dar nu va ajunge acolo pînă cînd nu-i va convinge pe toţi că nu va încerca să evadeze. Podmore se opri din vorbă cît să-şi curăţe ochelarii. Va putea ieşi condiţionat după ce va executa o treime din sentinţă. Desigur, nu există nici o garanţie. Unii ies, alţii nu. Dar acest lucru depinde foarte mult de felul în care se va comporta. Dacă se poartă bine, va putea scăpa după cinci ani şi jumătate.

Ryder privi pe geam la muncitorii de pe un şantier care se opriseră ca să mănînce sandvişuri şi să bea cafea, uimită că viaţa continua în ritmul ei normal cînd tatăl ei tocmai fusese condamnat la opt ani de puşcărie.

– Cît timp mai pot sta la Dingwall Court? îl întrebă pe Podmore.

– Două săptămîni.

– Înțeleg. Se aplecă puțin şi ciocăni în geamul care-i despărțea de şofer. Opreşte aici, te rog! Deschise portiera înainte ca taximetrul să se fi oprit. Am tot vrut să te întreb, rosti ea, după ce coborî. Tata mi-a spus că sînt proprietara aeroportului Bailing.

El îi zîmbi subțire.

– Ai jumătate din el. O să-ți trimit actele. Există şi o hartă plus o listă cu drepturile pe care le ai.

– Aş putea trăi acolo?

– Dragă domnişoară Harding, dar nu există nici o casă. Doar nişte hangare şi un turn de control. Toate în paragină.

– Pot să-l vînd?

– Numai co-proprietarului, doamna Bronwen Brendan Brughton.

Ryder îl lăsă pe Leo cu doamna Trumpet şi o porni spre Bailing. Călătoria dură cîteva ore în micul mini pe care-l conducea. Se opri o singură dată în afară de Ely ca să mănînce un sandviş.

Bailing nu apărea pe harta lui Ryder, dar, după harta primită de la Podmore, se afla cam la şase mile în partea de est a aşezării King's Lynn. Ieşi de pe şosea şi se angajă pe un drumeag îngust de țară. Gardurile vii erau aşa de înalte, încît nici măcar nu putea vedea casele, pînă cînd observă deodată un semn: „BAILING"

O cotitură abruptă o conduse chiar în sat. Acesta era constituit din vreo duzină de vilişoare grupate în jurul unui mic iaz, lîngă care fusese ridicată o biserică mică, iar alături erau un magazin în care se vindeau lapte, pîine şi „Eastern Daily Press", o măcelărie închisă în acea după-amiază şi o cîrciumă în fața căreia dormea un cîine, pe firma căreia scria: ARMATA BAILING.

Verifică încă o dată harta lui Podmore şi traversă

podul de piatră construit peste rîul Bailum. Încetini. Se încruntă. Apoi văzu o poartă ruginită pe care stătea scris mare:

„AEROPORTUL BAILING
Proprietate particulară.
Trecerea interzisă"

Ryder deschise poarta şi intră pe pista pustie. În faţa ei se vedeau două hangare, ruginite şi lăsate în voia elementelor naturii. Parcă maşina şi începu să se plimbe în jurul lor. Într-o parte era turnul de control, un fel de bloc de cărămidă cu două etaje, care practic nu mai avea geamuri la ferestre.

Căutîndu-şi drumul prin mormanele de mizerie strînse de-a lungul celor treizeci de ani de nefolosinţă, Ryder se apucă să exploreze turnul. Parterul era format dintr-o singură cameră mare, cu o arcadă ce ducea spre bucătărie sau ceea ce fusese probabil cîndva demult o bucătărie.

Avea o chiuvetă de piatră, o planşă de lemn pentru aşezarea vaselor la uscat probabil şi un singur robinet prin care curgea apa rece, mai mult ca sigur. Răsuci robinetul. Imediat din el începu să se scurgă un şuvoi de apă ruginită. În celălalt capăt al încăperii era o baie, cu o cadă antică şi un alt robinet prin care se scurgea apa rece şi ruginită. Pe perete, alături de o oglindă crăpată era un poster şifonat cu Betty Grable.

Nişte scări de fier duceau la etaj. Ryder le urcă cu grijă, neştiind ce avea să găsească acolo. Era foarte posibil ca podeaua să cedeze sub greutatea ei şi să se prăbuşească.

Descoperi o altă cameră mare, cu ferestre fără geamuri care se deschideau în toate direcţiile. Alături de fereastra care se deschidea spre piste era o tablă neagră. Fusese ştearsă, dar mai rămăsese un semn făcut

cu creta, greu de înțeles, ultima amintire a celor care zburaseră în ultimul raid de bombardamente de la Bailing.

Pistele fuseseră construite în formă de A, pentru a permite decolarea în toate direcțiile vîntului. Pista principală se întindea de la sud-vest la nord-est. Ryder îi şi vedea pe piloții care aşteptau. Alături era tatăl ei care se plimba nervos, îmbrăcat în uniformă.

Apoi suna telefonul. Venea ordinul. Îmbarcarea! Echipele alergau spre avioane, ca să decoleze pe rînd, îndreptîndu-se spre Marea Nordului.

După aceea cei din turnul de control aşteptau întoarcerea lor. Încercau să-şi dea seama care fusese traseul bombardierelor.

Întrebîndu-se cîte aveau să se mai întoarcă la bază. Pînă cînd în fine auzeau zumzetul inconfundabil al unui Lancaster.

După aterizarea primului, venea şi al doilea, apoi al treilea şi al patrulea. Unele aparate aveau urme de gloanțe. Altele aduceau în ele răniți. Urmau la rînd celelalte. Apoi o lungă aşteptare. Penultimul echipaj care executa o aterizare forțată şi apoi nimic, nici un semn de la ultimul aparat.

Ryder observă un alsacian negru care venea alergînd peste piste. Sosi în fugă în turn, urcînd scările şi lătrînd furios. Ryder se ghemui toată într-un colț, căutînd să evite colții lui lungi.

– Lupule! strigă o femeie de afară.

Cîinele ezită. Apoi coborî în goană scările de fier.

– La mine! strigă femeia, iar cîinele veni şi se lăsă pe burtă în fața ei. Şi tu! Oricine ai fi ascuns acolo sus. Arată-te la fereastră sau pun cîinele pe tine.

În fața turnului se afla o femeie uscățivă, cu nas acvilin. Părul cărunt şi-l strînsese sub pălăria de fetru negru

şi, în pofida căldurii de mai, era îmbrăcată cu un costum gros de călărie, de pe vremuri.

– Aici e o proprietate particulară, strigă ea mai departe, iar eu sînt proprietarul ei.

– Iar eu celălalt proprietar, rosti Ryder, zîmbind politicoasă. Asta înseamnă că sînteţi doamna Brendan Broughton.

– Fiica lui Harding! Chiar mă întrebam cînd o să vii să dai tîrcoale pe aici.

– Voiam să vă sun.

– Nu am telefon, răspunse femeia, întorcîndu-i apoi spatele şi îndepărtîndu-se.

– Doamnă Brendan Broughton. Vă rog, aşteptaţi! Ryder alergă pe scări în jos. Vreau să discutăm despre aeroport.

– Nu vînd aeroportul nici tatălui tău şi nici ţie.

– Dar nu încerc să cumpăr partea dumneavoastră. Nici nu mi-aş permite. Ascultaţi-mă, îmi dau seama că nu v-aţi înţeles prea bine cu tata, dar...

– El l-a omorît pe George.

– Asta e ceea ce spune Patrick, dar eu nu cred să fie tocmai adevărat.

Doamna Brendan Broughton lovi în pistă cu bastonul de care se ajuta la mers.

– Nu am mai discutat cu tatăl tău de mai bine de douăzeci de ani şi nu am de gînd să mă încurc acum şi cu tine. Du-te înapoi la Londra. Bailing nu te vrea. Plecă, urmată de cîine.

– Am tot atîtea drepturi să fiu aici ca şi dumneata, strigă Ryder după ea. Intră pe pista principală. Din crăpături apăruseră smocuri mari de iarbă. Ryder se apucă să le smulgă furioasă.

16

Trecuse deja de miezul nopții atunci cînd Ryder ajunse la Dingwall Court. Casa era scufundată în întuneric. Niciodată n-o mai văzuse aşa. Luminile din fața intrării erau întotdeauna aprinse pe timp de noapte.

Dar în noaptea aceea clădirea se ridica asemenea unei fantome întunecate chiar înaintea ei. Ryder rămase în maşină. Fusese nebună că venise acolo.

Fusese o idioată că nu se dusese la vreun motel ieftin. Dacă ar fi avut vreun pled, atunci ar fi putut să doarmă pe bancheta din spate a maşinii, dar n-avea nici unul şi se lăsase frigul. Coborî din maşină tremurînd de groază, mai ales atunci cînd pietrişul începu să-i scîrție sub tălpi.

„Nu ai de ce să te temi" Mai făcu un pas. „Cine crezi că ar putea să fie aici?" Nimeni. De aceea era aşa de multă linişte. Poate că ar fi fost mai bine dacă se ducea direct la doamna Trumpet.

În fond, Vila Zorilor se afla la numai o milă depărtare. Ar fi putut dormi pe podea, cu Leo alături, aşa cum dormise şi cu o noapte înainte.

Numai că nu putea să bată la uşa lor la miez de noapte, mai ales că fratele doamnei Trumpet suferea de inimă. Atunci nici pe Leo nu l-ar mai ține acolo. Strînse în palmă cheia de la uşa din spate şi, luîndu-şi inima în dinți, porni mai departe.

Uşa se deschise imediat. Pipăi peretele cu mîna, căutînd întrerupătorul. Îl apăsă. Nimic. Continuă drumul de-a lungul pasajului care ducea la bucătărie. Descoperi un alt întrerupător. Nimic. Fusese tăiat curentul electric. Îşi continuă drumul spre bucătărie, unde se apucă să deschidă sertarele, căutînd chibriturile.

Nu găsi nimic. Încercă să aprindă aragazul. Dar şi gazul fusese tăiat. Cu mîna pe balustradă, se apucă să urce scările de serviciu, traversînd palierul din aripa servitorilor spre corpul principal al casei.

În capăt era o uşă grea de stejar. Cînd o deschise, scîrți sonor în semn de protest. După ce traversă palierul din fața camerelor de oaspeți, ajunse la scara principală şi pe palierul din fața dormitorului mamei ei, acolo unde-l găsise pe Leo plîngînd.

Nu trebuia să se mai gîndească la mama ei, mai ales în acele momente. Cînd era singură în casă. Avea de gînd să-şi amintească totul cu precizie într-o bună zi, cînd avea să fie mai puternică. Cînd va fi în stare să se împace cu situația.

Sau aşa va încerca. Dar deocamdată nu era indicat să se mai gîndească la trecut, pentru că altfel nu avea să mai poată scăpa de el.

Uşa de la dormitorul ei era deschisă. Ezită o clipă, simțind cum o treceau fiori de groază „Haide!" îşi zise singură. Nu te prosti tocmai acum.

Traversă camera pînă cînd dădu peste cufărul antic în care fuseseră puse plapuma, cearceafurile, pernele şi cîteva pături, pe care le scoase şi le întinse în locul în

care fusese înainte patul. Acesta fusese vîndut laolaltă cu celelalte lucruri, mai puțin cufărul, ceasornicul, o masă veche de lemn de pin şi cîteva scaune ce fuseseră salvate de doamna Trumpet, plus patul şi noptierele lui Leo, decorate cu Donald şi Mickey. Nimeni nu ar fi putut spune despre ele că aparțineau tatălui ei.

Ryder nu crezuse că avea să adoarmă, dar somnul o fură pe nesimțite din cauză că era epuizată. Se trezi dimineață devreme, nedumerită din cauza poziției ferestrei.

Ceea ce ştia că ar fi trebuit să fie la acelaşi nivel cu ea, se afla acum deasupra. O clipă nici măcar nu ştiu unde anume se afla. Apoi se ridică, cu membrele amorțite din cauza podelei tari şi palmelor îndurerate după ce cu o zi în urmă smulsese buruieni.

Se duse la baie. Dădu drumul la apă. Cada se umplea cu repeziciune. Scoțîndu-şi hainele murdare, sări înăuntru şi se aşeză.

Imediat după aceea urlă. Apa era rece ca gheața. Desigur, dacă nu mai aveau curent electric, nu mai funcționa nici boilerul. Cu dinții clănțănindu-i în gură, începu să-şi spele praful de pe corp şi din păr.

În cele din urmă se clăti cu duşul. Se simți recunoscătoare cînd ieşi din baie şi se înfăşură într-un prosop mare şi cald.

Casa fusese eliberată de mobilă, mai puțin grămada de valize şi cutii ce-i aparținea ei şi lui Leo.

Fuseseră depozitate în hol, sub ceas, şi alături era un carton mare pe care stătea scris: „R. Harding, destinație încă necunoscută."

Începu să se plimbe prin încăperile goale, în timp ce apa din păr i se scurgea pe podelele prăfuite. În biroul-bibliotecă atinse urmele rămase de la masa de lucru a tatălui ei.

În salon rămase lîngă uşile de la terasă, chiar în locul în care tatăl ei îi spusese că avea necazuri serioase. Cînd ajunse în dormitorul părinţilor, închise ochii şi încercă să-şi amintească de parfumul mamei. Ceva cu aromă discretă de lămîiţă. Discret. Elegant.

Acolo o găsi doamna Trumpet ceva mai tîrziu în dimineaţa aceea, dormind sprijinită de peretele din dormitorul mamei ei.

– N-ar trebui să fii aici, de una singură, o mustră ea, ajutînd-o să se ridice în picioare. Trebuia să fi venit la vilă, scumpa mea.

– N-am vrut să vă trezesc. Şi aşa cred că fratele dumitale îl consideră pe Leo un copil extrem de obositor.

– Crizele lui de furie sînt problematice. Iar acum e mai rău ca oricînd. Deşi, după cîte aţi pătimit amîndoi, nu e de mirare că micuţul e aşa de supărat, dar va trebui să fii fermă cu el, pentru că altfel vei avea necazuri mari. Fermă, dar blîndă. O mîngîie uşor pe braţ. Fratele meu nu se supără dacă stă la noi cîteva zile. Doamne! Acum mi-a trecut prin minte. Oare credeai că-l putem ţine mai mult?

– Sigur că nu, răspunse Ryder, chinuindu-se să zîmbească. Fir-ar să fie, Leo, de ce naiba n-ai fost în stare să te porţi civilizat?

Petrecu întreaga dimineaţă cărînd valizele la parter şi stivuindu-le în holul de la intrare, în timp ce doamna Trumpet împacheta acele obiecte care fuseseră trecute cu vederea de cei care ţinuseră licitaţia.

Nu era mult, dar erau obiecte ce ar fi putut să-i fie de folos, cîteva castroane, oale şi crătiţi, o tigaie, nişte farfurii desperecheate şi pahare. Cînd totul fu gata, Ryder ataşă vechiul trailer pentru cai la Land-Rover.

Doamna Trumpet scutură din cap.

– Doar n-ai de gînd să mergi aşa în Norfolk.

– E mai ieftin decît un camion ca să mut toate lucrurile. Unde mai pui că un garaj a şi cumpărat Land-Rover-ul, aşa că o să trebuiască să-l predau. O să-mi las maşina aici. Urcă masa de lemn de pin în trailer şi o depozită într-una din boxele rămase libere. Cel puţin nu trebuie să înapoiez şi trailerul ăsta vechi.

Ryder petrecu noaptea pe saltea, în vilă. De dimineaţă se întoarse singură la Dingwall Court. Voia să-şi ia adio de la casă în singurătate. Trecu prin camere pentru ultima dată, verificînd fiecare dulap, privind pe fiecare fereastră. Amintindu-şi. Luîndu-şi adio. După aceea ieşi, încuie uşa şi puse cheia în cutia de scrisori, plecînd fără să mai privească în urmă.

Ryder nu mai condusese vreodată maşina la care să fi fost ataşat vreun trailer, dar nu spuse acest lucru la nimeni. Deşi, nici n-ar fi avut cui să se plîngă, decît lui Leo, care stătea alături de ea, tăcut şi neliniştit. Ăsta era unul dintre cele mai rele aspecte. Era mult prea singură. N-avea spre cine să se întoarcă pentru o mînă de ajutor. Nu avea cine să-i dea măcar un sfat.

Ultimul lucru pe care-l mai dorea era să viziteze din nou Grajdurile Gatehouse, dar secretara lui Podmore, o femeie care înainte fusese numai farmec, îi trimisese un bilețel politicos în care-i spusese că putea păstra trailerul, dar nu şi şeile cele noi.

Poneii fuseseră vînduţi şi grajdurile erau pustii. Uşile rămăseseră deschise şi paiele zburau în voia vîntului.

– Asta e noua noastră casă? întrebă Leo neliniştit.

– Nu. Stai în maşină.

De pe arcada care ducea spre casă atîrna caprifoiul. Ryder dădu deoparte mlădiţele verzi şi traversă aleea spre uşa casei. Chiar înainte să sune îşi dădu seama că nu era nimeni prin preajmă. Scrise repede un bilețel: „Şeile de la Dingwall au fost returnate. R. Harding."

Camera harnaşamentelor nu era încuiată. Puse şeile pe grinzile de lemn special amenajate. Cînd se dădu înapoi, aproape că se lovi de Leo.

– Parcă ți-am spus să stai în maşină, izbucni ea.

– Acolo... e... un... om.

Ryder îl luă de mînă.

– Nu ai de ce să te temi. De abia după aceea îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Era mai bine să înceapă să-l învețe să nu se ducă cu nimeni, chiar dacă i se ofereau dulciuri, pentru că altfel ar fi putut fi omorît şi aruncat în cine ştie ce şanț, şi atunci ar fi fost numai vina ei.

Un grădinar bătrîn o aştepta afară, sprijinit într-o greblă, scărpinîndu-şi îngîndurat capul.

– Am adus şeile înapoi, îi explică ea. Aşa mi-a cerut avocatul.

– N-are nici o legătură cu mine. Scoase din buzunar o cutie de tablă plină cu tutun şi se apucă să-şi facă o țigară. Eu aştept doar pe cineva să vină să ia poneiul. Arătă cu capul spre un ponei negru care se plimba şchiopătînd prin padoc.

– Dar asta e Bruja. Era cea mai bună dintre toți.

Bătrînul dădu din umeri cu nepăsare.

– A căzut rău de tot şi medicii au încercat să-i repare picioarele, numai că n-a ținut. E la fel de schioapă ca un olog, chicoti el. Dar cîinilor o să le placă.

– Ce vrei să spui?

– Cei care se ocupă de cîini mi-au oferit douăzeci de lire. Aş fi primit mai mult dacă n-ar fi schiopătat.

– Refuz să accept aşa ceva.

– Refuzi! Fiica lui Harding! Cel puțin nici unu' din familia mea n-a ajuns la pîrnaie.

Ryder ar fi dat orice în clipa aceea să-l poată pocni pe moş, dar asta ar fi însemnat moartea sigură a iepei.

– N-am vrut să fiu mojică, rosti ea pe un ton dulce. Dar... Nu cred că ai vrea s-o vezi mîncată, nu?

– Eu vreau cele douăzeci de lire promise.

– Îți dau eu cincisprezece.

– Douăzeci, pentru că altfel ajunge hrană pentru cîini.

Ryder se uită la ponei. Ce naiba avea să se facă cu o iapă? Era o nebunie. Dar ochii maroni ai Brujei o priveau acuzator.

– Bine. Douăzeci, şi îi iau harnaşamentele plus tot ce mai are nevoie.

– Ia ce pofteşti. Moşul băgă banii în buzunar şi se cărăbăni de acolo.

Lui Ryder îi trebui un ceas ca să golească o boxă pentru Bruja şi lucrurile ei, în timp ce Leo cotrobăia prin grajduri după orz şi fîn.

– Crezi că ştie că am salvat-o? Ochii copilului străluceau de fiecare dată cînd se uita la iapă.

– Habar n-am. Dar ar face bine să ne fie recunoscătoare.

Pistele din Bailing erau măturate de un vînt rece dinspre nord-est, atunci cînd Ryder parcă maşina alături de turnul de control.

– Haide, Leo, strigă, conducînd-o pe Bruja spre rîul care se afla la cincizeci de metri mai departe. Treaba ta este să ai grijă de Bruja. O s-o leg de copacul ăsta, ca să poată ajunge pînă la apă şi să poată paşte dacă are chef. Însă tu trebuie să fii foarte atent să nu se împiedice de sfoară.

Leo se întunecă la față.

– Tu unde te duci?

– Uite acolo. La turn.

– Unde e noua noastră casă?

– Asta e.

– Dar n-are nici măcar un geam la ferestre, rosti el şi începu să plîngă.

– O să repar cercevelele şi o să pun geamuri. Acum mai bine ai înceta cu smiorcăiala pentru că sperii căluţul.

Dar Leo se aruncă pe iarbă şi începu să urle cît îl ţineau plămînii. Bruja sări speriată, cu urechile lipite de cap.

– Dacă nu taci, te trimit înapoi în Prairieville, îl ameninţă Ryder, îndreptîndu-se spre turn.

Leo alergă după ea şi încercă s-o lovească cu piciorul peste glezne. Ryder se întoarse, îl prinse de braţ şi îl pocni tare peste picioare. Copilul începu să zbiere. Ea îl aruncă în iarbă şi îşi văzu mai departe de drum. Intenţiona să-l facă pachet şi să-l trimită la bunici indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Nu putea despacheta lucrurile din trailer pînă cînd nu făcea curat în turn şi nu avea sens să se apuce de curăţenie pînă cînd nu repara ferestrele, iar după ce preda Rover-ul la garaj, nu mai avea cum să mute trailerul. Ignorînd răcnetele lui Leo, numără ferestrele.

Erau zece şi fiecare fereastră avea cîte două geamuri. În turn, măsură pereţii ce trebuiau zugrăviţi şi încercă să calculeze aria podelelor ce trebuiau geluite.

După aceea se aşeză în maşină şi începu să-şi facă o listă de cumpărături. Cu coada ochiului îl zări pe Leo care se apropia de ea. Avea faţa albă ca varul. Ochii îi străluceau neliniştiţi.

– Leo! îl strigă ea. Dacă ţi-e foame, atunci spală-te pe faţă şi pe mîini.

Băiatul fugi la baie şi, în cîteva clipe, se urcă în maşină alături de ea.

– Uite în ce hal ţi s-a răvăşit părul, îi zise, trecîndu-şi degetele prin el ca să-l aranjeze. Puştiul tresări speriat, făcînd-o să se simtă vinovată.

Merseră pînă la King's Lynn. Ryder încerca să nu se uite la urmele roşii de pe picioarele lui, dar acestea parcă îi atrăgeau mereu atenţia. Parcară în piaţa din centrul oraşului. Cînd coborîră, îl luă pe Leo de mînă. Băiatul se agăţă speriat de ea.

Pe o străduţă laterală descoperiră o cafenea. Intrară şi comandară peşte prăjit cu cartofi pai. Se aşezară la o masă de plastic pe nişte scaune incomode.

– Nu vrei şi nişte ketchup? îl îmbie ea.

– Mama nu mă lăsa să mănînc.

– Dar în America mîncai.

El o privi nedumerit. Ryder se întrebă speriată dacă nu cumva avea ceva probleme de natură psihică şi în acest caz, ce putea ea să facă?

– Sînt sigură că mami nu s-ar supăra, îi zise zîmbind şi punîndu-i nişte ketchup în farfurie.

O mamă tînără cu doi băieţi se aşeză la masa alăturată. Puştii rîdeau şi chiţăiau veseli, strigînd mereu:

– Mami, eu vreau îngheţată. Mami, eu vreau...

Încercînd să nu-i audă, Ryder împinse farfuria deoparte şi luă cana cu cafea.

Leo îi privea pe băieţi nemişcat.

– Mami, murmură el. Mami!

– Nu vrei şi tu nişte îngheţată? îl întrebă Ryder, încercînd să-i abată gîndurile în altă direcţie.

Însă bărbia lui Leo tremura. Ochii i se umplură deodată de lacrimi. I se făcu rău şi vărsă pe el, pe scaun şi pe jos.

Ryder sări de pe locul ei. Chelneriţele veniră şi ele într-o fugă. Ceilalţi băieţi strigau ceva şi arătau spre el. Ryder îl ridică de la masă şi îl conduse la toaletă. Leo plîngea, tremura şi privea dezgustat la puloverul plin de vomă.

– Nu mă lovi! Nu mă lovi!

– Sigur că nu.

Era un monstru, nu om. Lovise un copilaş de numai cinci ani şi reuşise să-l îngrozească. Ryder umplu o chiuvetă cu apă caldă şi începu să-l curăţe cu săpun şi şervetele. După aceea îl ajută să-şi clătească gura. Feţişoara lui era roşie şi fierbinte. Dacă se îmbolnăvise. Dacă-l lovise aşa de tare, încît îi băgase spaima în suflet...

– O să mă trimiţi de lîngă tine? şopti el.

– Eram doar supărată, îi zise ea, strîngîndu-l la piept.

– Acum nu mai eşti supărată?

– Nu, răspunse Ruder, sărutîndu-i faţa fierbinte. Eşti frăţiorul meu. O să stăm împreună. Dar nici tu nu mai trebuie să urli de cîte ori lucrurile nu merg după pofta inimii tale. Vezi, eu nu plîng. Îl luă în braţe şi ieşi cu el din cafenea.

Atunci cînd trecură pe lîngă o femeie stînd în apropierea uşii, Ryder o auzi spunînd:

– Bietul mieluşel! Să fie scos afară cînd se simte aşa de rău. Mamele astea tinere n-au deloc simţul responsabilităţii.

Ryder găsi o bancă pe bulevard unde puteau sta fără a fi deranjaţi. Aerul curat aduse iar culoarea în obrajii palizi ai lui Leo. Ryder îi pipăi fruntea. Era rece.

– Te simţi destul de bine ca să mergi?

Băiatul încuviinţă din cap.

Intră într-un magazin de feronerie şi cumpără cuie, ciocan, o şurubelniţă şi o broască pentru uşă. De acolo fură îndrumaţi spre un magazin care făcuse reducere de preţuri la geamuri şi vopsea.

De la magazinul sportiv şi de camping, Ryder cumpără un aragaz portabil cu o minibutelie. Cel puţin aşa îi putea servi lui Leo o mîncare caldă.

Întorşi la aeroport, băiatul păru mulţumit să stea şi să se uite cum scotea ea vechiul chit din cercevelele gea-

murilor. După-amiază dormi pe o pătură în apropiere de Bruja, în timp ce ea potrivea geamurile în lăcaşul lor din cercevea.

Cînd se trezi, spre marea ei uşurare, părea să-şi fi revenit cu totul. În seara aceea se spălară în rîu, mîncară o omletă la cină şi apoi dormiră pe bancheta din spate a maşinii, bine înfăşuraţi în pături.

A doua zi, Ryder îşi continuă munca la geamuri, în timp ce Leo împletea coama iepei. Ryder îl putea auzi cum discuta cu poneiul.

După-amiaza tîrziu îşi făcu apariţia şi doamna Brendan Broughton. Traversă pistele strigînd:

– Ce naiba crezi că faci aici?

– Mă străduiesc să fac turnul locuibil, răspunse Ruder, întinzînd chitul pe lîngă geam.

– Dar nu poţi trăi aici.

– Ba sigur că pot.

– Cu un copil! Te reclam la serviciile sociale.

Ryder puse jos cocoloşul de chit.

– Am de gînd să refac aeroportul şi apoi să închiriez spaţiile din hangare. O să transform locul ăsta în aşa fel încît să aducă profit, iar dumneata nu poţi face absolut nimic ca să mă opreşti!

Pînă la începutul weekend-ului Ryder drese toate ferestrele şi mătură praful adunat în atîtea decenii. Imediat ce termină cu treaba asta, se apucă să zugrăvească încăperile. Pe cînd vopsea uşa, observă o inscripţie pe spatele ei. *„Fereşte-te de huni"* Vopsi totul pe lîngă inscripţie. Mai tîrziu, o lăcui bine ca să nu dispară. La fel ca şi tabla cea neagră. Acelea îi aminteau de ceea ce fusese Bailing odată.

– Ăsta e dormitorul meu? o întrebă Leo, după ce ea se chinuise cîteva ore bune ca să-i tragă patul pe scările de fier.

– Va trebui să-l împărțim. Tu ai capătul ăsta, îi spuse în timp ce punea cearceafurile şi pernele. Arătă după aceea spre o saltea pusă direct pe podea. Iar eu o să iau capătul ăstălalt.

– Dar eu întotdeauna am avut propriul meu dormitor.

– Leo!

Băiatul tresări.

Ryder se lăsă în genunchi alături de el.

– După ce o să zugrăvesc toate celelalte clădiri şi mulți oameni o să-şi lase avioanele aici, iar noi vom face mulți bani, o să ridicăm un perete despărțitor. Dar acum trebuie să cheltui puținii bănuți pe care-i mai avem pe un electrician. Nu putem intra în iarnă fără apă sau apă caldă. Ştiu că nu ai decît cinci ani, dar trebuie să fii foarte matur dacă vrei să stai cu mine.

În noaptea aceea dormiră prima dată în turn. Era destul de spartan şi golaş, dar cel puțin era curat. Lui Ryder îi amintea de hambarul lui Debbie.

Culese nişte liliac înflorit dintr-un tufiş ce crescuse în apropierea porții şi aşeză buchețelul într-o cutie de conserve pe masă.

Apoi aşeză farfuriile cu atenție în jurul lui. Leo se şi aşezase pe locul lui, în timp ce ea prăjea cîrnații şi cartofii. Observase deja că se spălase singur pe mîini, fără să-i mai fi spus cineva. Atunci cînd îi dădu farfuria, el îi zise:

– Nu mă deranjează că stai şi tu în camera mea.

După ce el se duse la culcare, Ryder rămase la masă, cu uşa larg deschisă, privind afară, în noaptea înmiresmată. Cerul părea auriu. Aerul era cald.

Păsările cîntau prin pomi, pregătindu-se de somn. Vacile din cîmpul alăturat mugeau chemîndu-şi viteii. Ryder ieşi la trailer ca s-o verifice pe Bruja. Găleata poneiului era plină cu apă proaspătă.

Leo îşi amintise. Revenită în turn, aprinse lampa cu gaz pe care o găsise acolo şi se apucă să-i scrie tatălui ei. Însă n-avea linişte. Era o seară care parcă îi spunea să nu-şi irosească viaţa.

Îşi aminti de cîrciumioara mică din Londra, cea de lîngă apartament, care scotea mese pe trotuar în serile calde de primăvară. Îşi aminti de restaurantele mici şi elegante în care cinase adesea cu Adam. Îşi aminti de Immy, cum se chinuia să scape de pistrui şi de Alix, care jongla cu bărbaţii. Se simţea aşa de singură.

După cîteva zile la ea veni un individ pe nume Fred Garret, care se pricepea la toate şi fusese recomandat de doamna Dennshurst care ţinea prăvălia din sat. Micuţ şi marcat de ani, mergea puţin aplecat de şale, clipind rar din ochii ca de broască ţestoasă.

– Sînt instalator, electrician, zugrav şi multe altele, îi zise el. Serviciile mele te costă zece lire pe zi.

– Eu am nevoie de un electrician. Am nevoie de lumină în turnul de control şi hangare.

Fred intră în turn.

– Nu prea aveţi multă mobilă pe aici. Băgă nasul şi în bucătărie. Te chinui să găteşti pe aragazul ăla portabil? O să văd eu prin depozitul de vechituri. Parcă era un aragaz în toată regula acolo. Şi un frigider. Se duse şi în baie. Să nu uit să caut şi un boiler.

– Domnule Garret, nu-mi permit să cheltui prea mulţi bani.

– Numele meu e Fred. Vrei să refaci aeroportu' ăsta?

– Asta încerc.

– Atunci te costă nouă lire pe zi. O porni spre hagare. Ryder se luă după el. Şi ce ai de gînd să faci cu el? se interesă el.

– Vreau să închiriez spaţii în hangare. Să vînd combustibil. Să mă ocup de service.

– O să ai nevoie de aprobarea Autorității Aviației Civile.

– Știu.

– Eu am fost în RAF. Cele mai frumoase zile din viața mea. Tare le duc dorul, mai ales de cînd mi-a murit femeia. Începu să se scobească în dinți cu un fir de iarbă. Te costă opt lire pe zi.

Fred venea la aeroport în fiecare zi, inclusiv duminicile, pentru numai patruzeci de lire săptămînal, mai mult de atît nu voise să accepte. Cum se lumina de zi, Fred traversa pistele în camioneta lui hodorogită, aducîndu-le întotdeauna lui Ryder și Leo salată verde sau alte bunătăți din grădina lui.

Dacă nu le aducea legume, atunci îi aducea fie pește, prins de cine știe ce prieten, fie cîte o pîine, spunînd că luase prea multe pentru el.

– Dar nu se poate să creşti avocados în Norfolk, protestă Ryder la un moment dat, încercînd să-l determine să accepte niște bani.

El însă o privise cu încăpățînare.

– Sînt un grădinar priceput.

Vremea caldă continua. Ryder și Leo se spălau în rîu. Fundul era pietros și apa nu era prea adîncă, iar singurul punct de acces era malul mîlos pe care Leo îl numise „trambulina" Dar cel puțin apa rîului parcă nu era la fel de rece precum cea de la robinet. Tremurînd în costumul de baie, Ryder își clăti părul de șampon, în timp ce Leo, gol-puşcă, înota încoace și-ncolo.

– Într-o bună zi o să avem apă caldă la discreție, îi zise ea, în timp ce-și întindeau hainele proaspăt spălate pe niște pietre late aflate în bătaia soarelui.

O să zac în cada plină cu apă fierbinte și parfumată ore în șir. Se apucă să întindă articolele de lenjerie intimă între ramurile unor trestii.

O să am o maşină de spălat şi un dulap aşa cum se cuvine, în care o să am teancuri întregi de prosoape mari şi pufoase.

Prinse bine frînghia cu care o priponise pe Bruja de copac şi îi strigă poneiului s-o tragă în sus pe „trambulină", în timp ce noroiul îi ţîşnea printre degete.

În plus, o să port haine frumoase, pantofi nescîlciaţi şi poşete asortate.

– Dar unde o să fie căminul meu? se interesă Leo neliniştit.

– Cu mine, desigur!

Cînd se duse să predea Land Rover-ul, îl lăsă pe Leo cu Fred, pentru că nu voia să-l întristeze cu amintirile. Era destul de rău că trebuia să treacă chiar ea prin aşa ceva. După ce-şi luă în primire micul Mini, se opri pe aleea de la Dingwall Court. Nu intenţionase să se întoarcă acolo, dar fusese atrasă ca de un magnet de domeniu.

Chiar dacă nu trecuse mult timp, grădina parcă prinsese viaţă. Continuă să înainteze pe alee pînă la cotitură şi apoi se opri, cu bărbia sprijinită de volan.

Un bărbat apăru deodată dinspre grajduri.

– Asta este o proprietate particulară, îi zise el supărat.

– Da, ştiu. Înainte am locuit aici.

– Mda, da' nu şi acum.

– Nu, rosti ea, pornind maşina şi ieşind de pe alee cu spatele. Acum nu. Atunci cînd întoarse pe şosea, mai apucă să vadă o singură dată peluza verde şi tufişurile de trandafiri de pe malul rîului.

Fusese o greşeală că se dusese acolo.

Individul acela care o luase la goană reuşise s-o întristeze. Slavă Domnului că fusese aşa de inspirată şi-l lăsase pe Leo cu Fred. *Leo.*

Stomacul i se strînse nod. Îşi lăsase fratele cel mic cu un străin bătrîn într-un loc în care nu cunoştea pe nimeni şi unde nu exista nici măcar un telefon.

Îi trebuiră două ore ca să se întoarcă la Bailing. Tot drumul nu făcu altceva decît să se gîndească la tot felul de nenorociri. Atunci cînd ajunse, Fred se transformase într-un ucigaş de copii cu o mulţime de victime la activ.

Traversă în goană pistele şi se repezi spre hangare. Sări din maşină şi strigă:

– Leo! Leo!

Linişte.

– Leo!

– Rye-rye! auzi deodată, după care îl văzu ieşind din hambar cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Dumnezeule! Îl ridică în braţe. Te simţi bine? Eşti cumva...?

– A venit un om şi a luat-o pe Bruja.

– Ţi-a făcut vreun rău? Ţi-a făcut cineva vreun rău?

– A luat căluţu' Doar ţi-am spus.

– Asta aşa e, rosti Fred, ieşind din hangar cu o bucată de sîrmă în mîinile pline de unsoare. Nepotul doamnei Bronwen. Spune că animalul e al lui.

Ryder fu incapabilă să-l privească pe Fred în ochi.

Moara Bailing se afla la o milă în amonte. Construită din buşteni vopsiţi în alb, era construită chiar peste rîu, pe jumătate casă, pe jumătate fabrică, de o frumuseţe industrială ciudată.

Ceva mai sus, pe lacul de acumulare format, pluteau graţioase mai multe lebede. Sub ea, apa gîlgîia prin porţile barajului, scurgîndu-se în lacul de acumulare.

Ryder îşi lăsă maşina pe marginea drumului şi traversă podul de deasupra porţilor morii, singura cale de acces spre casă.

Vîntul îi sufla în față stropi de apă. Pietrişul îi scîrțîia sub picioare. Undeva în casă se auzi lătratul cîinelui.

Bruja era legată în apropierea uşii din spate. Cînd o văzu pe Ryder apropiindu-se, necheză uşor.

În clipa aceea din casă ieşi Patrick, bronzat, în formă şi foarte atrăgător. Ryder deveni deodată conştientă de blugii răpănoşi de pe ea şi de părul care ar fi avut mare nevoie de o tunsoare.

– Ce naiba faci aici? îi strigă el.

– Îmi recuperez calul.

– Poneiul este al meu. L-ai furat de la Gatehouse.

– Am dat douăzeci de lire pentru ea, răspunse Ryder, dezlegînd frînghia. Dacă nu eram eu, ar fi ajuns mîncare penmtru cîini.

– E o minciună!

– Oamenii de la adăpostul de cîini i-au oferit moşului douăzeci de lire. Tu nu te-ai mai interesat de ea pentru că şchioapătă.

Patrick traversă curtea.

Ryder observă imediat că şchiopăta şi el uşor.

– Uite aici cele douăzeci de lire, îi oferi el. Ştii foarte bine ce înseamnă iapa asta pentru mine.

– Ştiu numai ce înseamnă pentru fratele meu, care şi-a pierdut mama, tatăl şi căminul. Totul! Singura persoană care i-a mai rămas sînt eu. Iar eu sînt prea îngrijorată, ocupată şi supărată ca să... Se opri din vorbă şi-şi îndreptă umerii. O iubeşte pe Bruja.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere. Apoi ea plecă, conducînd poneiul de căpăstru.

17

Ryder nu-i spusese lui Fred că tatăl ei era la închisoare. Nu spusese nimănui din Bailing. Numai doamna Brendan Broughton ştia, dar, din fericire, era o persoană retrasă. Atunci cînd taică-său îi trimise un permis de vizită, îl rugă pe Fred să aibă grijă de Leo, spunînd că avea de rezolvat nişte afaceri la Londra.

Călătoria pînă la Wandworth o duse prin East End şi docuri, pe străduţele pe care se înşiruiau puzderie de depozite pe care nu le vizitase niciodată cît locuise la Londra. Parcă se afla într-un alt oraş. Parcă maşina în apropierea închisorii, în faţa unui şir de vile elegante. În apropiere era şi un mic bar. Oamenii stăteau pe iarba verde de afară şi beau bere. Totul era minunat de liniştit, exceptînd închisoarea din apropiere.

Ryder ajunsese acolo prea devreme. Mai avea cel puţin o oră de aşteptat. Intră într-un centru de grădinărit şi admiră plantele din ghivece.

Camera de vizită semăna cu cea de la Brizton. Urmăriţi îndeaproape de ofiţerii închisorii, vizitatorii şi deţinuţii erau strînşi la mese. Taică-său se aşezase într-un

colț. Ryder observă pe dată cît era de palid, de parcă toată iarna stătuse doar în celulă.

– Nu l-ai adus şi pe Leo, observă el.

Ryder încercă să nu-şi arate supărarea.

– N-am putut. E teribil de agitat. Dar ți-am adus nişte fotografii cu el, îi zise, deschizînd poşeta.

Gardianul veni să verifice pozele înainte să i le poată da tatălui ei.

– Seamănă aşa de bine cu Carrie. Aceeaşi față. Acelaşi păr. Pînă şi ochii sînt la fel, rosti el cu amărăciune. Poți să-mi spui şi mie de ce vă spălați în rîul ăsta?

– Sîntem la Bailing. Doar ți-am scris. Acum locuim acolo, în turn. Nu aveam cum să-mi permit un apartament la Londra pentru mine şi Leo, nu dintr-un salariu obişnuit. Aşa că am de gînd să pun pe picioare aeroportul. O să-l conduc ca pe o afacere.

– Dar nu ai electricitate.

– Ăsta-i şi motivul pentru care spălăm rufele şi pe noi în rîu. Dar o să avem în curînd şi curent electric.

Paul Harding începu să admire pozele.

– Cum te-ai descurcat cu bătrîna doamna B.B.? Nu cred că a fost prea mulțumită să vă vadă acolo.

– Aproape că a pus cîinele pe mine. Dar nu mă poate opri, mai ales atîta timp cît îi dau jumătate din profit, dacă reuşesc să scot ceva.

– O să scoți, dacă ai grijă la socoteli.

Ryder îl privi surprinsă.

– Deci nu mă crezi nebună, nu?

El îi zîmbi şi scutură din cap.

– Ar fi trebuit s-o fac chiar eu.

– Marea problemă o reprezintă banii, mărturisi ea. A trebuit să vînd brățara mea şi inelul cu opal al mamei. Sper că nu te superi. Dar avem nevoie de echipamente bune. Altfel nici n-ar avea rost să mai continui.

Paul se întinse peste masă şi o prinse de mînă.

– Lasă-mă să te ajut. Pot să-ţi spun unde sînt o parte din bani.

Ryder încremeni.

– Nu, mulţumesc.

– Banii sînt bani.

– Nu vreau banii *ăia!*

– Nu te mai copilări, îi zise el în derîdere. Oamenii care spală rufe la rîu n-au prea mare succes.

Ryder se ridică.

– Prefer să spăl în rîu decît să mă folosesc de banii tăi murdari. Un Harding în puşcărie e suficient, nu e nevoie să intre şi al doilea.

Cînd se întoarse în Norfolk jură să nu-şi mai viziteze vreodată tatăl.

Fred era o adevărată comoară. Reuşi în cele din urmă să restabilească electricitatea în turn şi în hangare. Pe urmă descoperi un aragaz vechi pe care-l instală la reţeaua de gaz. După aceea apăru din senin şi cu un frigider. Era preistoric, dar oricum îşi făcea treaba. Acum Ryder nu trebuia să mai cumpere şi să gătească mîncare zilnic. În cele din urmă, ca un fel de surpriză, îi făcu rost şi de un fierbător submersibil pentru cadă. Ryder făcu prima baie caldă După spălatul în rîu i se părea un adevărat lux. Tot el îi curăţă coşurile, îi construi nişte dulapuri şi făcu şi o mică terasă de cărămidă în faţa turnului. După aceea construi o mică bancă de lemn pe care puteau sta laolaltă ca să admire apusul.

– Aş vrea să-ţi achit ceea ce-ţi datorez, îi zise Ryder într-o zi, după ce se aşezaseră pe bancă, gata să admire apusul de soare.

– De ce, nu mai ai nevoie de mine pe aici?

– Nu vreau să intru în datorii.

– Iar eu nu vreau să ajungi să-mi spui să nu mai vin pentru că n- ai bani.

– Am destui. Trebuie însă să fiu foarte atentă cu ei.

Cu inima strînsă, Ryder luă un alt inel de-al mamei şi îl vîndu. În timp ce se întorcea la Bailing, se gîndi la tatăl ei, aşa cum stătea în celulă şi se uita pe fereastra cu gratii la lumea de afară. În cele din urmă se opri ca să cumpere un răsad de trandafiri agățători ca să-l sădească pe lîngă turn.

Deja prin sat prinseseră să circule zvonurile. La cîrciumă nu se mai discuta decît despre aeroport. Poştaşul chiar o întrebă pe Ryder dacă nu avea vreo slujbă pe timp de vară şi pentru fiul lui. Doamna Denhurst cumpără şi o a doua ladă frigorifică pentru magazinul ei. Lăptarul tuna şi fulgera, spunînd că oamenii noi vor distruge satul. Că vor ridica prețurile la case. Că nu vor mai avea loc de ei.

– Trebuie să-i atrag pe fermieri de partea mea, îi zise Ryder lui Fred. În fond, avioanele vor zbura peste terenurile lor.

– Nu trebuie să-ți faci griji din pricina lor. Ci a oamenilor care vor mişuna pe aici. Din cauza londonezilor veniți în căutare de linişte şi aer curat.

– Adică orăşeni ignoranți ca mine! rosti Ryder, desfăcînd o cutie cu vopsea verde şi ducînd-o spre scara pe care o proptise de hangar. Încet, cu răbdare, se apucă să umple fiecare crăpătură în parte. Fred o urmărea cu atenție.

– O să ajungi la pensie pînă să terminui cu treaba asta, îi zise el. Nu trebuie ca totul să fie perfect, Ryder. Oamenii din Bailing te plac pentru ceea ce eşti.

Ryder puse bidineaua deoparte.

– Tata e la închisoare. Ştiu că ar fi trebuit să-ți spun.

– Nu-mi pasă nici dacă ar fi maimuță. Nu e vina ta că

el e acum acolo şi nici nu e nevoie să munceşti de două ori mai mult decît ceilalţi doar ca să dovedeşti treaba asta.

Ryder îşi simţi ochii plini de lacrimi. Le şterse cu dosul mîinii.

– Vreau ca Bailing să arate bine pentru că e al meu şi pentru că nimeni n-a crezut vreodată că pot realiza ceva. În nici un caz tata. Sau mama. La naiba, nici chiar eu. Dar o să le dovedesc tuturor că s- au înşelat.

– O să-ţi rupi gîtul dacă o să cazi de pe scara aia, îi zise pe neaşteptate Patrick Brendan.

Era îmbrăcat în pantaloni albi de călărie, băgaţi în cizme maronii strălucitoare şi pe deasupra avea o cămaşă imaculată, descheiată la gît. Arăta superb. Dur. Sexy. Plin de încredere.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea, întorcîndu-i spatele şi continuînd cu vopsitul.

– Nu poţi s-o ţii pe Bruja legată de un copac.

– O duc deseori la plimbare.

– Are nevoie de un padoc.

– O să aibă unul atunci cînd o să am timp şi bani.

– Vorbind de bani, mătuşa mea mi-a cerut să subliniez faptul că dacă scoţi vreun profit, atunci va trebui să-l împarţi cu ea.

– Ştiu. Dacă Ryder nu ar fi fost falită, atunci ar fi golit cutia cu vopsea în capul lui.

– Iar în cazul ăsta, nu mai merită să-ţi dai atîta osteneală, continuă el.

Ryder se întoarse ca să-l privească.

– Nu mai am nimic, decît partea mea din Bailing. Trebuie să mă întreţin cumva. Şi nu numai pe mine, ci şi pe fratele meu. Plus poneiul nostru. Dacă nu mă apuc de prostituţie, nu am un alt bun de care să mă pot agăţa. Dacă reuşesc să scot patruzeci de lire şi trebuie să-i dau

mătuşii tale douăzeci, asta înseamnă că rămîn şi eu cu douăzeci, ceea ce e de o mie de ori mai bine decît nimic!

Patrick plecă de acolo, fără să se uite în urmă. Ryder continuă cu munca. Se bucura sincer că plecase. Nu-l plăcea. Însă avea ceva ce o deranja şi o atrăgea în acelaşi timp.

Soarele de pe cer începuse să ardă. Vîntul sufla constant. Braţele începuseră s-o doară. Mirosul de vopsea o făcea să se înece. Pe pistă, Fred umplea crăpăturile cu asfalt. Lîngă rîu, Leo tocmai discuta ceva foarte serios cu Bruja. Pe aeroport îşi făcu apariţia un Land Rover. Care se opri chiar în dreptul copacilor. Leo se ascunse pe după ponei. Portiera se deschise şi din maşină coborî Patrick. Care se apucă să scoată din portbagaj şi de pe bancheta din spate o mulţime de ţăruşi lungi şi cîţiva colaci de sîrmă. După aceea se apucă să măsoare o fîşie de teren de la marginea pistelor pînă la rîu. Pe urmă îl văzu aplecat, discutînd foarte serios cu Leo. Ryder continuă să vopsească.

La amiază pregăti prînzul pe masa de pe terasă. Franzelă, brînză, o salată şi cîteva cutii cu bere. După aceea se spălă repede pe faţă, îşi perie bine părul şi se dădu cu puţin parfum.

– La masă! îi strigă.

Leo veni în fugă. Fred apăru şi el mergînd încet. Patrick continua munca.

– De ce nu te duci să-l întrebi dacă nu vrea să mănînce cu noi, îi zise ea lui Leo, apucîndu-se să întindă farfuriile ca să nu-l vadă pe Patrick venind spre ea.

– Eşti sigură că ai destulă mîncare? o întrebă el.

– Masa asta nu este mare scofală, numai pîine cu brînză.

– Ai noroc că ai venit azi, pentru că avem bere, îi zise Fred, întinzîndu-i o cutie.

Cu două săptămîni în urmă se scăldau încă în rîu şi mîncau din conserve. Se apucară să întindă pe franzelă untul proaspăt şi brînza aromată luată de la o fermă.

– Ai auzit fantoma? o întrebă Patrick, după ce Leo plecă la joacă.

Ryder pufni în rîs.

– Ce fantomă?

– Aşa-i, ai aici o fantomă, încuviinţă Fred foarte serios. Toate vechile aeroporturi sînt bîntuite. Fantoma de la Bailing aparţine unui pilot care a fost doborît în bătălia pentru Anglia.

– Se aud numai nişte paşi care traversează hangarul, continuă Patrick. Doar cîţiva paşi, asta-i tot.

Ryder chicoti.

– Să nu-i spuneţi lui Leo!

Fred începu deodată să adulmece aerul.

– Ce-i asta? se aplecă spre Ryder. Te-ai dat cu parfum. Miroşi ca o frizerie.

– Dar nu pot să miros toată vremea a vopsea, nu? se supără ea.

– Chestia asta nu te-a deranjat deloc înainte, răspunse el, cu ochi strălucitori. Se întoarse spre Patrick. Mai călăreşti şi acum poneii de polo?

– Da. Dar nu ca profesionist. Am avut un accident. Se uită spre Ryder. Piciorul o să fie mereu puţin înţepenit. Aşa că acum „îi fac" pe ponei, rosti el cu o mică ezitare. La Gatehouse.

Ryder scăpă roşia pe care o avea în mînă.

– Tu ai cumpărat grajdurile de acolo?

– Rudolfo şi cu mine. Sîntem parteneri.

– De la tata?

– De la bancă, cu ajutorul unui împrumut uriaş.

Fără voie, îşi aminti de după-amiaza în care fusese prima dată acolo, laolaltă cu Adam şi părinţii ei. Amin-

tirea era prea vie şi o îndurera profund. Se ridică deodată şi intră în turn. Auzi nişte paşi în urmă. Probabil era Patrick. Fred nu intra niciodată în casă dacă nu era invitat.

– Ai făcut multe pentru locul ăsta, o complimentă el.

– Da, răspunse ea, continuînd să stea cu spatele.

– Îmi aminteşte de vilele de oaspeţi din staţiile de oi din Australia. Acelaşi stil sobru. Spartan. La fel de albe. Se apropie de ea. Flori sălbatice în cutii de tinichea. Multă muncă dură. Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea fiicei lui Paul Harding?

– Pleacă!

– Plîngi. De ce?

– Pentru că m-am săturat să fiu batjocorită şi hărţuită numai pentru că tata a înfundat puşcăria. Cînd oamenii vorbesc despre victime, se referă de obicei la cel care are de suferit de pe urma unei crime, a unui delict, dar adevăratele victime aici sînt familiile făptaşilor. Pentru că ele nu primesc nici un pic de simpatie. Nu li se permite să se arate triste. Sînt ostracizate.

– Ce faci diseară?

Ryder rămăsese fără glas.

– Atunci vin să te iau pe la opt.

– Nu!

– La şapte, mai ales dacă trebuie să-l iei şi pe Leo cu tine.

Părea aşa de hotărît. Gata s-o sfideze. Atît de atrăgător. Apoi îşi aminti de Adam, care fusese fermecător şi atent, dar care o dezamăgise chiar atunci cînd avusese mai multă nevoie de el.

– Nu, mulţumesc. Îl privi drept în ochi. Îţi sînt recunoscătoare pentru padoc. Dar am vorbit foarte serios ceva mai devreme. Aş fi preferat să nu fi venit aici.

18

Amenajările de la aeroportul Bailing erau aproape încheiate. Cel puțin erau terminte în măsura în care-şi putuse Ryder permite.

Hangarele fuseseră zugrăvite.

Comandase deja combustibil. Fusese instalat şi telefonul. Echipamentele de reparații şi service fuseseră verificate.

Vechea sculărie fusese transformată într-un birou de recepție elegant, cu o fereastră care dădea spre intrare şi, deşi ea personal nu prea avea mobilă, nişte storuri din bucățele subțiri de lemn îi ofereau intimitatea de care avea nevoie. De acum nu se mai dezbrăca cu teama că va fi văzută dinspre hangare.

Trandafirul agățător pe care-l plantase lîngă uşă scosese deja primele flori. De fiecare dată cînd se uita spre el, era asaltată de imagini ale tatălui ei.

Cu cît aeroportul începea să capete contur, cu atît mai puțin ar fi vrut ca tatăl ei să fie implicat. Aceea era afacerea ei, nu trebuia contaminată.

Însă o obseda gîndul că era închis în spatele acelor

ziduri înalte. Noaptea se apuca şi-i scria scrisori lungi. Dimineaţa le arunca.

În schimb îi trimitea o puzderie de scrisori lui Debbie, în care- i descria Bailing, pe Leo, îşi exprima speranţele şi îndoielile. În schimb primea veşti de la Prairieville. Teddy nici măcar nu-i menţiona numele.

Bunicii ajunseseră să accepte gîndul că plecase de acolo. Biata Susan se întorsese acasă pe neaşteptate. Poetul ei se dovedise a fi un traficant de droguri.

Pentru micuţa comunitate de acolo, drogurile reprezentau un păcat capital, iar ea era tratată ca o leproasă.

– Acum nu mai avem nevoie decît de nişte clienţi, îi zise Ryder lui Fred, în timp ce împăturea atent scrisoarea lui Debbie. Îl aşteptau neliniştiţi pe inspectorul Autorităţii Aviaţiei Civile. Păcat că fantoma nu apare zilnic. Am fi putut s-o transformăm în atracţie turistică.

– Uite-l că vine.

– Fantoma?

– Nu, chicoti el. Inspectorul.

Omul de la AAC era elegant şi solid, cu o mustaţă mică şi îngrijită, şi glas răstit.

– Bună dimineaţa, domnişoară Harding.

– Bună dimineaţa. Dînsul este domnul Garrett.

Între ei se lăsă tăcerea. Inspectorul îl privea încruntat pe Fred. Lui Ryder i se strînse inima.

– Sergent Garrett! rosti inspectorul, întinzîndu-i mîna. Nu cred că-ţi mai aduci aminte de mine. M-am înrolat în RAF cînd războiul era pe terminate. N-aveam decît optsprezece ani şi ardeam de nerăbdare să zbor. Dar ştiu că pe tine n-o să te uit niciodată. Cel mai bun mecanic din toată armata.

Pentru prima dată de cînd îl ştia Ryder, Fred îşi îndreptă spatele şi umerii.

Inspectorul se apucă meticulos de verificările de pe

lista lui. Inspectă cu atenție hangarele şi atelierul de reparații şi verificări. Măsură pistele şi le testă soliditatea. Erau cîteva puncte asupra cărora mai avea nedumeriri. Dar în general era de acord cu tot ce se făcuse acolo.

– Mult noroc, domnişoară Harding, îi zise, dînd mîna cu ea. Sergent Garrett! Pocni din călcîie şi salută ca la carte. Mă bucur să te revăd!

Atunci cînd priveau cum se îndepărta cu maşina, Fred îi zise lui Ryder:

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că nu i-ai spus că sînt omul bun la toate.

Îşi sărbătoriră victoria la cîrciuma din sat, stînd pe prispa ei, la soare şi cu cîinele la picioarele lor.

– Să ştii că cei de aici, de la cîrciumă, încă îl mai țin minte pe tatăl tău, îi zise Fred.

Ryder dădu din umeri.

– Îşi amintesc de el ca de un tînăr pilot. Unul dintre cei mai buni. Şi tu ar trebui să te gîndeşti la el la fel. Uită de toată amărăciunea.

– Am încecat, rosti ea, terminîndu-şi băutura. Dar el continuă să mă respingă.

Se întoarseră la aeroport. Soarele strălucea pe cer. Rațele se bălăceau în micul iaz din sat. Leo se ținea după doi puşti pe biciclete.

Fred dădu din cap spre el.

– Flăcăiaşul ăsta are şi el nevoie de puțină companie.

– Ar fi trebuit să-l trimit la şcoală de cum am ajuns aici.

– Iar dai vina numai pe tine! Lasă că vorbesc eu cu nepoata mea, Debise. Ea o să fie educatoarea lui Leo cînd începe şcoala în toamnă. Doar micul ei Tommy e cam de aceeaşi vîrstă.

– Te referi la fiica doamnei Dennshurst? Nici nu mi-am dat seama că ai familie, Fred!

– Sînt înrudit cu jumătate din satul ăsta. Hilda Dennshurst a fost sora lui Jenny. A fost foarte bună şi înţelegătoare cu mine. Însă nu şi ceilalţi. A fost totul bine la început, cînd de abia ne căsătorisem. Eram în RAF. Dar m-am pensionat cu vreo zece ani în urmă. Jenny voia să ne întoarcem la Bailing. În fond amîndoi sîntem de aici. Nenorocirea a fost că nu mi-am găsit o slujbă mai de Doamne ajută. Mai ales la vîrsta mea. Unde mai pui şomajul, lucrurile n-au fost deloc uşoare. Desigur, aş fi putut să mă pensionez ceva mai devreme şi să încep o afacere ceva. Jenny, binecuvîntată să-i fie inima, nu s-a plîns niciodată cînd mai găseam de lucru ca instalator sau electrician. Se întoarse şi o privi pe Ryder. Dar tu şi aeroportul ăsta vechi aţi adus iar bucuria în viaţa mea. Oftă. Ce bine ar fi fost dacă Jenny a mea mai trăia şi acum ca să mă vadă. Ar fi fost aşa de mîndră.

Ryder zîmbi cu tristeţe. Ce bine ar fi fost dacă maică-sa i-ar fi spus vreodată că era mîndră de ea.

Telefonul din turn prinse să sune în timp ce ea pregătea o omletă pentru prînzul lui Leo. Ridică receptorul în timp ce continua să amestece ouăle în tigaie.

– Aeroportul Bailing, bună ziua.

– „Eastern Daily Press" vă deranjează, rosti un glas ferm, pe ton de afaceri. Am înţeles că aţi renovat aeroportul şi am vrea să facem un scurt articol despre el.

– Staţi să-mi consult agenda de lucru. Ryder puse receptorul pe o pernă şi scoase omleta pe o farfurie, pe care i-o întinse lui Leo, şoptindu-i: Să nu faci nici un fel de zgomot. Se presupune că ăsta este un birou. După aceea ridică iar receptorul şi zise degajată: Ce aţi spune de marţea viitoare?

Fixară ziua şi ora. După aceea Ryder alergă la uşă.

– Fred! Erau cei de la EDP. Prima dată cînd se oferă cineva să ne facă publicitate! Unde sînt cei de la „Daily Express"? Dacă meritǎm o fotografie în estul Angliei, de ce să nu se scrie şi cîteva rînduri în presa naţională?

Se îmbrăcă cît de bine putu pentru interviu, alegînd costumul safari alb, cel pe care-l purtase atunci cînd taică-său pierduse recursul pentru eliberarea pe cauţiune. Toate hainele ei erau împovărate de tot felul de amintiri. Mai avea pardesiul cu care făcea vizite la închisoare. Costumul negru pe care-l purtase atunci cînd se dăduse sentinţa. Blugii albi buni de făcut vizite la spital. Şi pantalonii roşii, foarte scurţi, pentru vizitele singuratice la Londra.

I se strînse inima atunci cînd îşi văzu imaginea din oglindă. Părul îi era într-un hal fără de hal. Îşi tăie bretonul cît de bine putu, dar acum i se vedea fruntea uscată de soare şi vînt.

Se dădu cu puţină cremă. Cînd ridică mîinile spre faţă observă că avea unghiile crăpate şi pătate de vopsea. Încercă să le pilească puţin, dar deveniseră casante şi se rupeau imediat. Disperată, se dădu cu puţin ruj pe buze, dar şi acestea erau prea uscate.

Fotograful o puse să-i pozeze în faţa hangarului. Ryder zîmbi pînă cînd simţi cum faţa i se transforma într-un fel de mască mortuară.

După aceea individul plecă ca să fotografieze pistele, cu Leo codiţă după el, în timp ce ea discuta cu reporterul despre fiecare pas al dezvoltării aeroportului.

– Noi vrem ca să facem zborul o plăcere, îi explică ea. Vom avea şi un club. În care vom prezenta filme şi vom organiza petreceri în aer liber cu grătar.

Un Jaguar roşu intră în aeroport pe neaşteptate.

Ryder încercă să nu se arate impresionată, dînd impresia că astfel de maşini costisitoare nu erau o raritate

pe aeroportul ei. Îşi pregăti zîmbetul de proprietară de aeroport.

– Ryder! Imogen coborî din maşină, ca o vedetă ce era, îmbrăcată cu o rochie mini de piele de şarpe.

– Immy! ţipă Ryder, ţopăind ca un copil şi uitînd s-o mai facă pe serioasa.

Însă ziaristul era cu adevărat impresionat.

– Sînteţi Imogen Lydden. Actriţa mea preferată.

– Ce drăguţ. Immy îşi trecu cu eleganţă degetele prelungi prin buclele arămii. Sper că o să scrii numai lucruri minunate despre prietena mea. Ryder, scumpo, cînd e petrecerea de inaugurare?

– Peste trei săptămîni. Tocmai am dat invitaţiile la tipărit. Ryder se întoarse spre reporter. O să veniţi şi dumneavoastră, nu?

Fotograful le ceru să pozeze amîndouă în faţa hangarului. Fură nevoite să stea nemişcate aproape cinci minute ca individul să aibă parte de cea mai bună lumină. Ryder se minuna cum de era Imogen în stare să rămînă nemişcată atîta vreme.

După plecarea celor doi, Ryder o complimentă:

– Eşti strălucită. Eu nici măcar nu mă gîndisem la o petrecere de inaugurare.

– Ce contează, important e ca ziarele să scrie despre tine.

– Oho, dar acum chiar o să fac petrecerea.

– Hai mai bine să bem ceva. Mor după un pahar. Trebuie să sărbătorim. Mi-a trebuit o săptămînă ca să dau de urma ta. Imogen se trînti pe băncuţa de pe mica terasă şi-şi aprinse o ţigară. Noaptea trecută am petrecut-o cu un bărbat nou.

– Dar cum rămîne cu Tony? se interesă Ryder, destupînd o sticlă de vin alb.

– S-a terminat. Immy îşi bău paharul dintr-o suflare.

Mă critica toată vremea. De ce fumez, de ce beau. Mă trata ca pe un copil.

– A fost supărat tare cînd i-ai dat papucii?

– El e cel care mi-a dat papucii, rosti ea albă la față. Mi-a spus că nu mai suportă şi că Alix şi Jeremy mă montează mereu împotriva lui. Dar avea dreptate, mă montau mereu. Numai că am nevoie de Tony. Pur şi simplu nu mă descurc deloc de una singură. Se întinse după sticlă.

– Dar cum e cu tipul ăsta nou?

– E actor. Mai bine cu el decît singură, rosti ea întristată. Săptămîna trecută am văzut-o pe Alix.

Ryder dădu din umeri.

– Jeremy a făcut-o partenera lui şi ca atare şi-a cumpărat un apartament pe lîngă Regent's Park. Foarte elegant. Am fost acolo doar o singură dată, la o petrecere. Desigur, ea iese în fiecare seară. Asta e treaba impresarilor. Mai ții minte cum era şi Jeremy, rosti Immy, jucîndu-se cu cureaua de la ceas. Cred că i-ar plăcea foarte mult să te vadă.

– Nu, rosti Ryder, ridicîndu-se. Nici nu se pune problema. Începu să se plimbe pe terasă.

Imogen se sprijini de spătarul tare al băncii, cu brațele goale întinse la soare.

– De ce nu mi-ai spus că te-ai întors în Anglia? Am aflat numai pentru că Alix ți-a văzut poza în ziar. M-am simțit cu adevărat rănită.

– Am sunat, dar erai la Hollywood, răspunse Ryder, aşezîndu-se la loc pe bancă. Mama mi-a spus mai demult că dacă o rup cu Adam, atunci o să-mi pierd toți prietenii.

– Aşa o să se întîmple dacă nu ne spui pe unde eşti. A fost o întîmplare că am ajuns pe la clubul de polo şi am dat peste Patrick Brendan. El mi-a dat adresa ta. Şi

mi-a spus că ai făcut minuni cu aeroportul ăsta.

– A spus Patrick aşa ceva? rîse Ryder. Nu-mi vine să cred.

– E teribil de atrăgător, nu? rosti Imogen îngîndurată. Aşa de periculos şi imprevizibil. E ceva între voi doi?

– Nimic. Ryder şi-o imagina deja pe Imogen, aşa de fină şi de subţirică, alergînd spre Patrick, peste peluza din faţa clubului de polo. Nici măcar nu-l plac.

Ryder mai sacrifică şi ultima brăţară a mamei ei. Avusese de ales între brăţară, ceasul *Cartier* şi cerceii cu perle pe care-i primise de la părinţii ei cînd împlinise optsprezece ani.

Însă atunci cînd îi ridicase spre urechi şi observase strălucirea lor feminină, nu se îndurase să se despartă de ei. Cît despre ceas, nu numai că era foarte elegant şi costisitor, dar arăta ora fără greş.

Comandă invitaţiile. Două sute de cartonaşe albe pe care se înşiruiau literele negre. Pe drum spre casă, Ryder cumpără toate revistele de specialitate plus cîte o copie a tuturor ziarelor, locale şi naţionale.

Pe prima pagină a ziarului local apăruse o fotografie cu ea şi Imogen în faţa hangarului, în care Immy arăta ca o păpuşă de porţelan şi ea cu un breton ce părea tăiat cu securea.

– Ai de gînd să trimiţi o copie şi tatălui tău? o întrebă Fred.

– Nu, răspunse ea, împăturind ziarul.

– Ar avea şi el cu ce să se mîndrească.

– Nu te băga aici, Fred. Dacă vrei să mă ajuţi, atunci fă-mi rost de o maşină de scris.

– Aha, acum ne-am apucat şi de serviciul de secretariat. Plecă bombănind nemulţumit. Dar se întoarse cîteva ore mai tîrziu cu o maşină de scris veche. Hilda a

zis că poți s-o împrumuți pe asta. Şi m-a pus să te întreb, fără să te jignesc cumva, dacă n-ai avea nevoie şi de o canapea veche.

– Nu mă simt deloc jignită, ci îi sînt pur şi simplu recunoscătoare.

Dactilografie o listă cu toate ziarele şi revistele, adresele şi numerele lor de telefon. După aceea îşi făcu o cană cu cafea, îşi zise să fie curajoasă şi începu să formeze primul număr.

– Aş vrea să vorbesc cu corespondentul pentru aviație, rosti ea politicoasă.

– Nu avem aşa ceva.

– Atunci corespondentul... de... maşini.

– Care-i numele?

– Habar nu am cum îl cheamă.

– Numele dumitale!

Ryder strînse receptorul în palmă cît putu de tare, dorindu-şi ca în locul lui să fi fost gîtul individei. Dacă şi cînd avea să-şi permită să angajeze personal, va căuta în primul rînd oameni manierați.

În cele din urmă la telefon veni un bărbat.

– Ce doriți?

– Eu sînt... Ei bine... Ryder Harding, de la aeroportul Bailing.

– N-am auzit niciodată de el!

– Desigur că nu, pentru că tocmai...

– Încerci să-mi vinzi ceva?

– Nu, încerc să vă invit la...

– Atunci trimite-mi o invitație, scumpo, dar nu-mi irosi vremea de pomană, îi mai zise individul, înainte să trîntească receptorul în furcă.

Ryder strînse din dinți şi formă următorul număr. I se răspunse imediat.

– E plecat la masă.

– Aţi putea să-i spuneţi să mă sune?

– N-o s-o facă, decît dacă sînteţi cu adevărat importantă.

– Şi de unde ştiţi că nu sînt?

– Dacă eraţi, atunci alerga cu limba scoasă să vă găsească.

Ryder îşi prepară încă o cană cu cafea şi se întrebă dacă merita să-şi încarce factura la telefon numai ca să fie umilită de ceilalţi. Mai încercă la o singură publicaţie, „Aviation Argus"

– Cu Michael Ashby trebuie să discutaţi, dar acum e ocupat, îi zise secretara.

– Nu cred că e aşa de ocupat, încît să nu vorbească cu mine.

– Cum aţi spus că vă numiţi?

– N-am spus. Ryder Harding, de la aeropotul Bailing.

Se auzi un declic. Apoi linişte. Ryder se întrebă dacă nu cumva fusese prea insistentă, dar îşi spuse că oricum nu avea nimic de pierdut. Urmă un al declic.

– Domnişoară Harding, ce coincidenţă! rosti un glas amuzat. Ieri am fost prin Norwich şi v-am văzut poza în ziarul local.

– Atunci ştiţi că am renovat aeroportul Bailing. O să avem şi o petrecere de inaugurare. Aş vrea să veniţi şi dumneavoastră.

– Vine cumva şi Imogen Lydden?

– Nu ştiu, nu m-am gîndit chiar atît de departe.

– Ar atrage lume multă şi ar fi o publicitate grozavă.

– Atunci o s-o las pe ea să-mi inaugureze aeroportul!

Ryder o sună după aceea pe Imogen. Îi răspunse Adam.

Pentru prima dată, Ryder nu mai cedă în faţa tentaţiei şi nu mai închise telefonul, era prea preocupată de Bailing.

– Ce supriză, îi zise el. Parcă nu voiai să mai vorbeşti cu mine.

– Nici acum nu vreau. Însă trebuie să discut ceva cu Imogen.

Immy ascultă cererea lui Ryder.

– M-ar plăcea să vin, dar trebuie să merg la o petrecere uriaşă a unui creator de modă, îi zise ea.

Ryder încercă să nu intre în panică.

– Immy, îi zise cît mai calmă, mai ţii minte cînd m-ai implorat să îi cer lui Jeremy să te vadă şi eu n-am vrut, dar am făcut-o?

– Sigur că da. Îţi rămîn etern recunoscătoare.

– Immy, tu eşti vedeta mea. Am nevoie de tine.

– Prietenii înainte de haine! Perlele înainte de porci! O să vin acolo.

– M-am decis să facem o petrecere în aer liber cu grătar, îl informă Ryder pe Fred într-o dimineaţă, cînd acesta de abia venise la muncă.

– O să plouă.

– O să avem cîrnaţi, pui, cartofi copţi şi salate, toate întinse pe mese de trestie. Dădu din braţe cu entuziasm, cuprinzînd zona din faţa hangarelor.

– Pentru o sută de persoane.

– Mai mult sau mai puţin.

– Am priceput, rosti el, pornind spre hangare. Preferi să ajungi la faliment ceva mai devreme decît mai tîrziu.

– Pesimist oribil ce eşti! strigă Ryder în urma lui, însă el nu-i dădu nici o atenţie.

Nu o mai văzuse pe Bronwen Brendan Broughton de la ultima ei vizită.

– Bănuiesc că ar trebui s-o invit personal, îi zise Ryder lui Fred în timpul prînzului. Nu vrem să-l asmută pe Lup asupra oaspeţilor noştri.

– Cel mai bine este să te duci la ea după-amiaza, îi zise el, privind-o fără să clipească. Îşi hrăneşte cîinele la prînz.

Ryder îşi spălă şi călcă vechiul costum de in. Constată că i se desfăcuse tivul, aşa că se apucă să-l coasă la loc. La haină lipsea un nasture, dar se mulţumi să pună în loc un ac de siguranţă.

Leo deja se instalase pe bancheta din spate a maşinii atunci cînd ieşi ea din turn.

– Nu pot să te iau cu mine, îi zise.

Băiatul se întunecă la faţă.

– Eu nu merg niciodată nicăieri. Mi-ai promis că o să-l cunosc pe Tommy.

– Are pojar. Of, bine. Poţi să mergi cu mine. Dar trebuie să ai grijă să stai potolit. Mergem în vizită la doamna cu cîinele şi trebuie s-o impresionăm. Ryder se întrebă într-o doară dacă cu propriii ei copii avea să se descurce mai bine decît cu Leo.

Moara părea părăsită. Lebedele se plimbau pe lacul de acumulare. Pe lîngă rîu se plimba ţanţoş un păun. Ryder îl lăsă pe Leo în maşină şi sună la uşă. Nu-i răspunse nimeni. Sună din nou. Dar fără rezultat.

– Doamnă Brendan Broughton! strigă.

Se auzi lătratul cîinelui.

Se apropie de o uşă laterală şi se apucă să bată tare în ea.

Cîinele lătră din nou.

– Ce vrei de la mine? se auzi răspunsul.

– Sînt Ryder Harding. Aş vrea să stăm de vorbă.

Se auzi cheia în broască. Uşa se deschise. Doamna Brendan Broughton îi apăru în faţă îmbrăcată cu o rochie înflorată de mătase şi o pălărie de pai pe cap.

– Ei bine?

– Dau o petrecere pentru a inaugura aeroportul.

– Nu-mi plac petrecerile.

– V-am adus invitația.

– Părinții mei au fost misionari în China. Ei nu erau deloc de acord cu petrecerile. Eu nu cred în Dumnezeu, dar tot nu-mi plac petrecerile. Trînti uşa în nasul lui Ryder.

Invitațiile fuseseră deja trimise. Trecu o săptămînă. Nu-i răspunse nimeni. Apoi poştaşul îi aduse un plic alb şi țeapăn. Ryder îl desfăcu imediat.

– Fred! strigă, alergînd spre hangar. Primarul din Norwich a acceptat.

– Aşa că o să fim eu cu tine, cu Leo şi primarul, plus o sută de copane de pui!

Ryder se duse la măcelărie ca să comande carnea. Măcelarul îi promise o reducere de cincisprezece la sută.

După aceea vorbi cu vicarul, care îi promise să-i împrumute mesele lungi de trestie de la biserică, iar soția acestuia îi făgădui să vină să-i dea o mînă de ajutor cu mîncarea.

O invită pe doamna Dennshurst, pe fiica ei şi micul Tommy. Şi pe toți cei din Bailing care doreau să vină. O berărie îi propuse un tîrg mai special, dacă făcea reclamă la bere, atunci obținea cîteva butoaie mai ieftin pentru petrecere.

Aşa că Ryder îl invită la petrecere pe directorul de acolo. Acesta îi oferi doi oameni din personalul fabricii ca să tragă berea din butoaie.

Pe urmă se duse la o mustărie, de unde făcu rost de opt lăzi cu sticle de vin la un preț de nimic. Îl invită pe patron.

Acesta îi oferi pahare şi gheață gratis, pentru că vărul lui avea un avion Slingsby Firefly.

– Nu ştiu cum de reuşeşti, se minuna Fred mereu.

Ryder rîse cînd îl auzi spunîndu-i acelaşi lucru din nou.

– Nici eu nu ştiu cum.

Mai erau numai trei zile şi primise numai patruzeci de răspunsuri: şaptesprezece refuzuri şi douăzeci şi trei de acceptări.

– Oamenii sînt aşa de mitocani, îi zise Ryder doamnei Dennshurst. S-ar putea să fiu nevoită să reduc comanda la cîrnaţi. Sînt o ratată. Dar n-am ce face cu aşa de mulţi, or să se strice.

– Ratată? Termină cu prostiile astea. Ceea ce ai făcut pentru bătrînul Fred este un adevărat miracol. Şi pentru Bailing.

Cînd se întoarse la aeroport, Ryder ascultă cu atenţie prognoza meteo. „Ploaia va traversa ţara spre părţile estice"

Umplu maşina de spălat şi se gîndi că dacă dădea greş, atunci avea să-i fie destul de uşor să-şi găsească o slujbă la o curăţătorie.

Cînd mai era numai o zi pînă la merele eveniment se trezi în zori ca să facă turnul lună. Cel puţin nimeni nu putea spune că era neîngrijită.

În timp ce Leo îşi lua micul dejun, ea se apucă să-i calce hăinuţele. Părea aşa de singur şi de trist. Dacă avea să ajungă un misogin, atunci era numai din vina ei.

– Înainte să înceapă şcoala, o să mergem să vezi focile la Blakeney Point, îi promise ea. O să fie o trataţie specială pentru că ai fost atît de cuminte.

– Cînd?

Ryder fu împiedicată să-i dea o dată precisă din cauza telefonului.

– Michael Ashby te deranjează.

I se strînse inima. Probabil un alt refuz.

– Un prieten de-al meu a reuşit să repare un Sopwith

Pup şi ne-am gîndit că ar fi amuzant dacă ar zbura la Bailing cu el sîmbătă, la petrecere.

– E o idee minunată! Ryder numai că nu începu să plîngă de uşurare că nu o refuzase şi el. Imogen taie panglica la ora două. Ar putea ateriza după ce termină?

– O să-i spun să apară acolo la două şi jumătate. Vedetele sînt teribil de nepunctuale.

– Atunci o să-i sun pe cei de la *Anglia Television*. O să facă rost de un reportaj excelent pentru ştirile locale.

Micahel rîse încîntat.

– Ryder Harding, eşti o doamnă teribil de întreprinzătoare. De abia aştept să te cunosc.

Cei de la *Anglia Televizion* promiseră să trimită o echipă de filmare la faţa locului. Poştaşul îi mai aduse zece acceptări. Ryder îi povesti vicarului despre biplan în timp ce instalau mesele.

Unul dintre fermieri îi aduse cartofii. Ryder uită că trebuiau spălaţi. Cineva lăsase deschisă poarta de la padocul Brujei, iar iapa, lacomă, îi mîncă jumătate din răsadurile de salată verde.

Măcelarul o sună ca să-i spună că nu redusese comanda la cîrnaţi la vreme, aşa că sosiseră toţi cei două sute. Berăria îi trimise berea, dar unul dintre butoaie se rostogoli din maşină şi căzu în rîu. Dacă Ryder n-ar fi fost aşa de disperată ca totul să meargă bine, atunci probabil că ar fi rîs cu lacrimi.

După-amiaza tîrziu se duse la un coafor din King's Lynn. Era prima dată cînd îşi tundea părul după moartea mamei ei. Acest lucru o întristă, dar preferă să tacă şi să nu-i mărturisească şi coafezei acele gînduri.

Se întoarse acasă pe drumul cel lung. Ce bine ar fi fost dacă mama ei ar fi putut fi de faţă la inaugurare. I-ar fi plăcut la nebunie toată acea agitaţie, oamenii, echipa de la televiziune şi primarul.

Ar fi fost aşa de elegantă. Ryder trecu pe lîngă un magazin elegant. În vitrină se vedea un costum ca de aviator, dar din mătase galbenă, ca şi salonul de la Dingwall Court.

Era culoarea pe care refuza s-o poarte, poate şi din cauză că în copilărie fusese atît de des îmbrăcată cu rochiţe de acea nuanţă.

Intră în magazin doar ca să atingă materialul şi nu putu rezista tentaţiei să nu încerce şi costumul.

I se potrivea perfect. O centură lată îi punea în evidenţă talia îngustă. Pantalonii vîrîţi în ghetele de pînză îi subliniau picioarele lungi.

Partea de sus, strîmtă şi cu un fermoar mare de metal, îi scoatea în relief sînii, într-un decolteu superb.

– Cît costă? întrebă ea.

– O sută, şi în sumă sînt incluse şi ghetele.

Cu mare regret, Ryder scoase costumul de pe ea. Cu o sută de lire îl plătea pe Fred două săptămîni.

O porni înapoi spre maşină, dar îşi aminti cît de mult îi plăcuse mamei ei galbenul.

19

Ryder se trezi în zori. Ploaia răpăia pe acoperişul turnului şi peste piste, fiind măturată de vîntul puternic dinspre nord-est şi aruncată peste mesele de trestie ale vicarului.

Leo se ridică şi el în capul oaselor.

– E timpul pentru micul dejun?

– Dacă vrei morţiş. Acum închide ochii! Ţi-am luat un cadou pentru că ai fost aşa de cuminte. Puse în mîinile lui întinse o focă de pluş.

Băiatul rămăsese fără grai de bucurie.

– Cum să-mi numesc foca? o întrebă el.

– Cum vrei tu, răspunse Ryder, în timp ce-şi trăgea pantalonii pe ea.

– Ba nu, alege tu un nume.

Ryder se apucă să cotrobăie printr-un sertar după un tricou curat.

– Ce-ai zice de Trumbă? Un amestec din tumbă şi rostogol. Cam aşa se joacă focile în apă. O să le vezi atunci cînd o să mergem la Blakeney Point.

Atunci cînd terminară ei cu micul dejun se opri şi

ploaia, lăsînd în urmă o ceață fină şi puzderie de băltoace. Ryder se duse în hangar ca să verifice vinul, paharele şi farfuriile.

Într-un butoi era o grămadă de cartofi curățați. În altul, salatele care fuseseră salvate după asaltul poneiului.

Fred construise un grătar de piatră mult mai departe de hangar. Grătarul de fier picura de apă.

Gaura în care plănuiseră să coacă cartofii se umpluse de la ploaie. Ryder rămase să privească deznădăjduită spre ea, dorindu-şi să scape mai repede de toată agitația acelei zile, întrebîndu-se ce imbold masochist o îndemnase să accepte aşa ceva.

Fred sosi în timp ce ea încerca să usuce mesele.

– Să nu spui nimic! izbucni ea.

– Nu sînt eu aşa de prost.

Nevasta vicarului sosi punctuală cu zece castroane mari cu salată de orez. Doamna Dennshurst sosi şi ea zece minute mai tîrziu cu un borcan mare cu sfeclă murată şi un altul de maioneză făcută în casă.

Denise, educatoarea, veni cu alte castroane cu salată şi cu pistruiatul Tommy, care se duse imediat la Leo.

Toate se învîrteau pe lîngă Ryder pînă cînd aceasta, într-un moment de inspirație, îi spuse doamnei Dennshurst:

– Ştiți să vă aranjați magazinul aşa de bine, încît toate mărfurile arată îmbietor. Credeți că ați putea aranja la fel şi mesele, ca mîncarea să pară cît mai apetisantă?

Curînd sosi şi un buchet de flori. Pe cartonaşul care însoțea buchetul scria: „Cele mai bune urări de la Geraldine Heythorp"

Ryder nu se gîndise niciodată că lady Heythorp avea şi un nume de botez. Găsi un alt buchet. „Îmi pare rău că nu pot veni acolo. Cu dragote, Hetty." Poştaşul îi aduse şi o telegramă. „Mult noroc de la Ferma Scot".

Lui Ryder îi venea să plîngă. Camioneta florăriei reveni cu un buchet mare de trandafiri roşii.

O clipă Ryder crezu că erau de la Adam.

Desfăcu pliculeţul elegant şi citi cartea de vizită dinăuntru: „Bravo ţie! Heythorp & Bassingham." O rupse bucăţele. Cum de îndrăznea Alix să o ia de sus!

Ploaia se oprise cu totul. Soarele apăruse pe cer şi începuse să usuce umezeala. Ryder intră în turn ca să se schimbe. De la fereastră o putea vedea pe doamna Dennshurst cum le conducea pe celelalte femei ca un general.

Fuseseră deja întinse feţele albe de masă. Farfuriile erau aşezate alături de argintărie. Paharele erau lustruite.

Ryder tocmai aflase că dacă voia să rămînă în joc, atunci trebuia să delege însărcinările. Îşi umplu cada şi turnă în apa fierbinte nişte ulei pentru bebeluşi şi cîteva picături de parfum.

Într-o bună zi avea să-şi permită să-şi cumpere o sticlă mare cu ulei parfumat de baie, care să coste scandalos de mult şi din care avea să consume la fiecare baie cît îi plăcea, aşa cum făcuse şi maică-sa.

Costumul de aviator arăta chiar şi mai bine decît înainte. Mătasea i se agăţa plăcut de corp. Fermoarul din faţă îi punea în valoare pieptul.

Îşi puse şi ghetele şi începu să se fîţîie prin faţa oglinzii, suflecîndu-şi mînecile şi băgîndu-şi pantalonii în ghete ca să aibă un aer mai sportiv şi mai tineresc.

Telefonul începu să sune chiar în timp ce-şi dădea unghiile cu ojă.

– Ryder, Adam la telefon. Imogen nu poate veni.

– Cum?

– Nu e în stare de aşa ceva, mai ales acum, în halul în care e.

Ryder puse deoparte sticluța cu ojă înainte s-o scape pe jos.

– Vine primarul din Norwich, televiziunea, presa, invitații.

– E beată. Cuc şi altă pasăre.

– Nu-mi pasă. Nu poate să mă lase acum cu fundu-n baltă. Ia dă-mi-o la telefon.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște, apoi din apropiere se auziră cîteva glasuri înăbuşite. În cele din urmă veni Imogen.

– Ryder, îmi pare rău, m-am speriat şi... Doamne! Nu sînt în stare să mă descurc singură, mai rosti ea, înainte să înceapă să plîngă.

Ryder strînse mai bine receptorul în palmă.

– Immy, tu eşti vedeta acestei inaugurări, prietena mea. Toată lumea de abia aşteaptă să te cunoască. Ziariştii vin mai mult pentru tine.

– Sînt o ruină şi e drum lung pînă la tine.

– Dacă aranjaz cu cineva să vină să te ia şi să te aducă aici, vii?

Immy tăcu preț de cîteva secunde.

– Immy, te rog! Fără tine, ziua asta va fi un eşec total.

Din nou tăcere, apoi Imogen rosti:

– O să fiu gata în două ore.

Receptorul fu imediat preluat de Adam.

– Farmecul Harding la cele mai înalte cote! Nu ştiu cum de ai reuşit.

– Nu suport gîndul că trebuie să te rog, rosti ea printre dinții încleştați, dar i-am promis c-o s-o aducă cineva. Aş veni chiar eu s-o iau, dar trebuie să stau aici. Mă întrebam dacă nu vrei să fii tu aşa de amabil şi să...

– Aha, acum nu mai sînt ticălosul slab de înger, nu?

– Adam, sînt disperată!

– Îmi place să te aud cum mă implori, Ryder, rosti el rîzînd cu răutate. Numai că tu n-ai vrut să mă ierți pentru mica mea aventură cu Alix. M-ai dat afară atunci cînd am venit la Dingwall Court. Tatăl tău mi-a distrus cariera. N-am mai avut o slujbă de cînd s-a prăbuşit Harding-Broughton.

– N-ai avut una nici înainte, cretin ce eşti! strigă Ryder furioasă, trîntind receptorul în furcă.

Era aproape ora zece. Petrecerea trebuia să înceapă la unu. Încercă să-şi scormonească mintea căutînd o altă persoană care ar fi putut s-o ajute.

Cineva de la Londra. Alix! Ea înțelegea prea bine afacerile. Ryder formă numărul de la Informații. Centralista părea să nu se grăbească deloc.

– Ce adresă? Lîngă Regent's Park... un număr nou... o clipă.

În cele din urmă făcu rost de numărul ei de telefon. Se oțeli şi îl formă. Telefonul de la celălalt capăt al firului suna în gol. Ryder încerca să şi-o imagineze pe Alix cum venea să răspundă. Mîna întinzîndu-se după aparat. Uimirea.

„Aici Alix Bassingham. Sînt în L.A. pînă marți, dar puteți lăsa..."

Ryder se încuie în baie şi plînse cu amărăciune. Petrecerea era un mare eşec. Îşi dori în clipa aceea să fi rămas în Prairieville. S-ar fi putut mărita cu Teddy, ar fi fost în siguranță şi... s-ar fi plictisit de moarte.

Cineva de la Gatehouse răspunse chiar de la al doilea apel.

– Pot să vorbesc cu Patrick Brendan, vă rog?

– E în Norfolk. Se întoarce de abia diseară.

Ryder trînti receptorul şi alergă într-un suflet la maşină, strigînd:

– Mă întorc imediat.

Porni în trombă stropind totul în jur atunci cînd nimeri într-o băltoacă. La poartă, aproape că se lovi de duba poştaşului. Cînd ajunse la moară maşina îi derapă pe pietrişul aleii.

Sări din Mini şi alergă la uşă, sunînd cu disperare. Cîinele se puse pe urlat. Începu să bată cu pumnii. Nu venea însă nimeni să-i deschidă.

– Patrick! strigă, forţînd poarta grădinii. Cînd reuşi s-o deschidă, nimeri într-o grădină de legume. Alergă de-a lungul potecii înguste dintre straturi, sări peste un gard viu, străbătu nişte tufişuri şi ajunse în faţa serei.

Patrick stătea la soare într-un balansoar, cu un ziar în mînă şi o cană cu cafea în cealaltă. Cînd o văzu, ridică mirat o sprînceană.

– Ce-i, ai văzut fantoma?

– Sînt disperată. Rămase în faţa lui, gîfîind. Trebuie să mă ajuţi. Imogen Lydden trebuia să facă inaugurarea aeroportului.

– Aha, da, petrecerea de inaugurare la care eu n-am fost invitat.

– Te rog, nu mai glumi! Aici este vorba de o chestiune pe viaţă şi pe moarte. Immy nu vrea să vină decît dacă se duce cineva s-o ia de acasă. Iar la petrecere vin special pentru ea televiziunea, presa, primarul şi alţii. Am muncit din greu pentru asta, rosti cu ochii plini de lacrimi. Dacă Immy nu apare, o să se transforme totul într-un eşec zdrobitor.

– Aşa că ai venit să-mi ceri mie, vecinul cu care te-ai purtat aşa de prietenos, să dau fuga la Londra ca s-o aduc, nu? Îşi ridică picioarele pe masă şi se lăsă cu balansoarul pe spate, măsurînd-o din priviri. Şi ce-mi dai dacă-ţi fac serviciul ăsta?

– Nu mai am nici un ban.

El ridică ziarul şi se apucă mai departe să-l citească.

– Dar sînt gata să fac orice dacă o aduci aici pînă la două şi jumătate.

El ridică deodată privirea.

– Orice?

– Orice vrei tu.

– Sex?

– Cum?

El ridică iar o sprînceană.

– Bine, rosti ea, îndreptîndu-şi umerii şi ridicînd bărbia în sus. Dacă o să fiu nevoită. Sex!

La amiază, un mic biplan galben trecu în zbor razant pe deasupra aeroportului.

Se îndreptă spre hangare, dansînd elegant dintr-o parte în alta, ca un ponei bine dresat. Toată lumea se opri din treabă ca să-l privească.

Toată lumea începu să facă semne prietenoase cu mîna. Avionul răspunse ridicîndu-se pe o aripă şi apoi coborînd de cîteva ori la rînd. După aceea se întoarse, îndreptîndu-se spre pistă.

Numai că nu ateriză. Trecu razant pe deasupra ei şi, prinzînd viteză, se înălță deodată, execùtînd un luping perfect.

– Superb! exclamă Fred încîntat. E un Curtis Jennie. Unul dintre acele avioane americane cu care se făceau demonstrațiile. Cel puțin avem o persoană, deocamdată, care ştie cum să conducă un astfel de aparat.

Biplanul parcă în apropierea hangarului.

Ryder o porni spre el, cu zîmbetul oficial pe buze. Din carlinga deschisă sări un bărbat.

Era îmbrăcat cu o haină de aviator şi îşi ținea ochelarii protectori pe frunte, asemenea tatălui ei. Rîzînd fericit, o prinse pe Ryder de mînă.

– Bună, eu sînt Michael Ashby.

Părea genul de bărbat gata să te lovească la rîndul lui dacă îndrăzneai să-l pocneşti. Era un tip dur. Nimeni nu ar fi putut nega această trăsătură.

Deşi nu era cu mult mai înalt decît Ryder, emana însă o asemenea forţă şi tărie de caracter, încît oricine îl vedea îl considera mai solid decît era în realitate.

Cu părul negru ca pana corbului şi foarte drept, şi cu sprîncene ca nişte dungi, îi amintea de un cazac, aşa cum văzuse într-o veche carte de istorie. Însă zîmbetul îi încălzea ochii şi le conferea strălucire.

Aceştia, la fel de întunecaţi ca şi părul, erau înconjuraţi de gene lungi, paradoxal de feminine pe un chip altfel extrem de masculin şi viril.

– Am venit ca să-ţi dau o mînă de ajutor, îi zise el. M-am gîndit că o să ai nevoie.

– Aşa e, răspunse Ryder, observîndu-i gura largă şi senzuală.

Se gîndi la gura lui Patrick, atît de fin cizelată.

Fred se chinuia să întindă o masă cu picioare rabatabile în apropierea grătarului.

Michael îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun, îi strigă pe oamenii berăriei şi se apucară de treabă. Ryder îl şi vedea cu căciulă de blană de urs pe cap, galopînd pe un armăsar în fruntea trupei de cazaci.

Sosiră şi primii oaspeţi. Soarele strălucea pe cer. Oamenii strîngeau cu entuziasm mîna lui Ryder. Ea le zîmbea amabilă. Un Slingsby Firefly se apropie, gata de aterizare, urmat imediat de un Cessna. După aceea traversară pistele şi parcară alături de hangar, lîngă Jennie a lui Michael.

– Deja au venit şaptezeci! şuieră Fred, uluit, în timp ce alte maşini intrau pe poartă. Nu cred că acum o să ne mai ajungă mîncarea.

– Atunci mai comandă nişte cîrnaţi. Pesimistule!

De-a lungul pistei principale venea un Rolls-Royce negru. Din el coborî primarul Norwich-ului.

– Domnişoară Harding, rosti el, salut şi admir spiritul tău întreprinzător. Soţia mea de abia aşteaptă s-o cunoască pe domnişoara Lydden.

Atunci cînd Ryder îi mulţumi, un fotograf de la „Eastern Daily Press" le făcu o fotografie. Ryder se întrebă o clipă ce ar crede toţi despre ea dacă ar şti cum trebuia să plătească pentru transportul vedetei.

Dinspre grătar venea o aromă grozavă. Lîngă butoaiele cu bere, oamenii de la fabrică umpleau halbă după halbă. În spatele meselor de trestie, soţia vicarului umplea farfuriile invitaţilor, ajutată de celelalte femei pe care le strunise mai devreme. Sub copaci, Leo îi arăta lui Tommy cum să-i dea Brujei morcovi.

– Trebuie să ţii palma întinsă, se auzi vocea lui subţirică. Dacă ţii degetele în sus, le mănîncă odată cu morcovii.

Ryder simţi o undă de speranţă şi mîndrie. Leo îşi făcuse în fine un prieten. Pînă la urmă nu va ajunge un misogin fără amici.

Michael Ashby se apropie tăcut de ea.

– A venit şi echipa de la televiziune. Unde e vedeta noastră?

– Doamne, o să apară de abia peste vreo jumătate de oră. Ce naiba mă fac acum?

– În primul rînd, încetează să te mai porţi ca un iepure prins în cursă, îi zise el, strîngînd-o uşor de braţ. O să le dau ceva de băut. Nici o grijă. Te descurci minunat.

Pe la două şi un sfert, oamenii începură să se adune în jurul micului podium.

La două şi douăzeci deja discutau între ei despre Imogen. La două şi douăzeci şi cinci priveau în jur nerăbdători.

La două şi jumătate toată lumea se întreba unde era vedeta lor preferată.

Ryder se postase alături de primar, cu un zîmbet cimentat pe față. Cînd se făcu două şi treizeci şi cinci, avea deja sentimentul că lumea ei începea să se răstoarne. Primarul tuşi politicos.

– Domnişoară Harding, mai avem şi alte aranjamente pe ziua de azi.

– Îmi pare teribil de rău.

– Vreți să spun cîteva cuvinte?

– Mai puteți aştepta numai un minut? Vă rog! Se întoarse spre Michael şi-i şopti: Cred că o să fac o criză de isterie.

El îi răspunse în şoaptă, aproape fără să-şi mişte buzele.

– Încearcă să ți-i imaginezi pe toți goi-puşcă şi cu cîte un trandafir în fiecare nară.

Ryder începu să rîdă. În clipa aceea, maşina sport, roşie, a lui Imogen intră în viteză pe poarta aeroportului, oprind alături de podiumul ridicat în acea dimineață. Patrick coborî din maşină cu un aer important.

Se îndreptă spre portiera pasagerului şi o deschise cu o mică plecăciune. Atunci cînd Imogen îşi scoase picioarele lungi şi frumoase, Ryder simți o undă de gelozie, văzînd zîmbetul pe care-l schimbară ea şi cu Patrick.

Pentru o clipă redeveni fata grasă şi timidă de abia sosită la Londra. Atunci însă mulțimea începu să chiuie. La fel şi Ryder, de uşurare. Immy urcă scările podiumului, țopăind grațioasă pe tocurile foarte înalte, extrem de elegantă, într-un taior alb, de dantelă.

– Ryder, scumpo, îmi pare rău că am întîrziat, rosti tare, aruncîndu-şi pe spate faimoasele bucle de un roşu renascentist. Domnule primar, doamnă primar, doamnelor şi domnilor... avioanelor... scuzele mele.

Ryder era uluită de profesionalismul ei. Nimeni n-ar fi crezut-o dacă ar fi spus că, numai cu patru ceasuri în urmă, Imogen plînsese cu suspine, spunînd că nu se putea descurca.

– Dar acum sînt aici, continuă Imogen, zîmbind fermecător. Nu pot decît să spun ce plăcere este să văd că cea mai bună prietenă a mea, Ryder Harding, a reuşit să realizeze atît de multe. Ridică foarfeca şi o ţinu deasupra panglicii roşii. Mult noroc, Aeroport Bailing!

În acel moment un biplan Sopwith Camel trecu vîjîind pe deasupra hangarului. Mulţimea aclamă şi aplaudă. Pilotul se înclină pe o parte. Invitaţii ridicară paharele.

– Pentru Aeroportul Bailing!

Ryder îşi ridică privirea şi întîlni ochii lui Patrick Brendan. Roşi uşor şi întoarse capul, sperînd că nu observase nimeni.

Cei din jur nu văzură nimic neobişnuit. Cu excepţia lui Michael Ashby.

20

Ryder rămăsese în mijlocul hangarului părăsit, înconjurată de resturile petrecerii. Într-un moment, întregul aeroport fusese plin de oameni, ca în următorul aceştia să plece într-un nor de fum de eşapament, după ce o felicitaseră.

Pe aleea îngustă din faţa hangarului răsunară deodată paşi apăsaţi.

Stomacul i se strînse deodată. Dar nu era decît Michael Ashby.

– Uită de toate astea, îi zise el. Hai mai bine să te duc la o plimbare cu Jennie.

– Poate cu altă ocazie, răspunse Ryder obosită. Încet, se apucă să adune resturile într-un sac de plastic. Cine a dus-o pe Immy acasă?

– Patrick Brendan.

– Aha, rosti absentă, întorcîndu-se cu spatele la el. Probabil că Patrick rîdea şi cu fundul de ea. Fusese de acord să se culce cu el cînd el nici măcar n-o dorea.

Michael îi luă sacul din mînă.

– Mai bine ai sta jos înainte să cazi din picioare.

Rapid şi eficient, curăţă mare parte din mizerie. Ryder se sprijinise de perete şi privea.

– Ceva clienţi? se interesă el.

– Nici măcar unul, rosti ea, dorindu-şi să-l vadă plecat de acolo.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, el îşi luă haina şi o porni spre avion.

– Bailing n-o să te uite niciodată, îi strigă el, înainte să se salte în carlingă.

– Dar crezi că or să vină să mă viziteze atunci cînd o să ajung la închisoarea datornicilor?

– Eu unul o să vin sigur. După ce decolă, Michael mai survolă o dată aeroportul, trecînd chiar pe deasupra capului ei. Ryder îi făcu semn cu mîna. După aceea dispăru, îndreptîndu-se spre sud.

Ryder aproape că-şi dorea să-i fi cerut să mai rămînă. Aeroportul părea dezolant în acele momente. Era ca şi Lacul Vulpii în timpul iernii.

Asemenea peretelui alb din celula tatălui ei. Porni să se plimbe pe piste cu mîinile în buzunare.

De abia duminică la amiază reuşi să curăţe toată mizeria de după petrecere. Deşi nu conta. Oricum nu avea altceva mai bun de făcut. În timp ce mătura mucurile de ţigară de pe piste, auzi telefonul sunînd.

– Ryder, sînt eu, Michael. Ce faci în după-amiaza asta?

– Ei bine... o să-l duc pe Leo să vadă focile. E tratăţia lui înainte să înceapă şcoala.

– Am înţeles. Poate cu altă ocazie?

– Poate. Ryder nu avea chef să se încurce cu străini.

– Azi mergem să vedem focile? sări Leo imediat.

– Nu azi.

– Dar mi-ai promis! Chipul îi era luminos şi nerăbdător.

– Of, bine. Dar va trebui să facem numai o vizită rapidă. Fugi şi adu-ţi puloverul albastru, şi adu-l şi pe al meu, ăla roşu. Îi scrise un bilet lui Fred. *„L-am luat pe Leo să vadă focile. Ne întoarcem pe la şapte. R."*

Merseră cu maşina pînă la Morston, zona pîrîurilor şi a mlaştinilor. În barca mare cu motor se urcaseră deja vreo douăzeci de oameni.

Cîrmaciul îi ajută pe Ryder şi pe Leo să se urce. Barca cu motor se puse în mişcare de-a lungul rîului, trecînd pe lîngă iahturi elegante şi vreo două vaporaşe de agrement. În faţa lor, marea deschisă îi ademenea. Atunci cînd se apropiară de Blakeney Point cîrmaciul strigă:

– Foci!

Pe lîngă copastia bărcii apăru deodată un cap rotund, cu ochi mari şi strălucitori şi mustăţi mari. Imediat, alături de el apăru un altul.

Focile porniră să se hîrjonească. Leo rîdea încîntat şi bătea din palme.

Soarele apunea atunci cînd se întoarseră la Morston. Vîntul se potolise şi peste mlaştini se lăsase tăcerea. Începuse fluxul.

Dinspre Blackney Point se auzea lătratul focilor. Pe o dună alături de doc era Patrick.

Ryder se prefăcu că nu-l observase atunci cînd îi mulţumi cîrmaciului.

După aceea începu să-l ajute pe Leo, care era mort de oboseală, doar ca să nu fie nevoită să se uite la el.

– De unde ai ştiut că eram aici? îl întrebă ea.

– Biletul.

Ryder se urcă în maşină. Aşadar, venise la aeroport ca să-şi primească răsplata.

– Vin după tine, îi zise el.

– Nu! Adică... zău că nu e nevoie, mai zise ea înainte

să pornească. Numai un sălbatic s-ar fi putut aştepta să respecte un asemenea tîrg.

Aeroportul era scufundat în întuneric. Ryder parcă maşina în fața turnului.

– Leo! Haide! Pune-ți brațele în jurul gîtului meu, îi zise, ducîndu-l în brațe înăuntru.

– Mi-e foame, rosti băiatul. Vreau cîrnați şi lapte.

– Dacă te speli pe față şi pe mîini, atunci o să primeşti un cîrnat şi un pahar cu lapte.

– Doi cîrnați cu pîine şi unt.

Ryder îl lăsă la etaj ca să se schimbe în pijama şi să se spele, ea coborînd la bucătărie. Tigaia se încinse repede. Cîrnații prinseră să sfîrîie. Turnă lapte într-un pahar şi începu să ungă cu unt o felie de pîine.

Uşa se deschise deodată. Patrick intră în turn.

– Cină pentru doi formată din cîrnați?

– E cina lui Leo.

– Aha... a mea e ceva mai tîrziu?

– Patrick, ascultă-mă, rosti ea, apropiindu-se de el cu tigaia într-o mînă şi cu cuțitul în cealaltă, am intenția să respect tîrgul pe care l-am făcut ieri.

– Şi atunci de ce ai încercat să te pierzi de mine pe şosea?

– Din cauza lui Leo.

– Crezi că aş fi cerut plata în fața lui?

– Un om care a fost în stare să-mi ceară aşa ceva, e capabil de orice.

– Te superi dacă-ți cer să laşi jos cuțitul?

– Dar tu te superi dacă-ți cer să pleci de aici?

– Da, răspunse Patrick, luîndu-i tigaia din mînă şi punînd cîrnații pe o farfurie, mergînd apoi spre scară şi strigînd: La masă!

Leo veni în fugă pe scări. Îl văzu pe Patrick şi ezită.

– Luăm cina cu toții?

– Nu!

– Ba da, rosti Patrick, aşezîndu-se la masă. Eu vreau patru cîrnaţi şi un pahar cu vin roşu.

– Dar nu am vin aici!

– Ce noroc că am adus eu. Vezi ce oaspete bun sînt? Ieşi ca să aducă vinul din maşină.

Ryder profită de ocazie şi alergă la uşă, trîntind-o, dar înainte să aibă vreme să tragă zăvorul, el se şi întorsese şi o deschise centimetru cu centimetru.

– Ce amfitrioană amabilă şi ospitalieră. Foarte calm, se apucă să caute prin sertare un tirbuşon.

– Vrei te rog să pleci?

– Încă n-am primit ceea ce caut. Îi dădu un pahar de Chateau Lafite. Cei patru cîrnaţi ai mei!

Ryder se văzu nevoită să cedeze şi să pună la prăjit cîrnaţii. El rămase liniştit la masă, vorbind cu Leo.

– Gata, e ora lui de culcare, zise ea.

– E ora de culcare pentru toată lumea!

Ryder rămase cu gura căscată. El rîse de ea. Ryder îl duse pe Leo în dormitor. Cînd coborî, Patrick se şi instalase comod pe canapea.

– O să-mi ţin partea din învoială, îi zise, oprindu-se în faţa lui, cu mîinile pe şolduri. Dar nu vreau să te mai ţii de mine. Nu vreau să mai vii aici ca să mă chinui. Dacă vrei partea ta, atunci ar fi bine s-o iei chiar acum.

– Scoate-ţi hainele!

Ryder îşi scoase puloverul.

– Toate hainele!

Degetele îi tremurau atunci cînd se apucă să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

– Uită-te la mine!

Ochii lui Ryder străluceau cu duritate. Cămaşa îi era pe jumătate descheiată. Dantela sutienului părea foarte albă pe pielea ei bronzată.

– Zîmbeşte!

– Mi-ai cumpărat trupul, nu sufletul!

El se ridică şi se apropie de ea. Ryder încremeni. Patrick o prinse de mîini.

– Crezi că aş mai fi sugerat o asemenea înţelegere dacă aş fi ştiut c-o s-o iei atît de în serios? Sexul ar trebui să fie ceva plăcut, nu sacrificiu uman.

– Aşadar, m-ai umilit numai pentru propria ta distracţie! rosti ea supărată, îndepărtîndu-se de el. Ştii cît m-a costat să vin la tine să te implor... tocmai tu, dintre toţi oamenii!

– Ştii cît m-a costat pe mine să renunţ la o după-amiază de polo, pentru tine... dintre toţi oamenii! În clipa aceea sună telefonul. Ryder răspunse.

– Aeroportul Bailing? se auzi un glas bărbătesc educat. Rupert Atheldene de la Atheldene Hall vă deranjează. Am nevoie de spaţiu în hangar pentru un Piper Cherokee de şase locuri pentru o perioadă de şase luni. Cît mă costă?

– Patruzeci de lire pe lună, plus service şi întreţinere, rosti Ryder entuziasmată. Atunci ne vedem mîine. Se întoarse spre Patrick. Era Rupert Atheldene. Primul meu client, mai zise, rîzînd încîntată.

El o prinse în braţe şi începu s-o învîrtă prin încăpere.

– Felicitări! Le meriţi. Încearcă să nu-l cocoloşeşti pe Rupert. Îl cunosc foarte bine. Se tăvăleşte pur şi simplu în bani.

Patrick îşi luă cheile de la maşină de jos şi o porni spre uşă.

– Unde te duci?

– La moară, răspunse el. Nu voiai să plec?

– Da... nu... vreau să spun...

Patrick aruncă cheile la loc pe masă.

– Dacă stau şi nu-ţi închei cămaşa, o să fac dragoste cu tine.

Ryder rămase nemişcată. Se simţea atît de atrasă de el.

El se apropie, privind-o în ochi.

– Eşti cea mai imprevizibilă. Îi prinse faţa între palme. Neobişnuită... O sărută cu blîndeţe înainte să-i dea cămaşa jos de pe umeri. Ai cumva şi un dormitor?

Ryder îşi trecu degetele prin părul lui.

– Am, dar îl împart cu Leo!

– Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

O trase aproape, plimbîndu-şi mîinile pe spinarea ei. Lipind-o apoi de el.

Ea începu să se mişte ademenitor. Patrick îi desfăcu blugii.

Încet. Apoi o ajută să-i dea jos. Îi sărută pîntecul şi sînii. O mîngîie pînă cînd Ryder se agăţă de el, gemînd.

Se lăsă să cadă pe canapea, în timp ce el, încă în picioare, îşi desfăcea catarama de la centură. De abia îl aştepta să se întindă alături.

Erau ani de zile de cînd tînjea după el. Să îl simtă aproape. Să-l simtă înăuntrul ei.

După aceea rămaseră nemişcaţi pe canapeaua incomodă a doamnei Dennshurst, bînd vinul lui roşu.

– Nu mi-ai spus că idiotul acela de iubit al tău o să fie la Imogen, îi zise el cu reproş.

– Îmi pare rău. Am şi uitat. Şi e un fost iubit. Adam şi cu mine am pus punct în noaptea în care mama... s-a sinucis. M-a implorat să mă întorc la Londra. Cînd am sosit, el era în pat cu Alix, rosti Ryder cu lacrimi în ochi. Cînd m-am întors la Dingwall, mama deja se... A făcut-o cît am fost eu plecată... Am părăsit-o cînd avea mai multă nevoie de mine.

Patrick o strînse în braţe.

– Dacă e vina cuiva, atunci sigur îi aparține tatălui tău. E un distrugător.

– Dar ştiu sigur că a iubit-o.

– Trebuie să laşi toate astea undeva în urma ta. Încearcă să renunți la trecut. Degetele lui Patrick îi mîngîiau coapsele. Încet. Cu blîndețe. Ademenitor.

La ora cinci, Ryder se strecură pe scări în sus. De abia adormise cînd Leo începu s-o scuture.

– Eu şi cu Patrick vrem micul dejun.

– Aha, rosti ea obosită, dar simțindu-se totuşi minunat. Parcă şi pielea îi strălucea de vitalitate. Se întinse şi zîmbi vinovată. Se ridică de pe saltea şi, îmbrăcînd halatul chinezesc de mătase, coborî la parter. Patrick făcea cafeaua.

– Bună dimineața, rosti el, făcîndu-i cu ochiul peste capul lui Leo.

– Bună, răspunse ea, dintr-o dată timidă. Îi era jenă să se uite spre el.

Fără un cuvînt, Patrick traversă bucătăria, o prinse în brațe şi începu s-o învîrtă.

21

Patrick plecă devreme.

La Gatehouse trebuia să sosească vreo duzină de ponei tineri.

– Te sun mai tîrziu, îi zise el, ciufulindu-i părul.

Ryder rămase pe terasă ca să-l urmărească plecînd, încercînd să-şi alunge nevoia acută de a primi şi alte asigurări. Se întoarse în turn ca să se îmbrace.

Rupert Atheldene ateriză la Bailing la amiază. Înalt, blond şi acvilin, traversa pistele cu toată încrederea pe care i-o confereau banii şi educaţia bună.

– Banca mă trimite în Hong Kong pentru un an, îi zise, întinzîndu-i un plic. Cred că asta o să acopere cheltuielile. Aş prefera ca avionul să fie bine întreţinut pentru că o să mai trec pe aici din cînd în cînd. Privi spre hangarul prospăt vopsit. Am văzut inaugurarea la ştirile postului *Anglia*. Mi s-a părut ceva foarte plăcut. Îi făcu semn cu mîna unei fete care venise să-l ia cu o maşină sport. E preferabil însă să nu laşi orice golan să vină pe aici!

– Nici un golan! murmură Fred, privind în urma ma-

şinii sport. Ăsta are mai mulţi bani decît bun-simţ, nu ca taică-său. Ăla era un adevărat domn.

Ryder desfăcu plicul. Înăuntru era un cec. Îl flutură pe sub nasul lui Fred.

– Ia te uită la asta, pesimist bătrîn ce eşti! Bani! Ryder intră în birou şi deschise noul registru contabil.

Începu să sune telefonul.

– Cum se prezintă canapeaua doamnei Dennshurst? o întrebă Patrick.

Ryder roşi uşor şi rîse.

– Cum se prezintă poneii cei noi?

– Stau în grajdurile lor şi citesc „Cum poţi să înveţi polo singur" Ne vedem diseară.

– Eşti sigur? Vreau să spun că ai drum lung de făcut.

– De ce, nu vrei să vin?

– Sigur că vreau!

În cele din urmă duse la bancă cecul preţios. Dacă n-ar fi avut nevoie de bani, atunci l-ar fi înrămat. Cînd ajunse acasă, îl văzu pe Fred învîrtindu-se pe lîngă hangar cu Leo după el.

– Mai avem încă două, strigă Fred. Un fermier dinspre Fakenham şi un prieten al domnului Fără-Golani Atheldene. Vin amîndoi să discute cu tine marţi. O să fim bogaţi!

– Bogaţi! strigă şi Leo, bătînd din palme.

Ceva mai tîrziu, în timp ce pregătea o plăcintă de peşte pentru cină, Leo veni şi-i spuse:

– Tommy mi-a spus că pot să stau cu el în bancă la şcoală.

– O să vezi că în curînd o să-ţi faci şi alţi prieteni.

– Poate, dar de Tommy îmi place cel mai mult, răspunse el, întinzîndu-se după ketchup. Acum nu mai mînca nimic fără el.

Pentru prima dată se duse la culcare fără proteste.

Cînd Ryder urcă la etaj ca să-i spună noapte bună, el deja dormea, cu foca de pluş alături de el pe pernă. Ryder rămase nemişcată şi-l privi cîteva clipe şi atunci îşi dădu seama că, deşi îi făcuse nenumărate probleme, se bucura sincer că nu-l lăsase la bunici, în Prairieville.

Turnul era scufundat în linişte. Ryder era vrăjită de acea pace. Îşi umplu cada cu apă fierbinte şi mai turnă două picături de parfum preţios, după care se întinse pe canapea îmbrăcată cu halatul de mătase chinezească care avea un dragon brodat pe spate, aşteptînd surescitată.

Patrick sosi jumătate de oră mai tîrziu, cînd ea deja se agita ca un leu în cuşcă, închipuindu-şi că păţise ceva.

– Am crezut că ai făcut un accident, îi zise ea, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît.

– Nu poţi să scapi de mine aşa de uşor.

– Mi-a fost aşa de teamă, rosti ea înfrigurată, lipindu-se de el şi sărutîndu-l, nelăsîndu-l să-şi scoată măcar haina de piele.

El îşi trecu palmele peste spatele ei.

– Simt că va trebui să lupt pentru tine cu un dragon brodat.

Ea îşi lăsă mîinile în jos, spre cureaua lui. El îi dădu jos halatul şi începu să-i sărute trupul gol şi parfumat, înainte s-o lipsească de el.

Sînii ei nimeriseră chiar peste fermoarul de metal al hainei. Era rece. Dur. Chiar brutal.

Dar ea aşa ceva îşi dorea. Voia mai presus de orice ca el s-o posede.

Cu pasiune. Cu tandreţe. Ryder nu-şi dorea altceva decît să simtă duritatea lui. Să fie sigură de el.

A doua zi dimineaţă el îi zise:

– Ce zici, vii duminică ca să vezi meciul de polo?

– Trebuie să stau aici. Weekend-ul e de obicei cea mai aglomerată perioadă.

– Ai putea să-l laşi aici pe Fred şi să vii după-amiaza.

– Da... dar... Îi întoarse spatele. Nu vreau să-i văd pe toţi oamenii aceia care l-au cunoscut pe tata. Nu cred că pot suporta privirile lor batjocoritoare.

Patrick o luă în braţe.

– Cu cît îi înfrunţi mai devreme, cu atît o să fie cu atît mai bine. Polo-ul e lumea mea.

– O să vin cu altă ocazie.

Michael Ashby îi trimise toate articolele apărute după petrecerea de inaugurare.

Astfel Ryder avusese parte de trei rînduri în „Daily Mail", cinci în „Daily Express", o fotografie şi două coloane în „Eastern Daily Press" şi jumătate de pagină în „Lynn News & Advertiser"

– Fii atent la asta, îi strigă ea lui Fred. „Dinamica şi atrăgătoarea Ryder Harding", sau „Strălucirea vine şi în North Norfolk"

Fotocopie toate acele articole pentru cei de la fermă, Immy, lady Heythorp şi doamna Trumpet. După ce se gîndi o clipă, trimise un set şi tatălui ei. Era un fel de jumătate de ramură de măslin.

Cînd îl sună pe Michael ca să-i mulţumească, el o întrebă:

– Cum au fost focile?

– Ce foci?

– Nu te-ai dus să le vezi duminică?

– Ah... ba da. Duminica în chestiune făcea parte din perioada de dinainte de Patrick. O altă viaţă.

– Pot să te întreb ceva? rosti el mai departe. Eşti cumva implicată într-o relaţie cu Patrick Brendan?

– Păi...

– Ghinionul meu! Dar încă te mai consider o doamnă

dată naibii, aşa că, dacă ajungi vreodată la Londra, sună-mă şi o să luăm prînzul împreună.

Pînă duminică, aeroportul avea deja patru clienţi care închiriaseră spaţii în hangar, două avioane care trebuiau verificate şi reparate, şi o jumătate de duzină de aparate care aterizaseră pentru combustibil.

– Lucrurile or să se mai liniştească în timpul săptămînii, îi zise Ryder lui Fred în timp ce făceau socotelile.

– Asta înseamnă că o să am timp ca să ridic peretele despărţitor. Aşa tu şi cu Leo o să aveţi fiecare camera lui.

– Ce idee bună.

– M-am gîndit eu c-o să te bucuri, răspunse Fred chicotind şi făcînd-o pe Ryder să roşească.

Ryder era îndrăgostită. Era aşa de fericită, încît credea că avea să explodeze. Adesea se uita în oglindă şi nu-i venea a crede.

Serile, Patrick venea la Bailing, ajungînd la ea pe la nouă ca să plece apoi înapoi dimineaţa în zori. Ea atunci ieşea să-l conducă, aspirînd cu nesaţ aerul proaspăt de septembrie, plină de energie şi optimism.

Patrick tocmai se pregătea să plece spre Gatehouse cînd ea deschise plicul care conţinea un permis de vizită de la tatăl ei.

– Ignoră-l! îi zise el, urcînd în maşină. E un distrugător. O să înceapă să te manipuleze.

– Trebuie să mă duc.

– Ryder, eşti o persoană greu de înţeles, rosti el pornind motorul. Eşti gata să dai piept cu toată scursura închisorilor, dar eşti incapabilă să înfrunţi mulţimea de la polo ca să-mi faci mie pe plac.

– E tatăl meu şi asta e jumătatea lui de ramură de măslin.

Rămase în pragul uşii ca să-l urmărească plecînd.

Era furioasă pe sine pentru că stricase acea dimineață şi furioasă şi pe el, deşi nu era tocmai sigură de ce.

Închisoarea era scăldată de razele soarelui. Acest lucru făcea să pară totul mai rău. Ryder simțea căldura şi neastîmpărul. Ceea ce o făcea să fie nervoasă.

Tatăl ei se aşezase în apropierea uşii. Ridică privirea atunci cînd intră ea, dar nu zise nimic. Ryder se aşează în fața lui. El puse o scrisoare pe masă, chiar la jumătatea distanței dintre ei.

– Am văzut articolele din ziare, îi zise el. Ți-am şi scris. Atunci cînd am terminat, a sosit scrisoarea ta. Uite-o pe a mea.

Ryder luă plicul şi citi scrisoarea. Nu conținea decît două cuvinte: „Bună treabă!" Ochii i se umplură de lacrimi. Le şterse cu dosul mîinii.

– Acum aş vrea să aud totul, să aflu fiecare detaliu, îi zise el, cu un glas îngroşat de emoție. Bailing e singura proprietate pe care am cumpărat-o din motive sentimentale şi a trebuit să vină fiica mea ca să-i vadă potențialul.

Cînd Ryder plecă de acolo o oră mai tîrziu, promisese să-l aducă şi pe Leo imediat după ce se obişnuia cu şcoala.

Cînd ajunse acasă, o aştepta un mesaj din partea lui Patrick, în care-i spunea că era ocupat în seara aceea. Ryder îl sună imediat.

– Asta din cauză că am fost să-l văd pe tata? izbucni ea.

– Prostuțo! Ce faci în restul timpului e numai treaba ta.

– Desigur. Nu acela era răspunsul după care tînjise ea.

– Eu şi cu Rudolfo cinăm cu un şeic arab, îi explică

el. Vrea ca poneii lui să joace în sezonul din Florida. Deşi nu sînt sigur că vor fi pregătiți pentru el pînă cînd o să mergem acolo.

– Cînd te duci acolo? întrebă Ryder, încercînd să nu-şi arate neliniştea.

– În decembrie. Polo-ul se mută în Florida pe perioada de iarnă.

– Pentru cîtă vreme?

– Pînă în martie. Dar eu o să plec de aici cu cîteva săptămîni mai devreme pentru că am de rezolvat nişte probleme în Argentina, rosti el. Pari supărată. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te previn, dar mă ocup de polo de atîta vreme, încît uit că alți oameni nu-mi cunosc lumea.

Ryder simțea numai goluri în stomac. Pentru că sezonul de polo era pe sfîrşite, Patrick avea ceva mai mult timp liber la dispoziție. Angajă un constructor să ridice un grajd bun pentru Bruja.

Îl învață pe Leo să călărească. Îl potoli atunci cînd se arătă gelos pe ceilalți prieteni ai lui Tommy. Adesea, dacă Patrick sosea mai devreme, Ryder îl implora să-i ducă la Morston, unde se plimbau toți trei printre mlaştini şi ascultau țipetele focilor, privind păsările care migrau spre sud. Lui Ryder îi plăcea la nebunie acolo. Lui Leo la fel. Numai lui Patrick nu-i plăcea. Atunci Ryder îl întrebă de ce.

– Îmi aminteşte de pampas, răspunse el.

– Nu-ți place Argentina?

– Îmi place țara, amintirile pe care le am de acolo mă îndepărtează de ea. Ryder ar fi vrut să afle mai multe, dar atunci el se închidea în sine.

Ryder nu-şi mai vizită tatăl înainte de plecarea lui Patrick. Era un gest egoist, dar voia să petreacă fiecare zi disponibilă cu el. Uneori visa că Patrick plecase deja şi atunci se trezea deodată şi-l vedea alături.

El îi ceru să vină în vizită la Gatehouse. Ea ezită din cauza amintirilor.

– De abia aştept să fac dragoste cu tine într-un pat dublu, îi zise el. Fără ca Leo să fie alături.

– Dar nu-l pot lăsa singur acasă.

– Dacă asta e o problemă, adu-l şi pe el.

– Numai că n-aş vrea să ştie că dormim împreună.

– N-o să afle. Va avea propria lui cameră. În plus, noi ne vom trezi înaintea lui, îi zise el. Gata, nu mai ai nici o scuză ca să nu vii.

Ryder ar fi vrut să se îmbrace cu o rochie frumoasă, dar cum nu mai avea nici una, se mulţumi cu costumul galben de aviator. Ajunse la Gatehouse cînd afară se întunecase deja. Se vedeau luminile de la grajduri. Grăjdarii îşi vedeau mai departe de treburile lor. Poneii nechezau mulţumiţi.

Patrick apăru deodată, în timp ce ea parca maşina. Privindu-l cum străbătea curtea, Ryder constată pentru a mia oară cît de frumos era.

– Vin şi eu în cîteva minute, îi zise el, atingîndu-i obrazul. Unde-i Leo?

– A adormit pe bancheta din spate.

Patrick îl duse pe Leo direct în pat. Apoi dispăru la duş, în timp ce Ryder se plimba prin casă. Era în stil georgian, cu o scară centrală largă, coloane ionice şi ferestre largi. În comparaţie cu Dingwall Court nu era prea mare, dar lui Ryder, după ce locuise atîta vreme în turnul de control, i se părea un adevărat palat.

– Întotdeauna am iubit casa asta, îi zise lui Patrick atunci cînd acesta coborî la parter.

– N-am ştiut că ai mai fost pe aici.

– Nu am intrat în casă. Dar ştiam că o să-mi placă, îi răspunse ea, prinzîndu-l cu braţele pe după gît.

– Mă bucur că asta e prima oară cînd vii. Patrick o

sărută cu blîndețe, trăgînd-o aproape de el. Ryder simțea cum se topea toată. El o conduse la etaj, oprindu-se la fiecare treaptă ca s-o mîngîie. În dormitorul lui o dezbrăcă şi îi sărută trupul, făcînd-o să ardă de dorință. Atunci veni rîndul ei să-l facă să ardă ca o torță, pînă cînd, nemaiputînd suporta acea tortură dulce, începu să facă dragoste cu ea, sălbatic, plin de pasiune.

Aeroportul devenea o afacere înfloritoare. Aveau şapte avioane pentru care se închiriaseră spații permanente în hangar şi alte patru pentru care se plătiseră locuri în parcarea creată special alături.

Combustibilul se vindea fără probleme şi Fred se ocupa de verificarea şi repararea aparatelor aproape cît era ziua de lungă. Însă Ryder tot nu avea destui bani. Buncărul alăturat trebuia transformat în club. Pentru asta cumpără mese şi scaune, şi vechi fotografii de avioane. Leo avea nevoie de haine noi.

Turnul de control, care păruse aşa de vesel şi plăcut pe timp de vară, era destul de dezolant în timpul zilelor scurte şi întunecate de iarnă. De aceea, Ryder cumpără covoare, perne şi vreo două veioze. Nimic extravagant, dar totul costa. Cînd Leo îşi distruse pantofii pentru că se jucase pe malul noroios al rîului, Ryder se văzu nevoită să amaneteze ceasul mamei ca să-i ia o altă pereche.

Cînd se împlini un an de la moartea mamei ei, Ryder se duse singură la Morston. Simțea nevoia de puțină singurătate. Ca să gîndească. Sau mai bine spus, ca să nu se mai gîndească la nimic.

Cînd se întoarse din plimbarea solitară, lîngă maşina ei o aştepta Michael Ashby.

– De unde ai ştiut că sînt aici? îl întrebă ea, supărată.

– Mi-a spus Fred. Întinse mîna spre ea. În palmă ținea ceasul *Cartier* pe care-l amanetase.

Ryder îl privi şocată.

– De unde l-ai luat?

– Mama are o problemă majoră cu băutura. Tocmai îi scoteam inelul de logodnă din magazinul de amanet din Norwich. Mi s-a părut că ceasul ăsta semăna foarte bine cu cel pe care-l purtai tu. Am cerut să văd inscripția. Glasul îi deveni deodată mai blînd. Spune-mi, nu scoți destui bani cu aeroportul?

– Avem nevoie de încă vreo douăzeci de clienți, dar sînt aşa de ocupată că nu mai am timp să găsesc.

– De ce nu angajezi o asistentă.

– Pentru că nu-mi permit.

– Nu, adevărul este că nu-ți permiți să nu angajezi pe cineva. Îi deschise portiera maşinii. De ce nu faci un plan de promovare pentru aeroport şi eu o să mă uit pe el.

Ryder ezită.

– Nici măcar nu ți-am mulțumit pentru ceas. O să mă răscumpăr față de tine atunci cînd o să pot. Îşi muşcă buzele. A fost al mamei mele. Azi s-a împlinit un an de la moartea ei.

– Erați foarte apropiate? o întrebă el.

– Nu. De aceea totul pare cu mult mai rău. Îmi doream nespus de mult s-o mulțumesc. Dar n-am reuşit niciodată. În cele din urmă am dezamăgit-o atunci cînd a avut nevoie de mine cu adevărat.

Sugrumată de tristețe, Ryder plecă de acolo. Michael o urmări cu privirea. Ce mult şi-ar fi dorit Ryder să fi fost Patrick în locul lui. Atunci ar fi putut să plîngă în brațele lui. Dar Patrick era la grajduri. Dacă ar fi ştiut de ceas, în mod sigur l-ar fi recuperat chiar el.

Timpul se scurtase simțitor şi Patrick se pregătea de plecare. În timpul ultimei cine pe care o luară la Gatehouse împreună cu Rudolfo şi soția lui, Antonella, discutară numai despre Florida.

Ryder încerca să zîmbească, dar pe dinăuntru simțea cum se rupea.

Patrick se aplecă peste masă şi o prinse de mînă.

– Vii şi tu acolo de Crăciun?

Ryder nici nu mai putea să vorbească.

– Chiar credeai c-o să te las singură trei luni încheiate?

Ochii ei străluceau de lacrimi.

– Pot să vin şi eu cu tine în Argentina? Întotdeauna mi s-a părut aşa de romantică.

În jurul mesei se lăsă tăcerea. Ryder simți imediat tensiunea. Se uită la Patrick. Acesta se ridică de la masă şi ieşi din sufragerie. Se întoarse spre Rudolfo şi Antonella. Aceştia priveau preocupați în farfurii.

După aceea Patrick se întoarse.

– Uitasem de vin, le zise.

Ryder rîse uşurată. Ce proastă, să-şi închipuie că exista vreun impediment.

– Haideți să bem în cinstea vizitei lui Ryder în Florida! Pátrick ridică paharul spre ea, iar Ryder se întrebă dacă putea să-l iubească mai mult de atît.

22

Imediat ce Patrick plecă spre Florida, Ryder îl duse pe Leo să-l vadă pe tatăl lor.

– Dar de ce e tata la închisoare? întrebă Leo pentru a zecea oară, atunci cînd Ryder parcă maşina pe strada cu vile.

– Pentru că a împrumutat nişte bani pe care nu i-a mai putut da înapoi. După aceea s-a speriat şi a încercat să fugă. Cînd ar fi trebuit să stea şi să suporte consecinţele. Îl luă de mînă atunci cînd se apropiară de închisoare. Cînd Leo văzu zidurile înalte se albi deodată la faţă. Ryder se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală aducîndu-l acolo.

Sala de vizite era plină, ceea ce înrăutăţea lucrurile.

Mame înlăcrimate păreau incapabile să-şi potolească odaslele care zbierau în gura mare.

Leo se agăţase de Ryder, în timp ce ea se chinuia să-l conducă spre tatăl lor.

– Uite-l pe tata, îi zise ea.

Paul întinse mîinile spre ei.

– Ce mai face băiatul meu?

Leo îngheță. Se albi şi mai mult la față. Ochii se întunecaseră pe chipul fără culoare.

– Unde e mami?

– Nu e aici, răspunse Ryder, aşezîndu-se. Dar e tati. Se întoarse spre Paul. O să se obişnuiască imediat cu tine.

Paul îşi lăsă mîinile să cadă pe masă.

– Am crezut că de cum o să intre o să mi se arunce în brațe, dar el nici măcar nu ştie cine sînt.

– Nu i-ai dat ocazia, răspunse Ryder, încercînd să-l împingă pe băiat spre Paul, deşi acesta se lipise tot de ea.

Paul, supărat, se ridică deodată de pe scaun.

– Ia-l de aici! Nu vreau să ajungă să mă urască. Am avut parte de destulă ură în viața mea. Se uită la Leo aşa cum era agățat de Ryder, de teamă să nu cumva să-l lase acolo. N-am crezut niciodată că o să te prefere pe tine în locul meu, îi zise cu amărăciune.

– La ce altceva te-ai fi aşteptat cînd eu sînt tot ce i-a mai rămas, răspunse ea, deşi nu intenționase să fie atît de crudă.

Fără Patrick, Ryder îşi canaliză energia ca să promoveze Bailing.

O vorbă spusă la urechea doamnei Dennshurst i-o aduse pe Violet, o văduvă de vîrstă mijlocie, fără copii, atît de eficientă, încît Ryder nu înțelegea cum de reuşise aeroportul să supraviețuiască fără ea înainte.

Leo deja o cunoştea şi o plăcea pe Violet, care se oferi să-l ia la ea atunci cînd Ryder era nevoită să plece. Cum locuia alături de casa lui Tommy, adesea îi lăsa pe băieți să se joace în grădina ei.

– Ai avut dreptate, aveam mare nevoie de o asistentă, îi zise Ryder lui Michael Ashby. Am de gînd să fac

un drum la Londra. Aş vrea să te descos în privinţa promovării aeroportului.

– Ce-ţi mai face iubitul?

– Bine.

– Ce păcat! rosti el, oftînd din rărunchi şi făcînd-o să chicotească.

După aceea o sună şi pe Immy, sperînd să se vadă şi cu ea, dar cînd află că Adam era plecat de acasă, căzu de acord să petreacă noaptea acolo. Noua casă a lui Immy se afla în apropiere de *Harrods*.

Ryder parcă în faţa porţii, observînd lumina care se revărsa pe ferestre.

Uşa din faţă era de un albastru electric şi ciocănelul de la uşă era în formă de peşte, probabil ca să le amintească tuturor că Imogen era în zodia Peştilor. Înainte ca Ryder să fi avut vreme să-l ridice, uşa se deschise larg înaintea ei.

– Eram la fereastră, îi explică Immy. De abia aşteptam să apari. Continuă să trăncănească în timp ce o conducea pe Ryder înăuntru. Toată casa era decorată cu tapet înflorat, draperii şi huse asemănătoare. Alix crede că e oribil, mărturisi Immy în timp ce o conducea la etaj. Ştiu sigur, pentru că toată vremea îmi prezintă diverşi decoratori de interioare. Dar mie îmi place să-mi aleg singură lucrurile. Aşa am la ce mă gîndi, mai ales acum, cînd l-am pierdut pe Tony.

– Încă îl mai iubeşti? întrebă Ryder, cocoţîndu-se pe marginea unui pat încărcat de volane şi dantele.

– El mă făcea să mă simt în siguranţă.

– Îl mai vezi?

– Nu vrea. Mi-a spus că a secat rezervorul de dragoste pe care l-a avut pentru mine. Îi zîmbi tristă. După care dădu fuga pînă jos, revenind cu o sticlă de şampanie roz. Acum vreau să-mi spui totul, cu multe detalii.

Totul! Îi oferi şi lui Ryder un pahar. Inclusiv detaliile despre idila ta cu Patrick Brendan.

A doua zi dimineaţa Ryder căzu de acord să mai petreacă o noapte acolo.

– Dar trebuie neapărat să fac nişte cumpărături înainte să mă întîlnesc cu Michael, îi zise lui Immy. Vreau să-i cumpăr lui Patrick un cadou de Crăciun. Ceva cu totul special. Ceva minunat.

Se învîrtiră pe la parterul magazinului *Harrods*, urmate de murmure de admiraţie atunci cînd oamenii o recunoşteau pe Imogem. Însă Ryder nu descoperi nimic care să-i placă la un preţ cît de cît rezonabil.

– Bănuiesc că aş putea cheltui ceva mai mult, rosti ea, studiind un cal de argint. Dar vreau să-i cumpăr lui Leo o bicicletă. Toţi ceilalţi băieţi au. De asemenea, mai am nevoie de un costum elegant de iarnă în care să pot face reclamă aeroportului.

– Numai unul?

– Nu mă văd decît cu o singură persoană o dată. Oamenii ăştia n-au de unde să ştie că n-am o garderobă plină de ţoale de firmă.

Luară liftul pînă la etajul în care erau departamentele de îmbrăcăminte şi lenjerie feminină şi unde Ryder descoperi imediat un costum de culoarea ruginei. Însă imediat după aceea văzu încă unul gri de catifea, ceva de vis.

– Ce părere ai? o întrebă pe Imogen. Pe care să-l aleg? Spune-mi repede că mai am numai cinci minute la dispoziţie.

– Ce culoare au paltoanele tale?

– Paltoane? Immy, eu şi iarna port tot pardesiul ăla vechi.

– Atunci ia-l pe cel ruginiu. Cel gri ar cere un palton negru de caşmir.

O să-l port pe ăsta ruginiu la prînzul cu Michael de azi, zise Ryder, îndreptîndu-se spre cabina de probă.

Cînd se întoarse, Imogen şi vînzătoarele tocmai împachetau ca nişte conspiratoare costumul gri plus un palton elegant de caşmir negru.

– Nu sînt prea mari pentru tine? o întrebă Ryder, cu invidie în glas.

Immy luă pachetele.

– Haide!

– Dar nici măcar n-am plătit costumul pe care l-am luat.

– L-am achitat eu. Şi pe astea, care sînt tot pentru tine, rosti Imogen, zîmbind spre vînzătoare. Nu vreau să aud nimic din partea ta. Îmi pot permite fără probleme.

– Şi cum te voi putea răsplăti vreodată? se interesă Ryder.

– Lasă-mă să folosesc Bailing ca refugiu de cîte ori o să am nevoie.

– Oricînd. Acum te rog frumos, du-te acasă. Tu eşti răcită cobză şi eu te-am tot tîrît prin magazine.

– Nu sînt răcită, răspunse Imogen, punînd batista la loc.

Michael era aşa de elegant, încît Ryder aproape că nu-l recunoscu. Cazacul ameninţător în haină de piele dispăruse cu totul. În acel moment era îmbrăcat cu un costum gri la două rînduri, care-i punea în evidenţă trupul puternic.

– Arăţi parcă mai altfel, îi zise Ryder, atunci cînd se aşează la masa retrasă pe care o rezervase.

– Şi tu la fel, răspunse el ridicîndu-se şi dînd mîna cu ea. Pari foarte elegantă. Aşadar, lucrurile nu merg tocmai prost, nu?

– Ah, costumul ăsta e un cadou.

El o privi mirat. Ryder îşi dădu seama că el rămăsese cu impresia greşită că Patrick îi făcuse cadou costumul, dar nu se osteni să-l contrazică.

Îi plăcea gîndul că Patrick ar fi putut să-i cumpere astfel de lucruri. Ideea că ar fi putut deveni femeia lui.

– Bine, acum spune-mi cu ce te pot ajuta, rosti Michael.

– Am nevoie de mai mulți clienți.

– Fă-ți reclamă.

– Nu-mi permit.

– Aşa ai spus şi despre violet. Nu înțelegi că nu-ți permiți să nu-ți faci reclamă? Dar ai răbdare pînă la primăvară, atunci cînd piloții amatori îşi aduc aminte că au avioane şi că ar avea chef să zboare cu ele, sugeră el, rupînd o felie de pîine şi mîncînd-o cu poftă. Uite încă o idee. Fă-ți o legătură cu un alt aeroport. Unul destul de departe ca să nu reprezinte un competitor de temut, dar nu mai departe de o zi de zbor.

– Uite că la asta nu mă gîndisem, răspunse ea, luînd un sparanghel şi înmuindu-i vîrful în unt topit. Desigur, cel mai bine ar fi să mai cumpăr un aeroport ca după aceea să am profit la ambele capete.

– Ei da, aşa mai merge!

– Ăsta e numai un vis!

– Hai că o s-o faci şi pe asta. Michael luă din servietă un carnețel şi începu să scrie cîteva nume. Ryder observă ce mîini frumoase avea. Uite aici două aeroporturi, îi zise el mai departe. Unul este administrat de un fost coleg de-al meu. Eram amîndoi piloți la Colossus Air înainte să o apucăm fiecare pe drumul lui.

– Dar de ce? întrebă Ryder deodată foarte curioasă.

– Pentru că ne plictisisem să fim numai nişte rotițe neînsemnate dintr-un colos de corporație. Un alt fost pilot este redactorul-şef la „Aviation Argus" Uite aşa am

intrat eu în jurnalism. Deşi îmi lipseşte zborul şi mirosul de kerosen. Îmi place nebunia şi surescitarea specifică unui aeroport.

Ryder îi zîmbi deodată.

– Cu alte cuvinte eşti omul care face treaba, nu o observă?

Michael tăcu o clipă, studiind-o cu atenție peste buza paharului.

– Nu te apuca să te joci cu mine, miss Biggles.

23

FLORIDA

Cînd Ryder ajunse în Florida, soarele strălucea puternic pe cerul de un albastru adînc. Briza caldă îi mîngîie fața atunci cînd coborî din avion. Valul de căldură făcea aerul să tremure pe deasupra palmierilor.

Abia aşteptînd să scape de coada formată la ghişeul de imigrări, îşi scoase pudriera şi, privindu-se în oglindă, se rujă la repezeală, după care se dădu şi cu puțin parfum.

Îşi aranjă mai bine tricoul alb şi îşi netezi pantalonii scurți, de un roşu-aprins, dorindu-şi ca şi picioarele ei să fie la fel de bronzate ca ale femeilor de rînd.

În cele din urmă reuşi să-şi recupereze valiza, după care o porni spre zona în care aşteptau rudele şi prietenii celor sosiți odată cu ea.

La fiecare pas pe care-l făcea se aştepta să-i zărească chipul. Dar erau aşa de mulți oameni acolo, încît nu-l putea vedea.

Se dădu mai la o parte. Mulțimea de oameni adunați

acolo începu să se răărească. Ryder se uită nervoasă spre ceas. Doar Patrick nu avea de gînd să întîrzie, nu?

– Ryder! Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepți.

– Rudolfo, unde-i Patrick?

– În Argentina. Nu ți-a spus? A plecat acolo săptămîna trecută.

– Dar... dar... cînd are de gînd să se întoarcă?

– Pe la miezul nopții, răspunse Rudolfo, făcîndu-i semn unui hamal. Sînt în mare grabă. La ora patru am o partidă de polo. O scoase din aeroport în soarele arzător de afară.

– Şi atunci unde o să stau? îl întrebă ea, urmîndu-l neliniştită în parcare.

– La hotelul Breaker din Palm Beach, răspunse el, deschizînd portbagajul. Patrick şi cu mine împărțim aceeaşi casă, dar acum e aici şi Antonella plus copiii cu soacră-mea, aşa că s-a gîndit că la hotel o să aveți ceva mai multă... intimitate.

– Pe cuvînt dacă mai pricep ceva, se îmbufnă Ryder. Patrick m-a sunat cu vreo două zile în urmă şi nu mi-a pomenit nimic de Argentina.

Rudolfo dădu nepăsător din umeri.

– Lasă că vine aici în noaptea asta. O să-ți explice el tot ce e de explicat.

Curînd lăsară în urmă aeroportul şi şoselele din Miami, îndreptîndu-se spre nord, pe autostrada de pe coastă. De-a lungul ei erau înşirate nenumărate hoteluri cu piscine mari, mărginite de palmieri, iar între ele se putea vedea bine oceanul agitat şi plaja albă, dar Ryder nu se putea bucura de privelişte. Îşi dorea să nu fi venit.

– Boca Raton, îi zise Rudolfo după vreo oră de mers. Aici jucăm polo. Terenul e bun, dar clubul nu e de nivelul celui din Anglia, cel puțin deocamdată. Acum, mai nou, se discută despre deschiderea unui club de polo la Palm

Beach. Dacă o fac, atunci o să fie mai mare şi mai grozav decît oricare alt club din lume. Cel puţin aşa pretind americanii!

Ryder se forţă să zîmbească, deşi gîndurile ei se îndreptau doar spre Patrick.

De acum se apropiau de Palm Beach. În cele din urmă Rudolfo opri maşina în parcarea unui hotel elegant, lăsînd-o la recepţie. Atunci cînd se urcă iar în maşină şi plecă grăbit, Ryder abia îşi putu înfrîna impulsul de a alerga după el. Dar îşi spuse că nu era cazul să se comporte ca o sălbatică, ci era mai bine să savureze eleganţa din jur.

Camera ei se afla la al cincelea etaj. Avea un balcon care se deschidea spre plajă şi ocean. Oare era chiar pe aceeaşi planetă cu ceţosul şi vîntosul Bailing?

Imediat se auzi o bătaie discretă la uşă. În cameră îşi făcu apariţia un angajat împovărat de un imens buchet de trandafiri.

Cartea de vizită care-l însoţea îi aduse zîmbetul pe buze. Pe ea stătea scris: *„Îmi pare rău că am întîrziat. Toată dragostea mea. Patrick."*

Ryder îşi dădu seama că se simţea mult mai bine. Plănui să iasă să înoate în piscină şi să facă plajă, după care se putea odihni puţin ca apoi să facă un duş şi să-l aştepte pe Patrick.

Apa din piscină era delicios de caldă. Înotă cinci lungimi înainte să se întindă pe un şezlong şi să-şi comande un cocktail *Manhattan*. Soarele îi coloră imediat pielea de pe braţe şi picioare. Lipsa somnului sau poate băutura o ameţise deja. Dar nu-i păsa. Azi toată lumea o vedea singură. A doua zi însă avea să fie cu Patrick.

Cînd se trezi era întuneric. Încă nu-şi dădea seama unde anume se afla. După aceea observă uşa de la balcon deschisă.

Muzica se împletea cu mugetul valurilor. Aprinse veioza de pe noptieră. Nu era decît unsprezece seara. Încă o oră şi Patrick trebuia să aterizeze.

Făcu un duş, se fardă puţin şi se parfumă. Miezul nopţii. Constată că îi era foame. Probabil că Patrick mîncase deja în avion. Comandă un sandviş şi făcu puţină ordine prin cameră. La televizor putea vedea zece filme diferite. În timp ce mînca, trecu de pe un canal pe altul.

Cînd se trezi din nou, îngheţată şi amorţită, zăcînd peste pătura din pat şi cu capul în farfuria în care fusese sandvişul, la televizor era un film de groază. Constată că se făcuse deja două şi un sfert. Se întinse după telefon.

– Da, doamnă, e două şi un sfert, îi zise centralista de noapte. Nu, doamnă, nu aveţi nici un apel, nici un mesaj.

– Aşteptam un prieten care trebuia să vină de la Buenos Aires pe la miezul nopţii. Aţi putea verifica, vă rog?

Începu să se plimbe prin cameră, imaginîndu-şi fel de fel de scenarii sîngeroase, cu Patrick rănit şi avionul în flăcări.

Centralista reveni.

– Nu au fost nici un fel de zboruri directe de la Buenos Aires în seara asta.

– Dar ştiu că vine, rosti Ryder panicată.

– Poate că a venit făcînd legătura prin Mexico City.

– Da, tot ce se poate. Mulţumesc. Se întinse iar în pat. Mai avea puţin şi plîngea.

Tot acolo era şi a doua zi dimineaţă, complet îmbrăcată, atunci cînd o trezi telefonul.

– Ryder?

– Of, Patrick... Unde eşti? Mi-am făcut atîtea griji din pricina ta.

– Sînt la Boca Raton, gata să joc cîteva reprize.

– Ce s-a întîmplat noaptea trecută?

– Am aterizat de abia după miezul nopții şi m-am gîndit că poate eşti şi tu obosită.

– Nu m-ar fi deranjat deloc. În fond, adăugă ea cu dulceață, stau aici numai patru zile.

– Vin să te iau la amiază.

Ryder se simțea bolnavă de groază. Îşi spuse însă să nu fie ridicolă. Îi transmisese toată dragostea lui odată cu buchetul de trandafiri, de ce naiba se temea aşa de rău că o să-l piardă? Pentru că dacă se mai comporta aşa, atunci exact asta se va întîmpla.

Soarele era fierbinte. Coborî la piscină ca să se bronzeze, astfel încît să fie cît mai frumoasă pentru Patrick. Cu o oră înainte de amiază reveni în cameră. La ora douăsprezece era gata, cu părul frumos aranjat în jurul feței bronzate, cu unghiile date cu lac roz şi cu o rochie de plajă de un albastru palid, care-i lăsa la vedere umerii aurii. La douăsprezece şi un sfert îşi dădu iar buzele cu ruj. La douăsprezece şi jumătate se mai parfumă puțin. La ora unu sună la vila lui Patrick. Nu răspunse nimeni. Se aruncă în pat şi plînse cu disperare.

Cînd se trezi, Patrick se afla la picioarele patului. O privea cu o disperare furioasă.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea. Te rog, spune-mi. Dacă nu mă vrei aici, plec acasă chiar în seara asta.

Patrick se apropie de ea. Ryder îl privea, temîndu-se de ce putea fi mai rău.

– Să nu te vreau? O prinse de brațe. Sigur că te vreau! Îi sărută fața. Gîtul. Ochii. Părul.

– Mi-a fost aşa de teamă, mă...

Dar el n-o lăsă să termine. O sărută cu pasiune, trăgînd-o spre el. Rochia de plajă îi alunecă pe trup, atunci cînd el i-o scoase. Ryder îi descheie nasturii de la cămaşă. Patrick îşi desfăcu grăbit centura.

– Mi-a fost aşa de teamă că...

Dar el n-o lăsă nici de această dată să termine. Începu să-i sărute sînii pînă cînd cuvintele ei se transformară în gemete de plăcere. O atinse intim. Cu blîndeţe. Iar ea îi răspunse, deschizîndu- se pentru el.

Îl dorea aşa de mult încît intră imediat în ritmul lui atunci cînd începu să facă dragoste cu ea. Deveni una cu el, simţindu-i fiecare spasm al trupului.

După aceea, pe cînd stătea întinsă în braţele lui, dădu să-l întrebe iar dacă se întîmplase ceva. Dar îşi ţinu gura. Îşi spuse singură că era o proastă.

El se uită la ceas.

– Patru. La cinci joc polo.

– Pot să vin să mă uit şi eu?

– Dacă nu vii, te muşc de sînul stîng.

– Da' ăla drept ce are, nu e bun?

– Îl păstrez pentru Crăcíun, rîse el, sărutîndu-i sfîrcul. Sîn „a la *Petite Marmite*"

Ryder rîse şi se cuibări mai bine alături de el.

– Ce-i acest *Petite Marmite?*

– Cel mai exclusivist, costisitor şi romantic restaurant din Palm Beach şi am de gînd să te duc acolo chiar în seara asta. Aşa că, dacă nu vrei să le provoci celor de acolo vreun atac de cord, ar fi mai bine să te îmbraci, pentru că nu mai trecem pe acasă.

Avem zece minute la dispoziţie, rosti el, urcîndu-se deasupra ei, după ce termin de făcut dragoste cu tine încă o dată.

Ryder se îmbrăcă cu un costum de mătase alb cu negru. Avea două piese, o cămaşă elegantă, care se înfăşura în jurul bustului ei şi o fustă dreaptă, scurtă şi strîmtă, despicată într-o parte.

Îl cumpărase cu o săptămînă înainte, la o vînzare cu reducere de preţuri, de la acelaşi magazin din care îşi

luase costumul galben. „Nu e tocmai potrivit pentru Norwich", îi explicase vînzătoarea reducerea de preț.

– Crezi că e bine aşa? îl întrebă ea, din pragul uşii de la baie.

El o măsură din priviri.

– Perfect! Mai ales crăpătura aia dintr-o parte.

Cînd intră la duş, Patrick începu să cînte. Ryder rîse atunci cînd îl auzi.

– Ce mai face Leo? o întrebă el, în timp ce-şi usca părul cu prosopul.

– Furios că a fost lăsat acasă, răspunse ea. Şi tata a fost furios. E plictisit şi frustrat. Există posibilitatea să poată ieşi condiționat cînd o să mai aibă doar o treime din sentință de ispăşit, însă se îndoieşte sincer că o va obține. I-am spus că vin în Florida. A trebuit. Voia să ştie de ce nu mă pot duce să-l vizitez.

Aşteptă să audă comentariul lui Patrick, dar acesta nu veni. Se mulțumi numai s-o întrebe:

– Cum merg afacerile cu aeroportul?

– Mi-am angajat o asistentă. Michael Ashby mi-a sugerat şi a avut perfectă dreptate. Mi-a oferit şi cîteva sfaturi în privința promovării. Îşi puse sandalele aurii cu tocuri înalte. Din nefericire, criza petrolului ne-ar putea lovi rău de tot.

– Crezi că o să scoți suficienți bani ca să treci cu bine de iarnă?

– Eu vreau să scot mai mult decît strictul necesar, răspunse ea, privindu-l prin oglindă. Vreau să mai cumpăr un aeroport şi să conduc totul ca pe o operație cu două baze.

Patrick o sărută pe ceafă.

– Asta a fost tot sugestia lui Michael Ashby?

– Sigur că nu!

Patrick o trase aproape de el.

– Nu-mi place gîndul că-ți tot dă tîrcoale cît timp sînt eu plecat.

– E doar un prieten, răspunse ea, lipindu-se de pieptul lui gol. Constată că pantalonii albi de călărie se mulau pe picioarele musculoase. El o strînse mai tare. Ea începu să se mişte aţîţător.

Ochii li se întîlniră în oglindă. Patrick îşi trecu palma peste interiorul delicat al unei coapse. Ryder îl zgîrie pe pulpă.

Nemaiputîndu-se abține, Patrick îşi desfăcu cureaua şi-i ridică fusta.

Clubul Sportiv Royal Palm Polo din Boca Raton era mic, plăcut şi cu o atmosferă relaxată.

După cum spusese Rudolfo, terenul era bun. Însă clădirea clubului era mică, cu un stand la parter, un restaurant în spate şi un bar la primul etaj.

Antonella Martinez stătea la o masă de pe terasa mică împreună cu mama sa şi alte două femei strălucitoare.

– Hei, iată-te. În fine! rosti Antonella încîntată, atunci cînd îi văzu. Patrick, n-ar trebui s-o ții pe Ryder ascunsă într-un hotel. Nu e frumos. Mama de abia aştepta s-o cunoască. Arătă cu mîna spre un scaun liber. Ryder, stai cu noi. Ea e mama mea. Şi prietenele mele, Octavia şi Darlene. Soțul Octaviei, Howard, e patronul nostru.

– O să vă fac cinste cu şampanie, le zise Octavia, o femeie blondă cu înfățişare aspră. Dispari de aici, Patrick! Vrem şi noi să stăm la taclale ca fetele.

Patrick plecă, urmărit de rîsetele lor. Fluturînd o mînă încărcată de inele cu diamante, Octavia îi făcu semn chelnerului.

– Vreau o sticlă de Krug! Şi caviar! Se întoarse spre Ryder. Meriți o medalie pentru că ai reuşit să-l îmblîn-

zeşti pe tipul ăsta. Nu s-a mai uitat la nici o femeie de cînd a început sezonul. Poneii intrară pe teren.

Dopurile de la sticlele de şampanie săreau în toate părţile pe terasa mică. În pahare se auzea clinchet de cuburi de gheaţă. Patrick se ridică în şa şi reuşi să dea o lovitură perfectă. Ryder însă îl vedea numai pe tatăl ei în celula lui.

Howard Irving era un bărbat distins, cu părul alb, de vreo şaizeci de ani, ceea ce însemna că era cu vreo treizeci de ani mai bătrîn decît soţia sa. Cea de-a patra, din cîte înţelesese Ryder.

– O să ne vedem chiar mîine seară, îi zise el lui Ryder. La petrecerea de Crăciun. Ştiu că e Crăciun pentru că nevastă-mea numai că nu m-a falimentat cu ce a cumpărat de la *Martha's*.

– Ăsta e cel mai costisitor magazin de îmbrăcăminte din Palm Beach, îi explică Octavia. Patrick e un tip deştept că nu te-a dus pe acolo.

Deştept, dar cam strîmtorat, adăugă, privindu-şi soţul cu afecţiune.

Patrick şi Ryder scăpară de ceilalţi, întorcîndu-se singuri la Palm Beach şi la casa pe care o împărţea cu Rudolfo. Era o hacienda în stil spaniol modern, ascunsă pe după un perete de palmieri.

– Vreau să-ţi văd camera, îi zise Ryder. Vreau să mi te pot imagina acolo.

El o conduse spre o cameră cu vedere spre piscină. Ryder se întinse pe patul lui şi ridică privirea spre tavan.

– Aş vrea să ştiu ce tipar luminos ai noaptea pe tavan.

El întinse mîna spre piciorul ei şi se apucă să-i mîngîie glezna.

– Am făcut dragoste cu tine toată după-amiaza şi încă te mai doresc.

– Şi eu te doresc. M-am tot gîndit la tine, la noi, în timp ce jucai. Îşi descheie încet bluza şi o aruncă într-o parte.

Patrick îşi scoase cămaşa. Avea un tors musculos şi bine bronzat. Mirosea a sudoare şi a cai, dar pe Ryder n-o deranja deloc.

Ba chiar o atîța. Începu să-şi frece degetele de la picioare de coapsele lui. El o prinse de glezne şi o răsuci pe burtă.

– Ce picioare obraznice ai, rosti el, muşcîndu-i un deget.

– Am picioare delicioase.

El îşi trecu palma întinsă peste spatele şi fesele ei.

– Dacă ai fi fost un ponei de polo, atunci ai avea coama împletită.

– Dacă aş fi fost un ponei, atunci aş fi fost călărită numai cîte şapte minute şi jumătate într-o partidă.

– Da, dar dur de tot, răspunse el, sărutîndu-i umărul.

– Cît de dur?

– Extrem de dur.

Ryder rămase la fereastră cît făcu el un duş şi se îmbrăcă.

– Cînd o să mă întorc la Bailing o să mă gîndesc la tine, întins în pat şi ascultînd foşnetul palmierilor.

El îi zîmbi.

– Se spune că sînt rezultatul unei beții de pomină a marinarilor.

– Mi-ar plăcea să vin aici atunci cînd n-o să mai fie nimeni.

– Mie mi-ar plăcea să vin aici cu tine, cînd n-o să mai fie nimeni, îi răspunse el.

Patrick făcu cu ea un tur al oraşului. O plimbă pe Worth Avenue, bulevardul înțesat de magazine.

După aceea se opriră ca să bea ceva la Taboo, unde pianistul îi întîmpină cu un zîmbet vesel.

Apoi merseră la *Petite Marmite.*

– Am ales Camera Terasei pentru că-mi plac frescele de pe pereți, îi explică Patrick în timp ce erau conduşi la masa lor. Alături, pe pereți, se vedea bine insula Capri. O prinse de mînă. Într-o bună zi o să te duc acolo.

– Ştiai că părinții noştri au fost acolo? Am găsit cîteva scrisori şi fotografii. Am văzut chiar şi una cu tine, îmbrăcat ca un paj, la nunta părinților mei!

– Ce ciudat, rosti el, jucîndu-se cu degetele ei. Iar acum noi doi sîntem împreună.

– Da, răspunse Ryder ameţită.

Patrick luă meniul.

– Prima dată cînd am venit aici a fost la începutul primului meu sezon în Florida, primul sezon ca jucător profesionist. Rudolfo m-a adus aici. Eram impresionat, dar încercam să n-o arăt, rîse el. De atunci am venit de multe ori, dar n-am mai comandat niciodată ceea ce am mîncat prima dată. Am făcut-o special, pentru a face ocazia aceea cu totul specială. Îi ridică mîna la buze şi îi sărută degetele. Vrei să luăm aceleaşi feluri pe care le-am comandat atunci? Melci St. Jacques şi Chablis. Raţă Bigarade şi Mouton-Rotschild. Căpşuni Romanoff şi şampanie Krug.

Melcii erau bine rumeniți în unt şi întinşi pe bucăţele de pîine prăjită, în formă de cochilie. Patrick o urmărea cum savura mîncarea.

Ryder gustă din vinul rece. Ochii li se întîlniră peste buza paharului.

– Patru zile e un răstimp mult prea scurt, îi zise el.

– Încerc să nu număr orele.

– Cînd o să mai vin aici cu Rudolfo o să-mi amintesc de tine.

– La Bailing o să mă uit la brațele mele bronzate şi o să mă gîndesc la tine, la soare şi la palmieri.

– Dacă o să văd pe cineva la masa asta, o să mă opresc să-i spun să plece, pentru că este proprietate particulară.

Ryder zîmbi. El continua s-o privească cu intensitate. Ryder îşi ținu respirația. Era sigură că avea să-i ceară să se căsătorească cu el.

Chelnerul se apropie şi le luă farfuriile. Se întoarse după cîteva clipe cu rața. Era unsă cu un sos picant delicios, făcut din portocale, grapefruit şi Grand Marnier. Ryder continua să aştepte ca Patrick se reia conversația de unde o lăsaseră, dar el îi vorbi numai despre polo. Terminară rața. Chelnerul le aduse o sticlă de Krug într-o frapieră de argint.

Patrick ridică aharul.

– Pentru noi.

– Pentru noi! răspunse Ryder, aşteptînd ca el să continue.

Fură însă întrerupți din nou, atunci cînd la masă sosiră căpşunile. Erau amestecate cu frişcă, şerbet, coniac şi Grand Marnier. Atunci cînd Ryder termină de mîncat, Patrick se întinse după mîna ei.

– Nimic nu-mi place mai mult decît să mă plimb noaptea pe plajă. Vrei?

– Da, răspunse ea. Mai ales acum, după ce am mîncat atîta.

Luna strălucea deasupra oceanului. Ryder şi Patrick se descălțară şi începură să se plimbe prin nisip.

– Uite! Patrick se plecă şi culese o scoică de pe marginea apei. Pentru tine. Un suvenir din Palm Beach. Cînd o să fii iar la Bailing, o să poți asculta valurile.

– Cînd tu vei fi la un ocean depărtare.

El îi prinse bărbia în palme.

– Te iubesc, Ryder, rosti, sărutînd-o cu ferocitate. Să-ți aminteşti de asta, atunci cînd o să asculți scoica.

Patrick o iubea. Dacă voia să mai aştepte înainte s-o ceară în căsătorie, ea înțelegea foarte bine.

A doua zi dimineață devreme, Ryder se dădu jos din pat şi deschise valiza.

– Crăciun fericit! Îl trezi aşezîndu-i pe piept cadoul. Era plat şi prelung, ca o carte foarte mare şi împachetat în hîrtie aurie, cu o fundă imensă vîrstată cu galben ş negru.

El deschise un ochi.

– Ce e?

– Uit-te şi o să vezi.

El scoase funda şi o puse pe pîntecul ei. După aceea despături cadoul.

– Un portret al Brujei! Îndepărtă puțin acuarela ca s-o poată vedea mai bine. Bruja fusese pictată cu harnaşamentul specific unei partide de polo. Ochii iepei aveau acea strălucire specifică încăpățînării, îi zise el, zîmbind încîntat. Mi-aduc aminte foarte bine. Aşa arăta mereu înaintea unui meci.

– Tot aşa arăta şi atunci cînd mi-a halit salata. Patrick rîse şi o sărută.

– Întotdeauna va fi favorita mea. Scumpa mea Ryder, e cel mai frumos cadou pe care l-am primit pînă acum.

Ea însă aştepta ca el să-i spună că avea la rîndul lui ceva pentru ea, numai că Patrick n-o făcu. Se mulțumi numai să se întindă după telefon şi să formeze numărul lui Rudolfo.

Ryder se trînti înapoi pe pernă, spunîndu-şi că nu o deranja. Ceva mic şi dur o tot împungea în spate. Începu să se foiască nemulțumită. Era tot acolo, în interiorul pernei.

Băgă mîna ca să scoată la iveală obiectul sîcîitor. Era o cutiuță mică, de catifea roşie, o cutiuță tocmai bună pentru un inel. Îl înghionti pe Patrick, care încă mai vorbea la telefon. El dădu nepăsător din umeri, de parcă n-ar fi avut nici o legătură cu acea cutie.

Momentele acelea de aşteptare erau aşa de minunate, încît Ryder aproape că nu se îndura să-şi desfacă darul. Dar o făcu în cele din urmă. Şi se trezi înghiţind în sec. Înăuntru era o pereche de cercei cu perle, exact ca aceia pe care-i vînduse.

Îi scoase din cutie. Erau superbi. Dar ea ar fi preferat un inel. Nu că o deranja. Nu chiar. Mai aveau destul timp la dispoziție, iar el o iubea.

Îşi puse cerceii şi apoi se lăsă în genunchi în fața lui, ridicîndu-şi părul, ca el să-i poată admira. Patrick puse receptorul în furcă şi îi zîmbi. Ea începu să-i sărute uşor gîtul, pieptul şi apoi, coborînd peste pîntec, îşi folosi buzele şi limba ca să-i arate dragostea ei.

Ryder petrecu dimineața la piscină. Stătea întinsă la soare, cu trupul satisfăcut. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să sune la fermă. Bunicii ei ar fi fost supărați foc dacă ar fi ştiut că venise pînă în State şi nici măcar nu-i sunase. Dar de fiecare dată cînd se întindea după telefon, ceva parcă o oprea. Nu se îndura să sfîşie vraja indusă de Patrick.

Pentru petrecere, Ryder se îmbrăcă cu o rochie neagră de mătase. Mă rog, nu era tocmai o rochie, ci cadoul lui Immy de Crăciun.

O cămaşă de noapte elegantă, cumpărată de la *Harrods,* şi, dacă Patrick şi-ar fi controlat puțin ardoarea, atunci ar fi avut şi ea ocazia s-o poarte, în pat.

Howard şi Octavia locuiau într-un minipalat. Acesta fusese construit în jurul unei grădini magnifice, plină de

bazine de marmură şi sculpturi. Petrecerea era deja în toi atunci cînd ajunseră ei acolo. Oamenii dansau pe terasă.

O miniorchestră cînta în apropierea piscinei. Chelnerii circulau cu şampanie roz şi caviar.

– Dragilor! îi întîmpină Octavia, cu destule smaralde în jurul gîtului cît să acopere datoria naţională. Ryder, arăţi aşa de şic! Ce fată deşteaptă eşti, negrul se pare că e la modă acum. Le prezentă după aceea numeroşi invitaţi, dar Ryder le uită numele imediat.

Patrick o trase deoparte şi o luă în braţe.

– Acum e prima oară cînd dansăm.

– Ştiu, rosti ea, lipindu-se de el.

– Dacă de abia ne-am fi întîlnit, te-aş fi întrebat: „Ce faci? Unde locuieşti?"

– Nu, „Eşti cumva singură"?

– Nu încă, chicoti el. Mai întîi te-aş flata cu „Ce cercei frumoşi aveţi"

– Iar eu ţi-aş răspunde enigmatic: „Sînt un cadou"

– Şi eu m-aş întreba care dintre toţi bărbaţii ăştia de aici ţi i-a dăruit.

– Eu m-aş întreba dacă nu cumva o să apară vreo fată care să te bată pe umăr şi să te întrebe: „Scumpule, ai dat pisica afară din casă?"

Patrick începu să rîdă.

– Te iubesc. O spusese atît de brusc, încît Ryder se întrebă dacă nu cumva i se păruse. Dar după aceea el îi atinse obrazul. E adevărat, rosti, aproape cu tristeţe.

– Şi eu te iubesc, şopti ea. Aşteptă din nou, însă el nu mai zise nimic.

Cina consta dintr-un bufet absolut magnific. Homari prinşi chiar în acea dimineaţă în Florida. Somon afumat adus tocmai de la *Harrods*. Caviar din Rusia. Mîncară într-un alcov retras, ascunşi de ceilalţi de o perdea de

iasomie. Atunci cînd reveniră pe ringul de dans, Octavia se năpusti deodată asupra lor:

– Patrick, am de gînd s-o prezint pe prietena ta unor burlaci înstăriți.

Ryder izbucni în rîs.

– Mulțumesc, dar sînt foarte mulțumită şi aşa.

– Orice femeie are nevoie de un soț bogat.

– Eu o să mă mărit numai din dragoste.

– Scumpo, nu poți şti niciodată ce-ți rezervă viața. Octavia făcu semn unui chelner să-i aducă un alt pahar de şampanie.

– De fapt, rosti Patrick, strîngînd-o pe Ryder mai aproape, noi ne gîndeam să plecăm. Ryder mai are de stat numai două zile.

– Ticălosule!

Ryder rămăsese fără grai. Patrick înțepeni deodată. Ryder îi simțea degetele cum îi strîngeau brațul fără milă. Octavia o sărută deodată pe ambii obraji.

– Nu-ți face griji, îi zise. Cred că am băut prea mult.

Plecară imediat de acolo. În maşină, Ryder rosti:

– Octavia n-a vorbit serios. Era beată. Poate că ea şi Howard s- au certat. Glasul i se stinse, din cauza tăcerii obstinate a lui Patrick.

Restul drumului îl făcură în tăcere. În lift, Patrick nici măcar nu se uită la ea. Cînd descuiară uşa, el intră grăbit şi ieşi imediat după aceea pe balcon. Ryder îşi aruncă poşeta pe pat şi îl urmă.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă neliniştită.

El era cu spatele la ea şi cu mîinile sprijinite de balustradă.

– N-ar fi trebuit să te aduc aici.

– Cum? Ryder avea sentimentul că tocmai primise un pumn.

– A fost o greşeală din partea mea.

– De ce?

– A fost o greşeală.

– Nu-mi vine să cred. Întinse mîna spre el. Am fost aşa de fericiți. Ne iubim. Uit-te la mine!

Patrick se întoarse şi Ryder îi văzu pe chip aceeaşi expresie de disperare furioasă pe care o zărise şi atunci cînd se trezise şi el se afla la picioarele patului.

– Iubeşti pe altcineva? îl întrebă ea cu greutate.

El scutură din cap.

– Atunci ce nu-i în regulă? Cred că am dreptul să ştiu şi eu. Ieri mă iubeai. Acum spui că nu.

– Du-te înapoi în Anglia, rosti el răguşit. Trecu pe lîngă ea şi ieşi din cameră.

– Stai! strigă Ryder.

El însă nu se opri.

Ryder alergă după el pe coridor.

– Patrick!

El intră în lift.

Ryder apără pe butonul care deschidea uşile.

– Nu poți să fugi de mine fără nici un motiv, îi strigă ea. Nu poți să mă aduci aici, să faci dragoste cu mine cu atîta ardoare şi apoi să-mi spui să plec. Sînt o persoană. Am sentimente. Te iubesc. Cred că-mi eşti dator cu o explicație.

El o privea cu o tristețe sfîşietoare.

– Chiar vrei să ştii?

– Da.

– Am soție şi un copil în Argentina.

24

ANGLIA

Fred n-o întrebă pe Ryder ce se întîmplase la Palm Beach.

Nici Violet. Nici n-aveau nevoie. Nefericirea se vedea limpede pe chipul ei chinuit în acele zile întunecate de iarnă, cînd vîntul din nord-est mătura pistele, şuierînd lugubru.

Singura persoană căreia îi spuse totul fu Imogen, atunci cînd vorbea îndelung cu ea la telefon.

– Nu cred că o să mai iubesc vreodată pe cineva, rosti ea oftînd. Nici n-o să mai am încredere în cineva. Pe tot drumul spre casă mi-am amintit de tot felul de incidente. Ce s-a întîmplat la Gatehouse. Pe urmă ce mi-a spus Octavia la petrecere. Toată lumea ştia, în afară de mine, desigur. Am crezut că mă iubeşte. Am crezut că voia să se însoare cu mine. Glasul i se frînse deodată. Ce s-a întîmplat atunci cu Adam a fost destul de rău, dar acum cu Patrick simt cum mi s-a sfărîmat inima.

– Ar trebui să încetezi să te mai încurci în relaţii în

care numai tu eşti cea care iubeşte şi lasă de la ea, răspunse Imogen.

– Patrick mă iubea.

– Atîta vreme cît nu aduceai vorba de tatăl tău. Nu, nu ţipa la mine! Ştiu că eu nu sînt tocmai cea mai potrivită persoană care să-ţi dea asemenea sfaturi. Dar ne e mult mai uşor să vedem greşelile celorlalţi. Haide, vino la Londra. Ai nevoie să vezi alţi oameni. O să mergem la o petrecere.

– Immy, eu de abia dacă mai am încredere în mine să cumpăr o sticlă cu lapte.

Scoica pe care Patrick i-o dăruise pe plajă rămăsese ascunsă în valiză. Uneori, noaptea, o scotea de acolo şi o ducea la ureche. Numai că nu auzea nici un cuvînt de dragoste, aşa cum îi promisese el, ci doar: „Am soţie şi un copil în Argentina"

Îl vizită pe taică-său imediat ce putu să se adune.

– Nu mi-ai spus că te duceai în vizită la Patrick Brendan, o acuză el înainte să fi apucat să se aşeze pe scaun.

Ryder roşi.

– De unde ştii?

– Am şi eu sursele mele, îi răspunse el, privindu-i chipul cu atenţie. Nu-mi place deloc gîndul că fiica mea se culcă cu un bărbat căsătorit.

– Sursa ta ar trebui să te aducă la zi cu informaţiile, pentru că eu şi cu Patrick ne-am despărţit, răspunse ea, cu bărbia ridicată cu mîndrie. Şi aş prefera să nu discutăm despre subiectul ăsta.

Desigur, pe Leo n-avea cum să-l oprească să întrebe de Patrick.

– Unde e? Cînd vine să ne vadă? o tot pisa el.

– A plecat, îi răspunse Ryder pentru a suta oară.

Era seară şi erau amîndoi la masa de lemn de pin, în turnul lor. Ea încerca să facă o ciornă pentru o broşură, iar el colora cartea pe care o primise de la doamna Dennshurst.

– Dar de ce? insistă băiatul.

– Habar nu am! Ţi-am mai spus şi înainte. Ryder se ridică de la masă. Hai să-ţi fac ceva de mîncare. Vrei nişte fasole?

– Nu vreau nici un fel de fasole tîmpită.

– Nu e cazul să fii atît de măgar. Ce altceva ai vrea să mănînci?

– Un ou ochi.

– Spune, te rog!

– Te rog.

Ryder puse un ou la prăjit şi pregăti o felie de pîine cu unt.

– Poftim, îi zise, punînd farfuria în faţa lui.

El aruncă o singură privire în direcţia ei.

– N-am chef de un ou tîmpit.

– Atunci n-ai decît să te duci flămînd la culcare, îi zise ea, apucîndu-se mai departe de scris. Era preferabil să facă ceva decît să-l pocnească.

– Te urăsc!

– Şi eu te urăsc, îi răspunse ea calmă.

– Voiam să-i arăt bicicleta cea nouă lui Patrick.

– N-ai cum să-l faci să vină înapoi. Dacă eşti cuminte şi mănînci ce ţi-am făcut, după aceea poate o să-ţi citesc o poveste.

– Nu pot să sufăr ouăle. Leo luă farfuria şi dădu cu ea de podea.

Ryder îl trase din scaun şi-l pocni. Leo urlă şi o lovi cu piciorul. Atunci Ryder îl tîrî cu forţa la etaj, aproape smulgîndu-i braţul din umăr, şi-l închise în camera lui. Leo începu să lovească cu pumnii şi picioarele în uşă,

zbierînd cît îl ținea gura. Ryder deschise uşa. Îl pocni iar. Apoi îl trînti în pat.

– Taci!

Leo rămase în pat, dînd din picioare şi urlînd.

Ryder ieşi din dormitor, încuind bine uşa. Tremura din cap şi pînă-n picioare. La parter, farfuria se făcuse fărîme, iar gălbenuşul se întinsese pe podea. După ce curăță mizeria, îşi turnă un păhărel de vin roşu şi aspru. Avea gust de dizolvant de vopsea, dar o ajuta să ignore gălăgia de la etaj.

Atunci cînd îşi turnă al doilea pahar, începu să sune telefonul. Ryder ezita însă să răspundă. Dacă era Immy, atunci aceasta ar fi putut s-o facă ipocrită pentru că o certase adesea că bea prea mult. Dacă era cumva lady Heythorp, bătrîna avea să-i țină o predică lungă cît o zi de post. La al zecelea țîrîit nu mai putu îndura.

– Ryder?

– Oh... bună, Michael.

– Nu pari prea încîntată să-mi auzi glasul.

– E vorba de Leo. A făcut o criză de furie.

– Va trebui s-o ignori. Şi copiii soră-mii erau la fel cînd aveau vreo doi ani.

– Leo are şapte.

– Poate că e retardat.

– Hei, nu e deloc retardat!

– Bine! Gata, îmi cer scuze, răspunse el. Ryder, te simți bine?

Ryder încercă să vorbească, dar nu putu.

– Ce nu merge? insistă Michael.

– Nimic nu merge, răspunse ea printre suspine. Nimic!

Michael sosi a doua zi dimineață tîrziu. Dacă ar fi fost Patrick în locul lui, ar fi venit chiar în noaptea aceea.

Intră în turn pe cînd Ryder tocmai se chinuia să scrie cu litere mari: „ZBORUL ESTE PLĂCERE LA BAILING" pe ciorna broşurii.

– Haide, te scot în oraş la prînz. Ai mare nevoie de aşa ceva.

– Nu pot, trebuie să mă duc să-l iau pe Leo de la şcoală. Violet are gripă.

– Nici tu n-arăţi prea grozav. Îi prinse faţa în mîini şi o întoarse spre lumină. Ori ai plîns, ori ai băut sau amîndouă.

Ryder se îndepărtă de el.

– Amînouă, dacă ţii morţiş să afli.

Michael ridică ciorna broşurii.

– Îmi place titlul, dar cred că trebuie să fie ceva mai mare.

– De Paşte o să cresc preţul la spaţiile din hangar.

– Nu, mai bine de la 1 martie. Aşa o să demonstrezi că ştii să conduci o afacere.

Ryder se sprijini de umărul lui şi schimbă data.

– Vino să vezi clubul. O să-l deschidem în mai.

Traversară pistele spre vechiul buncăr. Fusese curăţat de toate vechiturile şi pereţii fuseseră bine văruiţi. În spate se întindea un bar lung de lemn, pe care-l construise Fred înainte de Crăciun. Într-o parte erau mai multe scaune uşoare, de trestie, care puteau fi scoase pe terasă, iar în cealaltă îngrămădise mai multe fotografii vechi cu avioane.

– Arată bine, încuviinţă Michael. Îmi place terasa. Mă şi văd stînd aici la soare, privind cum decolează avioanele.

– Nu numai tu! Dar şi ceilalţi cincizeci de membri, sper!

Se întoarseră la turn. Michael se opri atunci cînd ajunseră în dreptul maşinii lui.

– Arăți de parcă ai avea mare nevoie de un prieten, îi zise el cu blîndețe. Îmi şti numărul în caz că ai nevoie de aşa ceva.

Ryder îi întoarse spatele ca el să nu-i poată citi expresia de pe față.

– Trebuie să ies în oraş. Am uitat că trebuie să fac nişte cumpărături înainte să mă duc să-l iau pe Leo de la şcoală.

– Atunci lasă-mă măcar să te duc pe tine şi pe Leo la cinamatograf, rosti el. Ca un prieten.

– Nu azi, răspunse ea, scotocindu-se prin buzunare după cheile de la maşină. Oricum, mulțumesc. Se forță să se întoarcă şi să se uite la el. Vezi tu, Leo s-a ataşat foarte tare de Patrick Brendan şi de aceea e şi aşa de întors pe dos.

– Şi tu?

– Şi eu, răspunse ea, după care se urcă la volan şi plecă.

Cînd se întoarse jumătate de oră mai tîrziu, găsi pe masă un bilețel de la Michael:

„Cînd ai deschis Bailing, te-am considerat o femeie curajoasă. Dar pe atunci nu ştiam nimic de tatăl şi mama ta sau de Leo. Eşti o femeie dată naibii, miss Biggles, iar Patrick Brendan e un bou."

Ryder mototoli biletul şi-l aruncă. Ea îl voia pe Patrick, numai pe el.

Leo tocmai o hrănea pe Bruja.

– Diseară trebuie să faci baie, îi strigă ea.

– Bine, răspunse el în mod surpinzător, pentru că de obicei făcea scandal.

– Ce vrei să mănînci la cină?

– Fasole, îi zise el, venind în fugă. Îmi place fasolea.

Ryder înalță o rugăciune mută către sfîntul care avea grijă de răbdarea oamenilor.

– Ce ai făcut azi la şcoală? îl întrebă, oprindu-se din treabă ca să stea cu el în timp ce mînca.

– Am pictat.

– Ţi-a plăcut?

– Da.

– Şi ce ai făcut cu picturile?

– Pe ale mele le-am lăsat la şcoală, răspunse el, sorbindu-şi laptele. Dar copiii care au mămici şi tătici le-au luat acasă.

– Ai fi putut să le aduci şi pe ale tale aici, mi le arătai mie, îi zise ea. Sînt sigură că şi lui tata i-ar plăcea una. Aş putea să i-o duc eu.

Chipul lui Leo se întunecă.

– Nu.

A doua zi îi aduse totuşi un desen, sărind din maşina lui Violet şi cocoţîndu-se pe masa de lucru a lui Ryder.

– Poftim! îi zise, punînd desenul în faţa ei. E un tren. Ai de gînd să-l lipeşti pe undeva pe aici?

– Desigur, răspunse ea, ridicîndu-se. Violet vrei să notezi tu toate telefoanele pentru vreo jumătate de oră? Vreau să iau ceaiul cu Leo.

– Iuhuuu, luăm ceaiul numai noi doi! chiui Leo, pornind-o înaintea ei. Ryder venea în urma lui, cu capodopera în mînă.

– Unde vrei să-l punem? îl întrebă ea.

– Mama lui Tommy le lipeşte lîngă frigider.

– Atunci o să-l punem şi noi tot acolo.

În Norfolk veni primăvara. Ryder era convinsă că Patrick se reîntorsese probabil în Anglia pentru sezonul de polo. Îl şi vedea parcă aievea la Gatehouse, dînd diverse porunci grăjdarilor. Străbătînd curtea frumoasă. Şi-l închipuia gol, în dormitor, făcînd dragoste cu soţia sa, o frumuseţe latină, în patul în care se iubiseră şi ei.

Aerul devenea tot mai cald. Malul rîului se acoperise de flori. Păsările călătoare se reîntorseseră. Ryder nici nu mai îndrăznea să se ducă la Morston.

Într-o seară umedă avu impresia că-l zărise pe Patrick plecînd cu maşina de la moară. Speriată de gîndul că l-ar fi putut întîlni şi dorindu-şi cu disperare să se întîmple o asemenea minune, sună în seara aceea la Gatehouse.

Însă nu răspunse nimeni. Încercă din nou, în fiecare seară, mai bine de două săptămîni la rînd. Dar nu răspundea nimeni. În cele din urmă se forţă să înceteze.

Odată cu primăvara, activitatea de pe aeroport sporise considerabil. Piloţii îşi aduceau acolo şi prietenii. Prietenii acestora veneau apoi la rîndul lor cu alţi prieteni. În timpul weekend-urilor avea pînă la patruzeci de avioane care treceau pe acolo, aterizînd sau decolînd.

Cererea de combustibil crescu considerabil, ca şi cererea de revizii, pentru că fiecare avion trebuia atent verificat după cincizeci de ore de zbor. Ryder angajă încă doi mecanici care să-l ajute pe Fred, plus un om bun la toate, care, pe lîngă altele, să aibă grijă de Bruja şi să tundă iarba. Apoi mai angajă o dactilografă s-o ajute pe Violet.

– Măcar doamna Brendan Broughton se uită pe conturile lunare? întrebă Ryder într-o dimineaţă.

– Niciodată. Însă încasează cecurile pe care le primeşte.

Michael venea la Bailing aproape la fiecare sfîrşit de săptămînă. Era un pilot excelent şi, cînd avea chef, îşi demonstra îndemînarea în micul său Curtiss Jennie. Serile obişnuiau să aprindă grătarul şi să stea pe terasă, discutînd despre problemele vieţii.

– Ai reuşit să treci peste episodul cu Patrick Brendan? o întrebă el la un moment dat.

Ryder privea spre întunericul de deasupra pistelor.

– Oare reuşeşti să-i uiți vreodată cu totul pe oamenii pe care i-ai pierdut?

El îi atinse uşor obrazul fără să spună nimic.

În mai deschise clubul. Era o zi de vară superbă. La inaugurare veniră mai bine de o sută de persoane. Michael dăduse zvonul printre amicii ziarişti. O echipă de la *Radio Norfolk* venise acolo pentru un interviu inopinat. „Eastern Daily Press" îi făcu lui Ryder mai multe fotografii.

– Un alt succes, îi zise Michael, venind spre ea pe terasă, după ce şi ultimul invitat plecase de acolo.

– Mulțumesc, răspunse Ryder, lăsîndu-se pe spătarul fotoliului şi sorbind dintr-un spriț cu gheață.

– Plec şi eu acum, zise Michael, îndreptîndu-se spre maşină. Era prima dată cînd n-avea chef să mai stea cu ea la taclale.

– Noapte bună, rosti Ryder, simțindu-se deodată singură. Seara părea interminabilă. Leo avea să se ducă la culcare. Iar ea rămînea singură la parter, ascultînd liniştea de pe aeroport.

Michael îi făcu semn cu mîna şi urcă în maşină. Cînd Ryder întoarse capul, observă că mai avea un pasager. O blondă cu păr lung care stătea adesea în compania piloților. În clipa aceea rîdea şi-şi aprindea o țigară. Ryder simți o împunsătură de gelozie, chiar dacă era cu totul nerezonabilă.

Michael era al ei. Îşi turnă un alt pahar cu vin, fără să mai adauge şi sifon. Cum de putea să plece însoțit de o asemenea tîrfuliță? Începu să se plimbe furioasă pe terasă. Dar nu-i păsa. Sigur că nu-i păsa, în fond era numai treaba lui. Dacă se întorcea Patrick, atunci nu i-ar mai păsa chiar deloc de aventurile lui Michael.

Fotografia ei apăru în „The Times" sub titlul: *STEAUA STRĂLUCITOARE A FIICEI LUI HARDING*. Îl şi vedea pe Patrick răsfoind ziarul, oprindu-se la vederea fotografiei cu ea şi amintindu-şi de tot ce se petrecuse între ei.

Toată ziua stătu ca pe ace, tresărind de fiecare dată cînd suna telefonul. În seara aceea arse pîinea pentru Leo şi lăsă ca apa din cadă să inunde toată baia. Tocmai ştergea pe jos cînd sună iar telefonul.

Ryder aşteptă pînă la al patrulea apel, apoi ridică receptorul şi răspunde pe un ton calin şi sexy.

– Ryder, sînt eu, Immy. Ce s-a întîmplat? Mi se pare că vorbeşti tare ciudat.

– Aştept un telefon de la verişoara Debbie.

– Da, şi atunci ce era cu glasul ăla de dormitor?

– Mă doare gîtul, asta-i tot. Nu prea pot să vorbesc. Te sun eu peste cîteva zile.

Ryder rămase să privească cu atenţie la telefon în următoarele ore. Ridică chiar şi receptorul ca să se asigure că funcţiona. Nu părea defect.

Orele continuau să treacă. Iar ea aştepta. Pe la miezul nopţii îşi dădu seama că se comporta ca o proastă. Se duse la etaj, se aruncă în pat şi începu să plîngă cu amărăciune.

A doua zi dimineaţă se trezi furioasă. Îl iubea pe Patrick, dar trebuia să înceteze. Dragostea o trăgea în jos. Îi întorcea viaţa pe dos. Îi sfîşia inima. Luă scoica, se duse pînă la Morston şi o aruncă în mare.

25

În cei patru ani de cînd se deschisese aeroportul, Ryder reuşise să scoată profituri bune pe timp de vară şi să-şi acopere cheltuielile pe timp de iarnă. Însă acum urma o iarnă teribil de aspră.

Deşi în decembrie preţul combustibilului înghețase, teama de o nouă creştere îi făcu pe patru clienți să-şi vîndă aparatele, în timp ce alți cîțiva discutau deja despre o eventuală despărțire de avioanele lor dragi.

În afară de asta, vremea se dovedea extrem de dificilă. Viscolele acopereau hangarele şi blocau pistele, iar clubul se închisese.

Oricum nu mai era folosit. Ca să achite salariile personalului, Ryder se văzu nevoită să intre în contul de economii de la bancă.

Tatăl ei nu obținuse eliberarea condiționată. Deşi trăise cu această speranță, părea să se fi resemnat. Chiar în toiul acelei ierni cumplite fu mutat în închisoarea Ford din Sussex.

Acest lucru însemna că Ryder avea de făcut o călătorie mai lungă, dar el avea mai multă libertate.

Schimbarea în bine nu se lăsă deloc mult aşteptată.

Cînd îl vizita, o delecta cu tot felul de poveşti despre ceilalţi deţinuţi, avocaţi veroşi, contabili care comiseseră fraude de proporţii şi inspectori fiscali care luaseră mită.

– Aproape că mă aştept să dau peste Podmore aici, îi zise el cu un chicotit.

Ea îi povesti despre problemele pe care le avea la Baling.

– Mi-am format o echipă excelentă şi nu vreau să renunţ la oamenii mei, îi zise ea, nedorind să-i facă astfel de mărturisiri, dar simţind nevoia să discute cu cineva. Oricum, nici nu ar fi cinstit să-i las fără servicii chiar în miez de iarnă.

– Poate, dar nu uita că nu conduci o operă de caritate, ci o afacere.

– Dar îmi pot permite să-i plătesc. Însă nu voi mai putea cumpăra prea curînd un al doilea aeroport.

– Ia un împrumut de la bancă. Foloseşte Bailing ca garanţie. Nu cred că vei avea vreo problemă.

– Doamna B.B. nici nu vrea să audă de aşa ceva. Doar ştii cum e.

– Atunci trebuie să creşti valoarea părţii tale. Am o idee, îi zise el. Scoase din buzunar o bucată de hîrtie şi începu să noteze cîteva cifre. Deschide o şcoală de pilotaj. O să-ţi crească profiturile personale şi îţi va aduce şi alţi clienţi. Lasă-mă să fac unele calcule şi pe urmă o să-ţi scriu ce şi cum.

– Mulţumesc, dar o să mă gîndesc eu la altceva, răspunse Ryder, ridicîndu-se. Acum trebuie să plec. Mă întîlnesc cu lady Heythorp.

– Nici o grijă! strigă Paul după ea, mototolind hîrtia şi lovind cu pumnul în masă. N-o să-ţi contaminez preţiosul tău aeroport. Dar nu uita că dacă nu eram eu, nu ai mai fi fost acum proprietara lui.

Ryder plecă de la închisoare jurîndu-şi pentru a suta oară că nu va mai discuta despre Bailing cu el.

Cum aeroportul era înzăpezit, Ryder avu vreme să se ocupe şi de treburile casei. În timpul verii anterioare, magazia de cărbuni fusese curăţată şi anexată turnului, apoi extinsă, iar la etajul adăugat putuse construi un dormitor pentru oaspeţi.

Astfel, doamna Trumpet fusese primul lor invitat. Bucătăria devenise astfel destul de mare pentru a fi transformată în sufragerie.

O mică arcadă ducea spre un salon plăcut, cu ferestre fanţuzeşti şi o uşă ce dădea spre mica grădină înconjurată de ziduri.

Cînd se întoarse de la închisoare, Ryder se aşeză la micul ei birou din salon ca să răspundă la o scrisoare lungă primită din partea lui Debbie. Frankie era acum la colegiu, dar încă mai spera să devină pilot.

Teddy avea o nouă iubită. Susan se mutase la New York, dar avea mari probleme pentru că nu-şi găsea de lucru. Debbie scria aşà cum vorbea, iar Ryder, atunci cînd citea cuvintele, avea impresia că erau rostite cu accentul acela molatic, specific vestului mijlociu.

Vremea rea continua. Ryder scoase la iveală maşina de cusut şi îşi îndreptă atenţia asupra feţelor de pernă pe care începuse să le facă în toamnă.

– M-am plictisit, îi zise Leo, jucîndu-se cu mosoarele de aţă. De ce nu putem să ne luăm şi noi un televizor color?

– Tocmai ţi-am luat o bicicletă de curse nou-nouţă.

– Dar toată lumea are televizor color.

Ryder îşi văzu mai departe de treabă.

– Mi-ar fi plăcut ca Tommy să mai fi stat tot aici, în Bailing, rosti el trist.

– Şi mie! Dar tatăl lui a primit un post nou în Norwich.

– El era cel mai bun prieten al meu. Cred că mi-ar plăcea mai mult să merg la o şcoală-internat, pentru că atunci chiar că aş avea o mulţime de prieteni. Nu-mi plac băieţii de aici. Mereu mă bat.

– N-ai decît să dai şi tu în ei. Atunci or să te lase în pace. Nimeni nu-l lovea pe Tommy, răspunse Ryder, oprindu-se din cusut. Ştiu că este greu. Cînd m-am mutat prima dată într-un apartament din Londra, oamenii de acolo nu mă plăceau deloc.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am perseverat şi în cele din urmă m-am ales cu două prietene bune. Immy şi... Alix.

– N-am văzu-o niciodată pe Alix, îi zise el cu reproş. Aşa că nu cred că a fost o prietenă prea grozavă.

În prima zi a dezgheţului, Michael veni de la Londra.

– Haide, pune-ţi haina pe tine, îi zise. Am o idee de milioane. Însă trebuie să discutăm despre ea în timpul prînzului.

Merseră împreună la cîrciuma din sat, ca să mănînce cîte o plăcintă cu carne. Localul era vesel şi zgomotos. În şemineul mare ardea un foc bun. Bătrînul cîine dormea lungit în faţa lui. Michael şi Ryder se aşezară la o masă mai ferită.

– N-am mai ieşit din casă de cîteva săptămîni, mărturisi Ryder, privind în jur. Nici măcar nu mi-am dat seama cît de mult mi-au lipsit oamenii pînă cînd nu i-am văzut acum.

– Toate astea s-ar putea schimba, îi răspunse el, ridicînd paharul. Am o idee care ţi-ar putea mări profitul şi ar mări numărul de membri ai clubului.

– O şcoală de pilotaj?

– Cum de ai ghicit?

– Mi-a mai sugerat cineva... mai demult.

– Vreau s-o conduc cu tine, continuă Michael cu entuziasm. Licența de pilot pe linii comerciale mi-a expirat după ce am plecat de la Colossus, dar încă mai am licența de pilot amator şi pe cea de instructor, şi unde mai pui că-mi place să predau.

– Dar ce faci cu postul pe care-l ai acum?

– O să devin independent. Cei de la redacție vor continua să mă plătească la fel de bine. O să-mi vînd apartamentul din Londra şi după ce voi cumpăra o casă pe aici, tot o să mai am destui bani pentru un Cessna cu două seturi de panouri de control.

– Văd că ți-ai făcut toate socotelile.

– E visul meu. Întotdeauna am iubit Norfolk-ul. Ți-am spus că mama frecventa adesea casele de amanet din Norwich. Biata de ea, băutura a reuşit în cele din urmă s-o omoare.

– Îmi pare rău.

– Mare păcat, rosti el, scuturînd din cap. Ei bine? Care e răspunsul tău?

Ryder continuă să-şi mănînce plăcinta în tăcere.

– Eşti un prieten bun şi apreciez sfaturile tale, îi zise în cele din urmă. Dar Bailing este al meu.

– Şi nu vrei să vină cineva în forță peste tine?

– Da.

– Mai ales un bărbat pe care-l bănuieşti că te consideră atrăgătoare?

Ryder roşi. Michael o făcea să se simtă ca o şcolăriță proastă.

– Mai bine mi-ai trimite o propunere scrisă, îi zise ea, iar eu o voi analiza cu cea mai mare grijă.

Se săturase. Îi era silă de vîntul rece şi de noroi, de mirosul de kerosen. O sună pe Imogen.

– Ce mai faci?

– Stau întinsă pe fotoliu, mănînc bomboane de ciocolată cu cremă de mentă şi mă uit la „Casablanca" la televizor.

– Nu ți-e jenă de atîta decadență?

– Oare discut acum cu o doamnă care s-a săturat de vîntosul Norfolk?

– Cu siguranță!

– Atunci vino în oraşul păcatelor. Chiar acum! Adam e la Paris, iar tu şi cu mine vom merge la trei petreceri în seara asta. Să nu-mi vii cu scuza aia idioată că n-ai cu ce să te îmbraci!

– Immy, sînt aşa de disperată să mă distrez şi eu puțin, încît aş fi în stare să vin şi goală-puşcă.

Imogen se învîrtea agitată prin salon, îmbrăcată cu o rochie albă de dantelă.

– Ai venit mai devreme! rosti ea, îmbrățişînd-o pe Ryder. Nu te aşteptam să apari decît peste vreo jumătate de oră. Haide! Repede. Îți umplu cada cu apă fierbinte.

– Pot să beau o cafea mai întîi?

– Îți aduc eu sus. În timp ce o grăbea pe Ryder spre dormitorul oaspeților de la etaj, se auzi soneria de la uşă. Imogen tresări vinovată sau aşa i se păru lui Ryder. Mă întorc imediat, se scuză ea, alergînd la parter şi închizînd uşa în urma ei.

Reveni după un minut spunîndu-i:

– Era agenția mea, mi-a livrat un scenariu.

– Unul interesant?

– Păi... ca să fiu sinceră... habar n-am.

– Eu am crezut că Alix citeşte întotdeauna scenariile tale.

– Nu mai sînt la Heythorp & Bassingham. M-am mu-

tat de la ei înainte de Crăciun. Imogen luă un pieptăn şi începu să şi-l treacă prin părul roşcat. Mă săturasem să-mi poruncească ei ce să fac. În fond am făcut şase filme. Am fost nominalizată la Oscar. Am avut parte de cronici minunate. Nu mai aveam de gînd să mă las tratată ca un copil cretin! Se opri o clipă din pieptănat. Ascultă, zău că nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– Îmi pare rău.

– Hai mai bine să bem puţină şampanie. Azi o să ne distrăm. Immy alergă într-un suflet la parter.

Prima petrecere era la o galerie de artă. La vernisajul unei expoziţii, cel puţin ciudate din punctul de vedere al lui Ryder.

Atunci cînd intrară în galerie, proprietarul acesteia o luă pe Imogen pe sus şi o duse să stea alături de artistul minuscul care crease toate acele oribilităţi. Ryder rămase singură în cadrul intrării, dorindu-şi să nu fi venit acolo.

Nu cunoştea pe nimeni şi nimeni nu binevoia să stea la discuţii cu ea. Majoritatea invitaţilor erau strînşi în grupuri, discutînd despre oameni pe care nu-i cunoştea şi despre petreceri la care nu fusese invitată. I se oferi un pahar cu vin. Acceptă. Sorbi şi se strîmbă. Avea gust de dizolvant. Întinse mîna după nişte chipsuri.

Atunci îşi dădu seama că haina alb cu negru pe care i-o împrumutase Immy era aşa de strîmă şi de mică încît la o mişcare mai amplă îi lăsa sînii pe afară. Observă deodată un bărbat cu părul negru. Stătea cu spatele la ea, dar Ryder crezu că recunoştea acel păr negru şi umerii foarte laţi. Suflînd uşurată, îşi făcu loc prin mulţime.

– Michael! rosti ea, prinzîndu-l de braţ.

Individul se întoarse. Nu era Michael.

– Îmi pare rău, se scuză ea, îndepărtîndu-se.

– Ah, aici erai! îi zise Imogen, apărînd în spatele ei. Hai să plecăm naibii de aici, adăugă în şoaptă.

O porniră spre uşă. Ajunse în stradă, începură să chicotească.

– Oribile picturi, rîse Immy, făcînd semn unui taximetru.

– Oribili oameni, răspunse Ryder, constatînd mulțumită că şi Immy simțea la fel ca ea. Nu mai avea senzația că fusese lăsată pe dinafară.

Următoarea petrecere era în Convent Garden.

– Cred că aici o să-ți placă, îi zise Immy, în timp ce urcau cele patru etaje pînă la mansarda din care se auzea muzică de dans. Atunci cînd ajunseră la uşă, de ele se lovi o fată care plîngea şi care plecase de acolo în fugă. Era urmată de un bărbat. Amîndoi erau foarte beți. Individul se opri la doi paşi de ele şi începu să verse.

Ryder se întoarse cu spatele la el.

– Parcă e mai bine!

– Aşa credeam şi eu. Imogen scoase din poşetă o invitație elegantă. Nu se poate! Am greşit clădirea.

Coborîră scările, trecînd pe lîngă bărbatul care continua să verse şi fata ce plîngea mai departe, şi traversară piațeta rîzînd cu lacrimi. Imogen ciocăni la uşa unei case foarte elegante. Uşa fu deschisă de un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat un un caftan de şifon purpuriu.

– Imogen! Scumpo! Intră! Le conduse la etaj, într-un salon mare plin de oameni eleganți care discutau între ei.

Prima persoană observată de Ryder fu Jeremy, care o strînse imediat în brațe.

– Ce surpriză minunată! O observă şi pe Imogen şi păru să înțepenească deodată. Bună.

Immy se albise la față şi părea extrem de neliniştită.

– Bună, Jeremy. Nu ştiam că o să fi şi tu aici. A venit şi Alix?

– Nu.

– Ce uşurare. Immy îşi luă un pahar de şampanie şi dispăru în mulțime.

– Nici nu ştii cît de recunoscător sînt că ai păstrat legătura cu mama, îi zise Jeremy lui Ryder. Îi plac foarte mult ceaiurile pe care le luați împreună la Ritz.

– Şi mie îmi plac, zîmbi Ryder, deşi uneori mă bate la cap cu tot felul de chestii pe care aş prefera să nu le aud.

– Asta-i mama! Iar tu eşti favorita ei. Jeremy se apropie de ea şi coborî glasul: Ai mai văzut-o pe Alix?

– Nu, şi nici nu vreau s-o văd.

– Ştiai că Imogen nu mai e la noi?

– Mi-a spus.

– Dar ce altceva ar fi putut să facă Alix? N-a vrut să se descotorosească de ea, dar...

– Ați bîrfit destul? rosti Imogen, prinzînd-o pe Ryder de braț.

– Aproape, răspunse Ryder privind la Jeremy.

– Ei bine, mi-e teamă că trebuie să plecăm. Trebuie să ajungem la o altă petrecere. Haide, Ryder! În timp ce se îndreptau spre scări, o întrebă: Ți-a spus treaba cu Alix?

– Începuse.

Imogen se opri.

– N-am vrut să te mint, dar... eram foarte supărată. În fond ar fi trebuit să fie prietena mea.

În clipa aceea uşa din față se deschise. Zgomotul le atrase atenția. Priviră în jos şi o văzură pe Alix făcîndu-şi apariția. Imogen gemu uşor.

Ryder se prinse mai bine de balustradă. Dar Alix nu arăta nici o emoție. Îşi lăsă blana de vizon să cadă pe un

scaun, continuînd să privească în sus spre ele. Era îmbrăcată cu un costum purpuriu foarte elegant. În adolescență fusese o fată frumoasă.

Acum era o femeie superbă.

– Coborîți sau stați acolo toată noaptea? le zise ea.

Imogen dădu fuga spre ea.

– Alix, trebuie să te văd.

– Sună la birou.

– Dar nu-mi întorci niciodată apelurile.

– Mă întreb de ce!

Ryder o prinse pe Imogen de braț.

– Haide. Acum plecăm.

– Ryder! rosti Alix, apropiindu-se de ea. Vreau să stăm de vorbă.

– Nu am nimic de discutat cu tine, răspunse Ryder, împingînd-o pe Imogen afară din casă. Nu vreau să vorbesc cu tine, Alix, aşa cum nici tu nu vrei să stai de vorbă cu Imogen.

– Dar nu înțelegi.

– Ba da. Eşti o nemernică. Întotdeauna ai fost o mare nemernică şi nu te-ai schimbat deloc.

Ochii lui Alix prinseră să strălucească.

– Mă îndoiesc că soția lui Patrick Brendan te consideră vreun înger.

26

Nu se mai duseră şi la cea de a treia petrecere. Faptul că dăduseră nas în nas cu Alix le stricase orice chef. Aşa că plecară direct acasă.

– Cum de îndrăzneşte să asemuiască dragostea mea pentru Patrick cu aventurile ei sordide? rosti Ryder furioasă, trîntind poşeta pe masa din bucătărie. Cum de îndrăzneşte să mă facă ipocrită!

– Ţi-am spus că aşa e acum, răspunse Imogen cu răutate, destupînd o sticlă cu vin şi turnînd lichidul rubiniu în pahare. Haide, ia şi bea ceva. Uită de Alix. Patrick te-a iubit. Iubirea voastră a fost ceva frumos.

– Aşa am crezut şi eu, zise Ryder posomorîtă.

– Alix nu s-a îndrăgostit niciodată. Nici nu are suflet, continuă Immy. Ăsta e şi motivul pentru care am plecat. Observă imediat licărul de uimire din ochii lui Ryder şi adăugă: Mă rog, ne-am certat foarte tare şi ea mi-a spus să plec. Oricum aş fi plecat. Voia să accept un rol în care trebuia să mă dezbrac şi să fiu filmată din faţă. Am refuzat. A fost teribil de furioasă din cauza asta. Cred că îţi dai seama că era vorba de o sumă mare de bani.

– Şi a renunţat la tine din cauza asta? se minună Ryder.

– I-am văzut vizonul. Blănurile de genul ăsta sînt teribil de scumpe. Immy începu să-şi tragă nasul şi se ridică. Trebuie să-mi iau o batistă.

– Foloseşte un şervețel.

– E prea aspru.

Imogen coborî la parter după cinci minute, ştergîndu-şi nasul şi fornăind.

– Cred că ai răcit, se sperie Ryder. Ia du-te tu frumos în pat şi eu îți fac un lapte cald cu nişte coniac.

– O să fiu bine pînă mîine dimineață, răspunse Imogen dînd drumul la instalația audio. Oho, da, repetă ea, o să fiu bine.

Incidentul cu Alix o supără pe Ryder mai mult decît ar fi fost dispusă să admită. Oare chiar aşa vedeau oamenii marea pasiune a vieții sale, ca pe ceva sordid?

Atunci cînd se întîlni cu lady Heythorp la Ritz, ca să ia ceaiul împreună, încă o mai preocupa acest lucru.

– Iar ai expresia aia îndurerată pe față, îi zise lady Heuthorp, făcîndu-i semn lui Ryder să se aşeze. Probabil că iar ai probleme cu unul dintre acei bărbați slabi pe care se pare că-i preferi.

– Patrick nu e slăbănog! I-a fost numai teamă că o să mă piardă.

– Un bărbat care nu-i spune unei femei că este căsătorit, e ori slab, ori necinstit, dacă nu cumva amîndouă, răspunse lady Heythorp, întinzîndu-se după un alt sandviş cu castraveți. Iar o femeie care nu vede acest lucru se amăgeşte singură!

Pentru Ryder fu o mare uşurare să se întoarcă la Bailing. Michael îşi bea cafeaua cu Violet şi Fred atunci cînd sosi ea. Cum intră peste ei, îi şi oferiră un loc la

masă. Imediat se simți înconjurată de afecțiunea lor. De detaliile vieții de la Bailing, de mirosul de kerosen şi de murmurul blînd al lui Fred.

Cînd o porni spre turn, Michael se luă după ea.

– Mi se pare că eşti bucuroasă că te-ai întors, îi zise el.

– Îmi plac oraşele, dar prea sînt mulți oameni acolo, răspunse Ryder, nedorind să discute despre problemele ei cu el. Am nişte veşti pentru tine. Se întoarse cu fața spre el, zîmbindu-i. Sînt de acord să devenim parteneri la şcoala de pilotaj.

El o prinse de umeri şi o sărută pe amîndoi obrajii.

– Asta a fost o veste pentru care a meritat aşteptarea.

– Înțelegerea noastră inițială va fi pentru cinci ani.

– Cum spui tu.

– Proprietatea tuturor clădirilor, noi sau vechi, şi controlul total asupra lor îmi va reveni mie.

– Corect, deşi cam dur.

– Extensia pistei, echipamentul de stingere a incendiilor, stația radio şi tot ce ne mai cere AAC se va plăti juma-juma chiar dacă asta va însemna să-mi mărească mie valoarea proprietății.

– Unde naiba ai fost de dimineață? Ai luat micul dejun cu Mafia?

– Nu, am fost la tata în vizită!

Atunci cînd Ryder traversă pista spre hambar ca să-i spună şi lui Fred, îşi aminti ce încîntat fusese taică-său atunci cînd îi ceruse sfatul.

Îl luă pe Fred deoparte şi îi spuse de şcoală.

– Elevi piloți! mormăi el nemulțumit. Bănuiesc că asta a fost ideea lui Michael.

– Nu, a mea, răspunse Ryder. Nu-ți place de Michael?

– E mai de soi decît mulți alții, răspunse el. Iar Violet îl place de nu mai poate. Dar a fost o vreme cînd eu eram bărbatul de aici.

Ryder îl prinse de braț.

– Ai rămas cel mai important bărbat de aici. Aeroportul s-ar duce naibii fără tine.

Michael intră în priză, dorind să vadă mai repede terminată şcoala de pilotaj. Renunță la apartamentul său din Londra şi se mută în Norfolk, închiriind o casă în timp ce-şi căuta o locuință cît mai potrivită.

Între timp, Ryder îl contactă pe Oliver Offbach de la firma Jones, Offbach & Littlejohn, firma de avocați de care se folosea şi Jeremy, cerîndu-i acestuia să întocmească un contract. Singura pretenție a lui Michael era ca tatăl ei să nu aibă nici o legătură cu aeroportul.

Offbach încuviință.

– O să te protejez şi pe tine de tatăl tău, îi zise lui Ryder.

Făcură o cerere la comisia de planificare ca să poată construi şcoala. Era vorba de o clădire cu un singur etaj, care trebuia să cuprindă sala de cursuri, birourile administrației şi camera radioului. După aceea puseră împreună ce bani mai aveau şi cumpărară un Cessna 152, cu două panouri de control.

– Mai e o singură condiție pe care am uitat s-o menționez, îi zise Ryder lui Michael în timp ce stăteau pe terasă şi-şi admirau aparatul.

– Doamne sfinte! Ce mai e acum?

– Mă înveți să pilotez.

– Uite, chestia asta nu mă deranjează. Dar numai dacă înțelegi că, atunci cînd o fac pe instructorul, nimeni nu discută ordinele mele, eu sînt şeful cel mare!

Ryder îi duse dorul lui Michael atunci cînd plecă la un

curs pentru instructori. Nu se aşteptase la aşa ceva, dar se obişnuise să ia toate deciziile cu el. Însă o suna în fiecare seară ca ea să-i dea raportul. Ryder se străduia din greu ca să aibă ce-i spune. Î

n fiecare zi îi bătea la cap pe constructorii care, pentru Michael, munceau cu viteza luminii, dar nu se arătau la fel de rapizi şi pentru ea. Pe urmă îl pisa la cap pe omul bun la toate pentru că nu turna asfaltul mai repede pentru prelungirea pistei.

Michael se întoarse pe înserate. Ryder era în bucătărie şi-i prepara ceaiul lui Leo. Auzi zgomotul făcut de maşina lui în faţa turnului. În clipa aceea deschise uşa.

– Rămîi acolo! îi strigă. Trebuie să vezi şcoala mai întîi. Luă o lanternă şi ieşi în fugă. Ia te uită!

Zidurile fuseseră ridicate. Mai lipsea doar acoperişul. Antenele radio aşteptau să fie puse pe el. În faţa şcolii fusese trasată o alee ce fusese deja parţial pietruită. Pămîntul şi gazonul pentru mica peluză din faţa ei era adunat într-o grămadă mare lîngă un perete. Michael zîmbi.

– Te-ai descurcat excelent, partenere.

Se întoarseră la birou.

– Ca să fiu sincer, nici eu n-am stat de pomană, îi zise el. Am finalizat taxele. Taxa de înscriere va include registrul de zbor, asigurarea, toate cheltuielile de la sol şi primele şase ore de zbor. După aceea elevii pot plăti cu ora.

– Eu am ajuns la concluzia că avem nevoie de o secretară la şcoală, adăugă Ryder. Violet şi fetele au treabă pînă peste cap.

– Sînt de acord. Avem nevoie de o blondă strălucitoare, cu fustă mini şi suficient de prostuţă ca să fie amabilă şi să se supună ordinelor noastre.

– Nu-i deloc aşa! se bosumflă ea. Ce, ţi se pare că

nu sînt destule tîrfulițe care se țin după piloți şi îmi ocupă mie clubul? Făcu deodată stînga împrejur şi o porni spre turn. Trebuie să termin cu ceaiul lui Leo.

– Sînt şi eu invitat? strigă el după ea.

Ryder se opri.

– E singurul moment în care sîntem doar noi doi, singuri.

– Aha, eu încă nu sînt suficient de apropiat de voi, aşa cum era Patrick Brendan, nu?

– De ce nu vii mai bine la cină. Violet mi-a dat un păstrăv proaspăt.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ne vedem mai tîrziu, zise ea, îndepărtîndu-se.

Spre marea ei uşurare, Michael nu mai aduse vorba de Patrick. Se mulțumi să-i spună tot felul de poveşti amuzante de pe vremea cînd încă mai pilota pentru Colossus, în timp ce ea umplea păstrăvul cu felii de lămîie şi ceapă şi-l învelea în folie de aluminiu.

– M-am decis ce să fac cu cărțile de membru ale clubului, îi zise ea, atunci cînd se aşezară la masă. Elevii vor deveni membri de onoare şi vor putea folosi facilitățile.

– Dar n-au voie să se atingă de alcool înainte de lecții. Cu cel puțin opt ore înainte de a zbura.

– Dar ce facem cu certificatele medicale? întrebă Ryder, încercînd să scoată oasele din peşte, fără să împrăştie carnea prin toată bucătăria. Trebuie să insistăm să vină cu ele chiar atunci cînd se înscriu?

– Nu sîntem obligați, dar nu pot zbura singuri dacă nu le au. Michael îi luă farfuria şi curăță peştele cu îndemînarea şi eleganța unui chirurg. Uite ce ai făcut cu el, îi mai zise, dîndu-i farfuria.

Ryder se strîmbă.

– Chestia asta cu oasele mă scoate din minți.

– Din punctul meu de vedere, mi se pare mai corect să cerem certificatul medical de la bun început, continuă el. Nu vrem ca vreun amărît care a cheltuit o avere pe cursuri să se trezească că nu-şi poate lua licenţa din cauză că suferă de cine ştie ce boală ascunsă pe care n-a depistat-o la vreme.

– El sau ea, răspunse Ryder, întinzîndu-se după o altă sticlă cu vin.

– Da, doamnă preşedinte, chicoti Michael, luîndu-i sticla din mînă. Şi regula „de opt ore" se aplică şi în cazul tău.

– Dar eu nu zbor mîine.

– Nu, confirmă el, punînd sticla la loc pe raft. Dar ai băut destul pentru o singură seară. Uiţi că am văzut cum a început mama. Bea atunci cînd avea vreo supărare. Şi nu poţi să-mi spui că nu te-a supărat serios ceva ce s-a petrecut la Londra.

Ryder nu-i spuse lui Michael nimic de Alix, din cauză că o deranjase la modul serios acuzaţia lui cu privire la băutură.

O sună pe Immy şi o întrebă dacă, după părerea ei, ajunsese să bea prea mult, însă aceasta îi zise că nici vorbă. Dar Immy era normal să-i spună acest lucru, cînd chiar ea bea peste măsură.

Încă era zguduită atunci cînd luă prima lecţie de zbor, însă grijile îi zburară curînd în acea luni după-amiază de aprilie, cu soare şi cer senin.

Îl privi pe Michael cum verifică vremea şi înregistra zborul lor în jurnal şi registru.

În clipa aceea Ryder îşi aminti de Teddy, cum zburase cu el ultima dată şi cum refuzase categoric s-o înveţe să piloteze.

– Întotdeauna îţi inspectezi aparatul înainte de zbor,

îi zise el, în timp ce se apropiau de micuțul Cessna. Verifici dacă sînt scurgeri de orice fel. Te asiguri că suprafețele importante sînt în regulă. Verifici şi cauciucurile roților să nu aibă vreun cui în ele ca să previi o eventuală explozie. Zborul este sigur atunci cînd pilotul are bunsimț, continuă el, în timp ce ea se şi instalase pe scaunul din dreapta. Avem o anume procedură a verificărilor, pentru că nu se fac la întîmplare, îi mai zise, urcîndu-se în carlingă alături de ea. Centura de siguranță e bine prinsă, uşile sînt bine închise? Michael îi strînse mai bine centura de siguranță şi verifică uşile. Majoritatea greşelilor sînt umane. E şi o zicală. „Există piloți îndrăzneți şi piloți bătrîni, dar nu s-a văzut încă un pilot îndrăzneț şi bătrîn."

O porniră spre capătul pistei. Acolo se opriră.

– Presiunea aerului la sol este mai mare decît la o altitudine de o mie de metri, strigă el. Ştii de ce?

– Din cauza greutății aerului de deasupra?

– La nivelul mării, presiunea aerului este de aproximativ zece kilograme pe centimetru pătrat. La altitudine mare se reduce la jumătate. Întoarse avionul cu botul în vînt. Ca să ne ridicăm de la sol avem nevoie de viteză şi forță de susținere. Obținem această forță de ridicare datorită vitezei foarte mari şi a aripilor. Uită-te acum la aripi. Curbura suprafeței de deasupra este mai mare decît cea a suprafeței de dedesubt. În timp ce înaintăm, aerul este separat de marginea acesteia. Atunci presiunea asupra aripii descreşte. Şi atunci ne ridicăm.

Michael eliberă frîna. Avionul se avîntă pe pistă. Marcajele pistei treceau în goană pe lîngă ei. Avionul îşi spori şi mai mult viteza. Ryder îşi ținu respirația. În cele din urmă aparatul se înălță în aer pînă cînd atinse altitudinea ideală de unde puteau vedea Norfolk-ul ca un joc de pătrate colorate.

– Asta este o lecție de încercare, îi strigă el peste zgomotul motorului. Doar cît să-ți faci o mică idee. Data viitoare vom intra în detalii. Sînt convins că ai prins o mulțime de chestii de pe aeroport, obiceiuri bune şi rele.

Ryder studia cu interes panoul cu acele indicatoare din față.

– Care este diferența dintre viteza din aer şi cea de la sol?

– Dacă ne trebuie o oră ca să zburăm o sută de mile, atunci viteza la sol este de o sută de mile pe oră. Dar dacă vîntul ne bate din spate cu zece mile pe oră şi noi zburăm tot cu o sută de mile, atunci viteza aerului care trece pe lîngă avion este de...?

– O sută zece.

– Isteață fată! Asta este viteza în aer. Decolăm cu vîntul din spate ca să ne ajute să ne ridicăm în aer. Celelalte indicatoare sînt altimetrul, care acum arată o mie de metri, deşi continuăm să urcăm. Iar aripile alea mici reprezintă indicatorul stabilității. Ele îți spun dacă zbori drept sau nu. Sînt esențiale pe vreme rea. Uită-te cum se schimbă atunci cînd mă las pe o parte.

Atunci cînd Michael întoarse aparatul, Ryder putu vedea pînă la Morston.

Deodată îşi dori să meargă acolo, să se plimbe prin acel ținut mlăştinos pe potecile pe care le străbătuse cu Patrick.

– Trebuie neapărat să ții minte un lucru, continuă Michael. Cînd urci nu ridici grăbită botul în aer pentru că altfel îneci motorul şi paralizezi aparatul. Trebuie să şi accelerezi. Se întoarse spre ea şi îi zîmbi. Vrei să încerci şi tu?

– Ne-am putea prăbuşi.

– Nu te las eu. Aparatul ăsta ne-a costat prea mult.

Ryder se întinse imediat spre manşă.

– Procedura este întrebare şi răspuns, o lămuri el. Dacă eu spun: „Preia controlul", tu trebuie să răspunzi: „Am preluat controlul.

Ryder prinse bine manşa.

– Am preluat controlul.

– Te simţi bine?

– Am impresia că sînt călare pe o libelulă.

El îi zîmbi.

– Împinge puţin manşa. Încet!

Ryder se supuse. Aparatul îşi ridică botul în aer. Viteza se reduse.

– Acum împinge-o înainte. Puţin!

Ryder făcu întocmai. Avionul se stabiliză pe orizontală. Viteza crescu.

– Întoarce acum manşa spre dreapta. Uită-te la stabilizator. Aripile au început să se sucească şi ele. Ca să întorci, trebuie să te laşi pe o parte. Încet!

– Doamne! rosti Ryder, simţindu-şi palmele umede din cauza nervozităţii.

– El n-are cum să te ajute. Încet! Acum poziţionează-te aşa şi avionul va rămîne înclinat pe o parte.

Ryder întoarse avionul spre stînga.

Aripa stabilizatorului îşi schimbă poziţia un pic cam repede, dar Michael îi zise că se descurcase bine pentru o începătoare.

După ce aterizară, Ryder îi zise:

– Mîine îmi fac examenul medical.

– Am crezut că ţi s-a făcut brusc frică. M-am înşelat cumva?

– Am fost îngrozită de-a binelea.

– Dar tot vrei să înveţi?

– Sînt proprietara unui aeroport. Crezi că aş inspira încredere dacă mi-ar fi prea frică să zbor?

– Dar nu eşti obligată.

– Ba da! Ryder îşi lăsă capul pe spate şi rîse fericită. De abia aştept să zbor din nou.

Cu şase săptămîni înainte de deschiderea oficială a şcolii, Ryder avu parte de toată atenţia lui Michael. Învăţa totul cu uşurinţă. El îi preda plin de entuziasm. Vremea le permise să zboare în fiecare zi.

Dimineaţa devreme. După-amiaza tîrziu. În acele momente de calm dinaintea răsăritului. Atunci îi plăcea lui Ryder cel mai mult.

Imediat ce învăţă cum să zboare cu avionul, trebui să înveţe cum să-l facă să meargă acolo unde voia. În fiecare zi lucrau asupra unui circuit format din patru paşi. Decolarea. Ridicarea la altitudine. Stabilizarea avionului. Primul pas.

Legătura radio cu aeroportul bazei. Vînturile. La fiecare întoarcere se lovea de un alt fel de vînt. Şi în fiecare zi vînturile erau altele. Uneori reuşea să execute primul pas corect, dar după aceea făcea o întoarcere prea strînsă şi era gata-gata să înece motorul.

Alteori, vîntul puternic o scotea de pe cursul stabilit. O dată reuşi să termine tot circuitul corect şi se pregătea să aterizeze, plină e încredere, însă uită să ridice botul. Numai Michael reuşi să oprească prăbuşirea ce părea iminentă.

Atunci cînd duseră aparatul la locul de parcare, Fred apăru în uşa hangarului.

– Vrei să-ţi facem înmormîntarea la biserica din Bailing sau preferi crematoriul din Norwich? o întrebă el.

Ryder sări veselă din carlingă.

– Pesimistule!

– E numai vina ta că o încurajezi, se răsti Fred la Michael. Femeile n-au fost menite să piloteze avioane.

Ryder o porni spre birou strigîndu-i peste umăr:

– Da, şi cum rămîne atunci cu Amy Johnson şi Amelia Earhart?

– Păi la ele m-am şi gîndit. Amîndouă au dispărut în largul mării!

În sala de clasă, Michael îi preda lui Ryder procedurile de zbor, navigaţie, metereologie şi legea aviatică. Ryder învăţă cum să citească o hartă şi să recunoască spaţiile cu restricţie de circulaţie, zonele militare şi traficul comercial. Cum să verifice indicatoarele.

Cum să citească o hartă şi să-şi pună la punct cursul. Cum să se folosească de compas.

Află cît de mult combustibil era necesar în cazul în care vîntul era foarte puternic şi ce să facă în caz de urgenţă.

– Motorul te lasă după decolare, îi zise el. Ce faci?

– Mă întorc.

– Nu. Nu ai destulă putere. N-ai reuşi. Încerci să te laşi purtată de vînt, ca un planor. Alegi un cîmp de aterizare. Dai un semnal de urgenţă, un SOS. Tai alimentarea cu combustibil şi închizi sistemul electric. Îţi verifici centura de siguranţă. Rămîi pe locul tău pînă cînd avionul se opreşte. După aceea cobori. Şi fugi cît poţi de repede!

O luă în aer într-o dimineaţă umedă.

– Fiecare avion are o viteză minimă de zbor, viteza de susţinere, îi explică el. Dacă ridici botul prea mult, unghiul de atac al aripilor devine prea îngust, iar curentul de aer de deasupra lor nu mai e neted. Atunci pierzi forţa de ridicare. Pierzi şi din viteză. Dacă nu rectifici imediat, o să cazi sau o să te răsuceşti. Sau ambele. Ai priceput?

– Da.

– Trebuie să-ţi dai seama imediat cînd te îndrepţi spre un asemenea dezastru. Aşa, acum ridică botul. Puţin mai mult.

Micul Cessna se scutură ca un cal nărăvaş. Ryder simţi cum aerul de sub aripi parcă ceda.

– Mai mult! insistă el.

Avionul se destabiliză. Botul se lăsă deodată în jos. Ryder se albi la faţă de frică. Dar Michael nici măcar nu clipea. Redu presiunea de pe manşă şi accelerează, îi zise el calm.

Viteza lor crescu. Ryder simţi uşurarea.

– Nu ai încredere în mine? o întrebă el.

– Desigur.

– Bine. Acum o s-o facem din nou.

Îşi făcură reclamă pentru şcoală în „Aviation Argus" Cînd sosi revista, amîndoi o luară în sala de clasă şi se apucară să caute înfrigurati pagina cu reclama lor. Li se părea atît de profesională.

– O să fim aşa de populari, încît n-o să mai ai timp şi pentru mine, oftă Ryder.

– Ei, nu, nici chiar aşa. Dacă eşti drăguţă cu mine, atunci te strecor eu cumva în program.

Lecţiile continuară. Ryder decola şi apoi încerca să simuleze o eventuală prăbuşire. Întorcea şi simula alt dezastru. Naviga şi simula o pierdere. Citea o hartă şi simula o altă defecţiune probabilă.

– Cînd o să pot să zbor singură? îl întrebă pe Michael.

– Cînd o să ai mai multă încredere în tine. În clipa în care avionul se destabilizează, pari îngrozită.

Ryder se strîmbă.

– Voiam să fiu prima din şcoală care să-şi ia licenţa.

– Dacă nu reuşeşti să te stăpîneşti, n-o s-o iei nici la paştele cailor!

Lecţiile o ajutau să nu se mai gîndească la o problemă majoră. Deşi veniseră cîţiva oameni să se intereseze de lecţii, încă nu se înscrisese nimeni.

– Mai sînt zece zile pînă la deschiderea oficială şi încă nu s-a înscris nimeni, îi zise ea, în timp ce stăteau amîndoi în sala goală.

– N-avem nici secretară, rosti Michael, privind la biroul pustiu. Trebuie să existe o persoană în Bailing dispusă să ocupe postul.

– Nu putem lua chiar orice babă. Dacă concediez vreo prietenă a doamnei Dennshurst n-o să ne mai putem face cumpărăturile la magazinul ei. După aceea va trebui să mergem tocmai la King's Lynn ca să ne luăm ziarele, oftă Ryder. Oricum, nu avem elevi, aşa că nu avem nevoie nici de personal.

Michael o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el.

– Nu renunţa tocmai acum la luptă, miss Biggles, îi şopti el cu tandreţe, ridicîndu-i bărbia şi privind-o în ochi. Ai muncit prea mult. Lăsă capul în jos şi o sărută uşor. O să destupăm o sticlă de şampanie la prînz, îi zise mai departe. O meritäm.

Ryder se retrase de lîngă el.

– Ca după aceea să-mi spui că sînt alcoolică? Nici prin cap să nu-ţi treacă!

27

Bunica Milne muri în ziua în care Ryder trebuia să zboare singură. Ea şi cu Michael erau în sala de clasă, recapitulînd procedurile atunci cînd sună Debbie.

– I-a cedat inima, îi zise ea. Pînă să vină doctorul Jeff aici, s-a stins.

Ryder se lăsă să cadă pe un scaun.

– Cum suportă bunicul?

– N-a mai vorbit de atunci. E în stare de şoc. Cu toţii sîntem.

– Of, Debbie, eu... Ryder nu mai putu continua.

Michael îi luă receptorul din mînă.

– De ce nu te duci să te întinzi puţin? o întrebă el cu blîndeţe, aşezîndu-şi mîna pe umărul ei. O să-ţi aduc un pahar cu coniac.

– Nu! rosti ea ridicîndu-se. Nu am nevoie de băutură. Nimic nu poate face moartea mai acceptabilă. Bunica e moartă. Mama e moartă. Nu se vor mai întoarce niciodată. Nimeni nu se mai întoarce la mine. Cum ar putea fi mai bine cînd toţi cei la care ţin mă părăsesc şi nimic din ceea ce fac nu durează?

Trecu în fugă pe lîngă el, repezindu-se spre maşină.

– Ryder! o strigă Michael.

– Lasă-mă în pace.

– O să te omori, rosti el, încercînd să prindă volanul.

– Şi cui o să-i pese? răspunse ea, dînd cu spatele.

– Mie.

Dar ea nu-l mai auzi. Cuvintele lui se pierdură în mugetul motorului ambalat, înainte să iasă de pe aeroport şi să se îndrepte spre Morston.

Ryder nu mai zbură o săptămînă întreagă. Nu mai voia. În fiecare zi se ducea în ţinutul mlaştinilor unde îşi putea jeli în linişte bunica.

Vorbi cu Debbie în seara de după înmormîntare.

– Ce face bunicul? o întrebă.

– Încă n-a scos un cuvînt. Dar înmormîntarea a fost frumoasă. A venit toată lumea din oraş. Bunica ar fi fost aşa de mîndră. Iar florile tale au fost foarte frumoase. Le-am pus pe sicriu alături de ale mele.

– Ce o să faci acum cu ferma? o întrebă Ryder, gîndindu-se la Frankie, care nu voia să fie fermier, ci pilot.

– Bunicul m-a învăţat cum să fiu fermier în aceşti ultimi ani. Pămîntul mi-a intrat în sînge şi-l iubesc.

Ryder se înălţă singură în aer în ziua în care se deschise şcoala. Decolă dimineaţă, înainte să vină primii elevi. Cu Michael alături, făcu toate verificările necesare. Apoi urcă în carlingă şi se prinse bine cu centura de siguranţă. I se părea ciudat că nu-l avea pe Michael lîngă ea.

– Ai emoţii? o întrebă el, verificîndu-i centura.

Ryder îşi înghiţi nodul din gît.

– Tu ce părere ai?

– Încearcă să-ţi aminteşti ce ai învăţat. Baftă!

Ryder îşi ţinu răsuflarea atunci cînd porni motorul. Privi în jur. Avea liber. Nervoasă, îşi duse aparatul în capătul pistei. Roţile loviră uşor bordura.

Vîntul bătea cu zece mile pe oră. Avionul reacţionă imediat atunci cînd îl întoarse. Verifică din nou pista şi cerul. Libere. Eliberă frîna. Viteza de rulare crescu. Se prinse bine de manşă. Inima îi bubuia în piept.

Cessna străbătea în goană pista lungă. Roţile i se loviră iarăşi de bordură. Se ridică, gata să decoleze şi căzu apoi la loc. Se ridică din nou. Apoi se înălţă de-a binelea în aer. Stabiliză aparatul.

La o mie de metri îl aduse pe orizontală şi se apucă să străbată primul pas al circuitului. Nu era prea dificil. Mai ales acum, că se afla în aer.

După două mile dădu să întoarcă spre dreapta şi se dezechilibră. La jumătatea virajului îşi dădu seama că nu se asigurase şi nu ştia dacă nu mai era şi vreun alt aparat pe acel culoar de zbor.

Panicată, verifică cerul şi uită de curentul puternic de acolo. Devie deodată de la cursul stabilit, plutind pe deasupra hangarului, spre sud-vest.

Se simţi scăldată de sudoare rece în timp ce se chinuia să revină pe cursul stabilit. La următorul viraj trebuia să zboare în paralel cu pista.

Vîntul îi bătea din spate. Reuşi cu mare chin să stabilizeze avionul. Sub ea, cîmpurile se întindeau în petice mari de un verde crud. Deasupra lor, Ryder Harding zbura în libelula sa.

Şcoala se deschise cu douăzeci de elevi. Ca un fel de introducere în arta pilotajului, Michael le prezentă un film documentar despre istoria aviaţiei.

Pînă să se termine filmul, toţi cei de pe aeroport se furişaseră în clasă.

Chiar şi Fred. Aplaudară zgomotoşi atunci cînd se încheie. Peste capetele tuturor, Michael îi făcu cu ochiul lui Ryder. Ea îi răspunse cu un zîmbet.

Bunica era moartă. Mama era moartă. Dar cei vii trebuiau să-şi vadă mai departe de viețile lor. Nu era corect față de Michael să fie aşa de tristă, cînd munciseră amîndoi din greu ca să pună şcoala pe picioare. Nu era corect nici față de Leo. Mai ales că era aşa de vulnerabil şi sensibil la dispozițiile ei sufleteşti. Bătînd tare din palme, strigă:

– Grătar sîmbăta viitoare. Două lire de fiecare. Toată lumea e binevenită.

Atunci cînd ieşea, auzi pe cineva spunînd:

– Cred că o să ne distrăm pe rupte aici!

La următoarea vizită îi arătă tatălui ei prospectul şcolii. El îl citi cu aviditate, din copertă în copertă.

– Dar încă n-ai apucat să cumperi al doilea aeroport, îi zise el.

– Oh, o să-l cumpărăm în cele din urmă, răspunse ea nepăsătoare.

– Deci acum a devenit „noi"? rosti el privind-o cu ochii îngustați. Îi permiți acestui Michael Ashby să se implice în afacerile aeroportului, dar pe mine nici nu vrei să mă incluzi. Nu ți-am dat cel mai bun sfat posibil înaintea lui? Nu ți-am spus să deschizi o asemenea şcoală?

– Da. Şi sînt recunoscătoare.

– Cred că o să ies la primăvară, îi zise el. Poate că nu m-au lăsat să ies condiționat, dar n-au cum să mă oprească să scap din cauza reducerii sentinței. Şi atunci ce-o să se facă acest Michael? N-o să fie suficient loc pentru amîndoi.

– Michael e partenerul meu. Ryder se forță să se uite în ochii lui ca să-l facă să vadă cît de serios vorbea. Nu

te pot lăsa pe tine să te bagi în afacerile mele. Îți admir curajul şi înțelepciunea, experiența, dar nu am deloc încredere în metodele tale.

– Aşa că eşti gata să mă dai afară de acolo de dragul ultimului tău iubit, rosti Paul furios, ridicîndu-se. Întotdeauna ai fost o proastă în privința bărbaților, Ryder. Nu e de mirare că nici unul dintre ei n-a vrut să se însoare cu tine.

Ryder plecă imediat din sala de vizite şi conduse înapoi la Bailing cu nouăzeci de mile la oră, blestemînd orice maşină întîlnea în drum.

Încă mai era furioasă atunci cînd se duse şi-l luă pe Leo de la şcoală, deşi făcu tot posibilul ca să-şi ascundă sentimentele.

– Pînă la urmă nu cred că mai vreau să merg la internat, îi zise el în maşină.

– Aha... minunat, răspunse Ryder, întrebîndu-se cum de putea tatăl ei să fie aşa de fermecător într-o clipă şi atît de rău şi vicios în cealaltă.

– Am doi prieteni noi.

– Ce frumos, mormăi ea, amintindu-şi cum se purtase cu Teddy şi felul în care-i spusese pe şleau că se întorcea în Anglia.

– Dar încă aş vrea să ne luăm televizor color, continuă Leo.

– Ți-ar plăcea, eh? Uneori, Leo semăna aşa de bine cu mama lor, încît Ryder simțea o durere aproape fizică. Îi ciufuli părul blond. De acum puştiul nu mai tresărea atunci cînd ridica mîna, nu aşa cum făcuse mai demult.

Vărul ei, Frankie, şi Susan Wise sosiră pe biciclete în mijlocul petrecerii cu grătar. Lui Ryder nici nu-i veni să-şi creadă ochilor atunci cînd îi văzu chiuind de-a lungul pistelor şi pedalînd viguros.

– Ce... ce faceți aici? se bîlbîi ea.

– Am venit să conducem şcoala pentru tine. Debbie ne-a spus că ai nevoie de o mînă de ajutor, aşa că iată-ne. Frankie lăsă bicicleta şi, în mai puțin de un minut, se prezenta celor prezenți acolo, cu o bere într-o mînă şi un hamburger în cealaltă.

– Te deranjează? o întrebă Susan pe Ryder.

– Sigur că nu. Încă nu era foarte sigură dacă cei doi erau „împreună"

– Hai că n-o să-ți facem nici un fel de probleme, răspunse Frankie la întrebarea ei nerostită, cuprinzînd-o pe Susan cu un braț pe după talie. Avem un cort.

Ryder îşi spuse că o diferență de vîrsta de numai şapte ani nu însemna mare lucru.

– Ce mai face bunicul? întrebă.

– Încă nu vrea să vorbească. Dar Debbie se descurcă minunat.

– Şi ce spune Prairieville despre voi doi?

– Cu excepția lui Debbie, nimeni de acolo nu ştie de noi.

Susan deveni secretara şcolii de zbor. Frankie ajuta acolo unde era nevoie de el. Îşi ridicaseră cortul pe malul rîului, în spatele unor copaci, unde nu-i vedea şi nu-i auzea nimeni, deşi mesele le luau cu Ryder şi Leo, şi adeseori cu Michael.

– Ai reuşit în fine să treci peste sentimentele pe care le aveai pentru jucătorul de polo? o întrebă Susan pe Ryder într-o seară, în timp ce tăiau ridichile pentru salată.

– Încă mă mai gîndesc la el, răspunse Ryder, privind pe fereastră la Michael şi Frankie care se chinuiau să pregătească grătarul. Şi tot nu-mi vine să cred că a putut să-mi facă una ca asta.

Susan zîmbi cu simpatie.

– Ştiu cum e atunci cînd te păcăleşti aşa de tare. Îl mai ţii minte pe poetul care era de fapt traficant de droguri? Eu am crezut că mă iubea, cînd colo, el mă folosea drept paravan.

Ryder se apucă să taie o roşie.

– Nu ştiu deloc să-mi aleg bărbaţii. Poate că ar fi mai bine dacă m-aş limita la avioane.

– Mi se pare că Michael ţine la tine.

Ryder se gîndi la dimineaţa aceea în care o sărutase.

– Nu, sîntem doar prieteni.

Cînd Ryder îşi luă licenţa de pilot, zburase deja patruzeci şi şase de ore, dintre care douăsprezece singură şi cinci pînă în alte zone ale ţării. În seara aceea, Susan pregăti o cină specială, ca s-o sărbătorească.

Toţi angajaţii de la Bailing fură invitaţi. Fred. Violet. Dactilografa. Fata de la recepţie. Chelnerul de la club. Omul bun la toate. Mecanicii.

Aranjară o masă lungă de trestie pe terasă, acoperită cu o faţă de masă de damasc alb, una pe care doamna Trumpet reuşise s-o salveze de la Dingwall Court.

Telefonul prinse să sune chiar în timp ce se aşezau la masă.

Ryder se grăbi să răspundă. Ceva o făcuse să spere că putea fi Patrick.

Nu putea explica de unde pînă unde îi venise o asemenea idee, dar îl simţea deodată foarte aproape. Era nervoasă şi agitată. Ridică receptorul.

– Alo.

– Ryder, sînt în gara din King's Lynn.

– Oh... ah... Immy. Ryder simţi un val de dezamăgire, urmat de un altul, de uşurare.

– Îmi pare rău că am sosit aşa, pe neaşteptate, dar... totul a mers teribil de prost şi de abia am aşteptat să plec ca să scap de probleme. Pot să vin?

– Ia un taximetru. Tocmai sărbătorim. Mi-am luat licența de pilot.

– Nu mai am nici un ban.

– Nici o grijă! Se aplecă pe fereastră. Frankie, vrei să te duci tu s-o iei pe Imogen de la gară?

– Imogen Lydden? Doamna mea favorită. Se ridică de la masă şi fugi spre maşina lui Ryder. Spune-i să mă aştepte. Zi-i că sînt înalt, brunet, frumos şi devastator de bogat.

– O să rămîi fără cină dacă te apuci să te uiți la alte femei! strigă Susan după el.

Immy, care atunci cînd apăru părea palidă şi foarte deprimată, păru să-şi revină în mod miraculos cînd îi văzu pe cei adunați acolo, la fel cum se întîmplase şi în ziua în care inaugurase Bailing.

Privind-o, Ryder o invidie pentru această capacitate a ei de a străluci, chiar şi în cele mai negre momente ale sale.

– Cînd sînt deprimată, tun şi fulger, şi sperii pe toată lumea, îi mărturisi ea lui Susan. Immy e altfel. Probabil că de asta şi este o actriță aşa de bună.

În seara aceea nu mai avură vreme să stea de vorbă, iar la micul dejun, Immy nu-i zise decît:

– Toate actrițele au momentele lor proaste. Ăsta este momentul meu. Ultimele două filme au fost nişte eşecuri. Încă un dezastru de genul ăsta şi n-o să mai pot primi nici măcar un rol de două replici.

Ryder aruncă o privire spre ceasul de la mînă. Avea multă treabă de făcut.

– Eşti binevenită să stai aici oricît îți place. Ştii foarte bine, nu? Se ridică. O să zburăm spre Lincolnshire ca să ne uităm la un alt aeroport. O să fie distractiv.

Imogen începu să se joace cu linguriță.

– De fapt, eu voiam să te întreb dacă pot împrumuta

maşina ta. Vreau să merg la banca din King's Lynn.

– Atunci ai putea scoate tu salariile.

– Aş prefera să n-o fac.

– Te rog! Ai scuti-o pe Violet de un drum, iar King's Lynn e un oraş sigur.

Ryder şi Michael vizitară patru aeroporturi înainte să vadă Fortune's Fen. Acesta fusese construit în timpul celui de-al doilea război mondial pe terenul rechiziționat de la un fermier din partea locului.

Pista principală avea o lungime rezonabilă. Hangarele erau bine întreținute, mai ales că fuseseră folosite pe post de silozuri. În spatele unuia era şi un Havilland Tiger Moth ruginit. Zăcea pe burtă ca o muscă fără picioare.

– Ar fi prea scump, zise Ryder în timp ce discutau despre eventuala cumpărare a aeroportului la masa de prînz luată în grădina unei cîrciumi. Va trebui să-i spun şi bătrînei doamne B. B. O să-mi folosesc toată partea din Bailing ca garanție. Dar chiar şi atunci tot nu voi avea suficient, rosti înbufnată. Tata continuă să elaboreze tot felul de modalități complicate de a stoarce cît mai mulți bani, dar nu prea am încredere în metodele lui.

Chipul lui Michael se îmblînzi deodată.

– Cred că ți-e tare greu să-l şti pe tatăl tău la închisoare.

– Este. Şi deocamdată nu prea mai vorbim. Ryder îşi dădu seama că începuse să discute în mod firesc despre tatăl ei, fără să mai încerce să-i găsească scuze şi fără să-l mai ponegrească.

Mai aruncară o privire la Fortune's Fen.

– Ce-ai zice dacă l-aş cumpăra cu tine, rosti el. Dacă îmi vînd apartamentul din Londra, atunci ne-am putea permite chiar două aeroporturi noi.

– Adică o operațiune cu trei baze?

– Sau patru?

– De ce n-am înființa mai bine o linie aeriană. Bailing Air. Zboruri zilnice spre Londra şi Manchester, rîse Ryder. Îți dai seama ce ar spune Fred?

– Exact de aşa ceva are nevoie zona asta, răspunse Michael foarte serios. Eu am crescut în Norfolk. Îl iubesc. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să văd zona cotropită de oameni şi industrie. Dar oraşele au nevoie de mijloace de comunicație ca să poată supraviețui. Au nevoie de noi locuri de muncă pentru ca tinerii să nu plece.

Zburară înapoi spre casă de abia pe înserat. Fără ca ea să-i ceară, Michael survolă coasta Norfolk-ului, pînă cînd ajunseră la Morston, unde întoarse avionul şi se lăsă atît de jos, încît puturā vedea focile.

Ryder îi zîmbi. El îi răspunse. După aceea ea întoarse capul ca să poată admira mai bine ținutul mlăştinos. Nu era nevoie să-i mulțumească.

Atunci cînd se pregăteau să aterizeze la Bailing, Ryder observă o maşină de poliție parcată în fața biroului lui Violet. Fred era în hangar, îi aştepta.

– Au venit să te aresteze? îl întrebă ea veselă, sărind din carlingă.

– Prietena ta a dispărut.

– Cum aşa?

– S-a dus în oraş, dar nu s-a mai întors. Am crezut că poate a avut un accident. Ezită o clipă, apoi adăugă cu blîndețe: Poliția ți-a găsit maşina în parcarea de la gară. Îi dădu o bucată de hîrtie. Pe ea stătea scris: „Nu de King's Lynn îmi era teamă, ci de mine însămi."

Ryder încercă să nu-şi arate supărarea.

– Poate că a fost chemată la o audiție urgentă, rosti.

– Văd că tot n-ai înțeles, răspunse Fred privind-o intens. Ne-a furat banii de salarii.

Ryder se urcă în maşină şi o porni spre Londra, la Imogen. Era foarte furioasă. Şi rănită. Sufletul i se umpluse de amărăciune.

Patru sute de lire probabil că reprezenta o nimica toată pentru o vedetă de cinema, dar pentru ea erau bani munciți din greu, pe care avea de gînd să-i recupereze.

Casa lui Imogen era scufundată în întuneric. Sună la uşă. Se aprinse o lumină. Ryder încercă să se oţelească. Uşa se deschise cu precauţie. Adam se afla înaintea ei, gol pînă la brîu şi cu pantalonii descheiați, de parcă tocmai se pregătea să se dezbrace.

– Ce surpriză plăcută! rosti el, trecîndu-şi mîinile prin părul răvăşit.

– Unde e Imogen?

– Sus.

Încercînd să ignore torsul lui gol, Ryder intră în casă. Însă el i se puse în drum. Eu n-aş urca dacă aş fi în locul tău.

– Dar tu nu eşti în locul meu. Trecu pe lîngă el şi urcă scările în fugă. Uşa de la camera lui Immy era închisă. Ryder o deschise cu o lovitură de picior. Unde sînt banii mei?

Imogen era în pat, goală-puşcă, cu picioarele încrucişate, prizînd cocaină de pe o bancnotă de cinci lire.

În faţa oglinzii, era un tip solid cu ochi întunecați care tocmai împăturea şi băga în portofel nişte bancnote de douăzeci de lire.

Ryder se întoarse spre el.

– Ăia sînt banii mei. Dă-mi-i!

El însă îi rîse în nas.

– Te înşeli. Sînt ai mei, îi zise, după care ieşi din cameră.

Ryder o prinse pe Imogen de încheieturile mîinilor şi începu s-o scuture, împrăştiind praful alb.

– Unde sînt banii?

– Tu nu înţelegi. Omul ăsta ne ameninţa.

Atît de furioasă, încît nu se mai gîndea la pericol, Ryder alergă la parter şi de acolo ieşi în stradă.

Însă aceasta era goală. Omul cu ochi întunecaţi dispăruse.

Immy plîngea şi încerca să adune cocaina împrăştiată prin cutele plapumei.

– Cum de ai putut fura salariile? urlă Ryder la ea. Cum de ai putut să iei banii lui Fred şi ai tuturor celorlalţi care ţi-au arătat prietenie şi înţelegere? De ce nu mi-ai cerut?

– Pentru că m-ai fi refuzat.

– Nu e adevărat.

Immi se legăna singură, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Erau pentru Adam. Individul ăla voia să-i rupă picioarele. Nu mi-ai fi dat niciodată banii ca să-l salvez pe Adam.

– Cel puţin în privinţa asta ai mare dreptate! Ryder coborî iar scările pînă la parter. Dar, atunci cînd ajunse la uşă, îşi aminti de seara aceea în care Michael o acuzase că bea prea mult. Cine era acolo ca să-i spună lui Immy să se oprească? În nici un caz Adam. Alergă înapoi în camera lui Immy. Tu o să vii cu mine, îi zise, apucîndu-se să-i facă bagajul. O să stai la Bailing cu noi. O să te ajutăm. O prinse pe Imogen de braţ şi o trase în picioare. Haide! Îmbracă-te!

Ajunseră la Bailing după miezul nopţii, dar Frankie, Susan şi Michael stăteau în jurul mesei din bucătărie, cufundaţi în discuţii. Cînd o văzură pe Imogen rămaseră mască.

– Immy o să stea cu noi, le zise Ryder. Are cîteva probleme, dar o s-o ajutăm să-şi revină.

– Da, răspunse Imogen făcînd un pas timid spre ei. Îmi pare foarte rău că v-am lăsat baltă şi v-am dezamăgit. Foarte... foarte rău. Începu să plîngă. Dar... dar o să-i dau banii înapoi lui Ryder. Promit.

– Sigur că da, răspunse Frankie, ridicîndu-se de la masă şi oferindu-i ei scaunul lui.

– O să te ajutăm, răspunse şi Susan, aprinzîndu-i o ţigară.

Numai Michael rămase tăcut.

A doua zi dimineaţă Ryder îl atacă de cum îl văzu parcînd maşina.

– Immy are nevoie doar de puţin sprijin şi încurajare, dar am impresia că urăşti gîndul că stă aici.

– E dependentă de droguri şi are nevoie de ajutor profesional.

– Ba nu, nu e dependentă. Are nevoie să se adune. Dar din punctul tău de vedere, oricine bea o jumătate de sticlă de vin e deja în şanţ.

– Ăsta e un aeroport. Nu ne putem permite să existe suspiciuni în privinţa noastră, mai ales referitoare la droguri. Şi ar fi bine să-i spui şi ei chestia asta. O porni pe poteca ce ducea spre şcoală. Asta dacă nu eşti gata să sacrifici toate planurile noastre.

Ryder alergă după el.

– O s-o ajut pe Immy, indiferent dacă îţi place sau nu. Ea a inaugurat Bailing şi m-a ajutat să-mi fac reclamă. Cînd nu aveam bani, mi-a cumpărat haine ca să-i pot impresiona pe clienţi. Tot ea mi-a cumpărat şi costumul acela pe care l-am purtat cînd am luat prima dată prînzul cu tine.

El o prinse de coate, aproape ridicînd-o de la pămînt.

– Am crezut că era un cadou de la Patrick Brendan.

– Nu. Era de la Immy. Prietena pe care vrei tu s-o abandonez!

Relația lui Ryder cu Michael căpătă cu timpul o nouă dimensiune. Aceasta se dezvoltase lent, fără ca Ryder să fie conştientă, pînă cînd descoperi că devenise acut conştientă de prezența sau de absența lui.

Începu să se îmbrace cu mai multă grijă, fără să atragă atenția lui Fred. Pentru prima dată de cînd cu Patrick, nu mai punea pe ea primul lucru care-i cădea în mînă.

Cînd Michael cumpără Vila Fluturele, Ryder a fost primul lui musafir. Era o clădire mare, din lemn, situată pe o străduță îngustă, între biserică şi ferma de levănțică. Lui îi plăcuse în mod special istoria ei, pentru că fusese construită în secolul nouăsprezece de un mare admirator al fluturilor, care-şi petrecuse zilele pe veranda de lemn privind zbenguiala fluturilor prin grădina plină de flori sălbatice.

– Cînd o să fiu bătrîn, o să stau şi eu tot aici, rosti Michael. Iar nepoților mei li se va cere să nu mai alerge în jurul meu ca să nu mă deranjeze.

Ryder îi zîmbi.

– Vrei să ai copii?

El ridică o sprînceană.

– Îmi faci cumva vreo ofertă în acest sens, miss Biggles?

– Sigur că nu!

Pretextînd că voia să-i cumpere lui Leo nişte haine, Ryder se duse pînă la King's Lynn, la magazinul din care îşi cumpărase costumul galben, ieşind de acolo cu o rochie elegantă de in negru, un costum de mătase galbenă şi mai multe articole de lenjerie, nu doar obişnuiții chiloți de bumbac, şi cu un sutien de mătase albă şi

chiloței asortați din dantelă franțuzească. Cînd se întoarse la Bailing îi arătă hainele lui Immy, chicotind încîntată. Era ca şi cum ar fi fost iar în apartamentul lor din Londra, doar că lipsea Alix.

Immy părea să se fi potolit, dar fără apatia de rigoare. Îi plăcea să dea cîte o mînă de ajutor la birou. Răspundea la telefon, făcea cafea sau ceai, cîntărea şi timbra coletele poştale şi îl distra pe Leo atunci cînd acesta era plictisit. Nu plecă din incinta aeroportului şi nu ceru maşina cu împrumut, deşi Ryder nu i-ar fi dat-o.

Michael nu mai făcuse nici un fel de comentarii cu privire la Immy, dar de cîteva ori Ryder îl prinse cum se uita la ea.

– Îți place de Immy? îl întrebă ea la un moment dat, într-o seară, cînd elevii plecaseră.

– De ce, te-ar deranja?

– Ce legătură ar avea chestia asta cu mine?

– Ei bine, nu, nu îmi place. Michael îşi luă cheile de la maşină şi ieşi. Uşa se trînti în urma lui. Ryder rămase locului, privindu-l cum pleca. Ar fi vrut să-l strige. Dar n-o făcu. Iar el se urcă în maşină şi ieşi din aeroport.

În septembrie, Frankie şi Susan îi ziseră că trebuiau să se întoarcă în State. Ryder şi Leo îi conduseră pînă la Londra.

Pe drumul de întoarcere, Ryder plănuia să treacă şi pe la doamna Trumpet. Se îmbrăcase cu costumul ei galben de aviator. Aşa cum îi mărturisise şi lui Immy, era singura ocazie în care putea să-l poarte şi în altă parte.

– O să ne întoarcem la anul, îi strigă Frankie, în timp ce se îndreptau spre ghişeul la care se făcea controlul paşapoartelor.

– S-o aduceți şi pe Debbie!

– O să încercăm, răspunse el, înainte să dispară.

Ryder se gîndi la ferma bunicului. Se gîndi şi la bătrîn. O clipă oftă după frumusețea lacului. O străbătu un val de nostalgie.

Din acest motiv trecu prin Windsor Great Park şi se angajă pe şoseaua ce ducea la Blacknest Gate. Îşi amintea de fiecare copac, de fiecare cotitură.

– Am crezut că mergem la doamna Trumpet, protestă Leo.

– Imediat. Ryder încetini atunci cînd se apropie de Gatehouse. Sezonul de polo se terminase. Curtea era părăsită. În grajduri rămăseseră doar cîțiva ponei, restul fusese dus la păşune. Ryder se opri chiar în poartă. Cu bărbia sprijinită de volan, privi spre grajduri şi spre casa aflată îndărătul arcadei. Nu se schimbase nimic, deşi acum proprietatea i se părea parcă mai mică. Dădu să iasă cu spatele din poartă.

– Uite-l pe Patrick! strigă Leo deodată. Priveşte!

– Termină cu aiurelile, răspunse ea. Sezonul s-a încheiat.

– Nu e o aiureală! strigă Leo, deschizînd portiera. Patrick!

În oglinda retrovizoare, Ryder îl văzu apropiindu-se. Era îmbrăcat cu pantalonii albi de călărie şi cizme lustruite.

Îl privi pe Leo care sărea entuziasmat în jurul lui. Observă fiecare detaliu al chipului care încă o mai hăituia. Îşi aminti durerea şi îşi dori să poată fugi de acolo.

– Ştiam eu că o să vii, îi zise el încet, sprijinindu-se cu mîna de capota maşinii.

Ryder îşi dădu seama că nu trebuia să se uite la el ca să nu cedeze.

– A fost o greşeală. Haide, Leo!

– Nu poți să pleci. Nu încă. Patrick îi deschise portiera. Ai venit pentru că ne era menit să ne mai întîlnim.

O prinse de mînă. Ryder coborî din maşină. Nu-i putea rezista. Hai să intrăm în casă, îi zise el. Trebuie să stăm de vorbă.

– Despre ce? izbucni Ryder, smulgîndu-şi mîna. Despre soţia ta?

– Ryder! Ryder! Vreau numai să-ţi explic.

Ea însă se îndepărtă de el. Nu trebuia să-l mai lase s-o atingă din nou.

– Ai întîrziat cu trei ani.

– E prima dată cînd m-am întors în Anglia. Am sosit cu două săptămîni în urmă. Iar mîine plec. Să nu-mi spui că venirea ta de azi nu a fost aranjată cumva de soartă.

– Ne aşteaptă doamna Trumpet, protestă ea nu tocmai convinsă.

– Sun-o. Spune-i că ai fost reţinută. Ryder, este ceva foarte important. Noi doi sîntem importanţi.

Ryder ezita, neştiind ce să facă.

Patrick o conduse la telefonul din grajd şi îl trimise pe Leo să se uite la cai, spunîndu-i că avea de discutat ceva cu sora lui.

Ryder refuză să intre în casă, aşa că se aşezară amîndoi pe zidul scund de piatră.

– Îmi dau seama că mă urăşti, începu el. Nu mă aştet să mă ierţi. Nici eu n-aş putea ierta aşa ceva. Dar trebuie să afli adevărul. Cînd ai sosit tu la Palm Beach, eu eram în Argentina pentru că mă dusesem acolo ca să-i spun soţiei mele că voiam să divorţez. Desigur, ar fi trebuit să-ţi fi spus din timp de Maria Luisa, dar căsătoria noastră n-a durat decît şase săptămîni, iar eu n-o mai văzusem de doi ani, rosti el, oprindu-se o clipă. Habar nu am avut că aveam un fiu pînă cînd nu m-am dus atunci acolo. Cînd mi-a spus de Tancredi, n-am vrut să cred că era al meu. Dar atunci cînd l-am văzut, am ştiut. Atunci m-a ameninţat că dacă mă recăsătoresc n-o să-l mai

revăd niciodată. Legile din Argentina nu permit divorțul, ci doar separarea. Eu aş putea obține un divorț în altă parte, dar ea ar rămîne legată.

– Dar oricum nu trăiți împreună.

– Ah, ei nu-i pasă atîta vreme cît nu se face scandal.

Ryder traversă curtea pînă la padoc, unde se sprijini de bîrne. Patrick veni după ea.

– Am făcut ceea ce credeam că era mai bine pe atunci, îi zise el.

– Adevărul nu m-ar fi durut aşa de tare.

– Aş fi fost capabil de orice ca să nu te pierd.

– Aşa că nu vei putea să divorțezi niciodată de ea?

– Probabil că nu. Însă acum nu mai sînt la fel de sigur.

Între ei se lăsă tăcerea. Ryder ar fi vrut să-i pună şi alte întrebări, dar parcă nu voia să pună capăt acelui moment.

– Mai e ceva, rosti el. Tancredi suferă de hemofilie. Cum aş putea să-mi abandonez fiul? Fiul meu bolnav?

– Nu ți-aş fi cerut niciodată aşa ceva. Niciodată! Ochii lui Ryder se umplură de lacrimi. Îşi muşcă buzele, căutînd să se abțină. Dar ar fi trebuit să-mi spui. Ai habar ce mi-ai făcut în seara aceea cînd eram la Palm Beach? Te-ai gîndit măcar o clipă cum mi-a fost cînd m-am întors la Bailing? Cum am stat lîngă telefon? În fiecare seară, aşteptînd, sperînd. Dacă ai fi vrut să-mi explici totul, atunci ar fi fost momentul potrivit. Dacă n-aş fi venit aici azi, nu mi-ai fi spus niciodată. O porni înapoi spre maşină, strigîndu-l pe Leo.

Patrick o ajunse din urmă, în timp ce ea se instala la volan. Se aplecă şi îi prinse bărbia în palmă, forțînd-o să-l privească.

– Dar ai venit, pentru că pentru mine *tu* ai fost soția mea, nu Maria Luisa!

Era prea tîrziu ca să mai meargă în vizită la doamna Trumpet.

– O să te duc într-o altă zi, îi zise Ryder lui Leo, încercînd să se concentreze asupra prezentului şi să uite de Patrick. Ezită o clipă şi apoi adăugă: I-am spus că nu mă simt bine. Ar fi bine să nu aduci vorba de Patrick, pentru că s-ar simți ofensată.

Leo se uita pe geam.

– Crezi că o să mai vină să ne vadă?

– Nu ştiu.

– Sper că nu.

– Am crezut că îți place de el.

– Da, mi-a plăcut, rosti băiatul, dar apoi a plecat.

Ryder aruncă o privire spre Leo. Se albise tot la față. Se simți vinovată, dar apoi gîndurile legate de Patrick alungară orice altceva din mintea ei. Cînd ajunseră la King's Lynn, opri maşina în fața unui magazin cu articole electrocasnice.

– Mă ajuți să alegem un televizor color? îl întrebă, simțindu-se ceva mai bine atunci cînd îi văzu bucuria.

Se întunecase atunci cînd ajunseră în fine la Bailing. Se vedea lumină dinspre birou şi şcoală. Ryder de abia aştepta să rămînă singură cu Immy ca să-i spună despre Patrick.

– Da, în cele din urmă am cedat, îi zise lui Violet, atunci cînd luă televizorul ca să-l ducă în turn. Privi în jur.

– Unde e Immy?

– Îmi pare rău, scumpo, răspunse Violet, dîndu-i un bilețel şi întorcîndu-se la birou.

„Dragă Ryder,

Nimeni n-ar fi putut să facă mai multe pentru mine decît ai încercat tu, numai că eu n-am voința ta de fier. Au fost momente în care m-am uitat la poşeta ta şi

aproape că ți-am furat portofelul. Trebuie să plec înainte să se întîmple una ca asta. Te rog să mă ierți.

Cu dragoste,

Immy."

Ryder formă numărul lui Imogen de la Londra. În cele din urmă aceasta îi răspunse:

– Bănuiesc că eşti furioasă, îi zise.

– O să te internez într-o clinică. O să te duc chiar eu pînă acolo.

– Nu merg.

– Immy, ascultă-mă!

– M-am săturat să vă tot ascult. Avioane! Bailing. Ryder e minunată. Mai multe avioane. Toți oamenii aceia care mă urmăreau cu atenție ca să nu cumva să le fur banii. Mă urmăreau şi strîmbau din nas.

– Ar fi vrut numai să te ajute.

– Nu e nimic în neregulă cu mine. Eşti la fel de rea ca şi Alix. Mă bați la cap. Toată vremea sari cu gura la mine. M-am săturat. Lasă- mă în pace! Imogen trînti receptorul în furcă.

Ryder aştepta ca Immy s-o sune.

Începu să se plimbe prin bucătărie, repetînd răspunsul: „Desigur, te înțeleg foarte bine. Nu, nu mă simt ofensată." Dar telefonul rămase tăcut.

Se întinse după agendă şi începu să răsfoiască paginile. După aceea formă un alt număr. Auzi telefonul sunînd. Oftă din greu, pregătindu-se pentru ce ştia că avea să urmeze.

– Alix? Sînt eu, Ryder. Imogen are mare nevoie de ajutor.

– Aşadar, ți-ai dat şi tu în fine seama! Glasul lui Alix era uşor batjocoritor.

– Nu am de gînd să mă contrazic cu tine. Tu eşti la Londra. Poate că ai putea să faci ceva.

– Cum?

– Ia-o înapoi la agenție. Fă-i rost de ceva de lucru.

– Nici nu se pune problema.

– Alix, ai făcut o avere pe spinarea lui Immy. A intrat în necazuri pentru că e slabă şi influențabilă, nu are deloc voință. Dar este totuşi prietena noastră.

– Atunci n-ai decît s-o ajuți tu.

– Am încercat! izbucni Ryder.

– Şi eu la fel, răspunse Alix înfuriată. Şi aproape că mi-am pierdut casa din cauza furtişagurilor ei.

Ryder formă numărul de la Gatehouse. Patrick avea dreptate, destinul îi adusese din nou împreună. Avea nevoie de el.

De abia aştepta să-i audă glasul. Telefonul continua să sune în gol.

Dar de ce s-ar fi chinuit Patrick să răspundă? Doar nu-i spusese că avea să-l sune. Plecase de lîngă el fără un cuvînt.

Se aşeză la masă şi-şi lăsă capul pe mîini. Nu plîngea. Era numai amorțită.

Uşa se deschise şi Michael intră. O cuprinse cu brațele şi o strînse la piept, oferindu-i ceva din puterea lui.

– Ai făcut tot ce-ai putut, miss Biggles, îi zise el.

După aceea o lăsă în pace, simțind că voia să fie lăsată puțin singură.

Ryder îl auzi afară cum spunea:

– Haide, Leo! Mergem să petrecem o seară ca băieții, la cîrciumă, ospătîndu-ne cu peşte prăjit şi cartofi pai.

– Te referi cumva la mine? se miră Leo.

– Nu eşti tu Leo?

– Da, dar înainte nu voiai să stau prin preajma ta.

– Asta pentru că pe atunci erai prea mic.

Atunci cînd se întoarseră ei, Ryder era deja în pat.

În noaptea aceea visă că se măritase cu Michael.

Era îmbrăcată în halatul ei de mătase cu dragonul pe spate, prăjind nişte pîine atunci cînd sosi el a doua zi dimineaţa.

Părul îi era moale şi mirosea a şampon. Ochii îi străluceau. El veni imediat spre ea. Apoi o prinse de umeri şi o privi în ochi.

– Dacă intenţionai să te vezi cu Patrick Brendan, de ce ai minţit că te duceai s-o vizitezi pe menajeră? îi zise el furios.

– Nu am plănuit nimic.

– Da, şi de ce erai îmbrăcată cu costumul ăla de mătase? O strînse deodată la piept, rănindu-i sînii cu fermoarul de metal la hainei. Nu te juca cu mine, Ryder, o preveni. Nu sînt genul de om care să ierte prea uşor.

28

Patrick îi trimise lui Ryder un buchet imens de trandafiri roşii, cu un bilet de avion pentru Miami şi un bilețel în care-i scrisese: „Lasă-mi puțin timp"

Curierul de la florărie veni pe o ploaie torențială, la trei zile după ce Ryder se văzuse cu Patrick, moment în care ea deja renunțase la orice speranță că va mai primi vreun semn din partea lui. Aranjă florile într-o vază pe care o puse în centrul mesei, aspirînd cu plăcere parfumul dulce. Apoireciti biletul iar şi iar. De abia aştepta să plece. Să-l vadă.

Fred îi curmă reveria. Deschise uşa, lăsînd să intre în casă vîntul şi ploaia.

– Rîul mai mare puțin şi-şi iese din matcă, dar canalul de inundații e pe jumătate gol. Violet a spus că doamna B.B. e plecată. Vrei să te duci tu să dai drumul la poarta barajului sau rămîi aici ca să legi avioanele, în timp ce sînt eu la moară?

Ryder se propti de masă.

– Michael unde e?

– Asta ar trebui să ştii tu, nu eu.

– Fred, nu te băga aici! Eşti la fel de rău ca bunicămea, mai zise ea, luîndu-şi haina. Oricum, parcă nu-ţi plăcea de el.

– Acum îmi place.

Ryder trecu pe lîngă el şi ieşi în ploaia care nu mai conţenea, aşa cum se întîmplase şi în dimineaţa zilei în care avusese loc inaugurarea, cînd fugise la moară, la Patrick. Cînd el îi spusese de sex şi ea acceptase.

– Mă ocup eu de porţile barajului, strigă ea. Avioanele sînt cele mai importante. Poţi s-o rogi pe Violet să-l ţină la ea pe Leo?

– Ştii ce trebuie să faci? îi strigă el, atunci cînd ea fugi spre maşină.

Ryder scuturâ din cap, împrăştiind stropi de apă.

– Întoarce afurisita aia de roată ce deschide porţile. Dar ai grijă să nu-ţi prinzi mîinile acolo. Şi atunci Patrick Brendan n-o să-ţi mai trimită nici un fel de trandafiri!

Ryder porni la drum fără să-i mai răspundă.

Cîmpurile din jurul aeroportului erau deja inundate. Şoseaua era deja acoperită de apă. Dar lacul de acumulare din spatele morii nu părea să fi crescut prea mult, iar podul peste rîu era mult deasupra canalului pentru inundaţii. Parcă maşina în curte. Era deja sub asediul apei ce se revărsase peste peluză înecînd straturile de margarete sălbatice.

Ezitînd să dea buzna în casa altcuiva, mai ales a unei femei care n-o plăcea deloc, Ryder încercă să intre dinspre grădină. Cînd bătu la uşă, constată că apa ajunsese pînă aproape de scările verandei.

După cum era de aşteptat, nu-i răspunse nimeni. Încercă şi clanţa. Uşa nu fusese încuiată. Se deschise imediat spre un hol spartan şi ordonat. În prag ezită din nou. Moara gemea de parcă ar fi fost împinsă din locul ei de către o mînă invizibilă.

Nu mai avea mult şi se prăbuşea. Se gîndi că poate ar fi fost mai bine să fi rămas pe aeroport, asigurînd avioanele.

Dar nu putea să dea dovadă de laşitate tocmai acum. De nivelul apei nu depindea doar supravieţuirea morii, ci şi Bruja, care avea grajdul lîngă rîu, aeroportul şi chiar satul.

Se forţă să înainteze spre salonul auster. Sunetul apei înfuriate era asurzitor. În podea era un panou mare de sticlă cu vedere spre tunelul ce ducea apa prin canalul folosit în caz de inundaţii. Alături de el erau nişte scări de fier ruginite, ce duceau în întunericul subsolului. Ryder coborî cu atenţie, pînă cînd ajunse la maneta roţii ce deschidea porţile. Îşi scoase haina, îşi ridică mînecile şi se prinse bine de manetă. Însă roata nu voia să se urnească. Se împinse cu umărul în ea, dar degeaba. Nivelul apei se ridica cu repeziciune. Mîinile îi alunecau pe maneta acoperită de ceva uleios şi umed. Apa i se învîrtejea la picioare. Încă o clipă şi va prinsă acolo.

– Ryder!

Se întoarse. Michael era în capătul scărilor. Avea cămaşa leoarcă, lipită de corp. Blugii îi era de asemenea uzi şi pătaţi de ulei. Părul negru i se lipise de frunte.

– Ajută-mă! strigă ea cît putu de tare.

– S-a prins o ramură în porţile alea, îi zise el. Trebuie s-o trag cumva ca să le deblochez. Ieşi de acolo înainte să fie prea tîrziu.

Ryder era bucuroasă să plece de acolo. Dacă tot trebuia să moară, cel puţin să se întîmple afară, sub cerul liber, nu prinsă undeva într- un subsol. Pe malul lacului, Michael se prinse bine cu o frînghie în jurul mijlocului. Celălalt capăt al ei îl prinsese de trunchiul unui copac.

– Nu poţi să mergi în tunel, protestă Ryder.

– Cineva trebuie s-o facă.

Ţinînd o lanternă şi o toporişcă deasupra capului, încercînd să nu se îndepărteze de peretele morii, Michael continua să înfrunte apa. Ryder rămase nemişcată o clipă, privindu-l, dar după aceea coborî malul noroios, pornind după el.

– Întoarce-te! îi strigă Michael.

Ea însă continuă să înainteze.

– O să încerc să ţin cît mai stabilă frînghia. Reuşi să-şi înfăşoare o buclă a acesteia în jurul taliei. Dacă porţile cedează, apa o să te doboare.

– Degeaba, n-o să poţi să mă ţii.

– Dar pot să încerc.

Michael se întoarse s-o privească. Tremura toată. Părul ud îi atîrna în şuviţe. Bluza i se lipise de sîni.

– Stai pe după perete, îi strigă el. Dacă năvăleşte apa, prinde- te de parul acela de fier înainte să te ia cu ea. Se întinse spre nodul din talia ei şi îl mai slăbi. Dacă e nevoie, dă-mi drumul.

Michael îşi continuă drumul spre tunel. Apa rîului de abia dacă îi ajungea pînă la genunchi. Acoperişul era la un metru şi jumătate deasupra capului lui. Dacă porţile se rupeau cît era în tunel, atunci forţa apei avea să-l spulbere.

Lumina lanternei nu se mai mişca, ceea ce însemna că ajunsese la capătul drumului. Ryder îl văzu aplecîndu-se să tragă de ceva. Îşi ţinu respiraţia şi se uită spre porţi. Nu se mişcaseră. Michael se îndreptă de spate şi ridică braţul drept.

Se auzi un pocnet atunci cînd toporişca lovi ramura. Zgomotul răsuna prin tunel ca o împuşcătură. Ryder tresări speriată. Din nou îl văzu aplecîndu-se. De această dată reuşise. Michael întoarse capul şi o văzu cum îl urmărea cu atenţie.

Îi făcu semn că totul era în regulă. Ryder simți un val imens de ușurare. Michael o porni spre ea, cu lanterna într-o mînă şi cu toporişca în cealaltă. Trecu în clipa aceea pe sub panoul de sticlă montat în podeaua salonului.

– Frînghia! îi strigă el în clipa următoare.

– Cum?

Se auzi o explozie ca de tun. Ryder urlă. Poarta cedase. De-a lungul tunelului venea un perete înalt de apă furioasă. Michael se chinui să iasă mai repede. Ryder îi întinse mîna. Dar apa îl ajunsese deja din urmă. Îl ridică şi-l aruncă în cealaltă parte, făcînd ca frînghia cu care Ryder era legată de el şi de copac să-i intre în piele.

Apa o trînti în spatele peretelui. Îi umplu gura, ochii şi plămînii. Tuşi şi scuipă, căutînd să răsufle. Se lovi cu cotul de ceva tare. Țipă de durere. Era un țăruş de fier. Se prinse bine de el, în timp ce apa o împingea de colo-colo.

Deodată, o mînă o acoperi pe a ei şi brațul lui Michel o prinse de talie. O lipise deja de perete.

– Hai că o să ne descurcăm, îi strigă el la ureche, însă Ryder nu-i răspunse pentru că îi clănțăneau dinții în gură de groază.

Apa năvalnică îi smulse de lîngă perete şi îi duse pînă peste pod, aruncîndu-i acolo.

– Haide, îi zise Michael, trăgînd-o în picioare. Podul mai are puțin şi se prăbuşeşte. Mai bine mergem în holul casei. Acolo sîntem oarecum în siguranță pentru că e pe pămînt ferm.

În curte, apa ajunsese pînă la portierele maşinii ei. Ryder ezită, dar Michael o grăbi să meargă mai departe. Rămase o clipă în hol ca să- şi tragă sufletul. Zgomotul făcut de apă era asurzitor.

Clădirea se cutremura din cauza presiunii imense. Ryder ar fi avut o poftă fantastică să urle de groază, dar se stăpînea muşcîndu-şi buzele pînă la sînge.

– Mă duc să caut nişte pături, îi zise Michael.

Lui Ryder i se părea că lipsea deja de ore întregi. În cele din urmă, epuizată, se sprijini cu spatele de perete şi închise ochii. Pielea de pe talie o ardea. Dacă pe moment nu simţise mare lucru, acum cînd era oarecum salvată durerea nu-i mai dădea pace. Îşi ridică bluza. Văzu că o dungă roşie, urîtă, îi traversa pîntecul.

Michael se întoarse cu o pătură. I-o puse pe umeri, ridicîndu-i părul şi storcîndu-l de apă.

– Îmi pare rău că n-am tras de frînghie, îi zise ea. Nu ştiu cum de am putut să uit. Probabil că eram uşurată cînd te-am văzut ieşind din tunel teafăr şi nevătămat.

Michael o prinse cu putere de umeri.

– Nu cunosc prea mulţi oameni care ar fi înfruntat furia apelor alături de mine.

Dinspre subsol se auzi un zgomot de sticlă spartă, atunci cînd o altă fereastră cedă sub presiune. Ryder încercă să nu-şi arate spaima, dar nu reuşi. El o trase atunci mai aproape. Ea se lăsă moale în braţele lui, încercînd să-l înfăşoare în pătură, în timp ce căuta căldura alături de trupul solid.

El o prinse de bărbie şi o forţă să i se uite în ochi.

– Faci cumva vreun alt fel de joc?

Ryder se simţi deodată înecată de lacrimi, deşi nu ştia nici ea prea bine de ce. Nu avea nici un motiv de plîns, poate doar de uşurare că nu murise.

Buzele lui se frecară de gura ei.

– Ar fi bine să nu fie un joc.

Ea nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Şi oricum nici nu ştia ce anume i-ar fi putut spune. Lumea aflată în afara acelei furtuni nu mai avea nici o însemnătate.

Viața era acolo, în mijlocul pericolului, unde totul devenea acut, teama şi dorința ei. El o sărută cu duritate. Ea îi răspunse imediat, prinzîndu-se cu brațele de gîtul lui, absorbindu-i puterea.

O altă fereastră se sparse la subsol. Ryder îşi închise urechile ca să nu mai audă şi se întinse după cureaua lui, în timp ce Michael deja îi sfîşiase bluza şi îi săruta gîtul şi sînii, muşcîndu-i uşor sfîrcurile şi făcînd-o să țipe de plăcere.

În cele din urmă îi rupse şireturile ude de la tenişi şi îi scoase blugii uzi.

– Ce-i cu asta? se miră el, observîndu-i semnul roşu de pe pîntec.

– Nimic, răspunse ea, trăgîndu-l aproape. Nu contează, îi zise, desfăcîndu-i fermoarul de la pantaloni. Nimic nu contează.

Michael o împinse în peretele de piatră. Acesta îi îndurera spatele, dar Ryder aproape că nu mai simțea asprimea lui. De fapt, era chiar mulțumită, pentru că aşa şi plăcerea părea mai acută. Totul o excita. Furtuna. Holul sobru şi rece.

Bărbatul acela pe care nu l-ar mai fi putut opri chiar dacă ar fi vrut. Michael o ridică puțin şi o pătrunse dintr-o mişcare.

Începu apoi să se mişte uşor, intrînd în ritm cu ea. Ryder simți orgasmul cum răbufnea din interiorul ei înspre exterior, de-a lungul membrelor şi pînă în vîrful degetelor.

De abia după aceea îşi aminti că se afla în casa lui Patrick.

Imediat ce ploaia conteni şi drumul se eliberă de apă, Michael o duse pe Ryder înapoi la aeroport. Ea rămase tăcută, simțindu-se vinovată, înfăşurată în pătură.

Desigur, între ei nu s-ar fi petrecut absolut nimic dacă n-ar fi fost furtuna. Dar se întîmplase. Şi încă în casa lui Patrick.

Se cutremură fără voie. Intensitatea orgasmului nu pălise încă în amintire. Nici măcar nu se putea amăgi spunîndu-şi că nu-i plăcuse.

– Ai nevoie de o baie fierbinte, rosti Michael, dînd drumul la apa caldă să curgă în cadă.

Ryder rămase să-l privească, sperînd că nu se aştepta să petreacă noaptea acolo. Nu dorea să-i rănească sentimentele, dar în mai puțin de o săptămînă urma să fie alături de Patrick în Palm Beach, iar aventura cu el avea să fie de multă vreme uitată.

Michael se apropie de ea şi îi dădu pătura deoparte.

– Treci în cadă. O să te spăl eu pe cap.

– Pot să mă descurc şi singură, îi zise ea, simțindu-se prea expusă privirii lui.

– Gata, nu mă mai contrazice! Michael dădu drumul la duş şi începu să-i scoată mîlul din păr.

Ryder se întreba cum de îl putuse înşela pe Patrick. Cum de permisese unui alt bărbat s-o penetreze? Să intre acolo unde era doar locul lui Patrick.

– Gata, ajunge, îi zise ea, înfăşurîndu-se într-un prosop.

Acoperită bine cu plapuma, rămase aşezată în pat, în timp ce Michael îi usca părul, frecîndu-i scalpul cu degete ferme.

Cînd se apleca peste ea, Ryder putea simți mirosul de mîl din hainele lui şi căldura corpului, ceea ce o făcea să-şi amintească de momentul în care o posedase.

– Mi s-a uscat părul, îi zise ea, retrăgîndu-se uşor. Dacă afla cumva şi Patrick de toată afacerea asta?

– Bine, atunci mă duc să fac un grog cald, îi răspunse Michael, coborînd la parter.

Ryder aproape că-i strigă să nu se mai obosească, ci doar să încuie uşa după el atunci cînd pleca. Dar nu o făcu.

Căldura patului o toropise. Se întinse pe perne şi închise ochii, încercînd să recheme din amintiri chipul lui Patrick.

Însă atunci cînd voi să-şi amintească de mîngîierile lui, acestea nu-i aparţineau, ci erau ale lui Michael.

Îşi dădu seama că era cineva la duş. Probabil că Michael avea de gînd să stea acolo. Presupunerea lui că era ceva de la sine înţeles o înfurie.

Începu să pregătească un mic discurs, în care să-i explice că erau numai parteneri de afaceri, nimic mai mult. Decise să nu-l menţioneze pe Patrick decît dacă era absolut necesar.

Michael ieşi din baie şi coborî iar la bucătărie. Apoi în casă se făcu linişte.

Ryder se întrebă ce făcea. Însă după aceea auzi uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se. Auzi cum se trîntea o portieră şi, în mod paradoxal, se simţi jefuită.

Nu se aşteptase ca el să considere aventura lor ca atare, nimic în plus.

Cîteva minute mai tîrziu Michael se întoarse. Ryder îi auzi paşii pe scări. Intră în dormitor, îmbrăcat în costumul de zbor pe care-l păstra la şcoală.

Rămase la picioarele patului, privind-o furios.

Ryder zîmbi timid, uitînd pe moment tot ce voise să-i spună, asaltată de amintirea a tot ceea ce făcuseră în moară.

– Văd că ai uitat să mă informezi şi pe mine, îi zise el cu amărăciune, ridicînd biletul de avion spre Miami.

– De ce aş fi făcut-o? se înfurie ea.

– Ţi-am spus că nu vreau asemenea jocuri. Încet, rupse biletul pe jumătate şi-l aruncă pe pat.

După aceea coborî la parter, ieşi din turn, se urcă în maşină şi plecă de acolo.

Ryder rămase mai departe în pat, fierbînd de furie. Cum de îndrăznea Michael s-o ia de sus.

Doar ştia foarte bine cît de mult îl iubea pe Patrick. Amintirea acelei după-amiezei o făcu să roşească de ruşine. Lui Patrick îi fusese necredincioasă, nu lui Michael.

Cu cît pleca mai curînd spre Florida cu atît mai bine. Nici măcar nu trebuia să-i spună lui Patrick despre biletul rupt. N-avea rost să se apuce să-i dea tot felul de explicaţii. Compania aeriană avea să-l înlocuiască. Formă numărul lui Patrick. Acesta răspunse cu greu, abia după al zecelea apel.

– Sper că nu te-am trezit din somn, îi zise ea rîzînd. La tine nu poate să fie mai mult de opt seara.

– Îmi făceam siesta.

Ryder chicoti.

– Sună foarte plăcut.

– Da.

Cearceafurile prinseră să foşnească atunci cînd el se întoarse pe o parte.

– Mulţumesc pentru flori şi pentru biletul de avion.

– Ascultă, îi zise el în mod vădit stînjenit, pot să te sun eu puţin mai încolo?

– Da. Desigur, răspunse Ryder, făcînd eforturi să nu se arate supărată. Te-am sunat doar ca să-ţi spun că o să vin acolo săptămîna viitoare.

– Discutăm despre asta ceva mai tîrziu.

Ryder auzi cum o uşă de la celălalt capăt al firului se închidea cu discreţie.

– E... e cineva la tine?

– Te sun mîine.

– Patrick!

– Termină cu prostiile!

Ryder se trînti pe perne, privind spre tavan. Patrick avea în continuare capacitatea de a o răni profund. Fusese cineva cu el atunci cînd sunase. Simțise din prima clipă cînd răspunsese. Ştia după felul în care vorbea, la fel ca atunci cînd fusese în pat cu ea.

Ryder decise să fie calmă şi foarte rece cu Patrick. Nu avea de gînd să-l mai lase să vadă cît de tare o rănea, nu şi de data asta.

– Tocmai te regulai cu cine ştie ce tîrfă, nemernic ce eşti şi nu-mi spune că nu e adevărat! îi strigă la telefon.

– Numai că eu pe tine te doresc. Ea nu înseamnă absolut nimic. Sînt convins că şi tu ai avut alți bărbați.

Ryder fu redusă la tăcere de propria conştiință încărcată.

Patrick chicoti încîntat.

– Mai discutăm noi despre toate astea atunci cînd o să vii aici.

– Nu, Patrick, răspunse Ryder. Dacă vrei să discuți cu mine, vino tu aici. N-am de gînd să alerg cu limba scoasă după tine prin toată lumea.

– Aş veni, scumpo, dar ştii foarte bine că nu pot. Nu în mijlocul sezonului.

Ryder se ridică ca să aibă mai multă putere în glas.

– Dacă nu poți întrerupe un sezon de polo, nici eu nu pot să-mi pun la bătaie viața.

29

Unele ierni de la Bailing erau mai rele decît altele. Aceea era o iarnă rea. Patrick o sunase în fiecare zi timp de o săptămînă, dar Ryder refuzase să discute cu el. Dacă ar fi venit acolo, s-ar fi aruncat în brațele lui.

Dar nu veni. Oricît de mult l-ar fi dorit, nu-şi putea permite să devină vulnerabilă din nou. Trebuia să fie sigură că o iubea. După ce trecu o lună, iar el nu veni, cu un gest dramatic final îi trimise prin poştă biletul de avion rupt în două.

Michael aproape că nici nu mai vorbise cu ea de cînd cu noaptea de la moară, dar era la curent cu telefoanele lui Patrick.

Atunci cînd nu mai plecă în Florida, Ryder era convinsă că el presupusese că era din cauza celor întîmplate între ei. Indignată, îl aştepta s-o abordeze, repetînd mereu cuvintele cu care avea să-l refuze. Într-o seară se întoarse de la cinematograf cu Leo şi constată că în şcoala de pilotaj luminile erau încă aprinse.

Maşina lui Michael era afară, iar el era în sala de clasă, cu capul pe catedră. Ryder rămase prin bucătărie

cît mîncă Leo, iar după aceea încercă să se uite la televizor, însă cu urechile ciulite ca să-i audă paşii. În cele din urmă, nemaiputînd răbda, se decise să discute cu el. Îşi puse haina pe ea şi deschise uşa. Dar maşina lui dispăruse. Se duse la culcare simţindu-se ca o sabină pe care nimeni nu dorise s-o răpească.

Zilele începuseră să devină din ce în ce mai scurte. Seara aeroportul era pustiu. Atitudinea lui Michael nu se mai îmblînzi deloc.

La început, Ryder se prefăcu că nici nu-i păsa, dar îi lipsea aşa de mult compania lui şi discuţiile de dinainte, încît ar fi fost în stare să facă orice ca să le recapete. Într-o zi chiar îi spusese foarte degajată, după o zi grea de muncă:

– Ce-ai zice dacă am merge pînă la cîrciumă să bem ceva?

– Sînt ocupat, răspunsese el, îndreptîndu-se spre maşină.

Jumătate de lună după aceea plecase în concediu la St. Lucia. Violet lăsă să-i scape că nu plecase singur, ci cu fata aceea blondă cu păr scurt. În seara aceea, cînd Leo se duse la culcare, Ryder rămase singură la masa din bucătărie, aşa cum se întîmpla în fiecare seară.

Începu o scrisoare pentru Immy. Dar renunţă şi desfăcu o sticlă de vin. Începu o altă scrisoare, însă nu reuşi să treacă mai departe de primul paragraf. Ce-i păsa lui Imogen de problemele ei?

Numănui nu-i păsa de problemele ei. Nu avea nici un fel de prieteni, exceptîndu-i pe Debbie, Susan şi Frankie, pe care îi vedea doar rareori. Toţi ceilalţi dispăruseră din viaţa ei, alungaţi fie că o răniseră, fie că îi rănise. Patrick. Alix. Adam. Immy. Iar acum şi Michael.

Deschise o a doua sticlă de vin. Era ieftin, roşu şi oribil la gust. Începuse să se ameţească. Se tîrî cu greu

pînă în dormitor şi se întinse pe pat, încercînd să-şi fixeze privirea într-un punct. Probabil leşinase pentru că se trezi mult după miezul nopţii, cu o greaţă cumplită. Se ridică şi se duse la baie, îşi băgă două degete pe gît şi vomă pînă cînd scoase tot din stomac.

Faţa îi era scăldată de lacrimi şi sudoare rece. Se sprijini de perete şi plînse cu amărăciune. Era cu adevărat fiica tatălui ei. Singura prietenie a lui fusese cu George Brendan Broughton, iar acesta murise.

Cînd Michael se întoarse, bronzat şi în formă, Ryder se abţinu să-l întrebe dacă se distrase bine, iar el nu-i spuse nimic. Discutară numai despre şcoală. Atît.

După aceea el se urcase în maşină şi plecase, ascultînd un cîntec de dragoste caraibean. Vremea rece adusese cu ea şi o serie de necazuri. Trei clienţi deciseră să-şi vîndă aparatele. Zăpada bloca pistele.

Conductele de la Fortune's Fen se spărseseră. Banca plătea dobînzi mai mici şi cerea dobînzi mai mari pentru împrumuturi. Leo făcu pojar. Ryder petrecu cîteva zile în şir lîngă el, îngrijindu-l.

Preţul combustibilului crescu înfiorător. Peste tot erau greve. Recesiunea era în plin avînt. Violet făcu gripă. Imogen îi ignora scrisorile.

Dintr-un impuls, Ryder se duse pînă la Londra. Orice neînţelegeri apăruseră între ea şi Immy se puteau rezolva, pentru că prietenia lor era prea valoroasă ca să fie pusă astfel în pericol.

Cînd ajunse în dreptul casei, constată că cineva dădea o petrecere acolo, pentru că se auzea muzica de la cincizeci de metri. Atunci cînd ciocăni la uşă, muzica fu redusă la un nivel suportabil.

Se auziră paşi. Ryder era gata pregătită cu micul ei discurs.

Un individ deschise uşa, acelaşi individ care-i luase banii, cel cu ochii întunecaţi.

– Da? întrebă el.

– Vreau să vorbesc cu Imogen.

– E în State.

– Şi cînd trebuie să se întoarcă?

– De unde naiba să ştiu eu? se supără individul, dînd să închidă uşa.

Ryder o blocă cu piciorul.

– O săptămînă? O lună? Trebuie să ştii de vreme ce stai în casa ei.

– Deloc, răspunse el dîndu-i piciorul la o parte. Acum asta este casa mea.

Nu plănuise să petreacă noaptea la Londra, dar era aşa de îngrijorată din cauza lui Immy, încît nu se îndură să plece.

Se cazâ într-un hotel din Pimlico. A doua zi dimineaţă îl sună pe Jeremy

– Alix e în Los Angeles, îi zise el. De ce nu vii pe la birou în jur de ora douăsprezece? Asta e una din zilele mele de stat pe aici. O să bem şampanie roz.

– Jeremy, te rog! Sînt tare îngrijorată.

– Ryder, scumpete, n-am de gînd să discut despre Imogen şi dependenţa ei de droguri dimineaţa la opt şi jumătate.

La amiază sună la uşa lui Jeremy, amintindu-şi cum fusese prima dată cînd se dusese acolo, cînd maică-sa inundase casa. El îi deschise uşa imediat.

– Mama e sus. Vrea să ne scoată pe amîndoi la o masă pe cinste. Dă o fugă pînă la ea ca s-o saluţi cît deschid eu sticla de şampanie. Nu uita să-i spui că trăncăniţi mai încolo.

Ryder dădu să urce pe covorul alb de pe scări.

– Nu cu pantofii ăia uzi! Covoarele mele albe! strigă el îngrozit.

– Scuze, rosti Ryder chicotind şi scoţîndu-şi pantofii. La Bailing nu avem covoare albe.

– Fără covoare albe! Scumpo, sînteţi nişte sălbatici. Dar rochia asta neagră de lînă pe care o porţi acum este pur şi simplu divină. Karl Lagerfield?

– Piaţa din King's Lynn. Alergă pînă la lady Heythorp numai în ciorapi.

Cînd se întoarse, Jeremy stătea la masa lui de lucru, sorbind o cupă de şampanie roz.

– Să ştii că n-am dat-o pe Imogen afară de aici fără să avem nişte motive întemeiate, îi zise. A împrumutat vizonul lui Alix şi a pretins apoi că a pierdut haina. După ce Alix a făcut cerere către compania de asigurări, a descoperit că Imogen o vînduse. Am avut o scenă oribilă chiar aici. Însă Imogen a promis să dea înapoi fiecare bănuţ în parte.

– Vrei să spui că Alix i-a oferit şi o a doua şansă?

– Două luni mai tîrziu, Imogen i-a furat cărţile de credit. A cumpărat bijuterii în valoare de treizeci de mii de lire din mai bine de douăzeci de magazine. Pînă am aflat noi, ea deja le vînduse şi dăduse banii traficantului de droguri columbian. Desigur, Alix avea cărţile de credit asigurate, dar nu a putut face o cerere de despăgubire fără să o arate cu degetul pe Imogen. Aşa că şi-a ipotecat casa şi a achitat datoria. Dar acesta a fost sfîrşitul lui Imogen la firma noastră.

Ryder se uită o clipă la bulele din paharul cu şampanie.

– De ce nu mi-a spus Alix nimic?

– I-ai dat măcar ocazia?

Ryder zîmbi cu amărăciune.

– Probabil că nu.

– Alix nu iartă niciodată, continuă el, aprinzînd o ţigară de foi. Aşa cum nici tu nu ierţi.

Ryder se ridică în picioare atunci cînd intră lady Heythorp.

– Înainte credeam că toată lumea face ce vrea din mine, le zise. Acum am constatat că ceilalţi mă consideră neiertătoare şi gata să-i manipulez pe cei din jur, exact cum făcea şi tatăl meu.

Veştile de la fermă nu erau deloc bune. Bunicul începuse să se deterioreze tot mai mult. Cum Bailing era de nefolosit pe timpul iernii, Ryder îl duse pe Leo la Prairieville pentru Crăciun. Debbie îi întîmpină la aeroport. Trecuseră cinci ani de cînd nu se mai văzuseră, dar pentru ele era ca şi cum s-ar fi despărţit cu numai o zi în urmă.

– Mama a aflat de Frankie şi Susan, îi zise Debbie lui Ryder.

– Şi ce a spus?

– N-a spus, a urlat. Şi încă n-a încetat. O numeşte pe Susan o Izabelă fără ruşine şi zice că poetul a fost doar unul dintre „mulţii ei bărbaţi" Mai spune că şi tu l-ai părăsit pe Teddy cu o săptămînă înainte de nuntă. Acum a început să-l numească şi pe Carl „bietul de el", de parcă eu am fost cea care l-a înşelat şi nu invers. Ceea ce mă înfurie pe mine este că am iubit nişte bărbaţi care şi-au bătut joc de sentimentele noastre.

– Mă descurc mai bine cu avioanele, răspunse Ryder. Cel puţin ele nu sînt căsătorite sau necredincioase. Privi spre luna care strălucea pe cer şi se întrebă deodată cu cine se plimba Patrick pe plaja cu nisip alb din Palm Beach.

Ferma era mult mai ordonată. Mai funcţională. Mai asemănătoare cu Debbie. Mai puţin precum Greta. Ab-

senţa bunicii era evidentă din prima clipă din cauza lipsei de dantele şi mileuri. Ryder urcă în camera bunicului. Uşa era închisă.

Ciocăni uşor. Nu primi nici un răspuns. Deschise cu grijă. Bunicul stătea într-un fotoliu, cu o pătură pe genunchi şi privea pe geam zăpada din curte.

– Bunicule! rosti ea încet, atingîndu-i braţul. Sînt eu, Ryder.

– Greta!

Ryder se simţi străbătuă de un val de durere, de parcă bătrînul era deja mort.

Crăciunul n-a fost deloc uşor, dar ea şi cu Debbie au încercat să-l facă cît mai plăcut pentru Leo şi Rudy. Cîntară colinde în jurul bradului, patinară pe lac şi se dădură cu sania pe un derdeluş.

Serile, după ce băieţii se duceau la culcare, Ryder şi Debbie se aşezau pe canapea în faţa focului şi bîrfeau pînă tîrziu în noapte.

Cînd Ryder îşi luă rămas bun de la bunicul ei, abia mai putu vorbi, convinsă fiind că nu avea să-l mai revadă. Îi atinse braţul şi se aplecă să-l sărute pe obraz. Atunci el se întoarse spre ea.

Ryder îşi ţinu respiraţia. În cele două săptămîni de cînd era acolo nu reacţionase deloc la prezenţa ei. Dar atunci cînd el o strigă iar pe soţia lui moartă, Ryder ieşi în fugă din cameră.

Tatăl ei urma să fie eliberat din închisoare în primăvară. Ryder era îngrozită. Era sigură că nu renunţase la ideea de a veni la Bailing şi ştia că prezenţa lui acolo ar fi fost dezastruoasă, mai ales dacă ea şi Michael aveau să fie la fel de distanţi. Din Minneapolis cumpără o sticlă mare de Southern Comfort, împachetată frumos ca un cadou de Crăciun.

Bailing strălucea sub razele soarelui de iarnă. Zăpada fusese curățată de pe piste. Clădirile păreau parcă proaspăt văruite. Ryder se bucura sincer că se întorsese acasă.

– Unde e Michael? o întrebă pe Violet.

– A plecat la schi. Chiar azi-dimineață, răspunse Violet nedumerită. Nu ți-a spus?

– Probabil că a uitat, zîmbi Ryer. S-a dus cu un grup sau numai cu... cum-o-cheamă?

– Cred că cu o nouă cum-o-cheamă.

– Ce drăguț! Ryder se duse în turnul ei, desfăcu valizele, scoase cadoul pentru el şi îl despachetă din ambalujul de Crăciun.

Reuşiseră să se califice pentru a adapta Bailing pentru zborul de noapte. Ryder nu se înghesuise din cauza costurilor. Însă începu să facă toate demersurile necesare, chiar şi în absența lui Michael, şi ceru instalarea de reflectoare şi lumini pe piste. Decise în acelaşi timp că şcoala trebuia să capete o înfățişare mai frumoasă, aşa că ceru să fie rezugrăvită.

Cînd Michael se întoarse, Ryder era la masa din bucătărie şi citea un ziar. El dădu buzna în turn fără ca măcar să bată la uşă.

– Nu crezi că ar fi trebuit să te cunsulți şi cu mine? strigă el la ea.

Ryder ridică privirea.

– Dacă vrei să stăm de vorbă, te rog să vii la mine cînd sînt la birou. Asta este casa mea.

– Haide, Ryder, dă-o naibii!

Ryder lăsă ziarul din mînă.

– Sîntem parteneri în afacerea cu şcoala. Nu şi în privința aeroportului. Bailing e numai al meu.

Michael se întoarse şi o porni spre uşă. Pe măsuța din hol era sticla de un litru de Southern Comfort.

– Iar te-ai apucat de băut? izbucni el înainte să plece trîntind uşa după el.

De atunci începu un război rece. Ryder se prefăcea că nu-i păsa. Dar nu era aşa.

– Michael e imposibil, se plînse lui Fred, care tocmai lucra la motorul aparatului lui Rupert Atheldene.

– Asta înseamnă că sînteţi doi oameni imposibili.

– Dacă nu-ţi place aici...

– Ştiu, pot să plec, răspunse el privind-o încruntat. Dar n-o s-o fac, pentru că nu poţi conduce aeroportul de una singură.

Ryder se lăsă să cadă pe un scaun, cu faţa ascunsă în palme.

– Îmi pare rău, n-ar trebui să mă răzbun pe tine.

Dacă l-ar fi avut pe Patrick alături, atunci i-ar fi fost mai uşor. Atunci ar fi luptat el în locul ei.

Pentru a acoperi dobînda tot mai mare la împrumut, constatară că trebuia utilizat la maxim fiecare aspect al aeroportului. Măriră numărul de elevi şi angajară încă trei instructori, unul în plus la Bailing şi doi la Fortune's Fen.

Ryder adăugă un restaurant la club.

Numărul de membri se dublă. Obţinu licenţa pentru a folosi aeroportul pe timp de noapte. Adesea, cînd venea în zbor de la Fortune's Fen vedea Bailing-ul scădat în lumină, unde oamenii dansau pe terasa clubului. Încetul cu încetul începu să refacă tot capitalul pierdut pe timpul iernii..Dar inima parcă nu-i era la afaceri. Nu ca înainte. Nu avea cu cine să rîdă şi să discute despre bune şi rele.

Michael nu-şi ascundea deloc aventurile. În primul rînd era Wendy, blonda, apoi şi roşcata, care avea un fluture tatuat pe un umăr, plus o duzină de altele.

Ryder încerca din răsputeri să le ignore.

În vara aceea Frankie şi Susan nu puteau sta decît cîteva săptămîni. Ryder încercă să nu arate cît de supărată era, dar ei deja ştiau.

– Trebuie să zbor pe deasupra cîmpurilor şi să le stropesc cu insecticid ca să îmi obţin orele necesare pentru a obţine licenţa de pilot comercial, îi explică Frankie.

– O să fii prea tare pentru Bailing atunci cînd o să începi să zbori pe 747.

El o prinse pe Ryder de braţ.

– N-o să fiu niciodată prea tare. În suflet sînt numai un băiat de fermă.

În prima lor seară acolo, Susan pregăti un tacîm şi pentru Michael.

– Nu mai mănîncă cu noi, rosti Ryder, în timp ce tăia un avocado. Am avut o mică... neînţelegere. Mă mir că nu ai observat.

– Din cauza acelui jucător de polo?

– Cam aşa ceva.

– De ce, ai început să te vezi iar cu el?

– Nu, răspunse Ryder. Dar încă mă mai gîndesc la el, deşi nu mai ştiu nici eu dacă vreau dragoste sau pur şi simplu să mă răzbun.

– Dar Michael?

– Dacă nu mai vrea să discute cu mine, nu-mi pasă.

Ryder auzi de alte două aeroporturi de vînzare, Holdenbury şi Nickford. Unul era în apropiere de Cambridge, celălalt la nord de Bedford. Ambii proprietari dăduseră faliment..

Se folosi de partea ei din Fortune's Fen ca garanţie. Deşi îi venea greu şi se întindea ceva mai mult decît îi era plapuma, era decisă să-l excludă pe Michael.

– Gîndul că o să împrumut aşa de mulţi bani mă

îngrozeşte, îi mărturisi ea avocatului, Oliver Offbach, cînd el o duse să ia prînzul la Waldorf, după ce încheiaseră şi afacerea Nickford. Cînd am cumpărat Fortune's Fen, dobînda bancară era de zece la sută. Acum a crescut la doisprezece.

– Şi va mai creşte. Dar ar fi fost o prostie să nu fi cumpărat Nickford. Recesiunea îi distruge pe cei slabi şi le permite celor puternici să capitalizeze.

– Mă faci să mă simt ca un vultur, rosti ea, punînd picior peste picior şi netezindu-şi rochia elegantă.

El îi zîmbi liniştit.

– Bănicii i-au plăcut garanţiile tale, îi zise. Cînd piaţa proprietăţilor va creşte, şi va creşte, Nickford, cu permisiunea pe care o ai pentru a construi acolo, va deveni extrem de valoros.

La o masă din apropiere un bărbat, care semăna foarte bine cu tatăl ei, purta o discuţie de afaceri destul de încinsă.

– Nu mă interesează să-mi dezvolt proprietatea, îi zise ea cu fermitate.

– Poate, însă e de datoria mea să-ţi atrag atenţia unor asemenea puncte favorabile. Avocatul îşi sprijini coatele de masă, o privi cu atenţie, apoi rosti: După cum ştii, aş fi fost mult mai mulţumit dacă ai fi împărţit răspunderea pentru Nikford cu domnul Ashby.

– De fapt, răspunse ea, aş vrea să discutăm despre eventuala dizolvare a parteneriatului nostru.

30

Ryder se ocupa de Bruja şi se gîndea la sfaturile pe care le primise de la Oliver Offbach cînd Rupert Atheldene apăru pe poarta aeroportului în maşina sa, un Bugatti roşu.

– Bună, o salută el. Ce mai face aparatul meu?

– Îşi aşteaptă domnul şi stăpînul. Fred e în hangar dacă vrei să ieşi puţin cu avionul.

– Nu, mai aştept, răspunse el, apropiindu-se de ea. Ryder era sigură că avea în trecut un lung şir de strămoşi distinşi, toţi cu sînge albastru.

El o urmări cîteva clipe cum peria cu grijă coama iepei.

– Mă gîndeam să mă aşez şi eu la casa mea şi să închei şi socotelile cu tine.

Ryder făcu imediat calculul pierderii financiare.

– Cînd vrei să iei avionul de aici?

– A, păi încă nu vreau să-l iau. Deocamdată.

O însoţi pînă la turn, păşind fără efort peste terenul denivelat, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor gri.

Ryder observă că Michael îi privea, aşa că îi zîmbi lui

Rupert, făcîndu-l pe acesta să-i spună:

– Ce-ai zice dacă ai lua cina cu mine într-o seară?

– Ei bine, cred că...

– Ai vreo relație cu cineva?

– Nu. Mi-ar face mare plăcere. Mulțumesc. Patrick reuşise să-i spulbere cu totul încrederea în sine, dar era conştientă că n-avea s-o recapete stînd serile acasă şi uitîndu-se la televizor.

Ryder se îmbrăcă în costumul ei galben de aviator, cel de mătase şi pe care Michael nu-l putea suferi, pentru că îşi închipuise că-l îmbrăcase în mod special pentru Patrick.

Rupert sosi la ora opt.

În costumul lui închis la culoare, era escorta perfectă sau aşa l-ar fi considerat mama ei.

Ryder îi oferi un pahar de gin cu apă tonică, dar după aceea îşi dădu seama că nu avea nici măcar o feliuță de lămîie.

El o asigură că de fapt nici nu conta, însă ea nu era chiar aşa de sigură. Aproape că nici nu se atinse de băutură atunci cînd îi zise:

– Mergem? Am rezervat o masă la The Toolbrisdge din Guist.

Rupert avea mania vitezei şi conducea atît de repede, încît aproape că nimeriră într-un şanț.

Ryder strînse din dinți, dar nu comentă.

Restaurantul era de fapt o cabană renovată, aflată chiar pe malul rîului Wensum.

Sala principală era foarte plăcută, cu mese aşezate mai departe unele de altele, astfel încît clienții să aibă parte şi de puțină intimitate.

Din nefericire, cabana îi amintea lui Ryder de moara din Bailing.

Masa lor era chiar lîngă o fereastră.

Ryder urmări două lebede cum se ridicau în văzduh, în ultimele raze ale soarelui dinainte de asfințit.

– Nu vrei ceva de băut? o întrebă Rupert.

– Păi... să vedem...

El începu să bată darabana pe marginea mesei.

– Un sherry. Mulțumesc.

Nu-şi dorise aşa ceva, dar nu ştiuse ce altceva să ceară.

Îşi pierduse cu totul îndemînarea în privința întîlnirilor.

Chelnerul îi aduse un meniu.

Ryder începu să-l citească.

– Eu o să iau ca de obicei. Cremă de somon, apoi friptură, rosti Rupert, închizînd meniul. Şi vreau mult piper. Ba nu, lasă că-mi pun eu singur. Ryder?

Ea nici măcar nu avusese timp să se uite pe liste, iar nerăbdarea lui o scotea din minți.

– Cred că o să iau... nişte cremă de somon şi... porumbel cu castane.

Seara se prefigura a fi un adevărat coşmar. Rupert era deja plictisit.

Chelnerul o considera probabil o idioată. Lebedele dispăruseră în întuneric, norocoasele!

Îşi lipi un zîmbet idiot pe față şi începu să caute un subiect de conversație.

Nu trebuia să se deranjeze. Lui Rupert îi plăcea la nebunie să vorbească doar despre sine.

Trecuse deja de miezul nopții atunci cînd o aduse înapoi la Bailing.

Ryder decise să nu-l invite în casă la o cafea. Cînd ajunse în pragul uşii îi întinse mîna.

– Îți mulțumesc pentru o seară minunată.

El o aşteptă să descuie uşa. Ryder spera că nu avea de gînd s-o mai şi sărute.

– Noapte bună, îi zise şi el, grăbindu-se să se întoarcă la maşină.

Nu îi dăduse de înţeles că ar fi dorit s-o mai vadă. Deşi n-ar mai fi acceptat, i-ar fi plăcut să ştie că el încă o mai plăcea.

Cu o lună înainte să fie eliberat, Ryder se duse să-şi viziteze tatăl pentru ultima oară.

– Vii să mă iei în ziua cea mare, nu? o întrebă el nerăbdător. Îmi dau drumul imediat după micul dejun.

– O să fiu aici.

– Vezi să-mi faci o programare la croitor. Am slăbit destul de mult. Vechile haine nu mi se vor mai potrivi. După aceea vom lua prînzul la Simpson's. Ai grijă să-mi rezerve masa favorită. Şi ia-mi un apartament la Savoy. Vreau să am vedere spre rîu.

– N-ai prefera să faci ceva mai puţin bătător la ochi? îl întrebă ea, imaginîndu-şi deja bîrfele ce aveau să se stîrnească.

– Să mă ascund? De ce aş face-o? Am fost închis aproape şase ani pentru o crimă pe care nu am comis-o.

– Dacă nu ai comis-o, atunci cum o să-ţi permiţi o asemenea destrăbălare?

– Dintr-un avans al salariului pe care o să-l primesc de la Bailing.

De acolo, Ryder plecă direct la Londra, la biroul lui Oliver Offbach, bletemînd traficul aglomerat.

– Domnul Offbach nu vă poate primi fără să aveţi stabilită o întîlnire, protestă imediat secretara lui, cînd coborî din sanctuarul ei la recepţie.

– O să aştept, răspunse Ryder, alegînd o revistă şi trîntindu-se pe canapeaua elegantă din zona recepţiei.

– Dar este ocupat zile întregi de acum încolo, domnişoară Harding.

– Eu o să-l aştept.

De abia pe la opt seara reuşi Offbach s-o primească.

– Bănuiesc că este vorba de o urgență, îi zise avocatul.

– Este. După aceea îi spuse ce-i declarase tatăl ei.

El o ascultă atent, cu coatele sprijinite pe masă, ca atunci la restaurant.

– Nu ai absolut nici un fel de obligație legală față de el.

Ryder se duse la fereastră şi privi îndelung silueta unui cerşetor. Pe lîngă el trecu un grup de avocați tineri care nici măcar nu-l băgară în seamă. Erau orbiți de neglijența tinereții.

– Nu-l pot abandona, rosti ea deodată.

– Nu uita că în contractul de parteneriat se stipulează clar că tatăl tău nu trebuie implicat în afacerile legate de aeroport. Dacă Ashby se decide să facă rău, va pretinde că încerci să scapi de el ca să-l aduci acolo pe tatăl tău, ceea ce contravine flagrant cu înțelegerea dintre voi.

– Michael ştie foarte bine că nici eu nu vreau ca tata să se implice în afacerile mele.

– Am spus, dacă se decide să-ți facă rău.

Ryder se aşează greoaie pe scaun.

– Deja pare decis să-mi facă rău.

– Atunci o să încerce să deschidă proces pentru partea lui şi chiar mai mult de atît. Aşa cum ți-am explicat şi la ultima întîlnire, are dreptul la jumătate din valoarea afacerii. Ceea ce include şi toate îmbunătățirile de la Bailing.

– Aeroportul a fost exclus din parteneriat.

– Dar contribuția lui i-a mărit valoarea. Cum din punct de vedere financiar eşti foarte strîmtorată în clipa asta, ai putea fi obligată să-i oferi în jur de cinci la sută din partea ta.

– Ca după aceea el să se ia de mînă cu doamna Brendan Broughton ca să mă dea afară de acolo? Domnule Offbach, Bailing este căminul meu.

– Te-am prevenit că ar putea deveni neplăcut.

– Atunci n-o să dizolv parteneriatul. Nu încă. Mai ales dacă se pune problema să risc chiar aeroportul. Nu trimite scrisoarea.

Avocatul o privi uimit.

– Dar am trimis-o de noaptea trecută. Am crezut că ai primit copia ta şi de aceea ai şi venit să mă vezi.

Ryder stătea la birou atunci cînd Michael dădu buzna peste ea, fluturînd scrisoarea avocatului.

– Ce mama naibii înseamnă şi asta? urlă la ea.

– N-ai decît să discuţi cu avocatul meu.

El o prinse de bărbie şi o forţă să îl privească în ochi.

– Nemernică mică ce eşti!

– Şi la ce altceva te-ai fi aşteptat? izbucni ea, uitînd de sfatul lui Offbach de a nu spune nimic. Nu pot să am un partener care comunică doar prin intermediul circularelor.

– Da, şi a cui vină este? rosti el, ieşind furios din încăpere.

Ryder rămase locului, tremurînd violent.

La un minut după aceea sună telefonul. Ryder era convinsă că acela trebuia să fie Michael.

– Da! strigă înfuriată.

– Ryder? Rupert Atheldene te deranjează. S-a întîmplat ceva?

– Nu... da... îmi pare rău că am urlat la tine.

– Crezi că ai putea să vii să iei cina la Hall sîmbătă seara? o întrebă el. Au venit să stea puţin la mine nişte prieteni vechi. Nu i-am mai văzut de ani de zile, dar am dat peste ei la polo. Şi dacă nu mă înşel, pe el îl cunoşti.

Ryder îşi înghiţi cu greu nodul din gît.

– Cum îl cheamă?

– E o surpriză.

– Nu pot să sufăr surprizele.

El rîse încîntat.

– Ba eu cred că asta o să-ţi placă. Ce zici, vii pe la opt, opt şi jumătate?

Ryder avea impresia că se afla pe mare, într-o barcă fără vîsle, iar furtuna ameninţa să izbucnească din clipă în clipă.

Însă ea nu avea deloc control asupra bărcii. Pînă acum trebuise să înfrunte problema iscată de tatăl ei. Problemele cu Michael.

Şi acum asta, pentru că în mod sigur trebuia să fie vorba de Patrick.

Gîndul că avea s-o întîlnească pe soţia lui îi făcea greaţă. De cîteva ori întinse mîna spre telefon ca să se scuze că nu putea veni, dar nu-şi duse niciodată intenţia pînă la capăt.

De ce să stea acasă ca o amantă părăsită, plîngîndu-şi singură de milă?

Atheldene Hall se afla la zece minute de mers cu maşina de la Bailing. Ryder era aşa de nervoasă, încît fu gata să intre în şanţ de cîteva ori.

Clădirea părea extrem de romantică.

Era de fapt un conac din secolul cincisprezece, înconjurat de un şanţ mare cu apă pe care pluteau mai multe specii de raţe.

Singurul punct de acces era un pod mobil, care dădea spre o curte imensă, bine luminată de reflectoare.

Un majordom bătrîn deschise uşa mare a casei şi Rupert îi ieşi în întîmpinare, foarte elegant într-un costum de seară de culoarea prunei.

– Îmi pare rău că am întîrziat, rosti Ryder, care, pentru acea ocazie, se îmbrăcase cu un costum, haină şi pantalon, de un vişiniu foarte închis. Dar probabil că ar fi trebuit să se îmbrace cu o rochie.

El o conduse în casă, de-a lungul unui hol imens, într-un salon mare, cu covoare persane pe jos şi fotolii impunătoare, dar inconfortabile, aşezate în faţa şemineului în care ardea un foc vesel.

– Ştiu că este vară, dar m-am gîndit că poate vouă, doamnelor, vi s-ar putea face frig, îi explică el.

Desigur, soţia lui Patrick era obişnuită cu un climat mai cald.

– Invitaţii mei vor coborî în cîteva minute. Nu vrei un sherry?

– Mulţumesc. Ryder îi şi vedea în minte într-un dormitor somptuos, făcînd dragoste înainte de cină.

– Aha, uite-i că vin, rosti Rupert deodată.

Ruder strînse din dinţi şi se întoarse cu faţa spre uşă.

Un bărbat blond şi chelios, de vreo treizeci de ani, tocmai venea spre ea cu mîna întinsă.

Alături de el era o matroană tînără, cu părul strîns într-un coc sofisticat.

Păreau amîndoi prosperi, suprapoderali şi oarecum cunoscuţi.

– Bună, Ryder, îi zise individul. Ce surpriză!

Ryder încercă să-şi răscolească memoria, uşurată şi dezamăgită în acelaşi timp.

– Chiar nu ne recunoşti? insistă omul. Ştiu că am chelit şi m-am mai îngrăşat, dar...

– Ai pus pe tine mai bine de douăzeci de kilograme, rosti soţia lui cu acreală.

– Jonathan! De la Londra, colegul de apartament al lui Adam. Şi Charlotte.

Jonathan o sărută pe obraji.

– Trebuie să recunosc că mi-a trebuit puțin timp pînă să te recunosc. Arăți minunat.

Fură întrerupți de sosirea unui alt cuplu, soț şi soție, pe care Jonathan îi cunoscuse la Hong Kong. Jonathan o conduse pe Ryder spre un fotoliu din apropierea ferestrei.

– Mi-a părut foarte rău cînd am auzit că tu şi Adam v-ați despărțit, îi zise. Şi cînd am auzit de tatăl tău. Am încercat să-i spun lui Rupert că poate nu vei aprecia surpriza. Dar... ei bine... n-am ştiut nici eu cît de multe ştia.

– Habar nu am. Ne-am întîlnit numai de cîteva ori.

– Aha, eu am crezut că...

Charlotte oftă.

– Johnnie, ți-am spus de nu ştiu cîte ori să nu mai tragi concluzii pripite. Spune-mi, Ryder, ce s-a întîmplat cu Alix?

– Adevărul este că nu ne mai vedem.

– Nu te învinovățesc pentru asta. Era o mare tîrîtură. Iar felul în care l-a furat pe Adam mi s-a pare de-a dreptul monstruos. Dar îmi plăcea Imogen, zîmbi Charlotte. Oamenii sînt adesea fascinați că noi am cunoscut-o înainte să devină celebră.

Ryder nu comentă. Nu suporta să discute cu Charlotte despre prieteniile pierdute. Duminică după-amiaza, Rupert îi aduse pe Jonathan şi Charlotte, laolaltă cu cei doi fii ai lor, la Bailing ca să vadă aeroportul.

Băieții erau îmbrăcați în haine de tweed şi pantaloni scurți de flanelă.

Păreau două marionete în comparație cu Leo, care purta nişte blugi tociți şi un tricou cu emblema Chicago Bears în față.

Ryder le arătă avioanele şi hangarul, evitînd însă cu grijă şcoala.

Dar, atunci cînd plecară din birou, se întîlniră față în față cu Michael. Care o privea fix pe Ryder. Ea roşi şi se opri, cu gîndul de a-l prezenta.

El însă îi salută pe toți din cap şi se îndepărtă.

– Ce bărbat necioplit! se supără Charlotte. Dacă ar fi angajatul meu, l-aş concedia.

Fără să se gîndească, Ryder îi sări imediat în apărare.

– E partenerul meu şi este o persoană cunoscută şi apreciată în cercurile aviatice.

Se întoarseră la Arheldene Hall pentru ceai.

Leo era captivat de podul mobil de peste şanț. Îl rugă pe Rupert să-l conducă într-un tur al casei.

– Hai să mergem, întări şi Ryder. Mi-ar face mare plăcere să văd casa.

Multe dintre dormitoare nu mai fuseseră folosite de cîteva deceni şi, cu toate astea, rămăseseră la fel de frumoase.

Ferestrele largi, boltite erau acoperite de draperii grele de catifea, asortate cu covoarele roase, ce odinoară fuseseră probabil splendide.

– Tata a refuzat să renoveze conacul, îi zise Rupert. Eu însă n-am de gînd să-i urmez exemplul.

– Crezi că o să te muți aici? îl întrebă Ryder, mîngîind o draperie de catifea moale.

– Într-o bună zi, răspunse el apropiindu-se de ea. Se pare că ceilalți ne-au abandonat.

– Da, răspunse Ryder, simțindu-i respirația pe gît.

El o cuprinse cu brațele şi o trase mai aproape, savurînd acea atingere fizică.

– Ai făcut vreodată dragoste într-un pat cu baldachin?

Ryder scuturâ din cap.

– E teribil de erotic, îi zise el încet, sărutînd-o pe gît.

Ryder se încordă aproape fără voie. Ce s-a întîmplat? se miră el.

– Ar putea să vină Leo peste noi.

– Lasă că-l auzim dacă se apropie, răspunse Rupert, apucîndu-se să-i desfacă fermoarul.

Ryder îl prinse de mînă şi îl opri. El o muşcă de lobul urechii.

– Ai uitat de Jonathan şi Charlotte?

– Nici o grijă, au început să se certe. Ea tocmai a aflat că el s-a cam dat în bărci cu secretara, motiv pentru care e şi aşa de pornită.

– Nu mă miră. Crezi că o să dea divorţ?

– Sigur că nu! rosti el, în timp ce se juca cu dantela de la sutienul ei. O mulţime de bărbaţi îşi fac de cap, dar asta nu înseamnă că sînt dispuşi să-şi părăsească soţiile.

Ryder îşi trase la loc fermoarul.

– Rupert, îmi pare rău, dar... cred că sînt implicată totuşi într-o relaţie.

Îl aşteptă pe Michael în biroul lui de la şcoală. În-tîrzia.

Ryder începu să se joace nervoasă cu agrafele de birou.

În cele din urmă îi auzi maşina. Apoi şi paşii. Michael deschise larg uşa.

– Ce cauţi aici?

– Trebuie să stau de vorbă cu tine.

El îşi aruncă nervos servieta pe un scaun.

– La început am crezut că voiai să scapi de mine ca să-i faci loc tatălui tău.

– Ştii foarte bine că nu-l vreau aici.

– Acum se pare că-l preferi pe degeneratul acela de Rupert Atheldene, rosti în derîdere. Deşi nu contează.

Nici unul dintre ei n-are suficienți bani ca să cumpere partea mea. Şi nici tu. Îi deschise uşa, invitînd-o să plece. Dacă vrei să stăm de vorbă, atunci n-ai decît să iei legătura cu avocatul meu. Şi dacă vrei să salvezi Bailing, atunci apucă-te să te gîndeşti foarte serios cum s-o faci!

Mai rămăseseră numai cîteva zile pînă la eliberarea tatălui ei. Uneori Ryder se întîlnea cu Michael în hangar sau în pragul vreunui birou, dar treceau fără să-şi adresese vreun cuvînt, în timp ce Violet şi Fred scuturau din cap şi oftau.

– Încă mai aşteptăm să fim contactați de avocatul lui Ashby, îi zise Offbach. Bănuiesc că aşteaptă ultimele lui instrucțiuni.

– Trebuie să ajungem la o înțelegere în mai puțin de zece zile, rosti Ryder, plimbîndu-se prin cameră cu telefonul în mînă. Tata o să fie eliberat în doar două săptămîni. Atunci o să manipuleze el totul. Şi după aceea o să-i am pe toți porniți împotriva mea.

Nu mai putea dormi. Nu se mai putea concentra. Nu mai putea munci.

Nu vedea ce rost mai avea să facă ceva dacă oricum ar fi pierdut aeroportul.

Încercă să-şi ascundă neliniştea față de Leo şi chiar crezuse că reuşise, pînă într-o noapte, cînd plimbîndu-se prin casă din cauza insomniei, văzuse dunga de lumină de sub uşa lui.

Leo era în pat şi citea.

– Ar trebui să dormi, îi zise ea. E aproape trei.

El o privi cu aceeaşi expresie anxioasă de odinioară.

– Dacă pierdem Bailing, unde o să stăm?

Ryder îi luă cartea din mînă şi o puse pe masă.

– Eu şi cu Michael avem doar o mică neînțelegere. Nimic cu adevărat serios.

– Nu asta i-ai spus domnului Backoff.

– Offbach! Şi nu ar trebui să tragi cu urechea. Se aşează pe marginea patului lui. Nu-ţi face probleme, rosti ea, încercînd să pară încrezătoare. Indiferent de ce se va întîmpla, locul tău este alături de mine.

Băiatul îşi trase pătura peste cap şi rosti pe un ton înăbuşit:

– Bailing este căminul meu.

Dimineaţa devreme, Ryder ieşi să se plimbe pe pistă, chiar dacă afară burniţa. Bailing era al ei. Ea îi vopsise hangarele şi îşi asprise mîinile din cauza dizolvantului. Ea scosese chitul uscat din ramele ferestrelor din turnul de control, apoi montase cu mare chin geamuri noi.

Ea şi cu Leo dormiseră în maşină, gătiseră pe un aragaz portabil şi se scăldaseră în rîu. Ea, nu Michael Ashby, smulsese buruienile crescute în crăpăturile din asfaltul pistelor.

Se duse pînă la Michael acasă. Nu voia să meargă acolo, dar trebuia s-o facă de dragul lui Leo. Afară ploua de-a binelea atunci cînd sări din maşină şi urcă în fugă treptele verandei.

Ciocăni cu putere în uşă. Rămase în aşteptare, bătînd din picioarele ude, observînd iritată că el îşi găsise timp ca să-şi cumpere un preş nou.

Cînd nu primi nici un răspuns, apăsă pe clanţă. Uşa nu fusese încuiată.

Nu i se părea deloc ciudat, pentru că Michael credea sincer că bunurile trebuiau împărţite cu alţii, ţinînd cont că nimeni nu lua nimic cu el în mormînt.

Se opri în holul cu paneluri de lemn şi îl strigă.

Nu primi nici un răspuns. Atunci Ryder se duse în bibliotecă şi se îndreptă glonţ spre masa de lucru, luă o foaie de hîrtie şi se pregăti să-i scrie un bilețel.

Dar chiar atunci privirea i se opri asupra unei scrisori rămase pe deasupra maşinii de scris.

Era semnată de Michael şi era adresată avocatului lui. *„În privința aeroportului Bailing, voi cere toate drepturile ce mi se cuvin, chiar dacă asta va însemna s-o deposedez pe domnişoara Harding."*

Alături era un plic, timbrat şi gata de pus la poştă.

Pe Ryder o trecură fiorii şi se albi toată la față în timp ce citea. Ar fi vrut să plîngă. Ar fi vrut să-l omoare. Cu scrisoarea în mînă, se grăbi să iasă din casă.

Dar după aceea se opri. Michael avea să vadă că lipsea şi atunci o va înlocui cu o alta. Reciti cu atenție cele scrise.

Frazele se înceţoşau dinaintea ochilor. După aceea se refăcură ca prin farmec. Puțin schimbate. Ryder se îndreptă spre bibliotecă şi se aşeză în fața maşinii de scris.

Michael o prinse din urmă cînd încă mai era pe drumeagul şerpuitor ce ducea spre pod. Ryder îl văzu apropiindu-se în oglinda retrovizoare, aşa că acceleră.

Însă Land-River-ul lui era mult mai rapid decît camioneta aeroportului. Continua să se apropie. Apoi o lovi uşor din spate.

Nu prea tare încît s-o scoată din drum, dar suficient cît s-o zgîlție bine. Ryder blestemă şi prinse mai bine volanul. El o lovi din nou.

De această dată Ryder nu reuşi să ia curba şi derapă pe noroi, lovindu-se uşor de o poartă.

– Ai fi putut să mă omori! urlă ea la el.

– Ai merita-o, răspunse el, deschizîndu-i portiera şi trăgînd-o afară din maşină. O lipi cu spatele de portieră, ținînd-o bine de braț. După aceea ridică scrisoarea. *„Nu voi avea pretenții la ceea ce mi se cuvine, dacă o voi*

deposeda pe domnişoara Harding." Cum de ai îndrăznit să te furişezi în casa mea şi să-mi schimbi scrisoarea?

– Nu m-am furişat. Venisem să te văd. Voiam să facem pace. Dar la ce altceva te-ai fi aşteptat cînd încerci să-mi iei aeroportul?

– Mi-ai falsificat scrisoarea.

– Iar tu ai încercat să-mi furi căminul. Să mă laşi pe drumuri. Am renovat totul acolo cu mîinile goale. Este al meu. Tu vrei jumătate din tot restul. N-ai decît să le iei pe toate. Dar nu Bailing. Ochii i se umplură cu lacrimi de disperare. Încercă să-şi smulgă braţul din strînsoarea lui, iar Michael o eliberă.

– N-am intenţionat niciodată să-ţi iau preţiosul tău aeroport, îi strigă el. Nici n-aş putea. Sînt sigur că avocatul ţi-a spus treaba asta.

– Dar mi-ai zis să mă gîndesc bine dacă vreau să salvez Bailing.

– Eram furios.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere. Apoi Ryder se urcă în camionetă şi-şi lăsă capul pe volan.

– L-am dispreţuit pe tata pentru că a fost necinstit, îi zise. Se pare însă că nici eu nu sînt mai brează decît el.

Michael întinse mîna şi îi mîngîie părul zburlit de vînt.

– Ceea ce s-a întîmplat a fost şi din vina mea. Am încercat doar să-ţi dau o lecţie, pentru că te iubesc.

31

Într-o dimineață întunecată, Ryder şi Michael aşteptau în maşina parcată în fața închisorii Ford.

– Sper să nu se supere că n-a venit şi Leo, rosti ea neliniştită.

– Nu-l puteai forța să vină, răspunse el, strîngînd-o uşor de mînă. Totul o să fie bine, o să vezi.

Ryder se uita spre clădirile închisorii. Semănau cu o bază a armatei, ridicată în grabă. Deodată se deschise o uşă. Tatăl ei apăru în pragul ei. O porni mai departe spre poartă. Ryder coborî din maşină.

El îi făcu semn cu mîna, strigîndu-i degajat:

– Ce frumos din partea ta că ai venit. Nu vorbea ca un om care stătuse în puşcărie ceva mai mult de cinci ani.

Dar Ryder îl cunoştea de acum. Şi ea înfrunta orice situație ca şi cum nu i-ar fi păsat de ea. Îl sărută pe amîndoi obrajii.

– El e Michael Ashby, îl prezentă ea.

Tatăl ei întoarse privirea spre Michael.

– Îți mulțumesc că ai adus-o cu maşina. Sper că nu

te superi dacă o să stăm amîndoi în spate ca să puteam discuta în linişte, nu?

Tot drumul spre Londra nu tăcu o clipă. Îi vorbea de oamenii pe care avea de gînd să-i contacteze, de locurile pe care voia să le viziteze şi despre petrecerea magnifică pe care intenționa s-o organizeze pentru a-şi sărbători eliberarea.

– Tu vei fi amfitrioana mea, desigur, îi zise deodată. Îți voi da o listă a oamenilor pe care vreau să-i inviți.

Ryder deschise gura, gata să-i spună că nu mai avea nici un prieten, dar brusc observă privirea lui Michael din oglinda retrovizoare şi se abținu.

Aşa cum îi ceruse Paul, îi aranjase o programare la croitor şi rezervase un apartament la Savoy. Avea vedere spre grădini şi rîu.

– Le-am cerut să ne servească prînzul aici, îi zise ea, arătînd spre masa gata aranjată lîngă fereastră.

– Dar eu am vrut să merg la Simpson's. Vreau să văd oameni în jurul meu.

– Iar noi vrem să discutăm cu dumneata, i-o tăie Michael cu fermitate, comandînd o sticlă cu şampanie.

Paul se înfurie imediat.

– Ascultă, fiule, apreciez tot ceea ce ai făcut pentru fiica mea, dar de acum încolo numai eu şi cu ea vom lua toate deciziile. Eu i-am oferit aeroportul de la Bailing. Intenționez să mă mut acolo. Aşa că ți-aş sugera să-ți cauți un loc de muncă în altă parte.

– Mi-e teamă că te înşeli, îi zise Ryder cu blîndețe. Eu şi cu Michael conducem afacerea. Vezi tu, ne-am căsătorit ieri.

32

Frankie şi Susan s-au căsătorit în biserica de lîngă lacul din Pioneer Park. Strălucitoare într-o rochie de mătase albă, Susan străbătu aleea dintre şirurile de strane la braţul tatălui ei. Ochii îi străluceau. Buclele castanii îi luceau pe sub voalul de dantelă. Ryder îşi aminti de propria-i cununie grăbită de la primăria din King's Lynn, cu doi martori culeşi efectiv de pe stradă, şi se simţi înşelată.

– Toată lumea a fost de acord că soţul tău e grozav, îi şopti Debbie la ureche. E teribil de arătos.

– Serios?

– De ce, tu nu eşti de aceeaşi părere? se încruntă Debbie.

Ryder se întoarse ca să se uite la Michael. Uneori îi venea greu să creadă că se măritase cu el. Totul se petrecuse aşa de repede.

Dar era vina ei, nu a lui. Fusese obsedată de Bailing, de tatăl ei, de anxietatea lui Leo şi de necinstea la care o împinsese disperarea.

Cînd Michael îi spusese că o iubea, îl văzuse ca pe

unicul ei salvator. Însă simțea lipsa sentimentelor şi a surescitării care i se păreau a fi o parte esențială a iubirii.

Bunicul fusese aşezat între Debbie şi maică-sa. Pe Ryder o îndurera profund să-l vadă aşa, cu mîinile zbîrcite încleştate în poală şi cu mintea golită.

De cealaltă parte a culoarului era familia lui Susan. Ted se prefăcuse de la bun început că nici n-o văzuse. Ea îl studie doar cu coada ochiului. În comparație cu Michael semăna cu un bebeluş supraponderal. Ryder se întrebă deodată cum de se putuse simți atrasă de el.

Ceremonia se termină. Frankie şi Susan o porniră de-a lungul culoarului. Atunci cînd ajunseră în dreptul lor, bunicul se întinse spre voalul lui Susan.

– Greța! şopti el pierdut.

Michael îl prinse cu blîndețe de umeri şi îl ținu pe loc în timp ce mirele şi mireasa îşi continuară drumul. Acel mic incident fusese atît de rapid, încît majoritatea celor prezenți acolo nici nu-l observaseră.

– Mulțumesc, îi zise Frankie lui Michael ceva mai tîrziu la fermă, strîngîndu-i mîna. N-ar fi trebuit să-l luăm după noi, dar face parte din familie şi am dorit să fie prezent.

Se întoarse şi îi zîmbi lui Ryder. Eu şi cu Susan eram siguri că într-o zi tu şi Michael veți fi împreună.

– Ca să vezi! rosti Ryder furioasă, întorcîndu-le spatele şi plecînd de lîngă ei.

Michael se duse după ea. O prinse de mînă şi îi şuieră la ureche:

– Am suportat fără probleme toanele tale acasă, dar să nu îndrăzneşti să îți bați joc de mine în public.

În noaptea aceea făcu dragoste cu ea plin de furie, iar Ryder îi răspunse pe măsură.

Lui Michael îi plăcea ferma şi orăşelul. Stătea adesea pe verandă alături de bunicul ei, ținîndu-i tovărăşie tă-

cută. O ajută pe Debbie să curăţe hambarul. Se duse la pescuit cu doctorul Jeff.

– Eşti foarte norocoasă, îi zise Debbie lui Ryder într-o dimineaţă, cînd erau singure în bucătărie.

– Ştiu.

– Ba nu, nu cred că îţi dai seama deocamdată.

Pentru a evita şi alte întrebări, Ryder împrumută o bicicletă şi se duse pe malul lacului. Copacii înmuguriseră şi erau gata să scoată frunze verzi. Ryder se aşeză pe vechiul doc de lemn, ca să se uite spre insulă. Oare fata din poveste se simţise vreodată ca prinsă în capcană?

Pentru prima dată îi părea rău că se întorcea la Bailing. I se părea aşa de mic şi sufocant.

– Am crezut că tu şi Michael veţi lipsi cel puţin trei săptămîni, îi zise Fred lui Ryder, scuturînd din cap dezamăgit. Aţi fi putut petrece şi voi luna de miere.

– Nu avem nevoie de aşa ceva.

– N-aţi făcut nuntă. N-aţi plecat în luna de miere. Probabil că acum o să-mi spui că nici copii nu vreţi.

– Păi, nu, nu vrem!

Se duse la turnul de control şi se apucă să-şi sorteze hainele. Încă nu-şi mutase toate lucrurile la vila Fluturele, de parcă păstrîndu-le încă în turn nu se mutase complet la Michael. Violet veni în cadrul uşii.

– A murit doamna Brendan Broughton, îi zise. Înmormîntarea a avut loc săptămîna trecută. Începu să lovească cu unghiile în clanţă. Patrick a venit pe aici, te căuta.

– Şi ce a spus?

– Habar nu avea că te-ai măritat.

– Mai e încă şi acum la moară?

– S-a dus înapoi în America chiar a doua zi după

înmormîntare, răspunse Violet, încheindu-se la pardesiu. Ceea ce e foarte bine, după părerea mea.

Ryder se duse la Morston. Un vînt rece mătura fără milă mlaştinile. În timp ce urma poteca spre podul dărăpănat, Ryder se întrebă ce părere avea Patrick de căsătoria ei.

Se întoarse tîrziu, nu la turnul de control pe care încă îl mai considera căminul ei, ci la vilă.

Michael veni acasă puțin după aceea.

– Sînt mort de foame, îi zise. Ce avem la cină?

Ryder zăcea întinsă pe canapea şi privea în gol.

– Nimic. M-am plictisit să tot gătesc.

– Ți-am zis să-i ceri doamnei Dennshurst să ne găsească pe cineva care să gătească şi să se ocupe de curățenie. Se întinse după mîna ei. Bine, atunci o să mîncăm în oraş.

Ryder se întoarse cu spatele la el şi închise ochii.

– Ia-l pe Leo. Mie nu mi-e foame.

Se comporta ca o nemernică şi nu-i plăcea nici ei, dar nu se putea abține.

Decise să-l ducă pe Leo să-şi viziteze tatăl care locuia în Marvella. Cînd Michael veni acasă, o găsi făcîndu-şi bagajele.

– Nu ți se pare că e cam brusc? comentă el.

– E timpul ca Leo să-şi cunoască tatăl.

– Nu crezi că ar fi trebuit să discuți cu mine toată treaba asta?

Ryder trînti valiza pe podea.

– De ce, nu mai am dreptul la viața mea intimă?

– Eşti sigură că treaba asta n-are nici o legătură cu noul coproprietar sau poate crezi că nu ştiu că acum împarți prețiosul tău Bailing cu Patrick Brendan?

Ryder îşi luă poşeta.

– Dacă aveam de gînd să comit un adulter, nu îl luam şi pe Leo cu mine.

– Încearcă numai să mă înşeli o singură dată, o amenință el, şi o să-ți frîng afurisitul ăla de gît.

Paul îi întîmpină la Malaga, semănînd foarte bine cu un afacerist expatriat bogat. Aceea era a doua vizită a lui Ryder în Spania. După ce fusese eliberat, Paul petrecuse mai puțin de o lună la Londra, descoperind că foştii prieteni nici nu mai voiau să audă de el.

Fără să-i spună un cuvînt lui Ryder, plecase în Spania. După aceea o sunase într-o bună zi şi o informase degajat că îşi cumpărase o vilă nu prea departe de cea pe care o avuseseră înainte, aproape de mare, pe drumul de coastă dintre Marbella şi Puerto Banus.

Vila în sine era aşezată minunat, între pini şi cu vedere spre mare. Cum plătise Paul pentru ea, Ryder nu avea habar. Ş nici nu voia să ştie.

Dar o înfuria să-l vadă în clipa aceea, bronzat şi în formă, trăncănind vesel despre golf şi tenis, în timp ce ea se prinsese singură în capcana căsniciei cu Michael, doar ca să-l țină pe el departe de Bailing.

– Am invitat cîțiva oameni la cină, îi zise el lui Ryder atunci cînd ajunseră la vilă. Pe Jack şi Sue, care locuiesc chiar alături, şi pe Christina, o prietenă din Germania. Noi patru jucăm tenis în fiecare dimineață. Se sprijini de balustrada terasei, cu paharul cu whisky în mînă, făcîndu-i semn lui Leo, care înota în piscină, cu cealaltă. Trebuie să-l învăț şi pe el să joace. O să avem o partidă între tată şi fiu. Nu crezi că ai putea să-l laşi aici cîteva zile? Christina are un fiu cu un an mai mare ca el. Poate veni acasă cu Jack nu mai tîrziu de vineri.

Ryder ezită. Paul se întoarse cu fața spre ea.

– Nu voi încerca să-l țin împotriva voinței lui, dacă de asta ți-e teamă.

Înainte ca Ryder să fi avut timp să-i răspundă, se auzi un glas din grădină. Paul zîmbi şi făcu semn cu mîna.

– Uite că vine şi Christina.

O femeie înaltă, subţire, cu păr blond şi ochi albaştri, care semăna izbitor de mult cu Carrie, urcă treptele terasei.

– Ce bine-mi pare să te cunosc în sfîrşit, rosti femeia pe un ton gutural, zîmbindu-i lui Ryder şi întinzîndu-i o mînă bine îngrijită. Paul vorbeşte mereu de copiii lui, nu-i aşa, scumpule?

Ryder se gîndea însă la mormîntul mamei ei, aflat între sălcii.

Plecă acasă cu o zi mai devreme. Desigur, era o prostie să se aştepte ca tatăl ei să nu se mai uite la vreo altă femeie, dar asta nu însemna că acest lucru n-o deranja profund.

Michael era la aeroport atunci cînd Ryder ajunse la vilă, dar nu-l sună. Se aşeză pe balansoarul de pe verandă, privind şi imaginîndu-şi-l pe tatăl ei cu Christina, în toate ipostazele. Uşa dinspre verandă se deschise deodată. Ryder nici măcar nu se întoarse.

Recunoscuse deja paşii lui Michael. El păşi în faţa ei şi se sprijini de stîlpul verandei.

– Vrei să divorţăm?

Grădina din faţa ei îşi pierdu deodată conturul şi claritatea, atunci cînd ochii i se umplură de lacrimi.

Incapabilă să-i răspundă, începu să se legene uşor, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Michael o luă în braţe şi o duse în casă, de parcă ar fi fost un copil. O puse apoi cu blîndeţe în pat.

Îi sărută obrajii uzi, ţinîndu-i capul între palme şi obligînd-o să se uite la el.

– Am fost un prost că m-am însurat cu tine, îi zise.

Mai ales că ştiam de ce o făceai. Ar fi trebuit să-mi amintesc că nimeni, mai ales cineva ca tine, nu vrea să fie legat la gard. Dar te iubeam. Şi acum te iubesc la fel de mult. Numai că nu ştiu dacă mai pot continua la fel prea multă vreme.

– Ar fi fost mai bine dacă am mai fi aşteptat puţin, rosti şi ea.

– Dar de ce n-ai spus nimic atunci?

– Mi-a fost teamă să nu pierd Bailing.

– Cel puţin eşti sinceră.

– Şi ruşinată pentru că îţi falsificasem scrisoarea.

El o eliberă şi se ridică.

– Vrei să iau legătura cu avocatul meu mîine dimineaţă la prima oră?

El era prietenul ei. Împărţiseră un pat, Bailing, speranţele. Rîseseră şi luptaseră împreună. Chipul lui Ryder se înnegură deodată la gîndul că l-ar fi putut pierde.

– Nu pleca, îi zise pierită.

El o strînse atunci în braţe şi o sărută cu blîndeţe, strîngînd-o la piept. Ryder se agăţă de el, dorindu-şi puterea ca să alunge din minte femeia care încerca să ia locul mamei ei. Michael începu s-o sărute, pe faţă, pe gît, pe piept şi peste pîntec.

Ryder îşi aminti de Adam, care o judeca mereu în intimitate. Se gîndi la Alix şi Immy. Îl trase pe Michael spre ea pentru că se temea cumplit că avea să-l piardă şi pe el. Făcură dragoste în lumina palidă a asfinţitului de vară. El îi prinse coapsele şi, privindu-i chipul, o penetră deodată.

O trase deasupra şi, susţinînd-o de talie, o ajută să intre în ritm.

Apoi o întoarse pe burtă şi o penetră de la spate, îngropînd-o în salteaua patului şi o întoarse iar cu faţa spre el şi făcu dragoste cu ea încet, cu tandreţe, să-

rutînd-o şi avînd grijă s-o aştepte pe ea să ajungă pe culmile extazului.

Pe urmă ieşiră în grădină, în ploaia caldă, goi-puşcă, dansînd şi bucurîndu-se de duşul văratic.

– Am uitat complet de Leo, se sperie Michael deodată.

– A rămas la tata pentru alte cîteva zile, răspunse Ryder, posomorîndu-se deodată şi întorcîndu-se ca să intre în casă. Tata are acum o prietenă. O nemţoaică divorţată şi cu un fiu pe care Leo îl consideră minunat. N-am crezut că tata o s-o înlocuiască pe mama. E ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

– Din cauza asta ai venit mai devreme?

– Da, răspunse Ryder, traversînd veranda.

Michael lovi balasoarul atunci cînd trecu pe lîngă el. Îşi închipuise că ea venise mai devreme de dragul lui.

Relaţia dintre ei reveni pe vechiul făgaş de dinainte, cu certuri şi discuţii în contradictoriu, deşi acum împărţeau un pat. Constant. Ca şi cum sexul dintre ei era un fel de drog la care nu puteau să mai renunţe.

La un moment dat ea chiar îi spusese, după o noapte de pasiune furtunoasă, că era cel mai bun. Însă el tăcuse, iar Ryder înţelesese că erau alte femei mult mai bune ca ea la pat. Aeroporturile mergeau excepţional de bine dacă luau în calcul recesiunea continuă.

După ce preţul combustibilului se mărise cu cincisprezece la sută în anul precedent, cînd pierduseră mai mulţi clienţi, costurile rămăseseră relativ stabile.

Lira se vindea peste tot în lume cu 2 dolari şi patruzeci şi patru de cenţi, păstrîndu-şi poziţia şi întărind economia internă. Imediat ce Leo începu liceul, Michael o duse pe Ryder la New York pentru o lună de miere de cinci zile.

Mai mult de atît nu-şi puteau permite să lipsească. El fusese de multe ori acolo atunci cînd zburase pentru Colossus, însă Ryder vizitase oraşul doar în trecere. Cu cîteva săptămîni înainte de plecare, Ryder îi înnebunise pe toţi spunîndu-le despre magazine, teatre şi Operă. Mai ales că nimic din toate astea nu exista în Bailing.

Zburară cu un Concorde şi, atunci cînd decolară, Ryder îl prinse de mînă şi îi zise:

– Nu-i aşa că ne distrăm de minune?

– Păi, aşa şi trebuie, nu? îi răspunse el.

Se cazară la *Plaza,* colţ cu Fifth Avenue şi Central Park.

Hotelul avea toată eleganţa renascentistă franţuzească, cu holuri mari luminate de candelabre de cristal şi şemineuri de marmură albă. Apartamentul lor avea vedere spre Central Park, unde copacii erau galben-arămii.

Ryder se duse la fereastră de cum intră în cameră.

– Am stat aici şi înainte, îi zise încet lui Michael. Cu mama, pe cînd aveam patru sau cinci ani. Uitasem numele, dar am recunoscut treptele de la intrare. Eram în drum spre Prairieville. Ţin minte că mama voia să facă nişte cumpărături. Am luat ceaiul la parter, în salonul Palm Court. Era îmbrăcată cu un costum de un auriu cald, care avea aceeaşi nuanţă ca părul ei. Eram aşa de mîndră să fiu alături de ea. După aceea am răsturnat laptele pe masă şi mama m-a trimis în cameră.

Michael o strînse în braţe.

– Ai prefera să mergem la un alt hotel?

– Nu, răspunse ea, sprijinindu-se de el. Aş vrea numai ca mama să poată vedea că nu mai sînt la fel de neîndemînatică şi acum.

Ieşiră în oraş ca să exploreze străzile şi magazinele bine luminate. Admirară forfota străzilor, trecătorii grăbiţi, femeile elegante ce coborau din limuzine şi pe cei care

făceau joggind prin parc. În cele din urmă se aşeară la o masă dintr-un bar ca să scrie ilustrate pentru cei de acasă: Leo, Fred, Violet.

– Eu nu o menționez pe Christina pe ilustrata lui, rosti Ryder bosumflată, referindu-se la tatăl ei.

– Grozav. Altă ceartă de familie.

Ryder se aprinse deodată.

– Ți se pare amuzant?

– Nu, răspunse el prinzînd-o de mînă. Dar tatăl tău nu are decît şaizeci de ani. O să aibă multe alte prietene. Cu cît accepți acest lucru mai repede, cu atît te vei scuti de mai multă nefericire.

– Nu pot să sufăr felul în care îl pipăie şi îl alintă.

Michael îi atinse uşor obrazul.

– Eu sînt de partea ta.

Ryder se îmblînzi deodată.

– Aşa şi trebuie! În fond sîntem în luna de miere.

Rămaseră să se uite la oamenii grăbiți de pe stradă, simțindu-se minunat de leneşi. După aceea se întoarseră la hotel şi făcură dragoste toată noaptea.

A doua zi, pe cînd se plimbau pe Fifth Avenue, trecură pe lîngă o agenție de voiaj care făcea reclamă companiilor aeriene cu tarife reduse pentru călătoriile spre Europa.

– Mi se pare că cei de la Lakers au reuşit, comentă Ryder.

Michael chicoti.

– Parcă nu trebuia să mai discutăm despre afaceri.

– La cincizeci şi nouă de lire biletul, chiar şi Violet plănuieşte să-şi viziteze verişoara care locuieşte în New Jersey, şi ea săraca n-a călătorit niciodată în străinătate.

– Dacă aş vrea să deschid o linie aeriană, eu nu m-aş orienta spre partea inferioară a pieței precum Laker, rosti Michael. Aş face ca biletele mele să fie ceva

mai scumpe, dar aş oferi servicii complete. Nu găseşti un loc liber la Skytrain fără să-l rezervi din vreme. Toţi cei care călătoresc cu afaceri şi oamenii care pleacă în călătorii scurte nu vor să rişte să rămînă blocaţi pe vreun aeroport cine ştie cîte zile, pentru că s-a petrecut ceva cu avionul companiei aeriene de la care au cumpărat bilete.

– Te-ai gîndit la toate, nu? zise Ryder, băgîndu-şi mîna pe sub haina lui şi gîdilîndu-l. Şi de unde am putea zbura noi? Pentru că e clar că nu de la Bailing.

– Va trebui să fie Gatwick. De Heathrow nu te poţi apropia. Din partea asta aş alege Kennedy. Numele e mult mai răsunător decît Newark, iar La Guardia nu are piste suficient de lungi. În plus, JFK are zboruri de legătură în toate părţile. Gatwick şi Heathrow sînt 75% „O şi D", adică orgine şi destinaţie, dar aici, aeroporturile sînt numai nişte porţi de plecare spre alte zone. Michael se opri din vorbă şi începu să rîdă. Desigur, ăsta e doar un vis. Va trebui să ne documentăm la faţa locului şi chiar şi atunci o asemenea idee ar putea să nu fie realizabilă.

Ryder ridică mîna şi chemă un taximetru, apoi îi zise şoferului:

– La Aeroportul Kennedy, te rog!

Aeroportul John F. Kennedy fusese deschis în iulie 1948 pe terenul cubului de golf Idlewild şi fusese mai tîrziu rebotezat după numele preşedintelui american.

În perimetrul lui existau nouă terminale, dintre care opt aparţineau unor anumite linii aeriene, iar clădirea sosirilor internaţionale adăpostea ghişeele altor patruzeci de linii internaţionale.

– Şi noi va trebui să folosim tot clădirea asta, îi zise Michael, privind la forfota dinăuntru.

Ryder se strîmbă.

– Seamănă cu o ţeavă de scurgere sprijinită de o

măsuță. De ce n-am putea folosi clădirea de alături?

Michael îi ciufuli părul.

– Nu prea cred că am putea convinge Compania Pan Am să ne-o cedeze nouă.

Din partea Autorității Porturilor şi Aeroporturilor obținură diverse diagrame şi broşuri. În afară de cele nouă terminale din care pasagerii se îndreptau spre mai mult de o sută de porți de îmbarcare, existau mai multe clădiri pentru mărfuri şi bagaje, hangare în care se efectuau reviziile şi reparațiile, plus birourile vameşilor, ofițerilor de la imigrare, ale securității.

În plus existau nenumărate piste de rulare, de încercare, de decolare şi aterizare, şi mai mult de cincizeci de mile de conducte subterane prin care erau transportate mai mult de treizeci şi două de milioane de galoane de combustibil.

– Nimeni nu ne-ar crede dacă le-am spune cum ne-am petrecut cele cinci zile, comentă Ryder în ultima seară, în timp ce se îndreptau spre hotel, după ce alergaseră toată ziua de nebuni. Mi-am purtat hainele elegante, am fost la teatru şi prin restaurantele costisitoare? Nu, am mers numai în blugi şi adidaşi şi am mîncat în braseria aeroportului. Cum intrară în cameră, Ryder se şi aruncă pe pat.

Michael se întinse alături de ea.

– Te-am obosit pentru că am făcut dragoste cu tine?

– Nu, răspunse ea cuibărindu-se mai aproape de el. Am spus numai că mă dor picioarele.

33

Ryder şi Michael se întorseseră de abia de o săptămînă cînd se duseră să-l vadă pe Oliver Offbach sau Backoff, cum îl poreclise Leo.

– Dacă nu-l placi nu e musai să apelăm la serviciile lui, îi zise Ryder lui Michael în timp ce urcau cu liftul spre biroul elegant al avocatului. O să-i cerem numai să înregistreze compania.

Michael îşi verifică cravata în oglindă. Era albastră, cu o dungă subţire de un cărămiziu-închis. Ryder i-o cumpărase dintr-un magazin elegant de la *Plaza*. Arăta foarte bine în costumul gri-închis şi cămaşa albă, scrobită. Îi zîmbi. Era mîndră să fie alături de el.

– Dacă aduc vorba de vite, asta înseamnă că sînt de acord cu el, îi zise Michael.

– Vite! rîse ea. O să creadă că sîntem nebuni de legat.

– Aşa şi sîntem, răspunse el, sărutînd-o cu duritate.

Offbach le oferi zîmbetul lui reţinut.

– Un alt aeroport? îi întrebă, invitîndu-i să ia loc pe scaunele aşezate în faţa mesei lui de lucru.

– O linie aeriană, răspunse Michael, deschizînd servieta şi scoţînd foile pe care făcuseră calculele. Am vrea să înregistraţi compania.

Offbach îşi luă stiloul.

– Sub ce nume?

– Liniile Aeriene Anglo Atlantic, răspunse Ryder.

– Mda, sună frumos.

– Nu-i aşa? rosti Ryder, roşind surescitată.

Buzele subţiri ale lui Offbach tresăriră uşor.

– Cred că vă daţi seama că trebuie să obţineţi licenţa din partea Autorităţii Aviaţiei Civile şi a Administraţiei Aviaţiei Federale a Statelor Unite, ceea ce n-o să fie tocmai uşor.

Michael se relaxă deodată. Discuta cu un om care cunoştea bine toate aceste probleme.

– Celelalte companii vor înainta imediat contestaţii, aşa cum au făcut în cazul lui Skytrain. Dar dacă putem dovedi că sîntem competenţi, siguri, asiguraţi din punct de vedere financiar şi că avem cereri pentru locuri, nu văd de ce nu am izbuti.

– Un al doilea Colossus? întrebă Offbach.

– Deloc. Noi ne vom trata pasagerii ca pe nişte oaspeţi, răspunse Michael, făcîndu-i cu ochiul lui Ryder. Ei îi tratează ca pe nişte vite.

În timp ce Offbach înregistra compania lor sub numele Anglo Atlantic la Casa de Comerţ, Michael şi Ryder cerură de la Autoritatea Aviaţiei Civile un formular de înscriere.

Îşi păstrară ideea secretă, lucrînd la ea numai acasă, în timp ce Leo se uita la televizor sau îi scria lui Stefan, fiul Christinei.

– Cînd o să pornim la drum cu proiectul ăsta, o să facem ceva frumos pentru tine, îi zise Ryder, dorindu-şi

să fi cunoscut mai mulți oameni care să fi avut copii de vîrsta lui.

El o privi posac.

– Cînd o să se întîmple şi minunea asta? îi zise, plecînd din încăpere.

Formalurul sosi, în timp ce ei încercau să facă o ciornă de răspuns, întinzîndu-şi foile cu calcule şi estimări pe toate suprafețele disponibile din biroul lui Michael.

– Ca să conduci o linie aeriană, îi tot explica el, ai nevoie de o Licență de Transport Aerian, pentru că oferim un mijloc de transport contra plată, şi de un Certificat de Operator Aerian ca să dovedim că sîntem siguri şi competenți. Asta-i partea cea mai grea. Trebuie să-i convingem pe cei din Consiliul Autorității Aeriene Civile că avioanele noastre nu se vor prăbuşi şi că pasagerii noştri nu vor rămîne blocați undeva la capătul lumii pentru că noi am dat faliment.

Ryder încuviință din cap încercînd să nu se mai simtă aşa de vinovată din cauza lui Leo.

– Vor vrea dovezi sigure despre situația noastră financiară, date reale care să arate cererea de locuri, plus aranjamentele pentru întreținere şi service pe care le-am făcut aici şi în State. Se opri o clipă să răsufle. Din clipa în care Autoritatea va publica cererea noastră, fiecare linie aeriană care zboară pe aceeaşi rută va înainta o contestație. Mai ales Colossus.

– Nu mai pari la fel de sigur ca atunci cînd eram la Backoff în birou, îi reproşă ea.

– Vreau numai să-ți dai seama că înființarea unei linii aeriene e o treabă extrem de dificilă. Trebuie să fim gata de zbor înainte ca Autoritatea să ne ia în considerare cererea. Numai ca să pregătim cererea ne va costa mulți banî şi timp. Şi chiar şi atunci ne pot refuza din cauza

COA, Certificatului de Operator Aerian.

Ryder bagă formularul în maşina de scris şi în dreptul rubricii păstrate pentru companie, scrise: LINIILE AERIENE ANGLO ATLANTIC LTD.

El se aplecă peste masă şi îi zise:

– Te iubesc.

Petrecură seara doar ca să răspundă la prima întrebare. Michael optă pentru postul de director executiv. În plus, îşi luă şi postul de director financiar.

– Eu vreau să conduc compania, nu mă interesează să fiu omul din faţă, figura publică, îi zise. Tu eşti preşedintele. Ai fler la public. Uită-te numai ce ai reuşit să faci cu Bailing.

Ryder desfăcu un pachet de alune şi se apucară amîndoi să le ronţăie.

– Dar ce ne facem cu ceilalţi directori? îl întrebă.

– Avem nevoie de un director comercial şi de vînzări care să ne vîndă locurile, un director de marketing ca să ne promoveze imaginea şi un manager pentru servicii, care să se ocupe de echipaj, mîncare, băutură şi taxe, plus alte chestii de genul ăsta. Dar nu acum. Mai încolo!

Atunci cînd se duseră la culcare, Ryder îi zise:

– M-am horărît în privinţa culorilor companiei.

– Purpuriu deschis şi roz electric?

– Termină! strigă ea, aruncîndu-se în braţele lui. Negru cu roşu.

Continuară să lucreze la formular de cîte ori puteau, certîndu-se pentru fiecare cuvînt. Finanţe. Rute. Aparat.

– Un 747, decise Michael. Ăsta ne trebuie. Are o capacitate de cinci sute de locuri şi douăzeci de tone de încărcătură.

– Laker foloseşte un DC 10.

– Dar avem nevoie de spaţiu pentru mărfuri.

Ryder dactilografie BOEING 747.

– Cît crezi că o să ne coste un asemenea aparat?

– Unul nou, şaptezeci şi cinci de milioane. Dar sînt sigur că cei de la Boeing au şi aparate la mîna a doua, în bună stare, pe care le pot vinde cu douăzeci şi şapte, cel mult treizeci de milioane. Cum rata de schimb este de o liră pentru 2,44 de dolari, asta înseamnă pentru noi vreo douăsprezece milioane.

– Dar dacă lira slăbeşte?

– Vom încerca să ne facem o mică asigurare în privinţa împrumutului.

Ryder îşi amintea încă de zilele în care se spăla în rîu.

– Douăsprezece milioane! Oare vom putea aduna atîţia bani?

– Aparatul în sine este o garanţie valabilă. Locurile, dacă reuşim să le vindem, vor achita tot împrumutul. Problema sînt celelalte costuri. Vom folosi aeroporturile pe care le avem ca garanţii. Să sperăm că valorează suficient de mult.

Ryder ezită o clipă, apoi rosti:

– În ultimă instanţă putem folosi chiar şi Bailing.

– Eşti sigură?

Ryder îşi împleti degetele cu ale lui.

– Dacă nu sînt gata să risc pentru a-mi împlini un vis, atunci mai bine aş fi moartă!

Acum, cînd Ryder nu mai locuia pe aeroport, angajară un paznic care se mutase în micuţul depozit de muniţii pe care-l transformaseră într-o locuinţă confortabilă.

În turn erau biroul ei şi al lui Michael, iar la etaj, dormitoarele serveau drept cartier general şi birouri pentru personalul pe care-l angajau în timpul verii.

Încetul cu încetul, vila Fluturele devenise căminul lui Ryder.

De acum nu mai tînjea după turn. De fapt, se simțea chiar uşurată că putea avea parte de intimitate.

O mutară şi pe Bruja. Grajdul ei devenise cam nesigur după ultima inundație.

Într-o dimineață, Ryder, Fred şi Leo îi oferiră un mic dejun special compus din morcovi şi mere, şi o conduseră pe păşunea unei ferme unde urma să-şi petreacă ultimii ani de viață alături de alți doi cai bătrîni.

– O să-mi fie dor de ea, rosti Ryder, conducînd-o pînă la marginea păşunii şi apoi scoțîndu-i hamul.

– O să fie mai fericită alături de ceilalți cai, rosti Fred, mîngîind poneiul. Iapa necheză uşor şi o porni spre colegii de pensie, fără să se mai uite în urmă.

– Iapa asta nu ne e deloc recunoscătoare! rosti Ryder. Bruja nu era numai o parte din Bailing, ci şi o amintire a zilelor de început şi a iubirii ei disperate pentru Patrick.

Ea şi cu Michael se consultau frecvent cu Offbach, ajungînd să aprecieze mintea lui incisivă şi rece. Îl invitară să ia prînzul cu ei la Waldorf şi îi spuseră:

– Am dori foarte mult să fii unul dintre directorii nonexecutivi.

Avocatul se uită de la unul la altul şi apoi rosti:

– Sînt măgulit.

– Să ştii că nu ne vom simți jigniți dacă nu vrei postul, îi zise Ryder repede.

– Nu. Mi-ar plăcea chiar foarte mult, le răspunse el, zîmbind larg.

După aceea Ryder se întrebă:

– Oare o exista şi o doamnă Backoff?

– Numele ei e Felicity şi are un fiu de vîrsta lui Leo, răspunse Michael, ciupind-o de genunchi. Te-ai liniştit acum?

Anglo Atlantic avea nevoie de un birou la Londra,

pentru că nu puteau conduce o linie aeriană internațională de la Bailing. În timp ce Michael lucra la informații şi documentare, Ryder îşi petrecea zilele căutînd un loc potrivit pentru a deveni sediul lor, însă totul era foarte scump.

– O să-i cer sfatul lui Jonathan, îi zise lui Michael la cină.

– Prietenul fostului tău logodnic al nobilului de mucava?

Ryder aruncă în el cu o ciupercă erudă.

– Dacă o să le spunem şi celorlalți ce facem, ar fi mai bine să-i informăm mai întîi pe Fred, Violet şi Leo. Pentru că altfel se vor simți jigniți.

Michael se încruntă.

– Nu, mai bine ne ținem gura. Jonathan e obligat de etica profesională să nu bată toba. Dar ei nu sînt obligați să tacă. Iar dacă vorbesc, ar putea spulbera totul.

– Pînă acum nu m-au dezamăgit niciodată, răspunse Ryder şi, deschizînd uşa sufrageriei înainte ca el s-o oprească, strigă: Leo! Vino să-ți spunem despre noua noastră linie aeriană.

Jonathan îi sugeră să încerce să cumpere un depozit din Battersea sau Vauxhall, dar chiar şi acestea erau mult prea scumpe.

Atunci cînd traversară Tower Bridge în drum spre casă, lui Ryder îi veni o altă idee.

– Hai să încercăm şi la docuri.

Michael întoarse maşina spre Wapping.

După ce străbătură cîteva străduțe mizere cu case dărăpănate, se înscriseră pe Wapping High Street.

Dinspre acele depozite care mai erau folosite se vedeau cîteva lumini palide.

Celelalte, ce mai demult fuseseră pline de cereale şi

fructe, aveau geamurile sparte, pereți murdari şi multe trepte lipsă. O bicicletă care nu mai avea roți era prinsă de o balustradă ruptă.

Doi şobolani graşi se băteau pentru un cap de peşte intrat în putrefacție.

Un prezervativ folosit era atîrnat dizgrațios de ramurile unui tufiş pipernicit.

– Mă întreb cît de mult ar costa un asemenea depozit, murmură Ryder.

– Cu sau fără şobolani?

– Termină cu glumele! Sînt spațioase. Centrale. Au cîte cinci etaje, iar pe ultimul l-am putea transforma într-un apartament de lux pentru noi. Avem nevoie de un sediu londonez.

– Ai fi tîlhărită şi violată din clipa în care ai sosi aici. Ca oricare altă fată care ar lucra pentru noi, dacă reuşim să convingem pe careva să vină pe docuri.

– Vom angaja oameni care locuiesc pe docuri. Sînt convinsă că sînt destui şomeri în zona asta. Îi prinse fața între palme şi îl obligă să se uite la ea. Instinctul îmi spune că asta e ceea ce căutăm. Intuiție de femeie.

– Foarte bine, îi răspunse el, sărutîndu-i palma. Găseşte o clădire care să-ți placă, fă socoteala şi dă-mi un cost estimativ, iar eu, ca director financiar, mă voi gîndi foarte serios la propunerea ta.

Ryder îşi lăsă capul pe marginea scaunului, pregătindu-se pentru drumul lung spre casă.

– Să ştii că am încercat numai să mă pun în pielea celorlalți, îi zise el puțin mai tîrziu, pentru că nu vreau să te văd suferind.

Îi zîmbi, dar Ryder nici măcar nu-l mai asculta.

Se întreba unde era Immy în seara aceea.

Trimiseră formularul completat la Administrația Aviației Civile.

După ce puseră plicul la poştă, se întoarseră acasă şi făcură dragoste.

În perioada de dinaintea publicării cererii lor, discutară îndelung cum să abordeze departamentele de Transport din Marea Britanie şi Statele Unite, şi avură primele întîlniri preliminare cu Autoritatea Aeroporturilor Britanice de la Gatwick.

Cînd Michael zbură la New York ca să discute cu Autoritatea Portuară şi a Aeroporturilor din Statele Unite, Ryder se văzu nevoită să rămînă acasă şi să se îngrijească de afaceri, pentru că în perioada aceea aeroporturile erau aglomerate.

Cu toate astea i-ar fi plăcut să meargă cu el, mai ales că Susan şi Frankie locuiau acum în Manhattan.

Frankie avea primul post de pilot la o mică companie de transport.

Ryder era la biroul ei din turnul de control atunci cînd sună o femeie care-i zise:

– Doamnă Ashby, doamna Criffelbrook vă deranjează... Directoarea lui Leo. Credeţi că aţi putea veni pînă la mine în această după-amiază?

– Leo e bine? întrebă Ryder imediat.

– Da, dar aş vrea foarte mult să stăm puţin de vorbă.

Doamna Criffelbrook era o femeie solidă şi aspră, de vreo cincizeci de ani.

Era directoarea liceului din Bailing de multă vreme. Locuia pe o mică proprietate aflată chiar la marginea oraşelului.

Cînd trecea în Morris-ul ei Minor pe strada principală, bărbaţii în toată firea, cu neveste şi copii, înţepeneau deodată şi-şi orînduiau părul şi hainele.

Cînd sosi Ryder, era la biroul ei.

– Avem probleme cu Leo, îi zise ea. Este un băiat

inteligent, cu un simț artistic bine dezvoltat, dar nu se integrează în grupul celorlalți copii, iar dumneavoastră nu-l ajutați deloc.

Se încruntă spre Ryder, care se bucura sincer că avusese destulă minte ca să vină îmbrăcată cu o fustă lungă şi o bluză decentă.

– Îi dați prea mulți bani de buzunar.

– Trei lire pe săptămînă!

– Doamnă Ashby, cînd s-a întors la şcoală după vacanța petrecută în Spania, avea două sute de țigări, o brichetă *Dupont* de aur şi o sută de lire. Pînă acum şi-a cumpărat prietenii.

Ryder îl aşteptă pe Leo să iasă de la şcoală.

Observă imediat că se ținea deoparte de ceilalți băieți.

O privi suspicios atunci cînd observă că-l aştepta, dar nu comentă.

Imediat ce se îndepărtară de şcoală, Ryder îi zise:

– Bănuiesc că tata ți-a dat bani.

– Şi de ce nu? izbucni el. În fond sînt fiul unui milionar.

– Eşti fiul unui fost puşcăriaş şi chiar dacă tata mai are bani, sînt cei pe care i-a furat.

– Eşti invidioasă pentru că ție nu ți-a dat nimic.

Ryder strînse bine volanul ca să nu îl pocnească.

– Eu nu am nevoie să-mi cumpăr prieteni.

Leo începu să plîngă.

– Te urăsc. Urăsc şi şcoala asta. Dar ție oricum nu-ți pasă.

– Da, şi ce mama naibii am făcut în toți anii ăştia?

– Nu mă vrei. Nu faci altceva decît să critici toată vremea. Christina nu mă critică niciodată. Vreau să merg la şcoală cu Stefan. Vreau să stau cu tata.

– Şi să creşti crezînd că poți cumpăra totul cu bani?

– Cel puțin ei au timp de mine! strigă el supărat, trîntind portiera şi fugind în casă.

Ryder rămase nemişcată, cu capul plecat.

Cînd Michael se întoarse, nu se gîndea la nimic altceva decît la Anglo Atlantic. Ryder se duse să-l ia de la aeroport. Cînd îl văzu, îşi dădu seama ce mult îi lipsise.

– Am discutat cu cei de la Boeing, îi zise el, cînd se urcară în maşină. Am purtat doar o mică discuție preliminară. Sînt fericiți să ne primească la reprezentanța lor din Londra, New York sau Seattle.

– Aha... bine.

– Nu pari prea entuziasmată.

– Îmi pare rău, se scuză ea, oprindu-se să plătească parcarea. Am avut parte de o ceartă pe cinste cu Leo. Nu voiam să amintesc de ea decît după ce ajungeam acasă. Pe drum se apucă să-i povestească despre vizita pe care i-o făcuse directoarei şi discuția pe care o avusese cu Leo, terminînd cu: Mi-a spus că nu am deloc timp de el şi că mereu îl critic. Parcă m-am văzut pe mine, cînd eram ca el şi-l acuzam pe tata.

– Păi, pe undeva are şi el dreptate.

– Mulțumesc pentru sprijin! Am crezut că măcar tu mă vei susține.

– Aşa că preferi să-ți spun că ai dreptate chiar şi atunci cînd te înşeli?

– Eram sigură că o să fi de acord cu Leo şi că o să spui că sînt exact la fel ca tatăl meu. Probabil că încă îți mai verifici scrisorile ca să te asiguri că n-am umblat la ele. Frînă deodată ca să evite maşina din față şi derapă puțin, lovind uşor un stîlp.

– Trage imediat pe stînga, îi zise el. E adevărat, sînt obosit, dar n-am nici un chef să dau ortu' popii.

– Sînt bine! Ryder îşi dorea să nu fi venit după el.

Fără să mai scoată un cuvînt, apăsă pe accelerație și merse strună pînă în Norfolk.

În absența lui Michael pusese să se grebleze pietrișul aleii, să se tundă peluza și să fie plivită mica livadă din spatele casei.

Pe lîngă asta, pusese să se tranforme micul padoc în teren de tenis. Toate acestea erau lucruri pe care le plănuise cu grijă, dar nu avusese timp să se ocupe de ele.

Michael nici nu comentă, ci se mulțumi să se ducă direct la culcare.

Ryder se învîrti prin casă, furioasă și dezamăgită. În cele din urmă se retrase pentru noapte în una dintre odăile de oaspeți.

Se trezi atunci cînd Michael veni la ea și începu să urle:

– De ce mama naibii a trebuit să-i spui și lui taică-tău de Anglo Atlantic?

Ryder se ridică cu greu în capul oaselor.

– Nu i-am spus absolut nimic.

– Tocmai m-a sunat ca să afle mai multe detalii.

– Nu i-am spus nimic! rosti ea amețită, chinuindu-se să se ridice din pat.

– Aha, deci acum a devenit și telepat! se înfurie Michael, coborînd la parter.

– Eu i-am spus, rosti Leo, care se oprise în cadrul ușii, îmbrăcat în halat. Părea teribil de speriat.

– Dar ți-am cerut în mod special să nu sufli nici un cuvințel! Ryder își înfrînă impulsul de a mai urla la el atunci cînd îl văzu tresărind. Oftă și continuă: Acum mă duc să fac un duș. Tu fă bine și îmbracă-te. O să mai discutăm despre treaba asta la micul dejun.

Michael era în salon, bînd cafea și citind ziarele. În mijlocul mesei era o vază mică de lut plină de margarete.

Ryder le culesese cu o zi în urmă, ştiind cît de mult îi plăceau lui. În clipa aceea îşi dorea să nu se fi ostenit.

– Leo i-a spus tatălui meu, îi comunică laconic, în timp ce se aşeza la masă. Înainte să spui ceva, recunosc că este numai şi numai vina mea, pentru că n-ar fi trebuit să am încredere în el. Îşi sprijini coatele de masă şi privi încruntată spre margarete.

Michael puse deoparte ziarul.

– Să ştii că nu sînt deloc de acord ca Leo să stea cu tatăl vostru, dar cred că i-am putea oferi ca alternativă o şcoală mai bună. Undeva unde să fie încurajat să continue cu desenul. Apoi, dacă doreşte, poate petrece o parte din fiecare vacanţă cu tatăl lui. Ăsta e sfatul meu. Îl vrei? Sau preferi să-ţi spun că ai întotdeauna dreptate?

Ryder se încruntă. El rîse. Atunci ea smulse o margaretă din vază şi o aruncă spre el. El o prinse din zbor şi îi sărută petalele, după care îi zise:

– Să ştii că am observat.

34

Autoritatea Aviației Civile își publică lista săptămînală a Cererilor pentru Servicii Programate.

Stînd umăr lîngă umăr în biroul lui Michael de acasă, el şi Ryder citiră numele companiei lor: *„De la LINIILE AERIENE ANGLO ATLANTIC LTD., pentru transport pasageri, mărfuri şi corespondență în sectorul LONDRA (GATWICK) şi NEW YORK (KENNEDY)"*

El o sărută pe nas.

– Acum va trebui să aşteptăm contestația de la Colossus. Au douăzeci şi una de zile la dispoziție. După aceea urmează audierea financiară la Autoritatea Aviației Civile, primul mare hop din nenumăratele pe care le avem încă de trecut. Sugerez să folosim acest răstimp pentru a discuta cu compania Boeing.

Ryder se duse la uşă şi de acolo strigă:

– Leo! Vino să vezi numele companiei tipărit.

Băiatul intră în birou, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, cu o expresie nervoasă pe chip.

– Au început să lucreze la terenul de tenis, le zise.

– Atunci ar fi bine să mergem pînă la King's Lynn, ca

să-ți cumpărăm o rachetă, îi răspunse Michael. Asta... dacă vrei să te învăț să joci.

Cu o zi înainte de plecarea lor la Seattle, Ryder auzi de două depozite care erau de vînzare, unul pentru cincizeci de mii de lire, celălalt pentru şaizeci şi cinci de mii. Lăsînd-o pe Violet s-o ia de la gară pe doamna Trumpet, îşi abandonă bagajele încă nefăcute şi dădu fuga la Londra. Primul depozit, cel mai scump, era într-o condiție bună, dar n-avea vedere spre rîu. Cel de-al doilea se afla chiar în apropierea rîului, dar era într-o stare deplorabilă. Fiecare geam era spart.

Fiecare scară era nesigură. Fiecare etaj reprezenta un spațiu imens cu despărțituri de carton şi cu pereți de pe care se scurgea umezeala. Dar priveliştea era magnifică. De la ferestre se putea vedea foarte clar Tower Bridge care se profila pe cerul senin.

Ryder îl sună pe Jonathan la birou.

– Te consult acum din punct de vedere profesional, îi zise. Am găsit un depozit. Vreau să ştiu dacă e destul de solid construit şi cît mă costă să-l redecorez.

– Ryder, nebuno, sînt foarte ocupat pentru următoarele...

– Ne vedem la fața locului peste o oră.

Se întîlniră la intrarea întunecată a clădirii.

– Nu pot pricepe de ce am venit, se plînse el, în timp ce ea îl conducea prin cel de-al doilea depozit. Eşti nebună. Nebună de legat.

– Crezi că e destul de solid?

– Aşa se pare, dar va trebui să conduc o verificare structurală cît mai amănunțită ca să-ți spun exact.

– Cît crezi că m-ar costa ca să transform depozitul într-o clădire cu birouri moderne şi un apartament elegant la ultimul etaj?

– Vreo jumătate de milion. Poate ceva mai puțin. Ai nevoie de instalații sanitare, electrice şi termice, cele de acum sînt terminate, un acoperiş nou, alarme de incendii şi ieşiri de urgență, lifturi, pereți interiori, nişte scări complet noi. După aceea intervin decoratorii de interioare.

– Cît ar dura, dacă s-ar ocupa firma ta de treaba asta?

– Minim, cu ore suplimentare, cam şase luni, asta după ce vom obține permisiunea de a transforma clădirea.

– Patru luni, rosti Ryder, urcînd în maşină. Să mă suni cu rezultatele verificării. Vreau să semnez contractul în mai puțin de două săptămîni.

Fabrica Boeing în care se construia modelul 747 era la Everett, la douăzeci şi cinci de mile mai sus de Seattle. Fusese construită la finele anilor '60 în mod special pentru programul 747

Şapte sute optzeci de acri de pădure fuseseră defrişați pentru a putea fi creat acel uriaş al cerurilor. Ryder îl prinse pe Michael de mînă în timp ce limuzina îi ducea spre nord, pe autostrada de coastă, de unde se putea vedea Pudget Sound într-o parte şi munții împăduriți în cealaltă.

Cînd limuzina părăsi autostrada, intră în complexul 747, trecînd pe lîngă birouri, hangare, zone de testare şi mai mulți acri de ciment, unde aparatele imense erau aşezate în linie, semănînd cu nişte rechini.

Fură întîmpinați în zona de recepție de doi directori de vînzări care îi conduseră într-un birou spațios. Cei doi discutau mai mult de noile aparate şi despre planurile pe care le avea compania. Michael discuta despre vechile aparate, favorizate de public.

– Îmi place la nebunie 727, murmură el, dar are o

capacitate de numai două sute de locuri.

– Atunci discutăm cumva de 747? întrebară cei de la companie.

– Mda, cam la aşa ceva ne gîndeam.

– S-ar putea, spunem doar că ar putea exista posibilitatea să ne fie returnat curînd un astfel de aparat, îi zise celălalt director. Numai douăzeci şi una de mii de ore de zbor pe ceas. Un proprietar extrem de grijuliu.

– Cine?

– Domnule Ashby, nu cred că există vreun aparat fabricat de noi pe care să nu-l recunoşti, dar această informaţie este confidenţială, cel puţin deocamdată.

– Atunci probabil că e vorba de Colossus. Ei au comandat mai multe aparate decît aveau nevoie şi acum au intrat în necaz. Acesta este şi motivul pentru care vor să-şi mărească numărul de zboruri pe ruta Londra-New York, eliminîndu-ne pe noi.

Oamenii companiei zîmbiră cu înţeles, dar nu spuseră nimic.

Michael se uită la ceas de parcă ar fi avut şi o altă întîlnire la fel de importantă.

– Şi cam la ce fel de sumă v-aţi gîndit?

– Douăzeci şi opt de milioane de dolari.

– Pentru un aparat de mîna a doua de la Colossus?

– Pentru un chilipir de la un proprietar anonim foarte grijuliu cu aparatele sale.

Rîseră cu toţii.

În maşină, Ryder îi zise:

– Bravo ţie! Nici n-am ştiut că te pricepi aşa de bine la negocieri.

– Eh, am şi eu talentele mele ascunse. Îşi strecură mîna pe sub fusta ei şi începu să-i mîngîie partea interioară a pulpelor.

Ryder îşi trecu limba peste buze, în mod sugestiv.

– Ce păcat că n-am putut cumpăra aparatul chiar de azi.

El îşi mută mîna mai sus.

– Nu putem pînă cînd nu primim licenţa.

Ryder se trase ceva mai aproape de el, cu grijă, ca şoferul să nu observe ce făceau ei acolo.

– Coşmarul meu este un asemenea aparat imens, dar fără pasageri care să plătească pentru el.

El îşi strecură un deget pe sub dantela chiloţilor ei.

– Ce-ai zice de cinci sute de pasageri furioşi şi nici un aparat?

Ryder chicoti.

– Cei de la Boeing ne cunosc dilema, continuă el. Toţi cei care înfiinţează o linie aeriană se confruntă cu aceleaşi probleme. Mai ales că ei nu se gîndesc numai la această unică vînzare, ci speră ca Anglo Atlntic să aibă un succes fulminant şi să comande o întreagă escadră de 747.

Michael continuă să vorbească degajat, în timp ce o mîngîia discret, făcînd-o să-şi dorească să rămînă mai repede singuri.

În seara aceea se duseră la o petrecere organizată de compania Boeing. Nimeni nu aduse vorba de aparat. Discuţiile se axau în general pe ultimele bîrfe din lumea aviatică. Trecuse deja de miezul nopţii atunci cînd Ryder şi Michael reveniră în camera lor.

Ryder îşi scoase pantofii şi dădu drumul la televizor, ascultînd ştirile şi fîţîindu-se din baie în cameră în timp ce discuta cu Michael. Cît stătu Michael în baie, începu să schimbe canalele, un obicei pe care el nu-l putea suferi.

Deodată, pe ecran apăru chipul pistruiat al lui Imogen, iar un glas rosti: *„Pasiuni. O poveste despre dragoste şi răzbunare a cărei acţiune se petrece în ţinuturile*

umede ale Carolinei de Nord. Cu Imogen Lydden în rolul principal."

Cînd Michael ieşi din baie, o găsi pe Ryder plîngînd.

Colossus depuse contestaţia faţă de Anglo Atlantic pe motiv că abia erau destui pasageri pentru acele linii aeriene deja existente. AAC fixă data audierii financiare pe 26 martie. Ryder însemnă acea dată în jurnalul ei. Din acel moment deveni Everestul lor, vîrful spre care duceau toate potecile, înălţimea spre care visau să se ridice.

Se apucară să-şi construiască linia aeriană. Aveau nevoie de o bază la Londra, dar depozitul nu era gata, aşa că închiriară pe moment spaţiu pentru birouri de la firma lui Jonathan. Angajară un contabil experimentat din domeniul aviaţiei, pe nume Bernard Trevor, pe care Michael îl cunoştea de la Colossus. Scotociră aeroportul Gatwick pentru o bază la faţa locului, descoperiră o clădire liberă şi apoi trebuiră să amîne semnarea contractului pînă după audiere.

– Dacă sîntem refuzaţi o să înnebunesc, îi zise Ryder lui Michael în timp ce se întorceau la Londra.

Angajară un director al serviciilor pe nume Craig Witherspoon. Acesta făcu imediat un program de instruire a echipajului şi se apucă să ţină interviuri pentru a-l alege, dar fără a angaja pe cineva pînă nu treceau de prima audiere.

În timpul acestei perioade, Leo rămase la Violet cînd doamna Trumpet nu mai putea sta la vilă. Ryder se simţea orecum vinovată că îl vedea aşa de rar. Astfel, ea şi cu Michael îşi făcură un punct de onoare din a petrece fiecare weekend la ei acasă, chiar dacă aveau de lucru. Duminicile, doamna Trupet pregătea cîte un prînz copios. Atunci mîncau la masa cea lungă, cu Fred şi Violet

şi toţi cei de la Bailing care se aflau acolo şi erau singuri. Michael şi Ryder nu aveau decît o singură regulă, toată lumea trebuia să-i accepte pe ceilalţi, fără a se formaliza. Nu-i invitară însă şi pe soţii Offbach. Andrew, prietenul lui Michael şi editor la „Aviation Argus", era un vizitator frecvent. Înalt şi foarte slab, mînca aşa de mulţi cartofi, încît Ryder îl făcu să vină mereu mai devreme ca s-o ajute la curăţatul lor.

Hetty Radipole de la Syd venea adesea cu soţul ei cu faţă de cal. Deşi trecuseră mulţi ani de cînd Ryder n-o mai văzuse, Hetty nu se schimbase absolut deloc. Jonathan o aduse pe Charlotte care, fiind aşa de surprinsă cînd constatase că stătea alături de Fred, uitase să-l mai bată la cap. Acelea erau duminici plăcute, cu prea multă mîncare, distracţie cu prietenii, moţăiala de după prînz, cu ziarele în faţă sau meciuri de tenis. Lui Ryder îi venea întotdeauna greu să se întoarcă pe urmă la Londra.

– Va trebui să fim funcţionali pe 22 iulie, zise ea la una dintre şedinţele cu Offbach. Avem nevoie de multă reclamă din partea presei. Nunta regală are loc o săptămînă mai tîrziu şi va acapara tot spaţiul disponibil din ziare.

– Şi avem nevoie de toţi acei turişti americani care vor vrea să vină la Londra, rosti şi Michael.

Atunci cînd şedinţa se încheie, Ryder se întoarse spre Offbach.

– De ce nu vii cu soţia la Bailing într-o duminică? Şi adu-l şi pe fiul tău. El şi cu fratele meu Leo sînt cam de aceeaşi vîrstă.

Pe drumul înapoi spre casă, Michael îi zise:

– Eşti gata să sacrifici şi duminicile ca să-l salvezi pe Leo de Christina.

Pe 26 martie, Michael şi Ryder se prezentară la clă-

direa mare şi circulară a AAC, care se afla la colţul străzii Kemble cu Kingsway. Offbach şi cei doi asistenţi ai săi îi aşteptau la recepţie. Luară liftul pînă la etajul opt. În timp ce urcau, Ryder simţea cum îi bubuia inima în piept.

– Desigur, ăsta e numai K2, îi zise Michael calm şi încrezător. Everestul e audierea publică.

Fură conduşi într-o sală de conferinţe încăpătoare. Era funcţională, în culori terne şi patru mese lungi aranjate sub formă de dreptunghi, alături de ferestrele largi cu vedere spre Covent Graden.

O uşă se deschise şi cei patru domni delegaţi de AAC intrară solemni şi se aşezară la masa lor. Erau urmaţi de două stenografe, dintre care una puse în funcţiune un casetofon mare.

– Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, rosti preşedintele comisiei, aranjînd microfonul în faţa lui. În conformitate cu articolul 65 din Legea Aviaţiei Civile, este datoria noastră să ne convingem că sînteţi viabili din punct de vedere financiar şi potriviţi pentru a conduce o linie aeriană. Acesta este scopul primei audieri. Deschise un dosar imens aflat pe masă. Am studiat formularul dumneavoastră de înscriere şi există cîteva nelămuriri pe care vrem să le clarificăm. Biletul de dus-întors de la New York va costa 199 de lire. De ce?

Se deciseseră dinainte ca Michael să răspundă la toate întrebările de natură financiară.

– Ei bine, domnule, începu el, un bilet dus-întors costă în jur de 400 de lire. Skytrain a început de la 118 lire. Vrem ca Anglo Atlantic să fie competitivă.

– Oferind tarife mai mici decît Colossus cu douăzeci de lire?

– Nu, ci oferind servicii mai bune la un preţ mai avantajos.

Preşedintele comisiei zîmbi.

– Acest punct de vedere trebuie păstrat pentru audierea publică.

Ryder începu să se relaxeze. Cel puțin nu fuseseră terminați din prima clipă.

Întrebările continuară cîteva ore la rînd. Michael fu întrebat de estimări, asigurări, încasări viitoare, lichidități, siguranță, întreținere. După-amiaza tîrziu, preşedintele se întoarse deodată spre Ryder.

– Mai avem încă o întrebare. Cred că doamna Ashby ar trebui să răspundă.

Ryder se ridică puțin în scaun.

– Această întrebare se referă la Bailing. Pe lîngă celelalte bunuri care fac parte din garanție, ați inclus şcoala de zbor, dar nu terenul sau clădirile.

Ryder era acut conştientă de prezența lui Michael alături de ea.

– Aşa e. Am decis să includem Bailing numai dacă va fi absolut necesar. Pentru că nu sînt singurul proprietar, rosti răguşită. Mai există unul, un anumit domn Brendan. Nu ne putem vinde partea decît unul altuia.

– Credeți că v-ar dezlega de o asemenea obligație?

– Nu... ştiu.

Preşedintele închise dosarul.

– Datoria Autorității Aviatice Civile este să protejeze publicul. Lumea se află într-o perioadă de recesiune. Trebuie să fim foarte atenți. Comisia ar fi mulțumită dacă ar vedea adăugată valoarea Bailing-ului la aceea a celorlalte aeroporturi. Fără ea, poziția financiară a liniei Anglo Atlantic nu este suficient de sigură.

Michael şi Ryder o porniră la drum în tăcere. Cînd se opriră ca să ia benzină, Ryder rosti:

– Nu are nici un rost să te înfurii. Condițiile în care s-a cumpărat şi s-a stabilit proprietatea asupra Bailing-ului nu au fost stabilite de mine.

– Nu sînt furios, rosti el, dînd cheile de la maşină mecanicului. M-am săturat însă să constat că şi după ce ai trăit atîta vreme cu mine, încă îl mai iubeşti pe Patrick Brendan.

– Este ridicol! Nu l-am mai văzut de ani de zile.

– Oho, ba da! Îi prinse capul între palme. Aici. În minte. De fiecare dată cînd ceva merge prost, te şi văd cum te gîndeşti ce ar fi făcut Patrick în locul meu...

Ryder îi scrise lui Patrick la Gatehouse. Michael nu-i ceru să vadă scrisoarea şi ea nu se oferi să i-o arate. În zilele care urmară după ce o trimisese prin poştă, tresărea de fiecare dată cînd suna telefonul şi alerga la uşă de fiecare dată cînd auzea poştaşul venind pe bicicleta lui, dacă nu era prezent şi Michael. Atunci se mulţumea să stea liniştită, deşi era sigură că el ştia că ardea de nerăbdare.

În cele din urmă primi o scrisoare dactilografiată, tocmai de la Palm Beach.

„Dragă Ryder,

Te eliberez de restricţiile impuse la Bailing atît timp cît eu am prima opţiune la valoarea de piaţă în cazul în care vei vrea să vinzi.

Voi fi la Gatehouse din iulie. Multă baftă cu linia aeriană.

Patrick."

În scrisoare erau două bilete la un meci internaţional de polo, care urma să se ţină la Windsor în iulie. La fundul plicului, găsi un bileţel scris de mînă, pe o bucată separată de hîrtie, ca să n-o vadă Michael probabil, pe care erau scrise trei cuvinte: *„Vino, te rog!"*

35

Pe 29 aprilie, Anglo Atlantic era chemată pentru audierea publică. Principalul contestatar era Colossus.

Ryder şi Michael petrecură noaptea de dinaintea şedinţei la *Waldorf,* care se afla la două minute de mers faţă de sediul AAC.

Dimineaţă, Ryder făcu o baie aromată, sperînd să se relaxeze. După aceea se îmbrăcă cu un costum elegat, negru, care impresiona clienţii, şi cu o bluză albă, de mătase. Nu erau haine noi, nici măcar nu avusese vreme să meargă la cumpărături, dar era un costum clasic. Fusta dreaptă stătea bine pe ea şi nu se şifona, iar haina scurtă, ca de matador, o făcea să se simtă elegantă.

Michael îşi pusese cravata pe care i-o cumpărase ea de la New York.

– E cravata mea norocoasă, îi zise el, aranjînd-o în oglindă.

Ea îi zîmbi şi îi scutură umerii hainei. Încă nu se împăcau prea grozav unul cu celălalt. Acuzaţia lui că tot îl mai iubea pe Patrick şi conştiinţa ei încărcată în privinţa biletelor primite de la acesta atîrnau greu între ei,

dar numai din punct de vedere emoțional. Nu şi fizic. În cele mai bune momente, în cele mai rele sau în cele mai tensionate îşi găseau alinarea în modul minunat în care făceau dragoste. Cu o seară înainte făcuseră dragoste sub duş. De dimineață, Ryder se trezise chiar în timp ce el o iubea, cu atîta delicatețe, încît ar fi putut crede că era un vis.

Desigur, ar fi trebuit să arunce acele bilete de la meciul de polo, dar n-o făcuse. Cînd se gîndea la ele, ascunse în sertarul cu lenjerie intimă, simțea cîte un mic frison de surescitare, mai ales atunci cînd Michael se arăta aşa de încăpățînat.

Offbach şi celălalt avocat pledant, Hanson Dagworthy, îi aşteptau la recepție. Dagworthy era foarte costisitor, dar avea o reputație grozavă. Aşa cum le spusese şi Offbach, aveau nevoie de cineva care să-l combată pe omul lui Colossus, Ralph Benn.

Urcară cu liftul opt etaje şi intrară în aceeaşi sală de conferințe în care se ținuse şi audierea precedentă. Ei sosiseră primii. Atunci cînd se aşezară, Michael îi şopti:

– Ăsta e Everestul nostru.

Ryder dădu din cap spre uşă, atunci cînd îşi făcură apariția cei de la Colossus.

– Şi iată-l şi pe abominabilul om al zăpezilor.

Se ridicară cu toții în picioare atunci cînd intră comisia. Aceasta era compusă dintr-un preşedinte, un membru al consiliului, un consilier, secretarul şi o stenografă.

– Bună dimineața tuturor, rosti preşedintele. Aşteptă să se pună în funcțiune casetofonul şi apoi îi prezentă pe membrii comisiei. Se dădu din cap şi toată lumea zîmbi politicos. Ryder încerca din răsputeri să nu se arate neliniştită.

Preşedintele îşi puse ochelarii pe nas.

– Avem aici un caz deosebit de dificil. Ruta Gatwick-

Kennedy este una extrem de competitivă. Chiar dacă politica Autorității este să încurajeze concurența loială, prima noastră responsabilitate e față de public. Ar trebui să ne desființăm dacă am permite mai multe linii aeriene pe o singură rută decît ar putea susține piața. Pentru că asta ar duce la dificultăți financiare pentru celelalte linii aeriene deja existente. Or, acest lucru nu ar servi interesele publicului.

Echipa de la Colossus mustăci mulțumită. Ryder se simțea deja rău. Se întoarse spre Michael. Se întunecase tot la față.

Echipa de la Anglo Atlantic avu prima cuvîntul. Hanson Dagwortyh se ridică.

– Noi căutăm numai concurența loială, domnilor. Nici mai mult. Nici mai puțin. Laker ne-a arătat că există un bun potențial de călători transatlantici. Cei care acceptă minimul în schimbul unor tarife scăzute sunt serviți de Skytrain. Ceilalți, piața noastră potențială, preferă să plătească puțin mai mult pentru a avea parte de servicii de calitate în timpul zborului şi pentru a avea rezervarea confirmată.

– Aceleaşi servicii ca la Colossus? se interesă preşedintele.

– Am spus servicii de calitate, domnule.

– Poate, domnule Dagworthy, dar vorbim acum de aceeaşi pasageri.

– Potențiali pasageri, da. Dar sondajele de piață pe care le-am efectuat noi ne-au arătat că există alți mii de oameni care ar dori să traverseze Atlanticul. Sîntem convinşi că Anglo Atlantic îi poate atrage şi poate genera o nouă piață de călători transatlantici.

– Fără să atragă pasagerii pe care-i are deja Colossus, domnule Dagworthy?

– O parte. Şi de ce nu, domnule? rosti avocatul pri-

vind țintă spre președinte. Pentru că dacă politica Autorității e într-adevăr în favoarea concurenței loiale, atunci singurul rezultat al acestei audieri ar fi să-i oferiți această rută lui Anglo Atlantic, lăsînd piața să decidă.

Președintele zîmbi.

– Mulțumesc, domnule Dagworthy. Cînd mă duc la teatru, mi s-a întîmplat adesea să-mi doresc ca actorii să fi luat lecții de oratorie de la dumneavoastră. Acum vom face cu toții o pauză de cafea.

După pauză, Ryder, ca președintă a liniei Anglo Atlantic, fu chemată să răspundă la întrebări.

– Numele dumneavoastră? rosti președintele, adăugînd: Pentru a îndeplini corect toate formalitățile.

Ryder inspiră adînc, încercînd să-și mai domolească nervozitatea.

– Ryder Ashby.

– Ocupația?

– Președinte la Anglo Atlantic.

– Doamnă Ashby, nu ați mai condus niciodată o linie aeriană, nu?

– Așa este. Dar soțul meu are o mare experiență în domeniu și avem cinci aeroporturi în provincie. Toate fiind afaceri de succes pe care le-am clădit singuri.

– Mă preocupă estimările privind numărul de pasageri. În formular ați trecut zboruri programate șase zile pe săptămînă. Adică douăsprezece sectoare. Cu un 747, asta înseamnă peste trei sute de mii de pasageri pe an.

– Ne-am structurat prețul pentru un bilet cu gîndul că vom zbura la 60% din capacitate.

– Cunoscutul punct de criză. Asta înseamnă o sută optzeci de mii de pasageri.

Ryder încuviință din cap.

– Doamnă Ashby, Colossus a transportat numai o sută douăzeci de mii de pasageri anul trecut.

– Pentru că nimeni nu mai vrea să călătorească cu ei. Locurile sînt rezervate anapoda şi oamenii se trezesc că de fapt nu au loc în avion, bagajele se pierd şi serviciile lasă de dorit. Îşi tratează pasagerii ca pe nişte vite.

– Protestez, sări Ralph Benn, avocatul lui Colossus.

– Domnule Benn, veţi avea ocazia să vorbiţi mai tîrziu. Continuaţi, doamnă Ashby.

Ryder ridică glasul.

– Anglo Atlantic este sigur că poate atrage clienţi vechi şi noi. După cum aţi spus chiar dumneavoastă, domnule, concurenţa loială este bună pentru public.

Veni rîndul celor de la Colossus să pună întrebări. Ralph Benn avea un zîmbet neplăcut pe buze.

– O mică victorie, doamnă Ashby, rosti el. Mică, asemenea celor cinci aeroporturi.

– Nu înţeleg întrebarea.

– Noi, cei de la Colossus, aplaudăm ceea ce aţi reuşit să realizaţi în domeniul zborului de agrement, dar ne îndoim sincer de capacitatea dumneavoastră de a conduce o linie aeriană, chiar şi cu experienţa bogată pe care o are soţul în acest domeniu. Însă vă contestăm cererea nu numai pentru că nu sînt destui pasageri care s-o garanteze, ci şi pentru că aţi putea ponegri în mod neplăcut industria aviaţiei.

Ryder roşi.

– Vă rog să explicaţi mai bine.

– Cum aţi ajuns să deveniţi proprietară la Bailing?

– Tatăl meu a cumpărat aeroportul pentru mine.

– Tatăl dumneavoastră care este un criminal cunoscut, rosti Ralph Benn, închizînd dosarul şi aşezîndu-se la loc.

Dar acest lucru n-o opri pe Ryder.

– Tatăl meu n-are absolut nici o legătură cu afacerile pe care le conduc, izbucni ea. Nu are nici un profit. Nici o

parte din ele. Nici o influență. De cînd a fost eliberat din închisoare s-a mutat în Spania. Capacitatea noastră de a satisface nevoile acelor călători nemulțumiți de Colossus, domnule Benn, va depinde de eficiența de care vom da dovadă.

Audierea dură două zile, la capătul cărora comisia nu oferi nici un semn că ar fi ajuns la vreo decizie. Michael şi Ryder se întoarseră la Bailing pentru o aşteptare care putea dura oricît între două săptămîni şi două luni. Îşi petrecură vremea revăzînd detaliile cele mai fine ale operațiunii lor. Din păcate, nu puteau continua pentru că nu ştiau dacă aveau să primească licența şi nu se puteau opri, pentru că dacă o primeau, atunci trebuia să fie totul pregătit.

În cea de-a şaptesprezecea zi, Ryder intră în şcoală şi îi zise lui Michael:

– Dacă nu primim licența, n-ar trebui să încercăm o linie internă?

– N-ar fi acelaşi lucru.

Sună telefonul. Era decoratorul lui Jonathan care voia ca Ryder să aleagă mobilierul pentru depozit.

– Nu pot să vin acum, îi zise ea. Trimite-mi nişte broşuri. Vreau mici nuanțe sau pete de culoare în roşu şi negru. Culorile companiei. Dar nu te apuca să faci nici un fel de comandă deocamdată.

Telefonul sună din nou, iar Offbach o întrebă:

– Ați aflat ceva pînă acum?

– Nimic.

Cum puse receptorul în furcă, telefonul sună pentru a treia oară.

– Da, izbucni ea. Cine? Ce am făcut...? Michael, AM CÎŞTIGAT!

Colossus făcu recurs imediat. Acest lucru însemna să aştepte iar o perioadă. Dar pe 20 mai, Departamentul

Transporturilor le respinse obiecția. Ryder primi această veste prin telefon. Din cauza surescitării, scăpă telefonul pe jos şi, grăbindu-se să iasă afară, se împiedică de fire. Strigă cît o ținea gura:

– Michael! Fred! Violet! AM CÎŞTIGAT. După aceea adăugă grăbită: Leo!

În mai puțin de o oră erau deja în drum spre Londra, pentru a sărbători evenimentul.

– Sînt aşa de bucuroasă, rîse Ryder în timp ce străbăteau autostrada cu viteză mare. Aproape că nu-mi vine să cred. Nu, asta nu-i bine. Se întinse după mîna lui, făcînd primul gest care nu era de natură sexuală, de cînd se certaseră din cauza lui Patrick. Nici nu ne-am fi apucat de aşa ceva dacă nu am fi crezut că putem să cîştigăm, nu?

Michael o prinse de mînă.

– Şi cei de la Boeing au crezut în noi. Au şi vopsit aparatul nostru cu roşu şi negru.

Offbach, Dagworthy şi Barnard Trevor, şeful contabilității, erau deja aşezați la masa lor obişnuită de la Waldorf.

Cînd îi văzură, cei trei zîmbiră şi le făcură semn cu mîna. Offbach o sărută pe Ryder pe amîndoi obrajii. Ryder fu aşa de surprinsă, încît îşi scăpă poşeta.

În timp ce se destupau sticlele de şampanie, Michael se întoarse spre ea.

– Cred că mîine o să plecăm la New York. Avem nevoie de aprobarea Administrației Aviației Federale şi a Consiliului Aeronautic Civil.

– Este ilegal să vă faceți reclamă la linia aeriană acolo dacă nu aveți această aprobare, le zise Offbach.

– Cel puțin avem acolo tot ce ne trebuie, rosti Ryder, rontăind o măslină. Soția vărului meu, Susan, a adunat toate datele pentru spațiile disponibile şi personal. Cred

că ar trebui s-o angajăm să lucreze permanent la noi. În fond, a făcut cursuri administrative şi de personal. Însă Michael se opune nepotismului.

– Vreau mai întîi să văd ce poate să facă, răspunse Michael. Dar sînt de acord că avem nevoie de un american care să conducă birourile din New York. Trebuie să promovăm o imagine transatlantică cît mai plăcută, nu una de britanici închistaţi.

– Sînt convins că ne-ar trebui un bărbat ca director la New York, protestă Offbach imediat.

– Nu neapărat, se supără Ryder.

Avocatul roşi.

– Nu am vrut să...

Ryder rîse de stînjeneala lui.

– Ba da, Oliver, chiar asta ai vrut. Eşti un şovinist de groază. Ridică paharul. Pentru bărbaţii şi femeile de la Anglo Atlantic!

Era deja după-amiază tîrziu atunci cînd plecară de la hotel.

– Ultima dată cînd ne mai permitem să ne mai lungim aşa cu prînzul pînă cînd o să pornim în zbor, rosti Ryder, prinzîndu-i de braţ pe Michael şi Offbach. Trecură pe lîngă standul cu ziare. Ryder aruncă o privire spre titlurile lor. Şi se albi la faţă.

FIICA ESCROCULUI CÎŞTIGĂ RUTA SPRE NEW YORK.

– Ignoră-l, îi zise Michael.

Ryder îl privi cu disperare.

– Cum aş putea?

36

Ryder era încă supărată din cauza articolului atunci cînd porniră spre New York, dar încercă să n-o arate cînd plecară de la Bailing, pentru că era şi Leo cu ei. Băiatul trebuia să petreacă vacanța cu Nicholas Offbach şi era foarte nervos.

Atunci cînd opriră maşina în fața casei imaculate în stil georgian a familiei avocatului, ce se afla în apropiere de Richmond Hill, Ryder se întrebă ce părere îşi făcuseră cei doi soți despre vila lor, cu fotolii şi canapele care arătau ca şi cum ar fi fost intens folosite.

– Uite ai aici cinci lire pentru tine şi o cutie cu bomboane de ciocolată pentru doamna Offbach, rosti Ryder, zîmbindu-i încurajator lui Leo.

Băiatul coborî din maşină chiar în momentul în care Felicity Offbach ieşea din grădină, gata să-l întîmpine.

– Eu aş fi preferat să-l văd pe Stefan, îi răspunse el.

– Ne întoarcem într-o săptămînă, rosti Ryder, ignorîndu-i comentariul. Ai vrea să mergi cu noi în zborul inaugural? L-ai putea lua pe Tommy.

Chipul băiatului se aprinse de plăcere.

– Serios?

Atunci cînd plecară, Ryder îi explică lui Michael:

– A trebuit să-i ofer ceva. Părea atît de abătut.

New York-ul căzuse pradă unui val intens de căldură. Soarele încingea asfaltul străzilor, tranformîndu-le în cuptoare.

În cei cîțiva paşi pe care-i făcu Ryder cînd coborî din taximetru şi intră pe uşa hotelului, deja transpirase toată.

Aşteptară să vină seara, cînd temperatura scădea de la arzătoare la doar insuportabilă, înainte să meargă să-i vadă pe Frankie şi Susan în noul lor apartament.

Acesta fusese subînchiriat într-o clădire din Central Park West de la un prieten de facultate de-al lui Susan.

Holul de la intrare era întunecat. Portarul era un portorican care habar nu avea de engleză.

Liftul îi hurduca. Într-un colț al cabinei se vedea ceva ce semăna cu un gîndac zdrobit. Michael ridică o sprînceană.

– Asta să fie cina noastră?

Ryder încă mai chicotea atunci cînd Frankie le deschise uşa. Interiorul apartamentului, spre deosebire de restul clădirii, avea vechiul farmec al New York-ului.

Paneluri întunecate de lemn, rafturi imense şi o arcadă mare ce dădea spre balconul încăpător. Ryder se prăbuşi pe un fotoliu de trestie.

– În Prairieville n-a fost niciodată aşa de cald. Şi să nu-mi spui că o să fie şi mai rău în iulie.

– Dar o să fie, răspunse Susan, punînd pe masă toată documentația, în timp ce Frankie scotea de la frigider mai multe cutii de bere. Cel mai bun loc pe care l-am găsit e un depozit din TreBeCa, din apropiere de World Trade Center, continuă ea.

– Păi e perfect, Ryder o să fie imediat de acord dacă e vorba de un depozit, oftă Michael, trecînd o tortilla prin

guacamole. Mai ales dacă trebuie refăcută toată rețeaua electrică şi instalațiile sanitare.

A doua zi dimineață merseră să-l inspecteze. Strada nu era cine ştie ce, dar clădirea fusese bine renovată. Era bine împărțită şi luminoasă.

– TriBeCa este o zonă în plină dezvoltare, îi zise Susan lui Michael în timp ce el se plimba de colo-colo.

– Asta e ce spune şi Ryder despre Wapping.

– Şi am dreptate! Ştii foarte bine că da. Dar tu n-ai admite în ruptul capului, pentru că n-ai avea cum să mă mai necăjeşti.

Michael ridică mîinile, făcîndu-le semn să se potolească.

– Sînt de acord în privința clădirii. Dar numai pentru birourile administrative. Publicul nu va bate drumul pînă aici ca să-şi cumpere bilete.

– Toate liniile aeriene închiriază spații comerciale la World Trade Center, le zise Susan. Costă ceva, dar țineți cont că acolo lucrează mai bine de cincizeci de mii de oameni. Şi alte sute de mii pe Wall Street.

– Bine, m-ai cîştigat de partea ta. Dar vreau să aranjăm actele într-o săptămînă, îi zise Michael. Bună treabă.

Avură parte de o întîlnire dură cu cei de la Administrația Aviației Federale. După aceea, în timp ce se îndreptau spre maşină, Ryder îi zise:

– Dacă nu ne dau aprobarea, vom avea un aparat şi vom putea zbura, dar nu vom avea unde să aterizăm.

– Îşi fac doar treaba, încercă Michael s-o liniştească. Nimic nu ne mai poate opri acum, miss Biggles.

În ultima lor după-amiază acolo, Michael şi Ryder o lăsară pe Susan să organizeze interviurile pentru personal, iar ei o porniră la plimbare prin Greenwich Village.

– Gata, acum zi ce ai pe inimă, o îmboldi Michael.

– E ceva legat de Susan.

– Ai avut dreptate. Nu are nevoie de un şef. E perfectă.

– Cred că ar trebui să-i oferim postul de director. New York-ul este un oraş dur. Trebuie să aibă autoritate.

Continuară să se plimbe în tăcere.

– Sînt de acord, încuviinţă Michael. Dar numai Susan. Nu şi Frankie. E un tip pe cinste, dar e pilot, nu manager.

– Nu-mi place gîndul că o să-l necăjim.

– E vorba de o decizie de afaceri. Va trebui să ne obişnuim cu situaţii de acest gen.

Imediat ce Susan îi văzu, le şi zise:

– Păreţi amîndoi foarte serioşi.

– Aşa e, încuviinţă Ryder, cocoţîndu-se pe biroul ei. Vrem ca tu să conduci sucursala noastră din New York şi ca atare îţi oferim postul de director.

– Director! Sînteţi siguri?

– Foarte siguri, răspunse Michael. Îl meriţi, iar noi avem nevoie de tine.

– Mă simt onorată, rîse ea, măgulită. Sînt... dar cum rămîne cu Frankie?

– Nu-l putem face director, răspunse Ryder cu blîndeţe. Este un om de acţiune, nu un organizator.

Susan se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

– O să fie foarte supărat. Le-a spus tuturor că în curînd o să lucreze la Anglo Atlantic. Se uită direct la Ryder. Nu ai vrea să te mai gîndeşti?

– Îmi pare rău.

Susan se ridică.

– Va trebui să discut cu el. O să cinăm singuri. Veţi primi răspunsul meu mîine, înainte să plecaţi.

Michael şi Ryder luară un taximetru pînă la *Plaza*. Ryder îşi lăsă capul în mîini şi rosti:

– Mai bine nu spuneam nimic. Frankie o să mă urască.

În noaptea aceea Michael fu deosebit de tandru.

Susan sosi la hotel în timp ce ei luau micul dejun.

– Sînt onorată de oferta voastră şi o accept, le zise, fără să se aşeze. Luni dimineaţă o să fiu la birou. I-am promis lui Frankie că o să stau azi cu el.

Atunci cînd plecă, Ryder oftă întristată.

– Mă întreb cînd o să-l mai revăd pe Frankie.

În prima seară cînd reveniră în Anglia se pregătiră să petreacă şi prima noapte în apartamentul din sediul companiei. Michael nu mai fusese pe acolo de cînd le sosise mobila cu multă sticlă şi crom. Atunci cînd intră în apartament, gemu aproape fără voie.

– Asta e o navă spaţială sau căminul meu?

– Ştiu că este puţin cam avangardist, îi răspunse ea, dar m-am gîndit că ar fi plăcut să fie totul cît se poate de modern.

Michael ieşi pe terasă şi privi spre rîul întunecat care curgea prin faţa lui.

– Cel puţin nu ai modificat şi priveliştea.

– Hai că nu-i chiar aşa de rău! protestă Ryder, prinzîndu-l de braţ.

El îi zîmbi.

– Acum te am cu ceva la mînă atunci cînd o să ne certăm din nou.

Cumpărară nişte peşte prăjit cu cartofi pai, singurele bunătăţi care se găseau în zonă, şi le mîncară direct din hîrtie, aşezaţi în fotoliile elegante, cu picioarele sprijinite de măsuţa de sticlă şi sorbind *Chateau Bouscaut* din pahare de cristal, în timp ce-şi verificau corespondenţa. Erau mai multe scrisori de felicitare de la doamna Trumpet şi Griffith, Hetty Radipole, plus răspunsul la invitaţiile

la lansare trimise lui lady Heythorp şi Jeremy. Ryder primise chiar cîteva rînduri de la domnul Podmore. Pe urmă urmau listele de mesaje telefonice de la foştii colegi ai lui Michael de la Colossus şi „Aviation Argus" Teancuri întregi de scrisori de la companiile petroliere, de asigurări, agenţiile de muncă, organizaţiile care se ocupau de fondurile de pensii, din partea firmelor de papetărie plus toate celelalte agenţii de servicii de curăţenie. Sub toate se afla un bilețel de la Alix: „N-am putea sărbători?"

– Vrei s-o vezi? o întrebă Michael.

– Cînd Anglo Atlantic va fi lansat şi nu va mai avea cum să mă facă să mă simt vulnerabilă, zîmbi Ryder cu tristeţe. Cu excepţia lui Immy.

Spre uşurarea lui Ryder, lui Leo îi plăcuse şederea la familia Offbach.

– Nu m-ar deranja deloc dacă aş merge la şcoala lui Nicholas, îi zise el.

– Dar e o şcoală-internat.

– Ştiu.

– Atunci o să discut cu directorul, răspunse ea, notîndu-şi pe o foaie ca să nu uite. Dacă lui Leo îi plăcea la internat, atunci se rezolva şi problema după-amiezelor în care stătea singur la Bailing, atunci cînd ea şi Michael erau la Londra.

În vederea datei de 22 iulie, Michael îşi petrecu cam tot timpul la Gatwick, negociind pentru preţul combustibilului, taxele pentru service şi întreţinere şi angajînd personal pentru birourile de la aeroport.

Adesea, cînd venea acasă, era aşa de obosit, încît nu mai putea nici să vorbească. La Londra, Ryder angajă patru oameni-cheie: un şef de personal, un manager de birou, un director de vînzări şi o secretară excelentă

pentru ea. Stătu de vorbă cu douăsprezece candidate şi o alese pe Judith, o evreică divorţată, cu ochi căprui şi extrem de eficientă.

– Eram sigură că o să angajezi o femeie divorţată şi cu un copil, îi zise Michael.

– Îmi plac oamenii care au trecut prin multe probleme în viaţă.

Michael o trase mai aproape.

– Poate că n-ar strica dacă am organiza o creşă. Am putea s-o folosim şi noi.

– Nu încă! Am avut grijă de Leo de la douăzeci şi doi de ani, iar acum vreau şi eu puţină libertate.

Michael se întunecă la faţă.

– Desigur, rosti, îndepărtîndu-se de ea.

Era tîrziu. Aproape de miezul nopţii. Ţineau şedinţa săptămînală de informare. Ryder se aplecă peste masa de consiliu.

– Am cîteva idei în privinţa petrecerii de lansare. O vom ţine chiar aici, pe acoperiş, în seara de marţi şi apoi vom zbura miercuri spre New York.

– Draga mea Ryder, îi zise Offbach, căruia de acum îi spuneau pe numele mic, n-o să vină nici un ziarist în Wapping.

– Ba da, dacă o să fie ceva cu totul deosebit.

Lăsînd-o pe Judith să găsească o firmă de catering care să fie în stare să producă feluri de mîncare sub formă de avioane şi un pianist care să cînte toate melodiile în care să fie vorba de zbor, Ryder plecă la New York pentru a verifica progresele făcute de Susan. De această dată fu rîndul lui Michael să rămînă acasă. Ryder începu să-i ducă dorul chiar din clipa în care avionul decolă. Călătoria fără el nu mai era la fel. Nu mai avea cu cine să facă glume pe seama celorlalţi pasageri.

Ryder nu-l menționase pe Frankie la telefon şi nici Susan, dar atunci cînd sosi la biroul din TriBeCa, aceasta îi zise:

– Stai aici doar o singură noapte, ce-ar fi să dormi la noi?

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse Ryder recunoscătoare. Aşadar, Frankie nu o ura.

La prînz mîncară o salată într-un restaurant răcoros şi discutară despre petrecerea de lansare de la New York.

– Vreau să vină toată lumea din Prairieville, rosti Ryder, trecîndu-i pe listă. Debbie, Rudy, mama şi tatăl tău, doctorul Jeff, rosti ea mai departe, ezitînd o clipă. Şi Frankie. Mai ales Frankie.

Susan nu spuse nimic.

– Dar, desigur, pot să-l invit chiar eu personal, în seara asta.

– E plecat.

– Ăsta a fost motivul pentru care te-ai oferit să mă găzduieşti?

– Pleacă adesea noaptea de acasă atunci cînd e în cursă. Doar ştii foarte bine.

– Desigur, răspunse Ryder, comandînd un pahar cu vin alb. De obicei nu se atingea de alcool în timpul zilei, mai ales pe o căldură precum cea din New York, dar prefera să se simtă mizerabil şi din alte motive decît din cauza a ceea ce-i făcuse lui Frankie.

37

Mai rămăseseră doar zece zile pînă la decolare. Fuseseră trimise toate invitațiile pentru petrecere. Locurile pentru zborul inaugural se ocupau încetul cu încetul. La Gatwick, Michael şi Ryder dădură o petrecere pentru echipaj şi personalul de la sol. Cînd Ryder îi văzu în uniformele negre cu margini roşii se înroşi de plăcere.

– Cel puțin uniformele arată bine, îi zise Michael.

– N-o să mă ierți niciodată pentru apartament, nu?

– Nu prea cred! rîse el, ferindu-se de pumnii ei.

Mai rămăseseră numai nouă zile. Ryder îşi verifică toate hainele şi decise că nimic din ceea ce avea nu era potrivit pentru lansarea londoneză, aşa că le lăsă pe toate claie peste grămadă în pat şi alergă la *Harvey Nichols*.

Pentru New York cumpărase un costum de la *Calvin Klein* extrem de scump. Pentru Londra, ținînd cont că era chiar acolo, lăsase totul pentru ultima clipă.

Ajunsă la magazin, începu să cutreiere departamentele, dorindu-şi să fi fost şi Immy acolo ca s-o ajute cu sfaturile ei.

În cele din urmă alese un costum alb, cu haină ajustată pe talie şi o rochie neagră, simplă. În ambele părea zveltă şi elegantă.

Atunci cînd cobora cu scara rulantă, observă un pardesiu uşor de un galben strălucitor, aşa cum îi plăcuse întotdeauna mamei ei şi îi adusese noroc la Bailing.

Se întoarse şi începu să urce pe scara rulantă.

Mai rămăseseră numai două zile. Violet îl aduse pe Leo în Wapping.

Băiatul sosi în timp ce ea şi Judith verificau detaliile finale pentru petrecere.

– Tommy n-o să vină la zborul inaugural, îi zise el, stînd stînjenit în faţa mesei ei de lucru. Nu l-am invitat.

– Ce păcat! Cu toate astea o să-l ai pe Rudy în New York şi Debbie a promis să te ducă într-o călătorie cu vaporaşul în jurul Manhattan-ului.

– Am... am invitat pe altcineva.

– Da?

Leo îşi feri privirea şi începu să-şi frămînte mîinile.

– Stefan.

Ryder trînti stiloul pe masă.

– Nu vreau ca puştiul ăsta să urce în aparatul meu. Va trebui să- l refuzi.

– Nu pot! strigă Leo. Soseşte mîine. Vine cu Jack.

– Puţin îmi pasă! Ştii foarte bine ce părere am eu despre Christina. Cum ai putut să faci aşa ceva?

– M-a obligat tata, rosti el cu glas tremurat. Mi-a spus că dacă n-o fac ca pe un fel de favoare pentru Christina, atunci n-o să mă mai lase să mă duc acolo la vară. După ce termină de vorbit, Leo fugi în dormitorul lui şi trînti uşa.

Ryder se lăsă la loc pe scaun.

– Îmi pare rău că ne-am apucat să ne certăm chiar în

fața ta, se scuză ea față de Judith, care făcea calmă nişte socoteli.

– Soțul meu s-a recăsătorit. Nu pot să sufăr dățile în care fiul meu se duce în casa acelei femei. Nu suport să-l aud spunîndu-mi ce mîncare gustoasă pregăteşte, rosti Judith. Dar încerc să n-o arăt.

Ryder oftă şi se duse în dormitorul lui Leo. Băiatul era întins în pat şi privea spre tavan, aşa cum făcuse şi ea de nenumărate ori la Dingwall Court.

– Ascultă, începu ea, nu-l putem lua pe Stefan. Toate rudele din partea mamei noastre vin de la Prairieville. Dar o să-l sun pe tata şi o să-l invit pe Stefan la Bailing.

Leo se ridică deodată.

– Cînd?

Ryder ar fi vrut să țipe că nu va face aşa ceva niciodată, dar răspunse pe un ton calm:

– În vara asta.

Ryder aşteptă pînă cînd plecă Judith, moment în care toată furia ei se transferase dinspre Leo spre tatăl ei. Formă grăbită numărul lui. Paul Hading răspunse imediat.

– Bună, Ryder dragă.

– Cum de a-i putut să-l şantajezi pe Leo ca să-l invite pe Stefan! strigă Ryder la el. Tocmai cînd îmi lansez linia aeriană!

– Am spus doar că aşa s-ar putea răscumpăra față de Christina pentru tot efortul pe care-l face atunci cînd vine Leo aici.

– Chiar nu te-ai gîndit deloc că toate rudele mamei vor veni la New York? Chiar nu ai nici un pic de respect pentru amintirea ei?

Urmară cîteva clipe de tăcere. Apoi Paul rosti:

– Îmi pare rău. O să-i explic situația Christinei. Nu m-am gîndit la aşa ceva.

– Nu te gîndeşti niciodată la altceva decît la preţioasa ta persoană! i-o trînti Ryder şi încheie convorbirea.

Luni era ziua în care trebuia să sosească aparatul lor 747. Michael şi Ryder plecară din Londra la ora cinci. Era o dimineaţă de iulie perfectă.

Clădirile terminalului străluceau în razele palide ale soarelui. Se întîlniră cu Oliver la un mic dejun pe aeroport. Atunci cînd se aşezară la masă, sosi şi Felicity Offbach cu Nicholas şi Leo.

Toţi mîncau cu poftă, mai puţin Ryder, care trăgea nervoasă de nasturii costumului. Michael întinse mîna şi o opri.

Acompaniaţi de oficialii de la Autoritatea Aeroporturilor Britanice, ieşiră cu toţii pe marginea pistei în timp ce, pe acoperiş, angajaţii se adunaseră ca să fie de faţă la sosirea avionului lor.

– Vezi ceva? întrebă Ryder, cercetînd partea de vest a cerului.

Michael ridică binoclul la ochi.

– Încă nu.

– Sper că n-a păţit nimic, rosti Ryder.

– Probabil că s-a prăbuşit, comentă Leo. Avioanele se mai şi prăbuşesc.

– Încetează! ţipă Ryder la el.

– Uite-l că vine! strigă Michael. Chiar acolo! Uite!

Ryder luă binoclul de la el.

– Eşti sigur că e al nostru?

– Ştiu sigur că da, răspunse el, mîngîindu-i obrazul.

Avionul se apropia de pistă. Avea trenul de aterizare pregătit.

Soarele îi lumina orbitor fuselajul. Ceaţa uşoară de dimineaţă plutea parcă pe deasupra aripilor sale.

Apoi, aterizã.

Frînele intrară în funcțiune. Cauciucurile urlară. Trecu pe dinaintea lor, imens şi alb, cu dungi late roşu cu negru de-a parte şi de alta a fuselajului, pe care scria mare: LINIA AERIANĂ ANGLO ATLANTIC.

Pînă în seara marii lansări, Mihael şi Ryder trăiau într-o asemenea surescitare, încît ajunseseră chiar să aibă impresia că nimic nu-i mai putea atinge.

De abia dacă mai dormeau. Mințile le erau pline de planuri. Cînd se urcau în pat făceau dragoste, vorbeau şi făceau iar dragoste, încercînd să scape de excesul de adrenalină.

Ryder se îmbrăcă pentru petrecere cu rochia neagră. Lui Michael îi plăcu şi o complimentă pentru gustul ei.

Cînd ieşiră din lift pe terasa acoperişului amenajată special pentru acea ocazie, înainte de sosirea oaspeților, pianistul le făcu cu ochiul şi atacă o melodie lentă, determinîndu-l pe Michael s-o ia pe Ryder la dans.

O oră mai tîrziu terasa era înțesată de invitați. Glasurile se ridicau în aerul cald al nopții. Rîsetele lor se auzeau chiar şi pe malul rîului.

Printre ei circulau chelnerii încărcați cu tăvi mari cu caviar şi cupe de şampanie. Pianistul continua să cînte neobosit. Ryder era ocupată cu un interviu pentru *London Weekend Television*. Zîmbi spre camera de filmat şi speră să fi ieşit totul bine.

– E aproape ora opt, îi aminti Judith. Tigre Moth din Fortune's Fenn va trece în zbor peste cinci minute.

– Mulțumesc, răspunse Ryder coborînd la parter pentru a verifica securitatea clădirii. Cînd termină şi se pregătea să se întoarcă la petrecere, îl auzi pe unul dintre gardieni spunînd:

– Îmi pare rău, domnule. Puteți intra aici numai pe bază de invitație.

– Ah, sînt sigur că doamna Ashby m-ar lăsa să intru. Sînt un vechi prieten de-al ei.

Glasul acela îi făcu pielea să se încrețească. Se întoarse deodată.

– Gardienii au dreptate, Adam.

– Ca să vezi ce mare ai ajuns! Era beat sau drogat. Ryder își dădea seama numai după cum vorbea.

– Te rog să pleci! îi zise ea. Nu eşti binevenit aici.

– Draga mea, Ryder, pentru o fiică de fost puşcăriaş îți cam dai aere.

– Pleacă singur ca să nu pun să fii dat afară! rosti Michael amenințător din capul scărilor. O luă pe Ryder de mînă, strîngînd-o tare. Hai înapoi la petrecere. Uită de el!

– Cum aş putea?

– N-ai de ales. Va trebui să uiți de el aşa cum ai uitat şi de articol.

Îl lăsă s-o conducă înapoi pe terasă, unde zgomotul făcut de avionul care se apropia captase deja atenția tuturor. Ryder oftă şi se forță să zîmbească, amintindu-şi de sfaturile bunicului Milne, deşi era încă albă la față şi mîinile îi tremurau incontrolabil.

Zborul inaugural avea fixată plecarea la ora unsprezece a doua zi dimineață. La şase Ryder şi Michael se învîrteau pe podeaua de marmură de la Gatwick, revăzînd şi ultimele detalii. Aeroportul începuse deja să se aglomereze de tot felul de călători, ce aşteptau la porțile de îmbarcare.

Fără să spună unde pleca, Ryder îl lăsă pe Michael la ghişeul companiei lor şi se îndepărtă spre poarta de îmbarcare, îmbrăcată cu rochia neagră şi cu pardesiul galben pe umeri. La intrarea în avion îi arătă paznicului legitimația.

– Vreau să mai urc o dată la bord.

Omul îi zîmbi cu înțelegere.

– Încă n-a furat nimeni aparatul.

– Nici să nu se gîndească cineva la aşa ceva!

Mărfurile deja se încărcau în cutii speciale, care se potriveau perfect cu fuselajul Boeing-ului. Mîncarea şi băutura erau depozitate în zona destinată bucătăriilor. Rezervoarele fuseseră umplute cu combustibil pentru o călătorie dus-întors.

Urcă treptele şi rămase în pragul uşii ca să admire interiorul. Totul era aşa de curat şi de nou. Covorul roşu proaspăt. Îşi dori o clipă să rămînă totul aşa.

Intră în cabina de pilotaj. Dădu peste o puzderie de cadrane şi întrerupătoare, manete şi manşe. Zîmbi şi compară bordul cu cel al micului Cessna. Se aşeză în scaunul pilotului. Rămase o clipă acolo, cu mîinile în poală, savurînd acel moment de solitudine.

Atunci cînd reveni în sala cea mare, Anglo Atlantic era trecut pe tabelă:

DESTINAȚIA: NEW YORK

ZBORUL NR.: AAA1

ORA ÎMBARCĂRII: PREGĂTIT ÎN PARCARE

– Pun pariu că ştiu unde ai fost, îi zise Michael, petrecîndu-şi un braț în jurul taliei ei.

Ryder rîse şi roşi.

– Şi eu am făcut la fel, şopti el. Chiar după ce am sosit.

Încetul cu încetul, îşi făcură apariția şi pasagerii lor. În timp ce se pregăteau de îmbarcare, Ryder rămase lîngă ghişeul companiei ca să-i întîmpine. Jumătate dintre aceştia erau oaspeți, ziarişti, şefii unor agenții de turism, şefii unor agenții de închiriere a maşinilor, plus mai multe personalități din televiziune. Toți fuseseră invitați şi la petrecerea de la New York.

Ryder îi explicase deja lui Offbach de vreo zece ori că era o investiție ce avea să merite pe termen lung.

La zece şi un sfert Ryder se opri la ghişeul special unde trei membri seniori ai personalului de la sol se ocupau de invitați şi pasageri.

Cînd se apropie, literele de pe tabelă se schimbară în dreptul companiei lor: „Îmbarcarea la Poarta 10"

Simultan, din difuzoare se auzi: „Zborul inaugural al companiei Anglo Atlantic spre New York începe îmbarcarea de la..." Restul nu se mai putu auzi din cauza uralelor.

Ryder era prea ocupată cu invitații şi pasagerii ca să mai observe cum zbura timpul. Michael o bătu pe umăr atunci cînd se închiseră uşile.

Împreună merseră în cabina de pilotaj, unde căpitanul, primul ofițer şi inginerul de zbor îşi ocupaseră deja locurile.

– Au început să se prăvălească pe culoare? o întrebă căpitanul.

– Încă nu, dar o vor face atunci cînd se vor destupa sticlele de şampanie, răspunse Ryder, luînd microfonul şi punînd difuzoarele în funcțiune.

– Bună ziua, sînt Ryder Ashby. Bine ați venit la bordul avionului nostru, în zborul inaugural. Pentru noi este o zi cu totul specială şi ne bucurăm că o putem sărbători împreună.

Se aşeză pe scaunul special din spatele căpitanului. Acesta era premiul ei. Ascultă cu atenție cum se făceau ultimele verificări.

– Motorul unu.

– Pornit.

Imediat se auzi un fel e muget.

– Motorul doi.

– Pornit.

Un alt muget.

Indicatoarele de pe panoul de comandă erau aprinse. Echipajul continuă cu verificările.

– Stabilizatorul... frecvențele radio....

Căpitanul aşepta să primească ordine de la turnul de control.

Din stația radio se auzi deodată glasul unui bărbat.

– Triplu Alfa unu. Mergi pînă la punctul de pornire. Pista 26.

– Bine, rosti căpitanul. Eliberați frînele. Haideți să pornim.

Avionul se puse în mişcare. Terminalul rămase undeva în urmă. Pe unul dintre hublouri Ryder vedea alți pasageri debarcînd. Păreau nişte figurine mici.

Aparatul se opri la capătul pistei 26. Un DC 10 străbătu pista cu viteză şi apoi decolă cu grație. Două minute după aceea fu urmat de un 727 Se auzi din nou stația radio cum prindea viață. De această dată era glasul unei femei.

– Triplu Alpha unu. Ai liber la decolare.

Susan organizase petrecerea la New York perfect. Strada era luminată ca o pistă. Depozitul fusese decorat ca un hangar. Chelnerii erau îmbrăcați în costume de piloți.

O bucată mare de caviar înghețat fusese modelată sub forma unui avion. Şi pe urmă erau oamenii. Cîteva sute.

De la ziare, televiziune, agenții de voiaj şi de închiriat maşini. Toți aceştia strînseră mîna lui Ryder, îi împinseră sub nas microfoane şi camere de filmat şi îi puseră nenumărate întrebări.

– Te deranjează? îl întrebă ea pe Michael într-un moment de acalmie.

– Îmi place să te văd purtîndu-ți coroana.

Ryder se sprijini de el, încălzită de dragostea pe care i-o purta, ceva ce nu mai simțise niciodată înainte. O făcea să fie puternică şi neajutorată în acelaşi timp. O făcea să-şi dorească să fie singură cu el.

Ca să-l iubească. În acelaşi timp era perfect mulțumită să-l împartă cu toți acei oameni, pentru că era mîndră de el şi ştia că tot ceea ce le oferea lor, nu împuțina cu nimic ceea ce avea să-i dăruiască ei.

– Cînd toate astea se vor termina... începu ea.

Fură întrerupți de sosirea lui Debbie şi Rudy, iar Ryder îşi dădu seama cu tristețe că Frankie nu o iertase. Nu-i mai spuse nimic lui Michael. Nici nu era nevoie.

La micul dejun străluci în fața presei englezeşti. La prînz, Michael impresionă puternic pe preşedintele unei mari agenții de turism. După-amiază dădură un interviu laolaltă.

În seara aceea Michael zbură înapoi acasă, dar Ryder mai rămase ca să completeze alte şase interviuri.

Cînd în fine se urcă în avionul care trebuia s-o ducă acasă, o durea gîtul şi simțea că leşină de oboseală.

Se prăbuşi pe locul ei şi îşi întinse picioarele. Atunci cînd închise ochii îşi aminti ce anume voise să-i spună lui Michael, cînd fuseseră întrerupți şi zîmbi.

38

Michael nu veni s-o ia de la aeroport. Nici nu spusese aşa ceva, dar lui Ryder nu-i trecuse prin minte că n-avea să fie acolo. Aveau aşa de multe de discutat. Nu-l găsi nici la biroul de la Gatwick.

Nu trecuse deloc pe acolo. Craig Witherspoon, directorul de servicii, o invită să meargă cu el cu maşina pînă în Wapping.

Îi vorbi neîncetat despre grosimea gogoşilor cu langustă ce se serveau la clasa întîi şi despre cîţi morcovi feliaţi constituiau o porţie economică pentru clasa a doua. Ryder dădea din cap şi zîmbea, nemulţumită de traficul aglomerat.

Depozitul era părăsit, lăsat pe mîna portarilor şi a funcţionarilor de la ghişeele de rezervare a biletelor. Ryder luă liftul pînă la biroul lui Michael. Era pustiu. Deschise uşa apartamentului. Şi acesta era pustiu. Soarele intra în valuri pe ferestrele largi şi aerul avea un miros închis.

Deodată Ryder se sperie gîndind că poate era bolnav şi că toţi cei din jur ştiau acest lucru, numai ea nu. N-o

sunaseră la New York pentru că el nu voise s-o alerteze. Disperată, sună la vilă. Nu-i răspunse nimeni. Sună la Bailing. Îi răspunse Fred.

– Michael? Ah, păi a luat bătrînul Cessna la o plimbare.

Ryder se simți uşurată. Începu să rîdă. Michael nu era niciodată bolnav. Era invincibil. Se urcă în maşină şi o porni spre Norfolk, mulțumită de ziua frumoasă.

Cînd ajunse acasă, el era în birou, aşezat la masa de lucru. Ryder dădu buzna înăuntru, îşi lăsă bagajele să cadă şi se repezi să-l îmbrățişeze.

– Mi-a fost dor de tine, îi zise. De abia aşteptam să mă întorc.

El deschise sertarul mesei de lucru şi scoase cele două bilete la meciul de polo care urma să aibă loc duminica aceea.

– Ce noroc pe tine că ai ajuns la timp.

Ryder se îndepărtă puțin de el.

– Patrick mi le-a trimis cu multă vreme în urmă. Am şi uitat de ele. Acum mai bine lasă-mă să-ți povestesc ce am făcut la New York.

– De asta le-ai ascuns? i-o reteză el tăios.

– Mda, ştiu că ar fi trebuit să-ți spun, dar bănuiam că o să te înfurii, şi uite că am avut dreptate!

– Ai fi putut să le trimiți înapoi.

Ryder se cocoță pe marginea mesei de lucru.

– Nu crezi că exagerezi? Erau băgate în plic, lîngă scrisoare. În plus, nu m-a invitat singură. Dacă te uiți mai bine o să vezi că sînt două bilete.

– Cu asta? Ridică cealaltă hîrtiuță pe care Patrick scrisese: „Vino, te rog!"

Ryder roşi.

– Ei bine, nu cred că ar trebui să-l dezamăgim, nu? rosti Michael, ridicîndu-se.

– Dar nu vrem să mergem, răspunse Ryder, prinzîndu-l de braț. Oricum nu aveam de gînd să le folosesc. Admit, m-am simțit măgulită. Dar asta e tot. Hai mai bine să stăm acasă. Numai noi doi. Vreau să-ți spun ceva.

El se eliberă imediat de mîna ei.

– Sigur că mergem. Chiar crezi că-mi voi petrece restul vieții întrebîndu-mă ce alte bilețele de amor o să găsesc prin sertarele nevesti-mii?

La clubul de polo se adunase o mulțime impresionantă. Parcarea din spatele clubului era plină de Rolls-Royce-uri.

Zgomotele produse de gloata veselă se amestecau cu cele făcute de copitele poneilor. Ryder își îndreptă umerii și încercă să se prefacă neinteresată. Alături de ea, Michael era tăcut și neiertător.

Vorbise cu ea numai despre probleme de afaceri. Coborî din mașină cu demnitate și își netezi rochia. Se gîndise să refuze categoric să meargă, dar își spusese că astfel avea să înrăutățească și mai mult lucrurile.

– Hai să ne așezăm în partea cealaltă. De acolo se vede cel mai bine, rosti ea.

– Nici vorbă! răspunse el printre dinți, prinzînd-o de cot și conducînd-o spre terasa clubului, unde o mulțime de oameni eleganți stăteau la mese și sorbeau cupe de șampanie, așa cum procedaseră și părinții ei adesea.

Ryder se opri.

– Michael, hai să mergem undeva ca să stăm de vorbă. Ești de-a dreptul ridicol.

– Taci din gură! O privi cu dezgust. Aha, rosti deodată, făcînd cuiva semn cu mîna. Uite-l și pe amfitrionul nostru cel amabil. Patrick! Ce frumos din partea ta că ne-ai trimis bilete. Ryder a fost încîntată. Femeilor le place să știe că foștii amanți își amintesc încă de ele.

Ryer nici nu îndrăznea să se uite la Patrick, era mult prea jenată. Era totuşi conştientă de prezenţa lui şi de cea a soţului, care părea gata să se ia la bătaie.

– Michael, te rog! rosti încet. Hai să mergem acasă.

El o ciupi aşa de tare de braţ, încît o făcu să ţipe.

– Nici nu se pune problema, scumpo. Vreau să te distrezi. Păcat că nu pot să stau şi eu. Ai grijă de ea, Brendan. Le întoarse deodată spatele şi plecă.

Ryder fu atît de surprinsă, încît nu reacţionă pe moment. Apoi, alergă după el, chinuindu-se să treacă prin toată acea mulţime şi făcîndu-şi loc cu coatele. Reuşi să ajungă în parcare chiar în momentul în care Michael se urca în maşină.

– Aşteaptă! strigă după el.

Dar el nu o ascultă. Demară în trombă şi dispăru de acolo.

Ryder se întoarse la Patrick pentru că nu avea altă alternativă.

– Du-mă pînă la gară, îl imploră ea. Te rog! Trebuie să ajung acasă.

– Intru în următoarea partidă. Te duc mai tîrziu. O mîngîie uşor pe braţ. Mai bine ai bea ceva. Mă duc să-l caut pe bătrînul Algie Kelmscott. O să aibă el grijă de tine.

Ryder se aşeză învinsă pe un scaun şi-şi sprijini coatele de masa albă, aşteptîndu-l să revină cu un pahar de băutură.

Se simţea cu totul detaşată de ceea ce o înconjura. De Patrick. De toţi acei oameni. De tot ceea ce odinioară însemnase atît de mult pentru ea.

Se întrebă unde anume plecase Michael. Şi-l imagină pe autostradă, conducînd cu viteză mare, ca de obicei.

– N-ar fi trebuit să mă inviţi, îi zise lui Patrick, atunci cînd acesta apăru din nou lîngă ea.

– Habar n-am avut că va reacționa în halul ăsta. Biata de tine! Ce brută nesimțitoare.

– Nu e o brută!

Fură întrerupți de maiorul Kelmscott care o sărută pe Ryder pe obraz.

– Am observat că tu şi soțul tău vă descurcați de minune, îi zise el. Nu v-ați gîndit să patronați şi o echipă de polo?

Ryder zîmbi cu ironie.

– Polo este ultimul sport pe care soțul meu l-ar finanța.

De abia spre seară reuşi Patrick să se elibereze, cînd pentru ea era deja prea tîrziu ca să mai ajungă la Bailing. Ryder era încinsă şi obosită, şi petrecuse ultimul ceas aşteptîndu-se să-l vadă pe Michael reapărînd ca s-o ia. Patrick rămase tăcut în timp ce o ducea spre Londra. Din cînd în cînd se uita spre ea, de parcă ar fi fost o personalitate cunoscută, dar pe care de abia o întîlnise.

– Ce-ai zice să luăm cina? o întrebă, atunci cînd ajunseră la Knightsbridge.

– Nu, mulțumesc.

– Dar trebuie să mănînci ceva.

Îşi continuară drumul. Ryder se gîndea la modul în care o abanonase Michael şi ochii i se îngustară de furie.

– Pot să mă răzgîndesc?

Patrick opri în fața unui mic restaurant franțuzesc. Ryder se duse la toaletă ca să-şi spele fața şi mîinile de praf. Îşi retuşă machiajul şi se pieptănă. Dacă ar fi fost după Michael, ar fi rămas mai departe blocată în Windsor.

Patrick se aşezase într-un separeu din apropierea ferestrei.

– Mi-a fost dor de tine, îi zise el, atunci cînd se aşeză

la masă. De cîte ori îți citeam numele prin ziare, mă gîndeam la cum ar fi putut să fie. Îşi coborî glasul. O să divorțez. Maria Luisa a acceptat în fine. O să-l am pe Tancredi la mine în fiecare vară. Ce mai face Leo? Mă gîndesc adesea la el, la Violet şi Fred... şi la tine. Tăcu o clipă, îngîndurat. Nici nu mi-a venit să cred cînd Violet mi-a spus că te-ai măritat. Şi tocmai cu Michael!

– Ce vrei să spui?

– El e aşa de dominator şi autoritar, şi tu atît de blîndă. Ziarele îl numesc dur. Dar întotdeauna scriu numai lucruri frumoase despre tine.

– Termină cu aiurelile! Mă numesc fata escrocului. Şi nu sînt tocmai blîndă.

El se întinse după mîna ei.

– Cu mine erai. El te-a schimbat. Te-a făcut dură şi brutală.

Ryder îşi retrase mîna.

– Înainte eram maleabilă pentru că mă îndrăgostisem de tine şi mă temeam să nu te pierd. Nu mi-a fost niciodată teamă să-l pierd pe Michael, aşa că n-am fost nevoită să folosesc tot felul de tertipuri. Cu el pot să fiu eu cea adevărată, nu am nevoie să-mi asum o altă personalitate, mai plăcută.

Era convinsă că Michael o aştepta în apartamentul din depozit. În timp ce urca cu liftul, îşi imagina deja chipul lui întunecat de furie şi momentul în care aveau să se împace.

Dar apartamentul era pustiu. Uşile de la balcon erau închise. Aerul închis. Ryder deschise ferestrele şi se întinse pe pat. La miezul nopții începu să sune telefonul. Îl ignoră. Mai bine să-l lase să creadă că fusese omorîtă. La unu sună din nou. Şi la două. Ryder nu se osteni să răspundă.

Michael îşi făcu apariţia pe cînd Ryder era încă la duş. Ieşi din baie înfăşurată într-un prosop, încă supărată, dar totuşi mulţumită să-l vadă.

– Nu ştiu ce fel de joc faci... începu ea.

El se apropie de masa de lucru şi luă o mînă de scrisori.

– Eu nu fac nici un fel de jocuri, Ryder. Ţi-am spus asta de mai multe ori înainte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca acum să-mi faci morală! E destul de rău că m-ai abandonat la Windsor toată ziua. Oricine ar crede că ţi-am fost necredincioasă.

– Şi n-ai fost?

– Ştii foarte bine că nu. Deşi, aşa ai merita.

– Dacă nu aş fi găsit biletele la meci şi biletelul aş trăi şi acum în ignoranţa mea plăcută. Ceea ce mă face să mă întreb ce altceva nu ştiu.

– Eu m-aş întreba ce ai căutat tu în sertarul meu cu lenjerie intimă?

– Ţi-am cumpărat un colier. L-am ales de la *Tiffany* în timp ce tu erai ocupată cu interviurile. Nu ştiu ce mi-a venit să-l ascund. Mă gîndeam că vei fi încîntată să-l descoperi singură. Numai că, atunci cînd am deschis sertarul, am dat peste răvaşul acela de la amantul tău.

– Nu este amantul meu, răspunse Ryder, lăsîndu-se să cadă pe canapea. Nu-mi pasă dacă nu-l mai văd vreodată.

– Ce păcat că nu gîndeai la fel şi atunci cînd te-ai măritat cu mine, rosti el răutăcios, luîndu-şi servieta. Unde erai azi-dimineaţă la ora două? mai întrebă el înainte să plece.

Ryder alergă la uşă şi strigă după el:

– Eram aici. Singură! Nemernicule!

În noaptea aceea el rămase la un hotel din apropiere

de Gatwick. Nu era prima dată. Folosise hotelul acela atunci cînd puneau pe picioare linia aeriană şi era prea obosit ca să mai fac tot drumul înapoi la Londra. Dar acum era altceva. Acum nu mai voia să vină acasă.

Ar fi putut să fie aşa de fericiţi. Cu o săptămînă în urmă chiar erau. Chiar şi în acel moment apăreau tot felul de fotografii cu ei în revistele feminine, în care erau numiţi „Cuplul de Aur al Aviaţiei" Însă atmosfera dintre ei continua să fie tensionată.

Ryder se decise s-o ignore. Încercă să pară veselă. Îşi spuse că nu avea motive penru care să se simtă vinovată cu ceva faţă de Michael. Însă îi era cumplit de dor de el.

Continuau să împartă patul, dar era ca şi cum o barieră invizibilă se ridicase pe mijlocul lui. El nu o atingea, iar ei îi era teamă să se întindă spre el, ca să n-o respingă.

Michael nu discuta cu ea decît despre muncă şi tot de dragul muncii se prezentau ca un cuplu fericit.

– Două mii şapte sute de pasageri au plecat de aici şi două mii patru sute au venit, asta doar într-o săptămînă, rosti ea, lucrînd la calculatorul din apartamentul lor. Este cu mult peste punctul de criză. Se uită spre Michael şi zîmbi. Era prima seară în care se întorsese înainte de miezul nopţii.

– Trebuie să mărim numărul de veniri. O să discut cu Susan.

– Lira a scăzut la un dolar şi nouăzeci şi nouă de cenţi.

– Asta ar trebui să facă Marea Britanie cu atît mai atrăgătoare.

Ryder apăsă cîteva taste şi privi cu atenţie ecranul.

– Rezervările mi se par destul de satisfăcătoare, mai ales în prima săptămînă a lunii octombrie.

– Atunci la Gatwick se fac reduceri masive la tarife şi putem şi noi să scădem preţul biletelor.

– Desigur, cum de am putut să uit?

– Munceşti prea mult, îi zise el cu blîndeţe.

– Nu mai mult decît tine.

Michael rămase tăcut.

Ryder încercă să se oţelească.

– Vrei... să mîncăm aici sau mergem în oraş?

– Eu cinez în oraş, răspunse el, ridicîndu-se şi pornind spre uşă. Acolo ezită o clipă.

Ryder se rugă să se întoarcă, dar el deschise uşa şi plecă. Ryder ascultă cum se închideau uşile liftului, apoi îşi puse capul pe masa de lucru şi plînse cu amărăciune.

Cînd se opri din plîns, era furioasă. Ea ascunsese doar două bilete la un meci de polo, atît şi nimic altceva, nu merita un asemenea tratament. Michael era un nemernic îngust la mine. Exact ca tatăl ei. Formă numărul lui Patrick.

– Vrei să ieşi cu mine în seara asta?

Patrick veni s-o ia de acasă o oră mai tîrziu. Merseră la Annabel's. El părea să-i cunoască pe toţi cei de acolo. Ryder petrecu seara încercînd să nu se mai gîndească la Michael.

Cînd se întoarse acasă, uşa de la dormitorul de oaspeţi era închisă. Se întinse pe pat şi plînse din nou, întrebîndu-se cum de mergeau toate aşa de prost.

Se trezi devreme a doua zi dimineaţă şi îi făcu un ibric cu cafea tare, aşa cum îi plăcea lui. Ciocăni la uşă, dar nu primi nici un răspuns. Cînd o deschise, observă că încăperea era goală.

În seara aceea, Michael veni acasă ceva mai devreme. Ea se uita la buletinul de ştiri. El se aşeză alături. Nu prea aproape, dar cel puţin nu era în cealaltă parte a camerei.

Ryder era aşa de încordată, încît nu se mai putea concetra deloc. Atunci cînd ştirile se terminară, Michael se ridică.

– Noapte bună, îi zise el.

– Michael, te rog, rosti ea gîtuită.

– O să discutăm în weekend.

Se duse la culcare în dormitorul de oaspeţi, dar acest lucru n-o mai deranjă pe Ryder, pentru că simţea că mai exista o rază de speranţă. De dimineaţă rămase mai mult în pat, cu perna lui strînsă la piept, plănuindu-şi cu grijă răspunsurile.

Era extrem de bine dispusă. Vorbi cu Fred şi Violet pentru prima dată după săptămîni întregi. Îl sună chiar şi pe tatăl ei. Îi dădu lui Judith liber în după-amiaza aceea. Seara devreme, portarul o sună de jos ca să-i spună că avea o livrare specială de la Gatwick.

Ryder recunoscu imediat scrisul lui Michael de pe plic. Înăuntru era o pagină din „Daily Mail" Acolo era şi o fotografie a unui actriţe celebre ce tocmai pleca de la Annabel's. În spate se putea vedea Patrick şi, alături de el, propriul ei profil.

Disperată, Ryder apelă la ajutorul lui lady Heythorp.

– Nu mai ştiu ce să fac, îi zise bătrînei, în timp ce lua cafeaua cu ea în apartamentul înghesuit de la primul etaj. Orice aş face ajung la dezastru.

– Dacă vrei să-ţi salvezi căsnicia, atunci nu te mai duce la cluburi de noapte cu foştii iubiţi. Îl mai vrei pe Patrick?

– Nu. Dar l-am dorit. Michael are mare dreptate în privinţa asta. Numai că acum nu-l mai vreau, rosti, muşcîndu-şi buzele ca să nu plîngă.

– Poate că ai reuşit să-l seci pur şi simplu pe Michael.

– Cum aşa?

– Fiecare dintre noi putem îndura pînă la un anumit punct să fim îndurerați de persoana iubită. Biletele la meciul de polo şi poza din ziar au fost ultimele cuie bătute în sicriul tău.

Ryder îşi luă poşeta.

– Am crezut că vrei să mă ajuți, nu să mă faci să mă simt şi mai rău.

– Încerc să te fac să vezi care e realitatea. Trebuie să-i cîştigi dragostea. Şi nu va fi deloc uşor. Ba s-ar putea să fie imposibil. Însă nu te duce la el cerşind. Pentru că aşa n-o să ajungi nicăieri.

Ryder se îngropă în muncă, călătorind între Wapping şi New York. Michael îşi luă un apartament în apropiere de Gatwick. În timpul săptămînii stătea acolo. Ea nu zise nimic. Vorbeau la telefon de zece ori pe zi, dar numai despre afaceri. În timpul weekend-urilor se întîlneau cu toții la vilă. Încercau să păstreze aparențele de dragul lui Leo. Cînd Stefan veni în vizită, Ryder îşi luă liber o săptămînă ca să stea cu ei în Norfolk, ducîndu-i la tenis, canotaj şi plimbîndu-i cu avionul. Sila ei că trebuia să se ocupe de Stefan fu alungată de problemele pe care le avea cu Michael.

În toamnă, Leo plecă la şcoala-internat. Mai demult, de abia aşteptase să fie singură cu Michael la vilă. Acum era îngrozită la gîndul că Leo pleca. De dragul băiatului, Michael şi Ryder îl conduseră împreună la şcoală. Discutară cu directorul şi cu dirigintele ca şi ceilalți părinți. După aceea îşi luară rămas bun de la Leo şi plecară spre casă în tăcere. Ryder nu se mai simțise vreodată atît de singură, nici în cele mai negre zile de la Bailing.

La finele acelui an, Anglo Atlantic transportase nouăzeci de mii de pasageri.

– Stăm bine, le zise Michael directorilor care se adunaseră la şedinţă. Desigur, am avut cîteva probleme de început. Rezervările au scăzut drastic pe luna ianuarie, dar era de aşteptat. S-ar putea să fim nevoiţi să schimbăm firma de la care ne aprovizionăm cu mîncare. Witherspoon i-a avertizat cu privire la lipsa langustei din gogoşi pentru clasa întîi, dar se pare că nu l-au ascultat.

– Ce ne facem cu paznicii de la poarta de îmbarcare? întrebă Ryder. Crezi că cel vizat ne va da în judecată dacă-l concediem? Oliver părea mirat.

– Dar toţi sînt foşti poliţişti sau au făcut parte din trupele speciale. Sînt ideali.

Michael zîmbi obosit.

– Pentru trupele speciale probabil. Dar există un anume fel în care te uiţi în geanta unei cucoane suspecte.

– Adică?

– Dacă vrea să-i verifice pachetele de Tampax măcar s-o facă în mod politicos, răspunse Ryder. Nu să le fluture în văzul tuturor, urlînd în gura mare: „Ce avem noi aici?"

Şedinţa se prelungi pînă tîrziu în noapte.

– Ce faceţi voi doi de Crăciun? îi întrebă Oliver la final, în timp ce se îmbrăca.

– Bănuiesc că o să profităm ca să ne odihnim puţin, răspunse Ryder. Michael rămase tăcut.

Ryder se întoarse în apartament, în timp ce Michael îl conducea pe Oliver. Afară ploua. Sunetul făcut de picăturile de ploaie îi amintea de Bailing. Se uită spre mîini şi începu să plîngă.

39

De Crăciun, Michael se duse la schi. Leo plecă în Spania. Ryder se duse la Bailing. Se închise în vilă şi, întinsă pe pat, aştepta să audă telefonul sunînd. Inutil. În ziua de Crăciun, se duse la aeroport şi scoase micul Cessna. Nu era nimeni în jur. Toată lumea era acasă, alături de familie şi prieteni. Zbură peste Morston şi ieşi pînă departe în largul mării. Era gri şi rece ca şi cerul. Nu i-ar fi păsat dacă nu s-ar mai fi întors niciodată, dar nu se putu determina să lase botul avionului în jos.

Atunci cînd îşi ducea aparatul spre hangar, apăru Fred. O privi cum cobora din carlingă.

– N-ar trebui să fii aici, îi zise el cu reproş.

– De ce nu?

– Locul unei neveste e alături de soţul ei.

– Michael nu mă vrea. Deşi nu cred că asta e treaba ta.

– Nici eu nu mi-aş vrea soţia dacă s-ar fi dus la cluburile de noapte cu alţi bărbaţi.

– Taci din gură, Fred! rosti ea supărată, intrînd în birou şi trîntind uşa.

Fred se luă după ea.

– Voiam să-ți scriu pentru că am constatat că nu prea mai treci pe aici...

– Lasă-mă în pace!

– Despre asta voiam să discutăm, răspunse el, după care plecă.

Ryder aproape că fugi după el, dar ştia că nu ar fi putut suporta întrebările şi mustrările lui. Mai bine să discute cu el de la Londra.

Ryder aşteptă toată ziua în apartament ca Michael să se întoarcă din vacanță. Se învîrtea fără astîmpăr prin camere, încercînd să exerseze micul discurs de deschidere a conversației. De abia spre seară auzi cheia în uşă. Michael intră în casă, bronzat şi relaxat. Ryder se simți ceva mai încurajată. Aşteptă pînă cînd el făcu un duş şi mîncă ceva. Îl abordă cînd îl văzu la masa de lucru, cercetînd corespondența. Îşi trase un scaun în fața lui.

– Cred că ar trebui să discutăm foarte serios despre noi, îi zise ea, cu un glas tremurat din cauza nervilor.

– Da, sînt de acord.

– M-am gîndit mult şi bine, şi... şi... nu pot continua în felul ăsta. Nu ştiu cu ce anume am greşit aşa de tare, dar nu pot să mai trăiesc cu cineva care aproape că nici nu mă bagă în seamă.

– Nu ştii?

Ryder îşi ridică privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi.

– Erai furios din cauza biletelor şi a articolului.

Michael se duse la fereastră ca să privească afară în noapte.

– E foarte simplu să-ți dai seama ce nu merge. Trebuie să accept faptul că de cînd ne-am căsătorit, am

făcut dragoste cu o femeie care îşi dorea să fiu un alt bărbat. Acum înțeleg de ce nu ai vrut copii.

– Dar vreau. Am vrut. Asta este ceea ce am încercat să-ți spun la New York.

– Nu mă minți, Ryder. O să-ți ofer libertatea.

Ryder se ridică deodată de pe scaun.

– Dar nu vreau să divorțăm.

– Eu da.

Ryder încremeni.

– Ai întîlnit pe altcineva? îl întrebă pe un glas pierit.

– Nu, şi nici nu vreau!

După aceea Michael se duse la culcare. Ryder se trînti pe canapea simțindu-se bolnavă. Strîngea din dinți încercînd să nu plîngă în timp ce-l auzea cum se pregătea de culcare. Cînd îşi dădu seama că stinsese lumina, intră în baie şi dădu drumul la apă în cadă ca el să n-o audă cum plîngea. Apoi încetă. Deodată. Forțîndu-se să ridice capul. Se privi în oglindă şi se sperie de înfățişarea ei. Se spălă cu apă rece pe față, îşi perie părul şi se dădu cu puțin parfum pe gît şi între sîni.

Michael era treaz. Zăcea întins în pat, privind spre tavan. Se ridică în capul oaselor atunci cînd ea deschise uşa. Ryder se apropie de el şi se aşeză pe pat.

– Nu mă alunga, îi zise. Te rog!

El o privi în ochi.

– Nu va conta oricum.

– Cum poți să fi aşa de sigur? îl întrebă, aplecîndu-se spre el şi lăsînd halatul de baie să se desfacă.

– Pentru că... O prinse de mînă cu gîndul de a o împinge, numai că se trezi trăgînd-o spre el. Ridicîndu-se deasupra ei. O sărută cu duritate. Ea îi răspunse imediat, gemînd de uşurare. Michael o împinse cu duritate peste perne, desfăcîndu-i picioarele.

Ryder îşi înfipse dinții în umărul lui, apoi sărută urma

rămasă. El îi prinse sfîrcurile între degete şi începu să le strîngă, pînă cînd o făcu să ţipe, să-l implore să fie mai blînd. Michael se îmblînzi deodată. O mîngîie şi o dezmierdă cu buzele, limba, cu vîrful degetelor.

Ryder îşi trecu degetele prin părul lui, spunîndu-i cît de mult îl iubea. Atunci dispoziţia lui se schimbă din nou. Îi prinse coapsele cu mîinile puternice, de parcă ar fi vrut s-o sfîşie, gata să abuzeze de ea, să-i refuze orice plăcere. Apoi, încercă să se abţină el, să-şi refuze propria satisfacţie. Ea însă îi ţinea isonul, devenind sălbatică şi tandră rînd pe rînd, făcîndu-l să uite că era supărat. Începură să facă dragoste ritmic, erotic, senzual, în lumina argintie a lunii.

Ryder rămase întinsă în braţele lui, cu faţa lipită de pieptul puternic, plîngînd recunoscătoare.

– Ştiam eu că sîntem încă un cuplu, şopti. Ştiam eu.

– Taci! rosti el, acoperindu-i buzele cu un deget.

– Dar te iubesc şi ştiu că şi tu mă iubeşti pe mine. Îi prinse degetul între buze şi începu să-l mîngîie delicat cu vîrful limbii. Michael încercă să-l retragă, dar ea nu-i dădu drumul.

– Nu ţi-am spus niciodată că ai fost cea mai grozavă iubită a mea, pentru că atunci ţi-aş fi oferit totul, îi mai zise el, cu cîteva clipe înainte să adoarmă.

Cînd Ryder se trezi în zori, observă că el era complet îmbrăcat şi o privea de la picioarele patului. Încercă să-i zîmbească, dar, atunci cînd îi văzu ochii, se simţi cuprinsă de o durere cumplită. Ar fi vrut să urle, să ţipe, să-l implore să n-o părăsească. Se ridică deodată, cu plapuma bine prinsă în jurul trupului şi îi zise cu demnitate:

– Eu mă întorc la Bailing. Poţi să păstrezi Anglo Atlantic. Tot restul. Eu nu vreau decît ce a fost al meu.

40

Acea primă săptămînă a fost cea mai rea. Fiecare zi era ca un deşert prin care trebuia să se tîrască, încercînd să nu plîngă, aşteptînd cu nerăbdare să vină iar ora de culcare ca să se urce în pat şi să uite.

Într-o zi de luni umedă, cînd el era plecat în America, îşi mută lucrurile din vilă înapoi în turnul de control. Fu nevoită să facă doar trei drumuri cu Land Rover-ul. Îşi luase numai hainele şi acele lucruri care fuseseră ale ei atunci cînd se căsătorise.

Turnul avea aerul acela specific al unei clădiri nefolosite. Nimeni nu mai dormise acolo de cînd plecaseră studenţii din vara precedentă. Ceasul de pe perete se oprise.

Revistele din baie erau vechi de şase luni. Ignorînd ploaia, deschise ferestrele care dădeau spre mica grădină din spate. Constată că devenise aproape la fel de sălbatică precum cea din spatele vilei.

În noaptea aceea Ryder rămase trează în pat, ascultînd ropotul ploii peste piste. Îşi aminti ce greu îi venise să plece din turn. Acum ar fi renunţat bucuroasă la

toate. Se ridică şi coborî la parter ca să-şi toarne un pahar cu coniac. Apoi însă îşi aminti de Michael şi vărsă băutura la chiuvetă.

Nu avea de gînd să-i ofere o asemenea satisfacţie. Cînd se duse în fine la culcare, adormi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Cînd se trezi dimineaţă, avea genele încă ude. O clipă privi în jur dezorientată.

Întinse mîna spre cealaltă partea a patului, dar dădu numai peste o pernă. Atunci conştientiză întregul adevăr.

Îi era imposibil să evite curiozitatea sătenilor, dar nici nu-i venea să le spună că ea şi cu Michael aveau să divorţeze.

Bîrfele care aveau să se işte aveau să facă să pară totul mult prea real, alungîndu-i astfel orice fel de speranţe. Se duse s-o vadă pe Violet la birou.

– Michael şi cu mine am decis să ne separăm o vreme, îi zise pe un ton cam aspru din cauza emoţiilor. El va sta la Londra. Eu voi rămîne aici, la Bailing.

Violet se strîmbă fără voie.

– Asta nu e tocmai bine, dragă.

– N-am ce face. Cu mîini tremurătoare, luă scrisorile şi începu să desfacă plicurile. Unde e Fred?

– A plecat.

– De ce?

– Credeam că ştii. Violet îşi puse ochelarii pe nas şi se apucă să dactilografieze zgomotoasă.

Ryder se urcă în maşină şi se duse la Fred acasă. Avea o vilişoară din cărămidă situată chiar la marginea satului. El era în spate, plivindu-şi grădina de legume. Cînd auzi că cineva umbla la poartă, îşi luă grebla şi dădu să intre în casă.

– Fred! strigă Ryder, alergînd după el şi alunecînd pe aleea noroioasă. Aşteaptă! Te rog! Ascultă, îmi pare tare

rău că am fost aşa de nesimţită cu tine, dar pe atunci eram foarte nefericită...

– Şi Michael nu e?

– Grozav! Acum îi iei partea.

– Calci în picioare sentimentele celorlalţi oameni, uitînd cît de mult ai suferit atunci cînd alţii ţi-au făcut ţie acelaşi lucru.

– Cine te aude ar crede că a trecut Michael pe aici şi te-a mituit.

El se întoarse şi o privi întunecat.

– Nimeni nu-l poate cumpăra pe bătrînul Fred.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

Bătrînul se îndepărtă, strecurîndu-se printr-o spărtură din gardul viu şi lăsînd ramurile ude s-o lovească peste faţă.

Ryder se urcă în maşină şi se opri de abia la magazinul din sat. Doamna Dennshurst era sprijinită de tejghea şi aduna o coloană lungă de cifre. O salută pe Ryder cu răceală.

– Am fost de-a dreptul nesimţită cu Fred, îi mărturisi Ryder, zîmbind nelinişţită. Ai putea să-i spui dumneata ce rău îmi pare?

– Vrei să cumperi ceva? Trebuie să-mi termin socotelile.

Ryder roşi.

– Vreau o prăjitură de ciocolată. Una din aceea specială. Ştiu că lui Violet îi plac la nebunie.

Doamna Dennshurst împachetă prăjitura şi luă banii. Cînd Ryder ajunse la aeroport, biroul era gol. Unul dintre mecanici stătea de pază lîngă telefoane.

– Unde e Violet? îl întrebă ea.

– S-a dus să ia ceaiul cu doamna Dennshurst.

Ryder luă prăjitura şi o aruncă la gunoi.

Nici prin cap nu-i trecuse vreodată că oamenii din

Bailing aveau s-o cenzureze vreodată. Lăptarul refuză să mai aducă sticlele cu lapte la aeroport, spunînd că era prea departe. Poştaşul se prefăcea că n-o cunoştea, deşi la un moment dat Ryder îi angajase fiul.

De cîte ori intra în magazinul din sat şi mai era cineva acolo, se făcea dintr-o dată linişte.

Vocile se auzeau din nou din clipa în care pleca. Ar fi putut să-şi facă toate cumpărăturile la King's Lynn, dar refuza să se arate învinsă.

– Ştiu că toată lumea e de părere că am greşit, dar nu am de gînd să mă las alungată, îi zise lui Violet în timp ce revizuiau registrul contabil al aeroportului. Cei din Bailing au uitat în mod foarte convenabil cît de mult le-a ridicat cota de afaceri aeroportul meu.

– Dacă zici tu, rosti Violet rece, punîndu-şi pardesiul.

– Of, iar am călcat în strachini. Îmi pare rău, oftă ea. Hai să ne continuăm treaba.

Aeroportul decăzuse.

Grătarele şi reclamele luminoase care atrăgeau oamenii dispăruseră cît ea şi cu Michael fuseseră obsedaţi de Anglo Atlantic. Numărul membrilor clubului scăzuse dramatic. Mulţi dintre aceştia se mutaseră în altă parte, luîndu-şi şi avioanele cu ei.

– Va trebui pur şi simplu s-o iau iar de la capăt, îi zise Ryder lui Violet, întrebîndu-se de unde avea să scoată energia şi entuziasmul necesar cînd se simţea moartă pe dinăuntru. Desigur, va fi foarte greu fără Fred, rosti, privind cu coada ochiului spre Violet.

– Nu se mai întoarce.

– Dar tu? Prefer să ştiu ce-i mai rău chiar de la început.

Violet îşi luă şi poşeta.

– Aveam de gînd să plec şi eu, dar acum cred că voi mai sta puţin.

Ochii lui Ryder se umplură de lacrimi. Se întoarse repede ca să le ascundă.

– Mulțumesc.

Oliver veni la Bailing în ziua în care Skytrain se prăbuşi. Părea stînjenit şi jenat.

– Ryder, trebuie să stăm de vorbă.

Merseră împreună la cîrciuma din sat. Acum avea şi un mic restaurant în spate. Cu glas tare, avocatul ceru o masă mai retrasă. Atunci cînd fură conduşi spre ea, Ryder îl văzu pe Fred la bar. Se prefăcea că n-o observase, dar Ryder ştia că era conştient de prezența ei acolo.

– Ai aflat de Skytrain? o întrebă Oliver.

– Da, mare păcat.

– Anglo Atlantic se va prăbuşi şi ea dacă nu eşti foarte atentă. Ryder, eşti preşedintele unei linii aeriene la care sînt şi eu director. Nu poți să dispari pur şi simplu la țară ca să cultivi trandafiri numai pentru că ai nişte probleme maritale. Cum rămîne cu pasagerii cărora le-ai promis servicii de calitate? Colossus profită cît poate de mult de pe urma unor astfel de neînțelegeri.

– Michael ți-a spus că sînt aici?

– Numai atunci cînd i-am spus că am dreptul să ştiu şi eu ce naiba se petrece.

Ryder prinse să se joace cu paharul.

– Vrea să divorțeze.

– Nici nu se pune problema. Va trebui să faceți front comun pentru cel puțin alți doi ani. Tu eşti imaginea liniei Anglo Atlantic. Trebuie să apari alături de Michael pentru că altfel pierdem toată credibilitatea.

– Şi Michael... el ce spune?

– Este de acord cu mine.

– Serios? rosti ea cu speranță în glas.

Offbach se fîstîci şi începu să vorbească despre Leo.

– Nu vrei să-l luăm la noi pe timpul vacanței? Crezi că v-ar ajuta? Şi mie şi lui Felicity ne pare tare rău pentru problemele pe care le aveți. Înainte ca Ryder să poată spune ceva, Oliver schimbă subiectul, apucîndu-se să discute despre planul de promovare a companiei pentru vara aceea. Încercă să se arate interesată, dar nu se putea gîndi decît la faptul că îl va revedea pe Michael.

Pentru prima dată după multe luni, Ryder dormi bine. Cînd se trezi, soarele strălucea pe cer şi ea era convinsă că Michael avea să vină la Bailing. Se spălă pe cap, îşi făcu unghiile şi se îmbrăcă cu un costum de pilot alb, strîmt pe corp. Vremea bună aduse piloții amatori la aeroport ca să-şi inspecteze aparatele din hangare, iar Ryder primi cam o duzină de cereri de înscriere la şcoala de pilotaj. De fiecare dată cînd suna telefonul, Ryder tresărea. De fiecare dată cînd venea o maşină, era convinsă că era el.

– Eşti ca o pisică pe o cărămidă fierbinte, dar n-o să te întreb de ce, îi zise Violet, cu un zîmbet voalat.

– Am un presentiment legat de ziua de azi, rosti Ryder, muşcîndu-şi buzele. Sînt aşa de nefericită fără el.

Violet se îmblînzi.

– Mă bucur să te aud spunînd-o, draga mea.

După-amiaza se scurgea încet.

Ryder încercă să se concentreze asupra noii broşuri pentru aeroport, însă cuvintele i se tot tulburau în fața ochilor.

În fața biroului opri o maşină. Ryder nici măcar nu binevoi să ridice privirea. Ştia că Michael nu mai avea cum să vină.

Violet îşi luă deodată geanta şi haina, şi o porni spre uşă.

– Eu plec acum. Ți-a venit vizitatorul.

Ryder luă sticluța cu parfum din sertarul biroului şi se parfumă uşor. Se întoarse zîmbitoare spre uşă. Încă mai zîmbea atunci cînd intră Patrick.

Zîmbetul i se şterse deodată şi chipul i se întunecă.

– Ce cauți aici?

– Draga mea, sînt coproprietarul aeroportului sau ai şi uitat?

– Nu-mi mai spune *draga ta!* izbucni ea cu furie, fără să-şi dea seama că Violet, care era afară, putea auzi totul pentru că ferestrele erau larg deschise.

– Ce s-a întîmplat?

Ryder păru să se prăbuşească deodată.

– Michael vrea să divorțeze. Ăsta este motivul pentru care m-am întors la Bailing. Tot satul este de partea lui. Bănuiesc că asta a fost ultima oară cînd am mai văzut-o pe Violet.

Patrick rîse nepăsător.

– Cui îi pasă ce cred o mînă de țărani înapoiați? Angajează un director aici la aeroport şi hai cu mine la Palm Beach. După două luni de stat la soare n-o să-ți mai pese de nimeni şi de nimic.

– Aşa cum faci tu?

El îi zîmbi.

– Pe cuvînt că te-am iubit. Însă acum te văd cum eşti atunci cînd nu încerci să mulțumeşti pe cineva şi nu cred că am fi fost vreodată fericiți. Tu eşti o persoană pragmatică, cu picioarele pe pămînt. Şi dură pe deasupra. Ăsta e şi motivul pentru care ții aşa de mult la Bailing. Îşi scoase cheile de la maşină. Hai să luăm cina undeva. Stau aici numai seara asta. Vînd moara. Nu te arăta atît de şocată. De aceea am şi spus că sîntem atît de diferiți.

Ryder ezită, dar seara care se întindea înainte era pustie, mai ales după ce fusese atît de sigură că Michael avea s-o sune.

– Bine. Dar nu la cîrciuma din sat. M-am săturat să fiu tratată ca o femeie adulterină.

Violet îi trimise un bilețel în care-i spunea că se simțea rău şi că nu mai avea să vină la birou o perioadă de timp nedeterminată. În acelaşi timp, bucătarul de la club decise să se pensioneze, iar femeia care făcea curat o anunță că-şi găsise un post mai bun. Asta însemna că Ryder trebuia să țină aeroportul în funcțiune cu doi mecanici, omul bun la toate, o dactilografă, o funcționară şi instructorii de la şcoală. Se trezea înainte de revărsatul zorilor ca să umple ouă şi să prepare buşeuri, să facă pateul şi să curăță cartofi.

Cînd venea poştaşul, alerga la birou ca să se îngrijească de corespondență şi să facă înscrierile la şcoală. La amiază, revenea la club ca să servească salate şi să facă sandvişuri. După-amiaza, revenea la birou. Seara, servea iar băuturi şi gustări la club. Cînd ultimul pilot termina de povestit ultima aventură şi putea să le spună tuturor noapte bună, de abia dacă mai avea destulă energie ca să se trîntească în pat.

Ryder nu mai vorbise cu Michael de cînd plecase, dar Judith îi trimitea cîte un buletin informativ în fiecare vineri, iar în zilele de luni primea rapoartele cu privire la transportul pasagerilor şi mărfurilor din partea biroului de la Gatwick. Acestea erau semnate cu inițialele „M.A." Nici măcar „Cu dragoste, Michael" sau chiar simplu, „Michael" În cele mai întunecate ore ale nopții se întreba dacă nu cumva îşi găsise o altă femeie.

În ziua în care îşi aniversau cununia decizia ei slăbi şi mai mult. Toată ziua aşteptă să vadă dacă el nu avea să-i trimită acele margarete pe care le numise un nou început. Seara îl sună. Nu se putu abține. Imediat ce îi auzi glasul, începu să plîngă.

– Nu cred că a fost o idee aşa de bună, îi zise el cu blîndeţe. Bănuiesc că ai băut.

– Nu, nu m-am atins de băutură! rosti ea furioasă, trîntind receptorul.

În pofida recesiunii care continua şi a preţurilor ridicate care falimentau celelalte linii aeriene, Anglo Atlantic îşi mărea tot mai mult partea sa de piaţă. Inflaţia scăzuse cu zece la sută şi lira se întărise faţă de dolar, făcînd America mai atrăgătoare pentru turişti şi ajutîndu-i să-şi achite mai uşor împrumutul luat pentru cumpărarea avionului.

Ryder primi o propunere din partea lui Michael care-i cerea să-şi dea cu părerea în privinţa programului lui pe termen lung pentru o nouă rută şi cumpărarea unui al doilea avion. Michael dorea ca Anglo Atlantic să opereze şapte zile pe săptămînă spre ruta New York şi, într-un an sau doi, să facă o cerere la AAC pentru o nouă rută spre Florida.

Atîtea zboruri pe săptămînă îşi puseseră amprenta asupra aparatului. De cîte ori acesta era la sol, îi se făceau verificări amănunţite şi, rar, cînd avea nevoie de reparaţii, erau nevoiţi să închirieze alte aparate. În afară de asta, o dată pe an, atunci cînd avionul intra în revizia generală de trei săptămîni, erau obligaţi să închirieze un altul pentru întreaga perioadă. Din raport, Ryder află că el fusese la Seattle şi se simţi cuprinsă de gelozie pentru că fusese exclusă şi dată la o parte.

Leo petrecu sărbătorile de Paşte cu tatăl lor, aşa că Ryder putu să se prefacă mai departe că totul era în regulă, dar cînd venea acasă în vacanţa de vară trebuia să-i spună, n-avea de ales. Se duse să-l ia de la şcoală atunci cînd se termină şi ultimul trimestru. Leo ieşi din clădirea internatului, cu părul blond ciufulit de vînt şi cu

zîmbetul mamei lor pe buze. Ryder era uimită de cît de mult crescuse. Parcă nu mai era frățiorul ei cel mic.

Se opriră să mănînce de prînz lîngă Cambridge.

– Michael şi cu mine locuim acum separat, îi zise ea cu calm.

– Ştiu.

– Cum?

– El e la Londra şi tu stai la Bailing. Aveți fiecare pe altcineva?

– Sigur că nu! Adică, nu ştiu. Oftă şi încercă să-şi alunge acea imagine din minte. Însă tu nu ai de ce să-ți faci griji din cauza asta. Orice s-ar întîmpla, căminul tău e alături de mine. Vei merge mai departe la aceeaşi şcoală şi... vei petrece o parte din vacanțe la tata. Doar că aş prefera să nu-i spui nimic de treaba asta.

– Ai dreptate. Şi-ar face prea multe griji, răspunse Leo, comandînd o altă porție de cartofi pai.

– Tata nu se agită pentru nimeni, decît pentru propria persoană.

– Dar toată vremea nu vorbeşte decît despre tine. Asta o înnebuneşte pe Christina. Nimic din ce spune ea nu e nici pe jumătate la fel de inteligent ca ceea ce spui tu.

– Habar nu am avut, rosti Ryder uluită.

Amîna mereu să-i spună lui Debbie, deşi ştia că Michael îi dăduse nişte explicații lui Susan. Cînd Leo se întoarse la şcoală, le scrise amîndurora cîte o scrisoare lungă. Pentru ea fu o uşurare să se confeseze astfel.

Bruja muri în vara aceea, în ziua în care Marea Britanie cîştigă Insulele Falkland, aceeaşi zi în care noii proprietari se mutară în moară. Ryder se duse pînă la păşune şi rămase sprijinită de padoc, simțind cum şi ultima legătură cu Patrick dispăruse odată cu moartea poneiului de polo născut în pampas. La finele verii era

aşteptată la Gatwick ca să promoveze primul zbor care inaugura seria de curse regulate timp de şapte zile pe săptămînă. Offbach o informă la telefon. Judith îi transmise şi restul de detalii. Ryder ar fi vrut să-i întrebe dacă avea să fie şi Michael acolo, dar reuşi să se abţină.

Îşi cumpără în schimb o rochie verde ca smaraldul, de mătase, care făcu o gaură seriosă în bugetul ei. Pe tot drumul spre Gatwick îşi exersă zîmbetul seducător. Din păcate, el se afla la New York în ziua aceea. O porni înapoi spre casă imediat după recepţie. Cînd ieşi din Londra, opri maşina şi, coborînd, se duse să verse la marginea unei păduri.

Lunile continuau să zboare. La Bailing afacerea începu să înflorească iar. În timpul weekend-urilor aeroportul zumzăia de activitate. Ryder angajă nişte studenţi pe timpul sezonului cald. Nu era la fel ca pe vremea cînd îi avea alături pe Violet şi pe Fred, dar o ajutau.

Uneori, se alătura petrecerilor de la club. Era plăcut, dar nu semănau cu serile petrecute cu Frankie, Susan şi Immy, şi Michael, care o iubea, dar pe care ea nici nu-l băgase în seamă pentrù că alergase după o rază de lună pe nume Patrick Brendan.

În octombrie, aniversînd ziua în care murise mama ei, Ryder se duse la Morston, locul acela mlăştinos care ajunsese să însemne atît de mult pentru ea. Se aşeză la baza unui pod şi, cu capul prins între palme, rămase să mediteze la ce ajunsese viaţa ei. Asculta glasurile îndepărtate ale pescarilor. De-a lungul potecii de coastă veneau o femeie şi un bărbat. La un moment dat se opriră şi se sărutară, lipindu-se unul de celălalt. Apoi îşi continuară drumul, trecînd pe lîngă Ryder fără s-o vadă, aşa de absorbiţi erau unul de celălalt.

41

Ryder se duse la fermă de Crăciun, pentru că nu suporta să rămînă singură al doilea an la rînd. Ca întotdeauna, Debbie veni s-o ia de la aeroportul din Minneapolis.

Nu se mai văzuseră de la lansarea liniei aeriene din New York, acele ultime cîteva zile inocente înainte ca Michael s-o dea afară din viața lui.

Debbie se maturizase. Acesta fu primul lucru pe care îl observă Ryder.

Nu mai era fata veselă de dinainte, ci o femeie în toată firea care se îngrijea de un bătrîn bolnav şi care muncea pămîntul şi făcea o fermă productivă. Părul ei lung şi blond, care o făcuse atît de atrăgătoare înainte, fusese tuns scurt pentru a n-o deranja.

Dacă înainte nu se fardase niciodată prea mult, acum renunțase cu totul la farduri. Cine o vedea acum nu şi-ar fi putut imagina că mai demult scandalizase micul orăşel din cauza aventurii pe care o avusese cu Carl. Ryder se uită discret în oglindă. Şi ea avea riduri în jurul ochilor, unele de la rîs, altele de la prea multă amărăciune.

Bunicul stătea lîngă fereastra din dormitorul lui, aşa cum îl văzuse şi ultima dată cînd fusese acolo.

Nu mişcă, nu vorbi şi nici măcar nu clipi atunci cînd Ryder îşi trase un scaun aproape de el şi îl prinse de mînă. Nici măcar nu-i mai spuse Greta.

– Mi-aş dori să-l mai văd o dată aşa cum era înainte şi atunci ar putea muri cu demnitate, îi zise Debbie, cînd coborîră la parter.

Ryder simți cum i se umpleau ochii de lacrimi la gîndul că avea să mai piardă o verigă din viața ei.

– Eşti o sfîntă, îi zise. Eu n-aş fi avut atîta răbdare să mă îngrijesc de el.

– Te-ai ocupat de Leo pe cînd era un puşti răsfățat.

– Fără voia mea şi numai pentru că nu mai era altcineva. Am încetat să mai am resentimente față de el de abia după mulți ani. De fapt, pînă l-am cunoscut pe Michael, rosti Ryder. Din fericire, o să iasă un bărbat pe cinste din el. Înainte credeam că va ajunge un misogin din cauza mea.

În afară de Rudy şi doctorul Jeff, Debbie şi Ryder aproape că nu se mai văzură cu nimeni altcineva în cele zece zile ale vizitei. Îşi vizită unchiul şi mătuşa doar o singură dată, pentru că felul în care o priveau, cu dezaprobare, îi amintea de Fred.

În fiecare dimineață ea şi cu Debbie săpau cîte un tunel prin zăpadă pentru a putea ajunge la garaj. Într-o după-amiază îl lăsară pe Rudy cu bunicul şi ele se duseră la lac, ca să patineze pînă la insulă.

În fiecare seară lăsau obloanele peste ferestre ca să se ferească de vîntul rece, se aşezau în fața focului şi se puneau pe vorbit.

– Eşti sigură că Michael ştie cît de mult îl iubeşti? o întrebă Debbie. Ştii foarte bine cum să-ți ascunzi sentimentele.

– M-am dus la el ca să-l implor. Am avut parte de o ultimă noapte minunată. Înainte mi-a spus că oricum n-o să conteze. N-am vrut să-l cred. Dar a doua zi dimineață am citit treaba asta în ochii lui.

Stăteau amîndouă întinse pe canapele, ascultînd zgomotul făcut de zăpada care cădea de pe acoperiş. În cele din urmă, Ryder continuă:

– Bănuiesc că sînt exact ca Michael. Nu ştiu să iert. Se pare că am prostul obicei de a-i îndepărta pe toți cei dragi.

– A, păi eu cred că Frankie o să treacă peste asta, imediat ce-şi va da seama că Susan are un mare potențial de a cîştiga bani serioşi. Din păcate, este bărbat şi este un Milne, iar bărbații din familia asta sînt convinşi că trebuie să cîştige mai mult decît nevestele lor.

– Mai bine spune-mi acum ce e între tine şi doctorul Jeff.

Debbie roşi.

– Îmi place, dar... e doar un prieten.

– Nu te simți singură uneori?

– Îl am pe Rudy.

– Lasă că ai priceput foarte bine ce am vrut să spun.

– Îmi place să fiu singură. Îmi place să mă duc la culcare cînd am chef şi să mă scol cînd vreau. În afară de asta, n-aş putea spune că mi-a plăcut prea mult sexul. Chicotind deodată, ca pe vremuri, adăugă: M-am prefăcut numai de dragul lui Carl.

– Poate că a fost vina lui.

– Las-o baltă, Ryder! N-am nevoie de probleme de genul ăsta. Uită-te în ce hal ai ajuns tu din cauza lui Michael. În afară de asta, doctorul Jeff a fost îndrăgostit de mama ta, cea mai frumoasă fată din cătunul ăsta.

Ryder se ridică deodată.

– Mama a fost ca un fluture, superficială şi gata să-i

manipuleze pe cei din jur ca să-şi facă toate chefurile şi i-ar fi făcut viaţa un iad. Habar nu ai cît de greu mi-a fost să admit lucrul ăsta.

În prima zi din martie, pe cînd Ryder tocmai reorganiza turele mecanicilor pe timpul weekend-urilor, comisionarul de la florăria din sat îi aduse lui Ryder un enorm buchet de flori de primăvară frumos împachetate. Pe Ryder începură s-o scuture frisoanele.

Buchetul era format din margarete, narcise, lalele şi toporaşi, dar în special margarete, acele flori pe care Michael le îndrăgea aşa de mult. Ryder duse buchetul în turnul de control şi închise uşa. Încet, îşi strecură mîna prin celofan şi scoase la vedere un cartonaş pe care fusese dactilografiat: „Nu am putea uita trecutul?"

Se întinse după telefon dar îşi retrase după aceea mîna, nedorind să mai preia ea iniţiativa. Se îmbrăcă cu un pulover gros, îşi trase nişte cizme pescăreşti în picioare şi se duse la Morston. Afară ploua, dar ea nici măcar nu observă. Nu ştia decît că totul i se părea mai frumos.

Murată de ploaie, dar fără a fi înfrigurată, Ryder se opri la magazinul doamnei Dennshurst. În clipa în care intră, cei care erau acolo tăcură.

– Una dintre minunatele prăjituri cu cafea, vă rog, rosti tare. Cea care îi plăcea aşa de mult lui Michael!

– Da... draga mea

Atunci cînd plecă, Ryder îşi dădu seama că doamna Dennshurst îi spusese „dragă", cum obişnuia înainte.

Rîse şi dădu drumul la radio. Totul avea să fie bine de această dată şi va fi cu mult mai tandră cu Michael, îi va arăta dragostea ei.

Pe aeroport erau cîteva maşini necunoscute, inclusiv un Mercedes argintiu, dar nu era nimic neobişnuit aici.

Probabil că erau clienți noi. Se şi vedea zicîndu-i lui Michael ce bine înflorise Bailing. Aproape că-i auzea glasul care-i spunea cît de mîndru era de realizările ei.

Parcă maşina chiar în fața turnului şi apoi fugi în casă, pentru a se feri de ploaie, strîngînd prăjitura la piept.

– Bună, Ryder, n-am mai putut aştepta răspunsul tău.

Ryder privi spre florile pe care le aranjase într-o vază pe măsuța din hol. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi, se sprijini de peretele din spatele ei şi apoi alunecă pe podea. Începu să tremure violent. De abia după cîteva clipe reuşi să rostească:

– Bună, Alix.

– N-ar fi trebuit să vin, răspunse Alix, luîndu-şi poşeta elegantă de pe scaun. Întotdeauna ai fost teribil de încăpățînată, Ryder, pentru că altfel ți-ai fi dat seama că Adam s-a culcat cu mine numai pentru că era gelos pe prieteniile tale, iar eu pentru că te invidiam.

– Dă-l naibii pe Adam! Am crezut că florile erau de la Michael.

– Soțul tău?

– Bărbatul pe care-l iubesc. Cel care acum doreşte să divorțeze de mine. Se gîndi cum se plimbase prin mlaştini încrezătoare în dragostea lui Michael şi începu să plîngă, acoperindu-şi fața cu mîneca umedă a puloverului.

Undeva, în spate, Alix se străduia să pregătească o cafea.

– Bea asta! îi zise lui Ryder, întinzîndu-i o cană. Vezi că i-am pus şi nişte coniac. Ai mare nevoie de aşa ceva.

– Mulțumesc. Se ridică de jos, cu cizmele şi pantalonii plini de noroi. Alix era imaculată, într-un pardesiu alb,

de piele întoarsă, cu părul negru strîns în coc la spate, ca o balerină, şi mai frumoasă ca oricînd. Deodată Ryder începu să rîdă isteric, cu lacrimi. De cîte ori mi-am imaginat întîlnirea noastră, îi zise atunci cînd se mai potoli, m-am văzut ca pe o întruchipare a succesului, îmbrăcată elegant şi la braţul unui tip superb care să mă adore. Noi însă a trebuit să ne întîlnim acum, cînd am pierdut totul. Naiba să te ia, Alix! Cum de ai reuşit?

– Am venit aici numai din cauza premiului, îi răspunse Alix.

– Despre ce vorbeşti acolo?

– M-ai nominalizat pentru Premiul Femeia de Afaceri a Anului.

– Nici vorbă de aşa ceva!

– Cucoana care se ocupă de publicitate la Veuve Clicquot, sponsorul ceremoniei, mi-a spus că tu ai făcut-o. Şi mi-a mai spus că ai vrut în mod special ca eu să ştiu acest lucru. Alix aprinse o ţigară şi începu să fumeze agitată.

– Cred că aşa a găsit Immy de cuviinţă să ne facă să ne vedem, răspunse Ryder. Probabil că le-a scris sponsorilor, dîndu-se drept Ryder Ashby.

– Ei bine, am fost nominalizată la premiu. Sînt una dintre cele şase finaliste. Am venit ca să te invit la festivitate. Dacă o să cîştig, atunci un vin va fi numit după mine şi voi primi în fiecare an, de ziua mea, cîte o sticlă de şampanie, iar tu, ca suporter al meu, vei obţine o duzină de sticle de spumoasă!

Ryder zîmbi îmbunată.

– O să le păstrez pentru momentul în care vom fi toate trei împreună.

Alix rămase la ea pînă tîrziu în acea seară. Discutară mai mult despre Immy.

– În parte, cred că eu sînt vinovată, recunoscu Alix.

N-am crezut că voi admite aşa ceva, dar este adevărat. Voia să se mărite cu Tony. Jeremy şi cu mine am determinat-o să se răzgîndească. În fond, pentru noi el nu era decît unul din clasa muncitoare, căsătorit şi mult mai bătrîn ca ea, care era aşa de delicată, eterică, talentată. Am crezut că treaba asta i-ar putea distruge cariera. L-am ponegrit atîta încît a început să aibă şi ea unele dubii. Dacă ai fi fost tu în locul ei, atunci numai de-a naibii te-ai fi măritat cu el. Ea însă a fost dintotdeauna dependentă de cei din jur. Mereu voia să mulţumească pe toată lumea. Acum îmi dau seama ce mult am greşit. Tony îi oferea acea stabilitate de care avea atîta nevoie. De atunci s-a dat complet peste cap.

– Toate ne-am înşelat în privinţa multor lucruri.

Alix stinse ţigara. Era un gest care-i aminti lui Ryder de vremea cînd împărţeau acelaşi apartament. Alix ridică privirea. Observă imediat expresia de pe chipul lui Ryder. Cel puţin acum nu le mai sting pe unde apuc, ci caut scrumiera, îi zise.

Într-o zi frumoasă de la finele lui martie, Ryder participă la ceremonia de decernare a Premiului pentru Femeia de Afaceri a Anului.

Atunci cînd coborî din taximetru în faţă la Institutul Directorilor, se opri ca să-şi netezească fusta şi s-o caute pe Alix din ochi. În jur erau şi alte invitate care tocmai coborau din maşini şi taximetre. Femei elegante, cu aere sofisticate, însoţite de bărbaţi cosmopoliţi. Toţi urcau scările şi se îndreptau spre sala Nash. Ryder se luă după ei.

Una dintre cucoanele care se ocupau de organizarea festivităţii se luă după ea.

– Ryder Ashby de la Anglo Atlantic? Ce bine ne pare că aţi putut veni.

– Mulțumesc. Se simțea ca o escroacă. N-ar fi trebuit să mai fie Ashby pentru că Michael n-o voia şi nici nu mai avea vreo treabă cu Anglo Atlantic. Linia era doar a lui.

Un chelner îi aduse o cupă cu şampanie. Încăperea era plină de oameni cunoscuți din comerț şi industrie, ziarişti şi foste cîştigătoare. Ryder îi cunoştea din vedere aproape pe toți cei prezenți acolo. Înainte s-ar fi dus la ei, s-ar fi prezentat şi ar fi discutat, dar acum, după atîtea luni petrecute la Bailing, nu mai avea deloc încredere în sine. Se apropie discret de uşă. Apoi îşi aminti deodată de ziua inaugurării aeroportului, cînd Michael îi spusese: „Încearcă să ți-i imaginezi pe toți goi-puşcă", moment în care reveni în mijlocul sălii. Era o Milne, iar cei din familia Milne dădeau piept cu viața, nu fugeau de greutăți.

– Ah, iată-te! rosti deodată Alix, apropiindu-se de ea. Sper că n-ai de gînd să fugi, nu?

– Sigur că nu! zîmbi Ryder.

– Ba da! Am văzut asta pe fața ta, rosti Alix coborînd glasul. N-am cîştigat. Debbie Moore a luat premiul cu Studioul ei de dans.

– Îmi pare rău.

– Desigur, mi-ar fi plăcut să cîştig. În fine, trebuie să treci peste dezamăgiri şi să cauți să-ți atingi următorul țel. Asta-i ceea ce am învățat eu de la viață. Alix tăcu o clipă. Mi-e teamă că nici tu n-o să-ți iei cele douăsprezece sticle de şampanie.

– Crezi că ăsta a fost singurul motiv pentru care am venit?

Chipul lui Alix deveni deodată vulnerabil.

– Ce păcat că am pierdut atîția ani!

Era o vară fierbinte. Aeroportul devenise înfloritor. Numărul membrilor de la club crescuse, ca şi numărul

elevilor de la şcoala de pilotaj. Petrolul scăzuse la 5 dolari barilul, iar dobînda de la bancă era mai mică de zece la sută. Ryder începu să cîştige bani frumoşi. Dar acest lucru n-o satisfăcea. Trecuseră aproape doi ani de cînd ea şi cu Michael se separaseră. În fiecare dimineaţă se aştepta să primească hîrtiile de divorţ de la avocaţii lui.

Ryder nu se vedea prea des cu Alix, deşi vorbeau mereu la telefon. Aceasta fusese decizia lor. Prietenia reînnoită era prea fragilă deocamdată şi nu voiau s-o împovăreze. Însă Ryder se gîndea adesea la ea şi ce însemna să aibă cu cine vorbi. O parte din sentimentul eşecului din cauza căsniciei destrămate şi a incapacităţii de a o salva pe Immy mai dispărea atunci cînd stătea de vorbă cu Alix.

De Crăciun, plecă în Spania cu Leo. Nu-şi mai văzuse tatăl de cînd se despărţise de Michael. La telefon reuşise să evite mereu să discute despre soţul ei, dar acum, îi plăcea sau nu, trebuia să-i spună adevărul. Paul Harding veni să-i ia de la aeroport, sănătos, bronzat şi elegant ca întotdeauna. Pe drum nu discută decît despre golf şi tenis, de parcă altceva nici n-ar mai fi contat în viaţă. Lui Ryder îi venea să urle în semn de protest.

– Christina e plecată, îi zise Paul, atunci cînd Leo intră în casă să se uite la o casetă video, iar ei rămaseră pe terasă ca să-şi savureze vinul.

– Nu trebuia să plece din cauza mea.

– Ea a sugerat. Paul dădu să se întindă spre mîna ei, dar se răzgîndi. N-am fost un tată bun pentru tine. Te-am lăsat să aduni resturile. Întotdeauna o să mă urăşti din cauza asta. Şi nu numai. Ştiu ce mult te irită să mă vezi trăind aşa de bine.

Ryder se ridică.

– Asta pentru că nu pot s-o uit pe mama.

– Crezi că eu am uitat-o?

– Aşa mi se pare.

Paul se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu am de gînd să mă însor cu Christina. Carrie a fost soţia mea. Cît despre faptul că trăiesc aici, ei bine, nu sînt prea multe de făcut, aşa că de ce nu m-aş bucura de viaţă? Am stat aproape şase ani în puşcărie. Am plătit pentru ceea ce am făcut. Se opri o clipă, ca să se uite mai bine la ea. Pari nefericită. O simt din glasul tău. Te-ar ajuta dacă am discuta despre asta?

Ryder ridică privirea şi se uită drept în ochii lui.

– Eu şi Michael ne-am despărţit.

– Îmi pare rău. Îmi plăcea. Pe cît e posibil să-mi placă un bărbat care se culcă cu fiica mea.

– A fost o decizie mutuală.

– Hai lasă prostiile!

Ryder se pregăti să-i dea o replică tăioasă, dar se pierdu deodată cu firea şi începu să plîngă.

– Îl iubesc pe Michael.

– Atunci luptă pentru el, aşa cum şi eu am luptat cu Dan Milne pentru mama ta.

42

Michael aşteptă pînă cînd Anglo Atlantic încheie trei ani plini de succese, înainte să facă o cerere către AAC pentru ruta spre Florida.

Ca de obicei, Colossus îşi depuse contestaţia. Cei de la Colossus pierdeau pasageri în toate direcţiile, nu numai în favoarea lui Anglo Atlantic şi a recent lansatei linii aeriene Virgin Atlantic.

Offbach fu acela care o sună pe Ryder ca să-i spună:

– Avem data audierii publice pe 15 noiembrie. Va trebui să-ţi cer să participi.

– Şi asta numai pentru că Michael nu e în stare să vorbească singur cu mine! rosti ea cu amărăciune.

– Îmi pare rău, Ryder.

– Nu e războiul tău, oftă ea. Spune-i că o să fiu acolo, în rolul meu mut. Asta dacă nu vrea să-mi scrie el tot scenariul.

Îşi aranjă să stea cu Alix în apartametul ei elegant din apropiere de Regent's Park, sosind tîrziu, obosită, după ce-şi făcuse cumpărăturile.

Alix îi deschise uşa îmbrăcată cu un trening alb şi

muşcînd dintr-o felie de avocado. Pe masă se vedea o sticlă cu apă minerală.

O clipă, Ryder îşi dori să fi stat la Bailing şi să se fi dus de acolo la audierea de a doua zi. După aceea îşi zise să nu se mai prostească. Avea mare nevoie de curajul lui Alix.

– Ţi-ai cumpărat ce-ai vrut pentru mîine? o întrebă Alix, conducînd-o în camera ei şi deschizînd uşa unui şifonier plin de umeraşe vătuite.

– Asta, răspunse Ryder, scoţînd dintr-o cutie o rochie roşie de jerseu. O probă în faţa oglinzii. Rochia i se mula pe corp, iar decolteul frumos îi punea în evidenţă pieptul. Probabil că toată lumea se aşteaptă să apar îmbrăcată într-un costum închis la culoare. Biata Ryder! Îngropată la Bailing! Preşedinte doar cu numele. Alungată de soţ. Dar s-a terminat cu umilirea. La naiba cu el!

– Bravo! rîse Alix, bătînd din palme. Cenuşăreasa dă prima lovitură.

– Treaba ta, îi zise Ryder, dezbrăcîndu-se, este să ai grijă să nu-mi pierd curajul mîine dimineaţă.

Ryder coborî din Mercedes-ul argintiu al lui Alix, în faţa clădirii AAC, chiar în acelaşi moment în care Michael coborî din Jaguar-ul său.

Sincronizarea fusese perfectă, pentru că ea şi Alix stătuseră chiar după colţ, aşteptîndu-l să apară. Ryder arăta superb cu rochia roşie mulată şi cu vizonul lui Alix pe umeri.

Gleznele subţiri se vedeau frumos de sub blană, acoperite de ciorapii delicaţi de mătase şi ieşind din pantofii roşii, de piele întoarsă, cu tocuri cui.

– Bună dimineaţa, rosti ea, oferindu-i lui Michael un zîmbet vesel şi fluturînd o mînă cu o manichiură perfectă în direcţia lui.

Michael o privea ca trăsnit. Ultima dată cînd o văzuse, Ryder îl implora să mai dea o şansă căsniciei lor şi era înfşurată în plapumă.

Offbach şi Dagworthy se învîrteau prin zona recepţiei ca doi directori de la pompele funebre, aşteptînd rudele îndoliate.

Ridicară privirea doar atunci cînd Ryder îşi făcu apariţia pe uşile mari de sticlă, într-un nor de parfum costisitor.

– Scumpa mea Ryder! rosti Offbach mirat.

– Bună, rosti ea, oferindu-i un obraz catifelat la sărutat.

Peste umărul avocatului îl văzu pe Michael încruntîndu-se. Sprîncenele groase şi negre se coborîseră peste ochii întunecaţi.

Gura senzuală devenise o linie subţire. Ryder se întrebă o clipă ce anume o atrăsese la el. Era un tip dur. Chiar urît. Ce nu ştia să facă nici un fel de compromis. Apoi îşi aminti cum se cunoscuseră, cînd avusese sentimentul că era mult mai înalt decît toţi ceilalţi. Numai că nu era aşa. O ameţise puterea lui.

Îi oferi un zîmbet senin. El însă nu-i răspunse. Aşa cum spusese şi Alix în acea dimineaţă, în timp ce se folosea de toate tehnicile învăţate de la Lucie Clayton ca să-i aranjeze părul şi unghiile lui Ryder, nimic nu l-ar fi putut irita mai mult decît s-o vadă înfloritoare şi plină de dragoste şi înţelegere faţă de toată lumea.

Urcară cu toţii în lift. Ryder îşi strînse mîinile în faţă, ca nimeni să nu le poată observa tremurul. Cu coada unui ochi observă că Michael se uita spre ea. Mîndră, ridică bărbia.

Audierea se ţinea în aceeaşi sală. Reprezentanţii Anglo Atlantic îşi luară locurile în partea dreaptă a mesei consiliului.

Offbach se aşezase între Ryder şi Michael. Nu părea să se simtă în apele lui.

Colossus obiecta din principiu, aducînd aceleaşi vechi argumente, că nu erau suficienţi pasageri ca să umple o altă cursă pe ruta Londra-Miami.

Avocaţii celor două părţi îşi expuseră pe rînd punctele de vedere. Pledoaria lui Dagworthy pentru Anglo Atlantic fu elocventă şi reţinută.

La un moment dat, Ryder constată că Michael o privea cu intensitate. Se prefăcu însă că era absorbită de discuţii.

Cînd audierea se întrerupse pentru prînz, Michael se întoarse spre cei doi avocaţi.

– Am rezervat o masă la *Waldorf,* rosti, întorcîndu-se apoi şi spre Ryder.

Dacă ar fi invitat-o direct, atunci ar fi acceptat. Însă nu avea de gînd să se ţină după ei ca un căţel.

– Eu am stabilită o altă întîlnire. Îşi puse vizonul pe un umăr şi ieşi cu capul sus din sală. Simţi ochii lui Michael cum o urmăreau. Ştia că în clipa aceea se întreba pentru cine purta ciorapi de mătase.

Cînd reveni, el se ridică şi îi ţinu scaunul.

– Te-ai distrat? o întrebă caustic.

– Da, mulţumesc, răspunse ea, aşezîndu-se picior peste picior şi lăsîndu-l să audă foşnetul mătăsii.

Întreaga sală fusese cuprinsă de somnolenţă. Numai avocatul de la Colossus continua să vorbească.

Michael şi Ryder erau atenţi atît la avocat, cît şi unul faţă de prezenţa celuilalt.

Ryder deja îi simţise furia şi agitaţia. Ca atare, se forţă să stea cît mai nemişcată.

Atunci cînd şedinţa se încheie după-amiaza tîrziu, preşedintele consiliului îi anunţă că avea să dea verdictul în două săptămîni.

În lift, Michael şi Ryder rămaseră tăcuți. Stăteau unul lîngă celălalt, dar nu se atingeau.

Ea încerca din răsputeri să nu se gîndească la felul minunat în care făcuseră dragoste de atîtea ori. Traversă holul de la intrare înaintea lui.

El îi deschise uşa. Ryder întoarse capul şi îl privi. Apoi dădu să plece. El însă o prinse de braț.

– Ai vreun alt angajament pentru cină, doamnă Biggles? o întrebă pe un ton plin de tandrețe.

Ryder fu gata să cedeze în acel moment.

– Nu.

Michael îi făcu semn şoferului său.

– Du-ne la Wapping. După aceea se întoarse spre Ryder, trăgînd-o mai aproape. Te vreau în patul meu.

Ryder îngheță.

– Nu pot. Nu aşa, de parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic. A trecut prea multă vreme. Am fost rănită prea tare.

– Şi eu n-am fost? Ai afurisit de mult noroc că-ți mai ofer şi o a doua şansă. Am jurat să nu te mai primesc vreodată înapoi, dar nu mă pot abține. Puse mîna pe haina de vizon şi i-o dădu jos de pe umeri. Scoate-o de pe tine! Nevastă-mea n-ar trebui să se plimbe prin fața mea în blănuri oferite de alți bărbați.

– O să port ce am chef! rosti ea, îndepărtîndu-se. Nu ai nici un drept să-mi spui ce să fac şi ce nu, şi n-ai de unde să ştii că nu mi-am cumpărat-o eu. Nu eşti altceva decît un misogin şi un porc de primă mînă, Michael. Crezi că ar trebui să port pînză de sac şi să-mi pun cenuşă în cap, căindu-mă întreaga viața pentru că nu mi-am dat seama că te iubeam, că poate încă te mai iubesc.

– Atunci încetează cu prostiile astea, strigă el, ignorîndu-i pe trecătorii din jur.

– Nu mai zbiera la mine! Te-am rugat. Te-am implorat. M-am umilit în fața ta, dar de acum s-a terminat. M-am săturat de jocul tău stupid. Mă retrag de la Anglo Atlantic, rosti ridicînd mîna şi chemînd un taximetru. Dacă ai nevoie de mine, sînt la Bailing. Nu veni decît dacă ai intenții cu adevărat serioase.

Se urcă în taxi, dar el prinse portiera înainte ca ea s-o fi putut închide-o.

– Eşti preşedintele companiei atîta timp cît accepți să iei profitul şi continui să fii soția mea cît îmi porți numele.

– L-am schimbat înapoi în Harding, minți ea. La prînz m-am întîlnit cu avocatul meu. Şi nu am nevoie de banii tăi. Pentru că vreau să-mi lansez propria linie aeriană!

43

Tot drumul înapoi spre Bailing, Ryder se văzu nevoită să facă eforturi disperate ca să nu se întoarcă la Michael, dar imediat ce zări pistele luminate şi auzi sunetele ce veneau dinspre aeroportul ei se simți mult mai puternică.

Dacă s-ar fi dus la el, ce-ar fi făcut a doua zi? Dacă se întorcea ca soția risipitoare şi adulteră, cum altfel ar fi putut s-o vadă el mai departe?

Bailing Air fusese numai o idee destul de vagă pînă cînd o menționase în fața lui Michael. Acum însă devenise obiectivul ei.

Începu să adune toate informațiile necesare pentru completarea formularului de la AAC, analizînd informațiile financiare, obținînd avizul pentru a prelungi pista principală, căutînd aparatele potrivite şi organizînd un sondaj de piață.

Străduțele din secolul optsprezece din King's Lynn, care fusese al treilea port ca mărime din țară, încă mai atrăgeau un număr însemnat de turişti.

Dar nu ei reprezentau ținta lui Ryder.

Ea umbla după oamenii de afaceri care vizitau docurile sau noile proprietăți industriale şi într-un grad mai mic londonezii cu vile de vacanță care nu mai voiau să se chinuie cu aglomerația autostrăzii.

Bailing Air, după cum le spunea oamenilor, avea să promoveze frumusețea zonei, fără însă a o distruge.

Rutele alese de ea erau Bailing-Londra de trei ori pe săptămînă, Bailing-Manchester de două ori pe săptămînă şi, eventual, Bailing-Rotterdam.

Va trage clienții cu viteza şi confortul ce urmau să înlocuiască autostrăzile aglomerate.

Îmbarcarea avea să se facă cu zece minute înainte de decolare.

La Londra plănuia să folosească aeroportul City, ce urma să fie deschis în curînd.

Ryder nu mai auzi nimic de Michael. Demisionă în mod formal din postul de preşedinte al companiei Anglo Atlantic.

Cîteva zile fu asediată de ziarişti. Apoi totul se linişti. Singura ei legătură cu Anglo Atlantic rămăseseră ziarele, cînd uneori îşi mai vedea numele prin vreun articol.

Din cîte ştia ea, el nu mai trecuse deloc pe la vila lor. La un moment dat se aventurase pînă acolo. Se oprise în dreptul porții şi privise spre alee.

Ferestrele erau închise. Casa părea tristă. Atunci plecase mai departe.

Într-o dimineață de luni intră în birou şi o descoperi pe Violet acolo, aşezată la fosta ei masă de lucru, cu mînecile suflecate, curățindu-şi sertarul de sus.

– Ştiam eu că n-o să mai găsesc nimic la locul lui.

Ryder se aşează pe scaunul de lîngă telex, scuturînd din cap a neîncredere.

– E o mare surpriză.

– M-am gîndit că ai avea nevoie de o mînă de ajutor

cu linia aeriană, scumpo. Acum cu mare greutate mai găseşti personal corespunzător.

Ryder îşi ascunse zîmbetul.

– Cu siguranţă am mare nevoie de tine. Am o mulţime de date pe care trebuie să le adun şi să le analizez înainte să trimit cererea pentru AAC. În plus, trebuie să dau o fugă pînă în Germania ca să caut un avion potrivit. Vineri am fost aşa de ocupată, încît aproape că am uitat să plătesc salariile. Se opri să-şi tragă răsuflarea. Vine şi Fred?

– Nu, dragă.

– Mi-aş dori tare mult să fie şi el aici. Mi-a fost dor de voi.

Ryder era aşa de ocupată că nu mai avea vreme să se supere. Se trezea înainte de zorii zilei şi muncea cît era ziua de lungă, făcînd doar cîte o pauză ca să se plimbe pe pista principală şi să-şi pună gîndurile în ordine.

Nici la Morston nu se mai dusese. Nu-şi permitea să mai piardă timpul.

Cu toate astea, existau momente în care se oprea şi se gîndea cum luptaseră cot la cot ea şi cu Michael ca să înfiinţeze Anglo Atlantic.

De Paşte, Leo alese să stea la Bailing. Îl invită şi pe Stefan. Ca să le dea ceva de lucru, îi cumpără lui Leo o şalupă mică şi îi înscrise pe cei doi băieţi la un curs de navigaţie.

Puştii îşi făcuseră tabăra pe dune şi veneau acasă la fiecare două-trei zile ca să-şi ia haine curate şi să dea iama prin frigiderul ei.

După mirosul de fum din părul şi hainele lor, şi cel de mentă de la gumele pe care le mestecau mereu, Ryder îi bănuia că fuseseră să bea prin crîşme.

În ziua în care cursul lor se termină, ea trebuia să

meargă la fabrica Dornier din Germania ca să-şi caute un avion potrivit.

Aceea a fost prima dată cînd l-a lăsat pe Leo fără să fie supravegheat de un adult.

– Tu eşti răspunzător pentru turn, îi zise. Nu mă deranjează dacă bei cîte o sticlă de bere sau un pahar de vin, dar să n-aud că v-aţi îmbătat din clipa în care am întors spatele.

Băiatul îi zîmbi vinovat.

– Păi, nici n-am avea cum, surioară. Cei de la cîrciumă nu ne mai servesc cu băutură de cînd ai fost tu acolo şi le-ai spus că n-avem încă optsprezece ani, oftă el, luîndu-şi racheta de tenis.

– Unde mergeţi să jucaţi?

– La vilă. Se urcă pe bicicletă, urlînd: Stefan, hai mai repede!

– Leo! rosti deodată Ryder, alergînd după el. Ţi-a dat Michael voie?

– El ne-a sugerat cînd l-am întîlnit prin sat azi-dimineaţă.

Dacă Ryder ar fi putut să-şi anuleze întîlnirea din Germania, probabil că ar fi făcut-o.

Michael la Londra era ceva aproape suportabil, dar Michael chiar la Bailing nu. Tînjea din toată fiinţa să-l vadă.

Dar nu putea amîna plecarea, pentru că Bailing Air avea mare nevoie de un avion.

În plus, învăţase din viaţă că dacă un bărbat te dorea, te găsea, şi dacă nu, atunci era mai bine fără el.

Două zile mai tîrziu ateriză la Gatwick după ce venise de la München.

La poarta de îmbarcare alăturată tocmai se înşiraseră pasagerii pentru Anglo Atlantic spre New York.

Simţi o strîngere de inimă atunci cînd zări uniformele

roşu cu negru pe care ea singură le concepuse.

Ajunse la Bailing pe înserate şi constată că aeroportul era bine luminat.

Doi poliţişti cu alsacieni stăteau alături de duba secţiei, în timp ce alţi doi erau în birou şi discutau cu Violet.

Ryder se gîndi că avusese loc un accident. Sări speriată din maşină.

– Ce s-a întîmplat?

– E vorba de Imogen, scumpo, îi răspunse Violet cu blîndeţe.

Ryder se albi la faţă.

– Ce-i cu ea?

– A fost arestată pe Aeroportul Kennedy pentru posesie de droguri interzise, răspunse unul dintre poliţişti.

– Dumnezeule! rosti Ryder, sprijinindu-se de maşină.

– A dat Bailing ca adresă permanentă, continuă poliţistul. Cînd au percheziţionat-o, au găsit o recipisă pentru un pachet pe care l-a trimis recent prin poştă. Destinaţia Bailing. Credem că pachetul conţine cocaină.

– N-a sosit.

– Sînteţi sigură?

– Credeţi că aş accepta droguri pe aeroportul meu, cînd încerc să-mi înfiinţez o linie aeriană? Ryder intră în turn şi-şi lăsă plasele pe hol. În salon se auzea televizorul mergînd. Văzu imediat chipul speriat al lui Leo. E totul în regulă, îi zise, ca să-l mai liniştească, întorcîndu-se spre poliţist. N-am mai auzit nimic de Immy de ani de zile. Şi îmi pare rău. A fost cea mai bună prietenă a mea. Ea a inaugurat aeroportul acesta. Mi-a cumpărat haine atunci cînd nu aveam bani. Din păcate, nu am putut s-o ajut, deşi am încercat.

– Asta aşa e, rosti Fred, venind din salon şi privind-o pe Ryder cu blîndeţe. Uite în ce necazuri intri atunci cînd nu-l ai pe bătrînul Fred aici.

Ryder era prea emoționată ca să mai poată vorbi. Dinspre televizor se auzea glasul crainicului: *„Actrița Imogen Lydden, celebră în întreaga lume, a fost arestată la New York pentru posesie de cocaină."*

Ryder zbură la New York chiar în ziua în care AAC publica cererea pentru Bailing Air. Cînd Alix o conduse la Heathrow, îi zise:

– Eşti nebună. Îți pui în primejdie linia aeriană.

– Iar tu ai dat banii pentru cauțiune, deşi nu vrei să mă laşi să-i spun că vin de la tine. Ryder urcă în avion. Se simțea ciudat de învinsă. N-o putea lăsa pe Immy să putrezească la puşcărie, deşi în sinea ei urla de groază: „De ce eu? De ce tocmai acum?"

Imogen era ținută la Casa de Detenție pentru Femei de pe Insula Rikers. Atunci cînd ajunse Ryder, deja apăruse în fața unui judecător care-i stabilise cauțiunea la zece mii de dolari, deşi nu apăruse nimeni care să depună banii. Aşa că fusese trimisă înapoi la închisoare.

Insula Rikers se afla pe rîul East între Bronx şi Queens. Pe Ryder o făcea să se gîndească la Alcatraz. Fu condusă într-o cămăruță cu o masă la mijloc şi două scaune.

Se deschise o uşă şi Immy îşi făcu apariția. Ryder o privea fără a-i veni a crede. Fata eterică cu bucle roşcate se transformase într-o femeie emancipată, cu păr cărunt, murdar, şi față ca de ceară.

Cînd o văzu pe Ryder începu să plîngă.

– Ştiam eu că o să vii. Eşti singura persoană pe care pot conta.

Ryder era prea şocată pentru a putea vorbi.

– Totul e numai o greşeală, continuă Imogen, lăsîndu-se să cadă pe scaun. Au arestat pe cine nu trebuia. Mi-au plantat cocaina. Se uită spre ofițerul care stătea

de pază şi se aplecă spre Ryder. Mă scoţi de aici?

– O să încerc, oftă Ryder. Dar dacă achit cauţiunea, va trebui să mergi direct la o clinică de dezintoxicare şi să stai acolo pînă te faci bine.

– N-am nevoie de nici o cură.

– Immy, eşti dependentă.

– Ba nu! Pot să mă opresc oricînd doresc.

Ryder se ridică.

– Crezi că am bătut drumul pînă aici de florile mărului? strigă la ea. Faptul că numele meu este legat de al tău ar putea să mă coste Bailing Air. Dacă vrei să te ajut, atunci trebuie să-mi accepţi termenii. N-am de gînd să arunc zece mii de dolari. Nu uita că deja ai furat patru sute de lire de la mine şi numai Dumnezeu ştie cît de mult de la Alix. O porni furioasă spre uşă. Ofiţerul o lăsă să iasă. În spatele ei, Imogen blestema.

În faţa porţii închisorii, Ryder se simţi atît de slăbită, încît se aşeză pe bordura trotuarului, cu capul între genunchi, fără să ţină cont de privirile curioase ale trecătorilor.

– Ai venit la New York fără să mă anunţi? îi zise un glas cunoscut.

Ryder ridică privirea. Susan îşi parcase maşina în apropiere şi o privea cu milă.

Ryder ar fi vrut să plîngă de uşurare. Se ridică în picioare.

– N-am vrut să-ţi cer să mă ajuţi. Se îndreptă spre portiera pasagerului, dînd să adauge „din cauza lui Frankie", dar abţinîndu-se. De unde ai ştiut că eram aici?

– Michael!

– Michael ţi-a cerut să mă ajuţi?

– Mi-a trimis un telex prin care mi-a spus că e gata să plătească toate cheltuielile legale ale lui Imogen, dacă tu îi achiţi cauţiunea.

– Aha, şi nu putea să dea un telefon ca să-mi spună personal, nu?

– Habar n-a avut că ai plecat din Anglia decît cînd tu erai deja deasupra Atlanticului. A aflat de toată povestea asta de la o tipă cu numele de Bassingham.

– Alix, zîmbi Ryder. Dura şi draga de Alix.

O lăsă pe Imogen să se gîndească la oferta ei timp de două zile înainte să se întoarcă la închisoare. Cînd Immy apăru în camera de vizite, arăta mai rău ca niciodată. Sub ochiul drept avea o vînătaie urîtă.

– M-au pocnit, şuieră ea spre Ryder cu reproş. Celelalte femei. Mi-au spus că nu le las să doarmă cu vălcărerile mele. Şi apoi una mare şi grasă a încercat să mă sărute. Iar celelalte au rîs.

– De ce n-ai chemat gardianul?

– Pentru că atunci m-ar fi omorît. N-ar fi trebuit să mă laşi aici. E numai vina ta. Ochii lui Immy se umplură de lacrimi. Te rog, scoate-mă de aici. Mi-e frică. N-o să mă mai ating de droguri sau de băutură, promit.

– Ori mergi la clinică, ori stai aici.

– Am crezut că eşti prietena mea.

– De asta sînt aici şi mă strădui să te duc acolo unde poţi fi ajutată, rosi Ryder, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă.

– Bine, urlă Imogen. Ai cîştigat. Dar nu vreau să te mai văd niciodată, tîrîtură ce eşti!

Bailing părea adormit sub soarele amiezei, cînd Ryder se întoarse de la New York. Se opri la poartă ca să privească spre piste.

Era foarte mîndră de ceea ce reuşise să realizeze acolo. Hangarele erau pline cu avioane. Turnul arăta curat. La şcoală, tocmai se desfăşura un curs. La club se servea prînzul.

Încercă să-şi imagineze cum avea să fie cu Bailing Air. Pista extinsă, micul terminal pentru pasageri, avionul cel mare, uniformele de un galben-deschis, culoarea care îi adusese mereu noroc. Nu avea de gînd să renunțe la acest vis fără să se lupte.

Pe aleea de ciment croită în locul în care înainte fusese grajdul Brujei, Fred îl învăța pe Leo să conducă vechea camionetă.

Ryder zîmbi şi le făcu semne cu mîna, înainte să se îndrepte spre birou. Însă cum afară era aşa de frumos, nu se îndură să rămînă închisă acolo.

Cu mîinile în buzunare, cufundată în gînduri, ieşi să se plimbe pe pista principală, aplecîndu-se din cînd în cînd ca să smulgă buruienile ce creşteau în fiecare vară dintre crăpăturile asfaltului. Viața era tare ciudată. Îi pierduse pe Michael, Immy şi Fred. Dar îi recîştigase pe Alix, Violet şi pe bătrînul Fred. Plus tatăl ei.

O porni înapoi spre casă, în timp ce camioneta se apropia de ea.

– O scrisoare pentru Bailing Air, îi strigă Leo. Predată în mînă. Se aplecă pe geam ca să-i dea plicul, apoi continuă drumul, făcînd camioneta să salte. Fred strigă la el imediat:

– Uşurel! Nu e nevoie s-o zgîlțîi din toate şuruburile!

O clipă, Ryder îşi aminti cum o învățase Michael să zboare şi să supraviețuiască. Desfăcu plicul. Înăuntru descoperi un telex: „Vă rog rezervați un loc pentru zborul inaugural al lui Bailing Air pentru domnul Biggles."

Sfîrşit